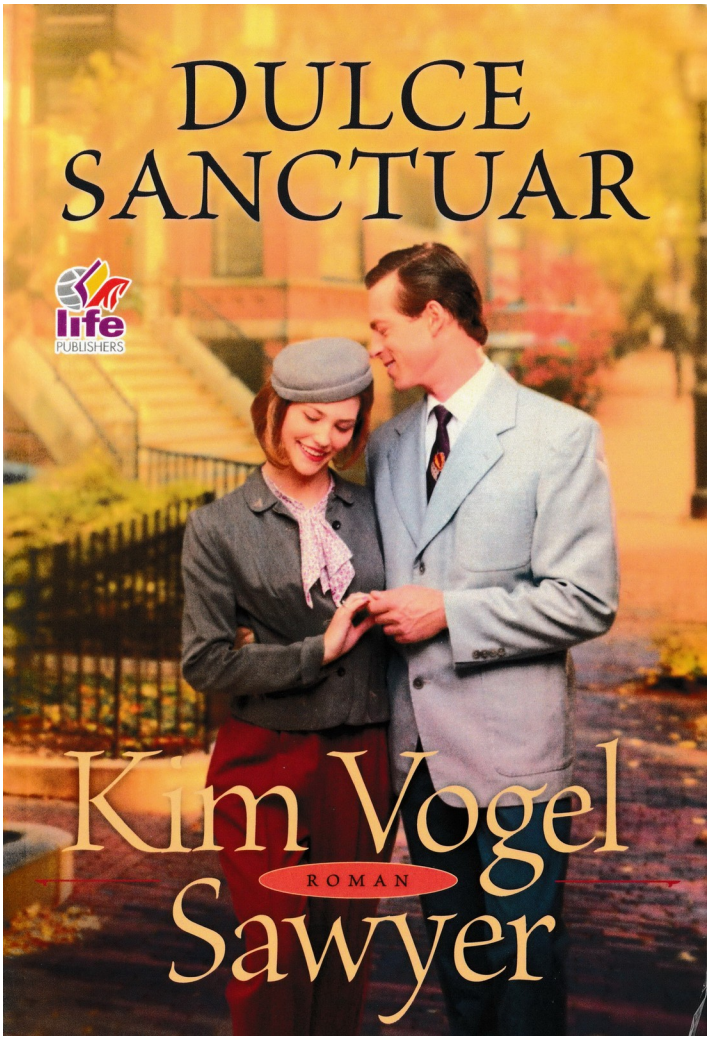
DULCE
SANCTUAR
life
PUBLISHERS
Kim Vogel
ROMAN
Sawyer

KIM VOGEL SAWYER

DULCE SANCTUAR

Oradea, 2018

Life PUBLISHERS
All right reserved.
Drepturile de autor pentru ediţia în limba română:
© 22018 Life Publishers International
Springfield, Missouri, SUA
şi Life Publishers România
Str. Ioan Corneli nr. 4, Oradea, România
Tel.: 0359 177 636; RDS: 0771 746 787
E-mail: editura lifemail.com, Website: www.liferomania.ro
Toate drepturile rezervate.

Nicio parte a acestei publicaţii nu poate fi reprodusă, copiată sau transmisă prin orice fel de mijloace – electronice, mecanice, fotocopiere, înregistrare, sau oricare altul – cu excepţia unor citate scurte incluse în articole de critică sau recenzii tipărite, fără permisiunea prealabilă a editurii.

Dacă nu există alte precizări, citatele biblice sunt luate din Sfânta Scriptură, traducerea Dumitru Cornilescu.

Traducerea: *Amalia Poatcă Moldovan*
Editarea: *Narcisa Ţiulete*
Tehnoredactarea: *Daniel Ardelean*
Adaptare copertă: *Georgian Rădulescu*
Romanian Edition. Printed in România.

Pentru Kaisyn Faith

În clipa aceasta eşti atât de liniştită în lumea ta mică.
Fie ca, pe măsură ce vei creşte şi „lumea” ta se va mări,
să îţi afli mereu pacea şi siguranţa
În braţele lui Iisus.

„*De la capătul pământului strig către Tine*
cu inima mâhnită şi zic:
Du-mă pe stânca pe care n-o pot ajunge,
căci este prea înaltă pentru mine!”

Psalm 61: 2

1

Queens, New York
Iulie 1944

Mica Hatcher mai aruncă o privire peste scrisoare, cu inima bătând de două ori mai tare decât de obicei. „O glumă… Trebuie să fie o glumă”. Şi totuşi, nu era nimic amuzant în asta.

Cineva se lovi de spatele lui. El se scuză, ferindu-se din faţa rafturilor pentru scrisori şi sprijinindu-se de peretele opus, unde nu avea să încurce paşii celor care treceau pe acolo. Jumătate din populaţia din Queens părea să vină după scrisori în clipa aceea. Se scărpină în cap, încercând să priceapă motivul pentru care scrisoarea ajunsese în mâinile lui.

Se uită la semnătură. „N. Allan Eldredge”. Se încruntă şi îşi scotoci mintea. Eldredge… Eldredge… Numele îi părea cunoscut. Apoi se lovi cu mâna peste frunte, amintirea lovindu-l precum un val. Lidia Eldredge, asistenta de la Schofield Station Hospital, cea care plecase devreme din Oahu, din pricina unei urgenţe misterioase. O urgenţă care nu mai era un mister, datorită scrisorii.

Mica plecă iar ochii la scrisoare. Da, acum înţelegea. Nu era de mirare că Lidia se grăbise atât de tare să se întoarcă în State – la jumătatea contractului, din câte îşi amintea el. Pufni dezgustat. Ştia că Lidia era puţin cam… ei bine, nestatornică… şi oarecum egoistă. Dar, cu toate păcatele Lidiei, el nu ar fi socotit-o niciodată o mincinoasă. Cum de inventase asemenea aiureli despre el?

Nu avea vreme pentru astfel de prostii în momentul acela – nu câtă vreme Ieremia depindea de ajutorul său. După ce puse scrisorile celelalte în buzunarul de la jachetă, Mica părăsi holul înţesat de lume şi se trânti pe o bancă din fier forjat ce se afla în faţa poştei. În soarele amiezii ce îi încingea creştetul, el netezi scrisoarea pe cracul

pantalonului şi o citi încă o dată. Fără grabă. Se concentră asupra fiecărui cuvânt, în căutarea unui înţeles ascuns printre rânduri.

Dr. Hatcher.

Sunt convins că, în acest moment, sunteţi lămurit că aţi evitat întru totul răspunderea pe care o aveţi şi că scrisoarea aceasta este o surpriză. Mi-a luat ceva vreme până să vă găsesc. Dar aceasta e o pricină de maximă însemnătate. E în joc viaţa unui copil. În calitate de bunic al copilului, nu îl pot lăsa să crească punându-şi întrebarea de ce tatăl său a ales să îl abandoneze.

Prin urmare, solicit să vă respectaţi responsabilitatea faţă de copil. El şi mama lui locuiesc împreună cu mine, în Boston. Vă las două săptămâni pentru a lua legătura cu mine. Dacă, până la încheierea acestei perioade, nu alegeţi să vă faceţi datoria faţă de fiul dumneavoastră, voi fi obligat să pornesc o acţiune legală. Vă încredinţez că situaţia materială şi influenţa îmi permit să mă asigur că nu vă veţi neglija obligaţiile în continuare. Vă îndemn – nu, insist – să veniţi în cea mai mare grabă, cum se şi cuvine, la Boston, ca să rezolvăm această problemă într-un mod onorabil.

N. Allan Eldredge

— Fiul meu? mormăi Mica în barbă, tot mai scandalizat.

Nu avea niciun fiu – nu era cu putinţă! De ce, Doamne iartă-mă, ar spune Lidia părinţilor săi că el era tatăl copilului?

Îndoi scrisoarea şi o îndesă repede înapoi în plic. Să facă un drum până la Boston nu era o problemă, se gândi el. Vor mai trece încă trei săptămâni până ce pachetul de la fratele lui va ajunge în New York.

Putea cheltui o parte din banii câştigaţi cu greu pe un bilet de tren şi să fie acolo în mai puţin de două zile. Dar dacă se ducea însemna că recunoştea acuzaţia, ceea ce era de-a dreptul hilar. Şi, totuşi, cum să lase farsa aceea să

continue?

Şi ce era cu băiatul acela – cu fiul Lidiei? Probabil avea trei, patru ani, cu siguranţă destul de mare ca să înţeleagă lipsa unui tată. Oare ce i se spusese copilului? întrebările se tot învârteau prin mintea lui Mica, la fel de haotic precum ştirul sălbatic purtat de vânt pe preeria din Texas a copilăriei lui.

Apoi, altă amintire din copilărie – una plăcută – îi veni în minte. Vocea mamei se strecură în mintea lui.

„Fiule, orice vine în viaţa ta, Domnul nostru bun ştie de dinainte că se va întâmpla şi are o rezolvare în gândul Său. Pune-ţi nădejdea în El să te îndrume”.

Poate scrisoarea îl luase pe Mica prin surprindere, însă nimic nu e o surpriză pentru Dumnezeu. Chiar acolo, pe bancă, sub cerul liber, închise ochii şi vorbi în gând cu Tatăl Ceresc. Îi încredinţă situaţia aceea Domnului şi un sentiment de pace se sălăşlui în inima sa.

„Îţi mulţumesc”, şopti el, deschizând ochii şi concentrându-şi iar atenţia asupra traficului aglomerat din miez de zi. Luase hotărârea şi avea încrederea că era cea bună. Va face călătoria până la Boston, îi va confrunta pe Lidia şi pe părinţii ei şi va stărui ca ea să spună adevărul. Mica nu era părintele acelui copil. Simţi un fior de compasiune pentru băieţel, însă nu era răspunderea lui, orice ar fi crezut tatăl Lidiei.

Cu cât omul îşi dădea mai repede seama de acest lucru, cu atât avea să fie mai bine pentru toţi. Mai cu seamă pentru Mica. Îi ajungeau problemele fratelui său. Îşi apăsă mâinile pe coapse şi se ridică precum un om bătrân. Situaţia îl făcuse să se simtă mult mai în vârstă decât era la cei treizeci şi şase de ani ai săi. Dar nu cumva povara pe care el şi Ieremia o purtau îi îmbătrânise cu cel puţin zece ani în fiecare din ultimii doi ani? suspină adânc încă o dată şi porni spre apartamentul lui mic şi însingurat. Avea să dea câteva telefoane şi să găsească un înlocuitor temporar la

clinică. Nu putea lăsa în grija altcuiva răspunderea cealaltă. Va trebui să se întoarcă şi să ia personal pachetul trimis de Ieremia. Dar, cât de curând, va bate la uşa Lidiei Eldredge şi va pune capăt acestei poveşti neverosimile.

* * *

Mica îi mulţumi taximetristului cu un bacşiş generos şi un zâmbet, apoi trânti uşa. Taxiul plecă, lăsându-l pe strada pavată din renumitul cartier al Bostonului, Back Bay, în faţa unei clădiri luxoase şi impunătoare, o casă înaltă, cu forme armonioase, care se învecina cu alte vile înalte, cu linii elegante şi impozante.

Mica şuieră printre dinţi – după câte se vedea, domnul Eldredge fusese precis în a-şi descrie bogăţia.

Păşi în curtea ridicol de mică din faţa casei şi până nu ajunse aproape de treptele ce duceau la uşile duble de la intrare, nu îl văzu pe băieţelul care se pitea la umbră, lângă un tufiş, aflat sub un bovindou.

Mica se opri, privind lung. Aşadar, el trebuie să fie copilul în discuţie – cel despre care Lidia spunea că e fiul lui. Mica rămase locului, observând copilul care nu scotea o vorbă. Băieţelul stătea pe vine, sprijinit pe călcâie, cu fundul deasupra ierbii tăiate cu grijă, cu coatele strânse pe lângă coaste şi cu mâinile împreunate în faţă. Părul lui – închis la culoare, care părea moale – se încârlionţa deasupra gulerului şi în jurul urechilor.

Se vedea limpede că era atent la ceva în iarbă, i se citea concentrarea pe faţă chiar şi la umbră. Curiozitatea îl birui pe Mica şi, în loc să urce scările, se lăsă pe vine lângă băiat.

— La ce te uiţi?

Cu o mişcare înceată, copilul îşi puse un deget pe buze.

— Ssst! Gâză.

Mica se uită atent printre firele răzleţite şi zări ce capta atenţia băiatului. Un gândac lucios şi negru săpa de zor în pământ, între picioarele băiatului. Mica strânse buzele.

Copilul se uită pieziş la Mica, pe sub nişte gene dese, ce aproape îi ascundeau ochii căprui de privirea altora. Cu un deget scurt şi gros el arătă spre insectă.

— I-am pus numele Gâzi. O să fie gândacul meu de companie, dacă mama o să mă lase să îl păstrez.

— Gâzi e un nume bun.

Mica se uită mai bine la băiat. Era un copilandru frumuşel, mic de statură, dar îndesat, cu trăsături fine şi cu ochi expresivi, îşi amintea că şi Lidia avea ochi căprui, însă, în afară de acest lucru, nu vedea altă asemănare între copil şi mama lui.

— Crezi c-are să fie fericit într-o cutie de pantofi? Nu am altceva în ce să-l pun.

Băieţelul ridică privirea spre el. Mica era oarecum măgulit că băiatul avea destulă încredere în el ca să îi ceară părerea. Se scărpină în cap gânditor, căutând un răspuns la întrebarea băiatului.

— Ei bine, răspunse el în cele din urmă, în timp ce băiatul aştepta răbdător, fără a se clinti din loc, cred că gândacii sunt mai fericiţi când au iarbă şi pământ pe care să fugă. O cutie de pantofi pare un loc destul de trist pentru o locuinţă.

Copilul făcu o faţă lungă.

— Adică zici c-ar fi trist în cutie? Se uită nelămurit la gândac, mişcându-şi degetele în sus şi în jos peste încheieturi. Nu vreau să-l fac trist. Nu-i distractiv să fii trist.

Mica se întreba ce tristeţi îl învăţaseră pe copil să fie atât de grijuliu cu un simplu gândac.

— Cele mai multe fiinţe sunt fericite în mediul lor natural.

Băieţelul încreţi fruntea.

— Me… me… natoral ce?

Mica îşi înăbuşi un hohot de râs.

— Mediul natural, repetă el, bucurându-se de schimbul acela de cuvinte mai mult decât îşi închipuia. Ştii tu, locul în care Dumnezeu le-a rânduit să trăiască.

Copilul dădu din cap cu un aer serios, apoi declară:

— Eşti amuzant.

Mica râse.

— Serios?

Băiatul dădu din cap, făcând să fluture şuviţa ce îi cădea pe frunte.

— Da. Tu zici „să trăiaaască”. De ce nu zici „să trăiască”, aşa cum zic eu?

Şi iar, Mica se scărpină în cap. Exagerase accentul sudist, de dragul băiatului.

— Păi, bănuiesc că e din cauză că am crescut în Texas. Mai toţi cei de acolo vorbeau exact ca mine.

Ochii băiatului jucau de bucurie.

— Îmi plaaaci, repetă el, imitând accentul lui Mica. Zâmbi larg, făcând gropiţe în obrajii lui rotunzi. „Îmi plaaace” cum vorbeşti.

Mica se simţi cucerit de băiat. Ce adorabil era! Oricine i-ar fi fost tată, sigur pierdea mult că nu făcea parte din viaţa copilului.

El îi întinse mâna.

— Eu sunt Mica. Cum te cheamă?

Băiatul puse mâna umedă şi murdară în mâna lui Mica.

— Nicholas Allan Eldredge al Treilea. Mama îmi spune Nicky. Se aplecă spre Mica, punând mâna căuş la gură, ca pentru a împărtăşi un secret. Sunt mic pentru vârsta mea.

Mica se ţinu bine să nu râdă. Se sili să afişeze un aer serios.

— Hmm, ia să vedem. Să te văd în picioare, amice.

Băiatul se ridică, scoţând la iveală un pantof cu şiretul desfăcut şi două şosete lăsate. Mica îl măsură din cap până în picioare, mângâindu-şi barba gânditor.

— Ei bine, acuma, Nicky, pare-mi-se că ai dreptate. Picioarele tale ating pământul şi tot ce trebuie. Asta-i cam tot ce-şi poate dori un băiat.

Nicky râse şi faţa i se strânse de încântare.

— Îmi plaaace de tine.

Complimentul îl făcu pe Mica să simtă o căldură până în tălpile picioarelor. „Hopa, fii cu băgare de seamă. Copilandrul s-ar putea ataşa de tine”. Mica se ridică şi el, mult mai impunător decât micuţul Nicky. Băieţelul îşi lăsă capul pe spate şi ridică privirea spre Mica, zâmbetul făcându-i gropiţe în obraji.

Mica îşi dădu seama că era vremea să treacă la treabă.

— Aşadar, amice, mama ta e acasă?

Nicky dădu din cap.

— Îhî-îhî. Şi buni şi bunu.

Mica bănui că aceştia trebuiau să fie părinţii Lidiei. Era bine că se aflau cu toţii acolo – putea lămuri situaţia cu toţi odată.

— M-ai putea duce la ei?

Deodată Nicky deschise gura şi îşi dădu o palmă peste obraz.

— Gândacu meu!

El căzu în genunchi, dând la o parte firele de iarbă cu mâinile, într-o căutare febrilă. Mica se lăsă pe un genunchi să caute şi el, însă gâza dispăruse. Se uită la copilul nefericit. Două lacrimi mari atârnau de genele lui Nicky. Mica simţi o strângere de inimă.

— A plecat. Băiatului îi tremura bărbia. Şi aveam de gând să-l fac animalul meu de companie. Nu în cutia de pantofi. Îşi puse mâna murdară pe genunchiul îndoit al lui Mica. Voiam să-i fac un gărduleţ ca să poată sta în mediul lui… natoral…

Oftă supărat.

— Ştii, unde l-a pus Dumnezeu. Fix acolo, în iarbă, pe pământ. Un suspin adânc îl făcu pe Nicky să dea din umerii micuţi. Dar acuma-i dus.

— Aşi, nu fi trist. Mica îşi lăsă mâna mare pe ceafa transpirată a lui Nicky. Poate Gâzi s-a dus acasă la mama lui. Probabil îi spune chiar acum că s-a întâlnit cu un băiat, care a fost tare cumsecade şi l-a lăsat să se întoarcă acasă.

Nicky lăsă capul într-o parte, gândindu-se la ce îi

spunea.

— Crezi asta, Mica?

Lui Mica îi plăcea cum sună numele lui pe buzele copilului.

— Cred.

Nicky îşi răsfrânse buza de jos, privind iarba. Apoi clătină din cap şi se ridică în picioare.

— Vreau să fie fericit. Poate-i mai fericit cu mama lui, decât singur, într-un loc îngrădit.

— Eşti un băiat cuminte.

Lidia îl crescuse bine pe Nicky. Vorbea frumos, se vedea că era ager la minte, politicos şi bun la suflet – o minunăţie de băieţel. Pentru a doua oară Mica se făcu atent: „Ai grijă!” Nicky se întinse spre Mica şi îl trase de mână.

— Haide, Mica. O să te duc la buni şi la bunu.

Mica se ridică încet şi îi pocniră genunchii. Nicky zâmbi şiret.

— Şi la bunu îi fac picioarele aşa. Dar nu eşti la fel de bătrân ca el.

Dar, uneori, Mica chiar se simţea un om în vârstă. Copilul acesta îi înveselise inima, parcă îl întinerise cu câţiva ani. Zâmbi şi îi făcu copilului cu ochiul.

— Dă-mi voie să-ţi dau un sfat, amice, zise el în timp ce băiatul îl conducea spre scări. Să nu-i spui bunicului că-i bătrân. Mulţi oameni nu se bucură să li se amintească acest lucru.

Nicky ridică din umeri ca şi cum nu îi păsa.

— Am înţeles.

Băiatul îi dădu drumul mâinii lui Mica şi urcă treptele în salturi. Mica îl urmă mai încet, ţinându-se cu mâna de balustradă. Nicky aşteptă la uşă, strângând mânerul şi sărind pe vârfurile picioarelor în timp ce îl aştepta pe Mica să îl ajungă din urmă. Dar, înainte ca Nicky să sucească mânerul rotund, uşa se deschise din interior şi în prag apăru mama băiatului.

Mica se opri, cu un picior pe ultima treaptă şi cu celălalt

pe podeaua terasei, când privirea Lidiei o întâlni pe a lui. Pe moment ea se încruntă, ca pentru a încerca să înţeleagă ceva, apoi rămase cu gura căscată de uimire. Duse mâna la piept şi se făcu roşie la faţă.

El făcu ultimul pas pe terasă şi îndesă mâinile în buzunare.

— Bună, Lidia!

2

— M…Mica?” Lidia făcu ochii mari, nevenindu-i a crede că îl vedea în faţă. Pe insula Oahu, cu patru ani în urmă, îl visase în fiecare noapte, dar, când părăsise baza militară, crezuse că nu avea să îl mai vadă niciodată.

Ce vânt îl adusese la Boston? Cum de o găsise?

— Da, ciripi Nicky, agitându-şi braţele şi ridicând o faţă zâmbitoare la mama sa. El e Mica. Şi e amicu’ meu. Mica-amicu-meu. Şi vorbeşte ca noi.

Deşi înţelegea sensul cuvintelor lui Nicky, Lidia se simţea curios de străină de ele. Puse o mână tremurândă pe creştetul fiului ei, fără a-şi dezlipi privirea de Mica.

— Ce drăguţ, Nicky!

Mica făcu încă un pas în faţă.

— Pot să intru?

— Cum? Oh! Da, sigur. Lidia se trase îndărăt, cu obrajii arzând. Ea îi făcu un semn stângaci cu mâna să intre. Te rog… intră. Nicky o luă la fugă pe culoarul lung, strigând.

— Buni! Bunu’! Avem musafiri!

Copilul se făcu nevăzut pe după colţ şi Mica se uită în urma lui, cu un zâmbet ce îi juca în colţurile buzelor. Lidia închise uşa cu ambele mâini şi stătu cu palmele lipite de lemnul tare, sperând să primească putere de la stejarul trainic. Dacă ar fi avut de făcut o listă cu oamenii care aveau cele mai mici şanse să apară la uşa ei, doctorul Mica Hatcher ar fi fost primul pe listă. Să îl vadă atât de aproape, după anii ce trecuseră de când lucraseră împreună la Schofield Station Hospital, o tulbura cu totul. Îi tremurau genunchii. Simţea furnicături prin corp de emoţie şi gâtul i se uscase.

Iar acest lucru pica tocmai bine, fiindcă nu avea habar ce să spună. Se întoarse şi dădu cu ochii de Mica, care aştepta răbdător dinapoia ei, tot cu mâinile în buzunare, fără nicio expresie pe chip.

— Bănuiesc că ştiai de venirea mea.

Lidia se încruntă. Ce spunea el acolo? Până să poată formula un răspuns, tatăl ei îşi făcu apariţia la capătul culoarului şi se îndreptă cu paşi mari şi grăbiţi spre ei, întinzându-i mâna lui Mica.

— Doctor Hatcher?

Apariţia tatălui ei – cu bărbia ridicată, cu umerii drepţi, iar ochii uşor îngustaţi şi sticlind de aroganţă – îi intimida pe cei mai mulţi oameni. Mica însă nu se clinti. Îi strânse mâna tatălui ei.

— Chiar el.

— Sunt Allan Eldredge, tatăl Lidiei. E bine c-ai venit.

Stătea cu bărbia înălţată, cercetându-l pe Mica din priviri, cu aerul superior pe care Lidia îl cunoştea bine.

Mica ridică o sprânceană cu un aer sarcastic.

— Nu mi-aţi prea dat de ales.

Lidia se uita de la unul la altul, copleşită de întrebări. Nu-i dăduse de ales? Ce voia Mica să spună?

— Să mergem în biroul meu, zise tatăl ei, privind-o. Lidia, spune-i mamei tale să ne facă un ceai. Se întoarse către Mica. Sau preferi ceva tărie?

Mica scutură din cap.

— Nu vă deranjaţi pentru mine. N-am nevoie de nimic, mulţumesc.

— Foarte bine.

Tatăl ridică mâna şi făcu semn spre o uşă largă, aflată în stânga holului.

— Atunci hai să ne cunoaştem mai bine.

Lidia vru să îi urmeze, însă tatăl trase brusc uşile glisante în faţa ei. Se gândi să le deschidă, să ceară să participe la discuţie, dar hotărî că nu era într-o dispoziţie combativă. Suspină, se întoarse şi merse la bucătărie, unde îl află pe Nicky stând la masă, legănându-şi picioarele şi molfăind un fursec din făină de ovăz.

Mama ei stătea dinapoia lui, neştiind ce să facă, ţinând un pahar cu lapte în mână. Când Lidia intră, Lavinia Eldredge puse laptele pe masă, în faţa lui Nicky şi îşi făcu

de lucru cu florile tăiate, de pe măsuţa de lucru. Lidia ştia că nu va primi nicio informaţie de la mama ei, presupunând că ştia ceva.

— Sal’tare, mamă! Nicky mânca pofticios, cu gura plină. Şi ţie îţi plaaace Mica?

Oh, da, cândva îi plăcuse şi ei de Mica. Chiar făcuse o pasiune oarbă pentru el. Dar nu voia să recunoască. Se aşeză lângă Nicky, întinse mâna după piciorul lui şi i-l aşeză pe genunchiul ei, ca să îi lege şiretul.

— Zici că ţi-ai făcut un prieten, aşa-i?

Nicky dădu din cap, un zâmbet luminându-i faţa dulce.

— Mica-amicu-meu. E drăguţ, manii. A zis că-s înfipt bine în pământ şi că, poate, Gâzi e cu mama lui şi se bucură că nu l-am pus într-o cutie de pantofi.

Nicky şi roadele imaginaţiei sale. Lidia nu putea urmări flecăreala băieţelului, dar dădea din cap oricum. Îşi aşeză bărbia în palmă, privindu-l cu dragoste pe Nicky, care îşi termina de savurat fursecul. Mintea o purtă înapoi în timp, când îl văzuse ultima oară pe doctorul Mica Hatcher. Sub soarele idilicei insule Oahu şi a brizei din Hawaii… el nu scosese o vorbă, în timp ce aştepta ca ea să urce în tren. Şi nici ea, apăsată fiind de grija pentru Eleanor. Oricât de mult îl admira pe Mica şi îşi dorea atenţia lui, în ziua aceea nu o căutase. Şi nu credea că ar trebui să o caute nici acum, chiar dacă era la numai câţiva metri distanţă.

Din cabinetul tatălui se auzeau voci nervoase. Mama ei se întoarse de la chiuvetă şi îşi duse mâna la gură. Nicky se îndreptă de spate. Întoarse capul spre locul de unde venea gălăgia. Apoi o privi pe Lidia cu ochi în care se citea îngrijorarea.

— Mamă, bunu ţipă la Mica-amicu-meu.

Ce straniu ca Nicky să arate loialitate faţă de un om pe care abia îl întâlnise şi nu faţă de bunicul, care îl crescuse. Lidia ciuli iar urechea şi înţelese. Nu se auzeau „voci” mânioase, ci „o singură” voce plină de mânie: a lui Allan Eldredge.

Nicky dădu să fugă spre hol, numai că Lidia îl prinse şi îl aşeză la loc pe scaun.

— Şezi aici, Nicky.

Mama ei se apropie de masă şi puse mâinile pe umerii băiatului.

— Da, Nicky, stai aici cu buni. Termină-ţi laptele. Mica şi bunu se vor înţelege – bărbaţii sunt mai gălăgioşi câteodată.

Nicky ridică privirea spre bunica lui, cu o expresie nevinovată.

— Gălăgioşi ca băieţii, bunico?

— Da, gălăgiosul meu mic, ca băieţii. Mama ei zâmbi şi îl sărută pe Nicky pe creştet. Mama ta se va asigura că se vor linişti, spuse, privind-o pe Lidia cu subînţeles.

Lidia se ridică şi se duse în grabă la uşile glisante, dar se trase repede înapoi când ele se deschiseră dintr-odată şi tatăl ieşi nervos pe coridor. Pe gât şi pe obraji avea pete roşii şi strângea din dinţi. Întrebarea de pe buzele Lidiei rămase nerostită la vederea furiei de pe chipul tatălui său. Ea întoarse privirea spre Mica. Şi el avea un aer la fel de mohorât. Tatăl ei stătea cu spatele la Mica, cu braţele încrucişate, cât se poate de mânios.

Mica se adresă tatălui ei, care stătea cu spatele îmbăţoşat.

— Domnule Eldredge, vă apreciez preocuparea. Dar trebuie să înţelegeţi că totul este între mine şi Lidia. Trebuie să ne lăsaţi să găsim o soluţie.

Lidia se uita când la un bărbat, când la altul, sperând să găsească un indiciu. Ce să fie între Mica şi ea? Nu-l mai văzuse pe bărbatul din faţa ei de mai bine de trei ani. Tatăl se suci iute, cu degetul îndreptat spre Mica, dar, înainte să apuce să zică ceva, se trezi cu Nicky venind fuga pe culoar, cu bunica scai pe urmele lui. Se opri brusc şi îi cuprinse genunchii bunicului cu braţele sale. Se uită în sus şi bretonul îi îmbrăcă fruntea.

— Bunicule, am auzit c-ai strigat. De ce ai făcut atâta

gălăgie?

Tatăl plecă privirea la băiat şi chipul i se îndulci. Puse o mână uşoară pe ceafa lui Nicky.

— Te-am speriat?

Nicky dădu din cap că da, încreţindu-şi fruntea îngustă.

— Ai ţipat la Mica.

Cei doi bărbaţi schimbară o privire fugară, de parcă încheiau o înţelegere tacită să facă orice ca să nu-l mai supere pe micuţ. Tatăl îi mângâie lui Nicky părul ciufulit.

— Îmi pare rău, Nicky. Bunu' e om mare dar, câteodată, oamenii mari scot sunete mari. Nu mai ţip.

Mica se lăsă pe vine ca să fie la nivelul lui Nicky şi un zâmbet cald îi însenina privirea. Era vădit emoţionat de preocuparea lui Nicky, iar Lidiei îi crescu inima văzându-l pe Mica interacţionând cu fiul ei.

Mica puse mâna pe spatele mic al lui Nicky şi îi vorbi.

— Nu voi striga nici eu, amice. Ne-am înţeles?

— Înţeles.

Nicky zâmbi, apoi se dezlipi de genunchii bunicului, ca să se întoarcă şi să se lase pe corpul robust al acestuia. Mica se ridică, cu ochii la Lidia. Căldura de pe chipul său dispăru.

— Trebuie să stăm de vorbă.

Tonul lui liniştit părea prevestitor de rele. Fiorul unei emoţii îi sculă părul firav de pe ceafă. Întoarse o privire nedumerită spre tatăl său. Acesta, care acum ţinea mâinile pe umerii lui Nicky, întoarse brusc capul spre uşă.

— Vă îndemn să faceţi o plimbare.

Nicky îşi răsuci capul cu susul în jos, încercând să vadă faţa bunicului.

— Pot merge şi eu?

— Nu, tu rămâi cu mine, răspunse bunicul.

— Dar vreau să mă plimb cu Mica-amicu-meu.

Mica întinse mâna spre Nicky şi îi atinse uşor vârful nasului cu un deget.

— Îţi zic ceva, amice. Mai întâi fac o plimbare cu mama

ta şi, apoi, când mă-ntorc, o să fac o plimbare şi cu tine. Sună bine?

— Tu şi eu facem o plimbare singuri?

Nicky îl implora cu ochii lui mari şi căprui. Mica se uită la Lidia, care încuviinţă din cap, simţind, ciudat, că îi venea inima la loc, văzând bunătatea lui Mica faţă de Nicky.

— Da, numai tu şi eu, amice.

— Uraaa! Nicky sări fericit din mâinile bunicului. Bunu, Mica şi eu o să facem o plimbare!

— Mă bucur. Tatăl Lidiei o privi cu o expresie ce o punea în gardă. Mergi acum.

Înălţând spre cer o rugăciune scurtă în gând, prin care cerea putere, Lidia îşi apăsă palmele tremurânde pe şolduri şi ridică din umeri.

— Ei bine, să mergem atunci.

Mica ieşi pe uşă, după ea.

Mica era deja nervos după scurta întrevedere cu Nicholas Allan Eldredge al Doilea. Mai avusese el vreodată parte de un dialog atât de acuzator şi de părtinitor? Acuzaţiile omului aruncate cu mânie – şi lipsite de temei – încă îi răsunau în cap. Trebuia să îşi recapete toată stăpânirea de sine, înainte să o întrebe pe Lidia de ce zisese că el e tatăl fiului ei.

Ea mergea încet, într-o direcţie anume, măsurându-şi fiecare pas şi făcându-l cu grijă. Îşi ţinea privirea în faţă, fără să-l bage în seamă. El îi simţea tensiunea, dar de ce era încordată? Doar ea pornise toată tărăşenia aceea, cu neadevărurile ei. Mica se uită în susul şi în josul străzii. Petice de iarbă, pătrate, creau covoare de smarald de la trotuar la faţadele din cărămidă ale caselor cu patru etaje.

O mulţime de tufe înflorate şi de straturi cu flori ce îi aminteau de cele pe care mama lui le planta în grădină – muşcate, maci, margarete şi albăstrele – dădeau naştere unor pete de culoare, furându-i privirea şi liniştindu-i nervii greu încercaţi.

Cartierul Lidiei era fără îndoială diferit de Queens, unde

locuia el. Colţul ei de lume părea mult mai liniştit decât al său, erau puţini oameni şi mai puţine automobile prin preajmă. O pasăre cânta veselă într-un mic călin ce creştea lângă scara unei case, străjuită cu balustrade. Cântecul ei vioi îi sporea iritarea lui Mica.

Erau departe de casa Lidiei. Mica se liniştise îndeajuns ca să deschidă subiectul. „Ajută-mă să-mi stăpânesc mânia, Doamne”. Îşi drese glasul ca să vorbească, iar Lidia tresări auzindu-l brusc. Se întoarse către el, cu ochii ei căprui, larg deschişi şi temători.

Expresia ochilor ei îi aduse aminte de ochii gânditori ai micului Nicky. Se văzu nevoit să îşi stăpânească zâmbetul ce îi gâdila buzele. Nu voia să zâmbească faţă de Lidia. Încă nu.

— Din pricina lui Nicky ai plecat din Schofield?

Ea privi iar în faţă, scoţând bărbia în afară ca pentru a se apăra.

— Da.

— De ce n-ai spus nimănui?

Lidia întinse mâna şi rupse o margaretă dintr-o tufă ce creştea lângă trotuar. Ea învârtea corola, în timp ce se plimbau, unul lângă altul.

— N-am crezut că îi va păsa cuiva.

Mica o privi pieziş, nemulţumit de răspunsul ei sec.

— E clar că tatăl tău nu e de aceeaşi părere cu tine.

El tăcu, ţinând mâinile strâns la spate, ca să nu cadă pradă ispitei de a strânge de gât pe cineva.

— De ce i-ai spus că sunt tatăl lui Nicky?

Lidia se opri brusc şi se întoarse iute să îl privească în faţă, cu gura deschisă şi cu ochii larg deschişi.

— De ce i-am…? Azvârli mânioasă margareta pe pământ. N-am făcut aşa ceva!

Negarea era categorică şi – dacă nu cumva Mica judeca prost un caracter – sinceră. Îşi aminti cu ce faţă îl privise când îl văzuse în pragul uşii ei, mai devreme. Şocul păruse real. Era oare cu putinţă să nu aibă vreun amestec în toată

tărăşenia aceea?

— Ai vreo idee care ar fi motivul pentru care tatăl tău a făcut această presupunere?

— Nu-i cu putinţă ca tatăl meu să creadă un asemenea lucru.

Indignarea ei era sinceră, dar în direcţia greşită. Mica băgă mâna în jachetă şi scoase scrisoarea pe care o primise de la Allan Eldredge. I-o dădu Lidiei şi o privi în timp ce citea. Culoarea îi dispărea treptat din obraji, pe măsură ce ochii ei parcurgeau hârtia scrisă.

În cele din urmă, ea ridică ochii mari, întunecaţi. Îi întinse scrisoarea de parcă era un şarpe veninos şi scuturã din cap.

— Nu-mi vine să cred… înghiţi în gol, se uită iar la scrisoare, albă la faţă. N-am avut habar. O, Mica, nu-i de mirare că ai venit. Îmi pare nespus de rău.

Mica luă scrisoarea dintre degetele ei moi, o împături şi o puse la loc în buzunar. În timpul scurt petrecut în compania lui N. Allan Eldredge, tatăl Lidiei îi făcuse impresia unui bărbat pe care puţini oameni îl contraziceau. Bănuia că nici fiica lui nu făcea acest lucru. Mica o strânse uşor pe Lidia de braţ, iar mânia împotriva ei îl părăsi cu totul, când îi văzu supărarea cât se poate de sinceră.

— Lidia, şi mie îmi pare rău. Credeam că ştii motivul pentru care sunt aici şi că tu i-ai spus să mă caute.

Ea tăgădui, dând din cap. Părul ei negru, lung până la bărbie, fluturând uşor în adierea uşoară a vântului.

— Nu, nu mi-a suflat o vorbă despre asta. Ea îşi cuprinse obrazul în palmă, de parcă o durea un dinte. Dar de unde să fi…? apoi se îndoi de spate şi înţelese brusc, lăsându-şi mâna moale pe lângă corp. În urmă cu vreo două luni, am observat că cineva mi-a umblat prin jurnale. Nu m-am gândit prea mult la asta atunci – am crezut că poate menajera le-a mutat când a şters rafturile – dar acum mă-ntreb…

Mica ar fi putut să o tachineze în legătură cu rândurile

pe care le scrisese despre el în jurnal, dar nu prea avea chef să o ia peste picior în clipa aceea.

— Crezi că ţi-a citit jurnalul?

Ea dădu mâinile în lături.

— Fără îndoială. E singura explicaţie. N-am pomenit niciodată despre tine în conversaţiile noastre. Singurul loc în care ar fi putut găsi numele tău ar fi în jurnalele mele. Ea îşi trecu mâinile prin păr, de la tâmple spre ceafă, şi îl culese de pe obraz ca pe nişte aripi frumoase. Nu-mi vine să cred că mi-ar încălca intimitatea într-un asemenea fel!

Ea se întoarse iute şi păşi apăsat pe trotuar, făcând călcâiele să răsune. Mica se grăbi ca să ţină pasul cu ea. Nu îi era greu să creadă că tatăl Lidiei îi citise de-a fir a păr gândurile intime. Allan Eldredge îi lăsase impresia puternică a unui om lipsit de scrupule, ce ţinea morţiş să facă lucrurile în felul lui, indiferent de urmări.

— Ai scris în jurnalele tale despre tatăl adevărat al lui Nicky?

Lidia se opri din nou, puse capul în pământ şi dădu uşor din cap.

— Atunci trebuie că n-a citit tot.

Lidia ridică încet capul şi privi înainte, lăsându-l pe Mica să îi contemple profilul. El îl găsi la fel de atrăgător ca prima oară când o zărise în sala de mese de la Schofield. Oh, da, îi captase atenţia. Până când descoperise că pe ea nu o interesa creştinismul. Nu avea să curteze o femeie fără credinţă.

Ea răspunse cu glas stins.

— Tata nu trebuia să-mi citească jurnalul ca să descopere identitatea tatălui lui Nicky. A ştiut dintotdeauna.

— Atunci de ce să…?

Lidia întoarse privirea la Mica. Ochii ei păreau mult mai îmbătrâniţi decât anii pe care îi avea.

— Se teme. „Eu” mă tem. A făcut asta pentru mine… şi pentru Nicky.

Mica încreţi fruntea, zăpăcit cu totul.

— Lidia, nu înţeleg.

— Sigur că nu. Ar trebui să ştii întreaga poveste…

Ea se întoarse cu faţa în partea cealaltă şi suspină. Un suspin greu şi trist. Îşi trecu din nou mâna prin păr – într-un gest mecanic – apoi clipi repede, muşcându-şi buza de jos.

— Mica, ai venit răspunzând la o scrisoare care ar fi trebuit să nu fi fost trimisă niciodată. Măcar atât pot face, să-ţi vorbesc despre Nicky. Dar nu în stradă, pe un trotuar unde oricine ar putea auzi. Ochii ei îl implorau să asculte şi să înţeleagă. Putem merge undeva să vorbim între patru ochi?

Mica ridică din umeri.

— Sunt nou în oraş. Va trebui să alegi tu locul.

— Vom merge cu maşina, răspunse ea. Am cupoane nefolosite din raţia de benzină, pentru trei săptămâni – vom face un drum până în Manchester-by-the-Sea, unde nu e nicio şansă să fim auziţi.

Secretomania aceasta îl nemulţumi pe Mica.

— Desigur, mai întâi va trebui să faci o plimbare cu Nicky.

Un zâmbet timid apăru pe chipul ei. Mica râse.

— I-am promis. N-o să-mi încalc promisiunea.

Lidia dădu din cap, zâmbindu-i aprobator. Numai ochii ei încă păreau trişti.

— Să ne întoarcem atunci.

Ea se întoarse, făcu un pas, apoi se opri. Expresia de pe chipul ei deveni una disperată când îl prinse de braţ, surprinzător de ferm.

— Mica, ce-ţi spun în seara asta trebuie să rămână între noi. Siguranţa lui Nicky depinde de asta.

El simţi fiorul spaimei în stomac, de parcă ar fi încasat un pumn. Dădu din cap, făcând un legământ tăcut. Ea îşi continuă mersul, iar el i se alătură. Nu vorbeau, însă mintea lui vuia, întrebările transformându-se într-un fel de rugăciune. „Doamne, povestea asta mă înspăimântă. Ce secret ascunde Lidia?”

3

Cerul se făcuse roz în amurg când Lidia parcă maşina Hudson pe un deal de unde se vedea întinderea oceanului. Mica privea pe fereastră, fluierând uşor la vederea priveliştii. Manchester-bythe-Sea se întindea dinapoia lor ca o cuvertură luminoasă, becuri electrice strălucind la nenumărate ferestre. Pe partea cealaltă, stelele străluceau pe cerul senin al nopţii, trimiţând ici-colo reflexii pe valurile ce se rostogoleau molatic. Dumnezeu. Se întrecuse pe Sine când crease colţul acesta de lume.

El crăpă geamul ca să lase adierea vântului înăuntru, odată cu sunetul făcut de un greier ce îşi intona cântecul noptatic. Aerul era puţin mai răcoros în locul acela, dar deloc rece. Miresme dulcege – aromate, florale şi revene ale pământului – îl înconjurară deodată cu aerul sărat al mării.

Se uită la Lidia. Ea privea afară, dar el bănui că nu vedea priveliştea cu adevărat. Cu degetele mâinii mângâia încet volanul, iar faţa ei concentrată arăta că era adâncită în gânduri.

— Eşti pregătită să vorbeşti?

Deşi vorbise aproape în şoaptă, ea tresări. Se întoarse încet către el, ţinând mâna tot pe volan şi împletind degetele pe lemnul lăcuit, de parcă avea nevoie să se simtă în siguranţă.

Ea oftă zgomotos, apoi strânse din dinţi într-un gest cunoscut lui.

— Da, zise ea, ridicând uşor din umeri, iar materialul lucios al bluzei făcu valuri, ca un ocean în mişcare. Dar nu ştiu sigur de unde să încep.

Mica îşi schimbă poziţia, ridicând genunchiul ca să îşi rezeme călcâiul pe marginea scaunului. Îşi cuprinse genunchiul cu braţul, într-o postură relaxată care spera să mai scadă din tensiunea ce era în maşină.

— Aş zice să-ncepi cu Schofield, odată cu plecarea ta.

Ea înclină capul, părând a se gândi la cele spuse, apoi dădu repede din cap.

— În regulă. Îţi aminteşti că am cerut permisiunea să merg în Honolulu?

El încuviinţă din cap. Primise ordin să o ducă la gară cu maşina şi nu fusese încântat. Uşurinţa cu care flirta ea îl făcea să nu se simtă în largul lui. Dar, în ziua aceea, nu făcuse acest lucru.

— Simţeam nevoia disperată de a pleca de acolo. Ca să-nţelegi, de câteva săptămâni mă luptam cu o problemă şi, pur şi simplu, nu îi puteam găsi soluţia. Primisem o scrisoare de la o prietenă, o chema Eleanor… Ea tăcu iar şi făcu o grimasă. Mica, îmi pare rău. Pentru ca toate acestea să aibă o noimă, va trebui să vorbesc despre un trecut mai îndepărtat – când am făcut cursuri la Crucea Roşie şi m-am învoit să fac un an de serviciu militar în Schofield. Te rog să ai răbdare şi să mă asculţi.

Mica întinse mâna şi o strânse de braţ încurajator.

— Nu te grăbi.

Ea îl privi recunoscătoare, apoi continuă.

— Eu şi Eleanor eram prietene de o viaţă. Taţii noştri lucrau împreună. Tata se ocupă cu lăzi…

Mica se încruntă nedumerit şi Lidia râse uşor, ca apoi să îi ofere o explicaţie scurtă.

— Afacerea lui produce lăzi. Care sunt folosite pentru a transporta orice, de la portocale la piese pentru arme de foc. A fost o afacere foarte profitabilă, iar războiul a făcut-o şi mai înfloritoare.

Mica clătină din cap. Dacă te gândeai câte se transportau peste mări şi oceane în vremurile acelea, Eldredge adunase, fără îndoială, o avere frumuşică.

— Tatăl lui Eleanor era şeful fabricii, aşa că relaţia noastră era complexă. Părinţii noştri lucrau împreună, petreceau timpul împreună… Cum eram amândouă nişte copile, am devenit surori de cruce. Eu şi Eleanor am crescut, de fapt, împreună.

Ea tăcu pentru câteva clipe, părând a retrăi amintirile copilăriei. Mica aşteptă, lăsându-i timp să îşi facă ordine în gânduri. În cele din urmă, îşi reluă povestirea.

— Cu vreo şase luni înainte să plec, tatăl lui Eleanor a angajat un muncitor nou – un bărbat pe nume Nicolai Pankin. Nu avea un braţ, din cauză că i-l retezase un burghiu în adolescenţă – însă braţul rămas era mai puternic decât două braţe bărbăteşti sănătoase. Oh, şi era arătos. Lidia închise ochii şi trase aer adânc în piept, ca pentru a savura ceva dulce. Apoi fixă iar asupra lui o privire serioasă. În ciuda handicapului său, era foarte viguros şi ştrengar, lucru care îl făcea şi mai plăcut ca bărbat. Şi ce fermecător era… Putea convinge un măr să facă flori de portocal. Îl găseam foarte atrăgător. Când l-a văzut Eleanor prima oară, s-a topit pe loc după el. Dar, spre deosebire de mine, Eleanor era timidă. Se temea prea tare să se apropie de Nic.

Deşi în lumina slabă era greu să desluşească liniile feţei Lidiei, Mica auzi o schimbare în glasul ei. O încordare, o teamă profundă.

— Într-una din zile, când am mers împreună cu Eleanor să îl vizităm pe tatăl ei, l-am văzut pe Nic cum o sorbea din ochi. La început, lucrul acesta m-a deranjat – şi mie îmi plăcea de el. Dar mi-am dat seama că, după ce îmi încheiam pregătirea de la Crucea Roşie, urma să plec să lucrez ca asistentă în altă parte. Timpul petrecut alături de Nic avea să fie de scurtă durată, în plus, ştiam că Nic îmi era inferior social – indiferent cât de atrăgător îl găseam eu, părinţii mei nu ar fi fost niciodată de acord cu el.

Ea ridică din umăr, într-un gest de nepăsare neconvingător.

— Aşa că m-am gândit că dacă eu nu-l pot avea, atunci să fie al prietenei mele cele mai bune. Ea suspină şi îşi cuprinse mijlocul cu braţele. Am lămurit-o pe Eleanor să vină cu mine unde lucra el şi le-am făcut prezentarea. A fost singura mea tentativă de a face pe peţitoarea; una, dar

bună. Au avut o poveste de dragoste furtunoasă. Le-am fost domnişoară de onoare, cu patru luni înainte să plec în Schofield. Ea lăsă bărbia în piept. Desigur, n-am ştiut decât după nuntă că Nic era dependent de morfină. Se pare că, după accident, doctorul i-o prescrisese pentru durere şi a devenit dependent de ea. El ascunsese bine acest lucru şi, după aceea, a fost prea târziu. Când Eleanor a rămas însărcinată, Nic s-a înfuriat. Nu voia grija şi povara unui copil, zicea el. A găsit pe cineva care să îi întrerupă sarcina lui Eleanor.

Mica făcu o grimasă. Cu toate că ştia numai câteva lucruri despre Nicolai Pankin, nu avea deloc respect pentru bărbat. Lidia îşi continuă povestea.

— Eleanor a fugit de la el. A mers la părinţii ei, însă ei n-au vrut să o ajute. Nu erau bucuroşi că se măritase cu un simplu muncitor şi i-au spus că va trebui să se ocupe singură de problemă. Aşa că Eleanor mi-a scris, implorându-mă să o ajut. Nu ştia unde să caute ajutor. De altfel, eu îi făcusem legătura cu Nic, iar asta mă făcea în parte responsabilă. Scrisoarea ei m-a făcut să acţionez imediat. I-am scris, cerându-i să meargă la părinţii mei, unde aveam să ajung şi eu cât de repede posibil. Părinţii mei s-au temut să o primească la ei – nu ştiau de ce era Nic în stare şi îşi dădeau seama că acest lucru ar afecta serios prietenia lor şi, implicit, afacerea tatălui meu. Aşa că au găsit un adăpost care avea moaşă şi au plătit pentru întreţinerea lui Eleanor până s-a născut copilul.

Lidia se opri, iar Mica, convins acum că ştia secretul ei, puse o întrebare delicată.

— Lidia, Nicky nu-i fiul tău adevărat, nu-i aşa?

— Nu-i fiul meu? Lidia îşi înăbuşi un suspin. Îşi acoperi strâns gura cu palma, recăpătându-şi stăpânirea de sine. Nicky a fost al meu din clipa în care moaşa mi l-a pus în braţe. Hotărârea din tonul vocii ei îl înfioră pe Mica. Nu era cu putinţă să fie mai mult al meu nici dacă îi dădeam viaţă. „Este” băiatul meu din toate punctele de vedere.

Mica îi cântări răspunsul. Înţelegea iubirea Lidiei pentru băiat. Abia îl întâlnise pe Nicky, şi deja simţea şi el căldura ataşamentului.

— De ce nu îl creşte Eleanor pe Nicky?

— Eleanor a murit cu trei zile înainte să mă-ntorc din Schofield. O tristeţe profundă se strecură în tonul vocii ei. Nicky a venit devreme. Moaşa a zis c-au fost complicaţii – nu a mai putut face nimic, fiindcă Eleanor a refuzat să meargă la spital. Eleanor i-a spus moaşei să mi-l dea mie pe Nicky – avea încredere că voi veni. Din clipa când l-am ţinut în braţe, am ştiut că-l voi păstra şi-l voi creşte ca pe fiul meu. Cu ajutorul lui Dumnezeu şi cu sprijinul părinţilor mei, am fost mama lui Nicky de atunci încoace.

Mica scutură din cap uimit. Se părea că Lidia cea egoistă se schimbase mult faţă de cum era în Schofield. Şi era greu de crezut că omul acela inflexibil, pe care abia îl cunoscuse, îşi asumase responsabilitatea faţă de copilul altcuiva.

— Şi cum ţi-ai convins părinţii să-l primească pe Nicky în casa voastră?

Lidia înălţă bărbia.

— Nu le-am prea dat de ales. Dacă mă voiau pe mine, trebuiau să-l accepte şi pe Nicky. Am fost încăpăţânată. Ea ridică apoi din umeri, îndulcind tonul. Iar eu am fost norocoasă să am părinţi mai cumsecade decât fuseseră părinţii lui Eleanor. Fireşte, n-a durat mult până să-l iubească pe Nicky la fel de mult ca mine. Cu toţii îl considerăm copilul meu.

— Şi unde-i tatăl lui Nicky?

În timp ce Lidia vorbea, luna se furişa sus pe cer, pictând o cărare aurie pe deasupra apei şi trimiţând o rază palidă de lumină în maşină, care făcea să se vadă silueta Lidiei. Bărbia începu a-i tremura.

— Tatăl lui Nicky ne stă în coaste la fel de ameninţător ca ştreangul unei spânzurători.

Mica simţi un fior pe spate.

— La puţină vreme după naşterea lui Nicky, a aflat de

undeva de adăpostul lui Eleanor. A căutat-o pe moaşă şi i-a cerut copilul.

Moaşa i-a zis că pruncul murise odată cu Eleanor. Dar Nic n-a crezut-o. I-a spus femeii că găsise o familie care voia copilul, dispusă să plătească, şi că el voia „puştiul”. Aşa îi zicea lui Nicky, „puştiul”. Nu „fiul meu” ori „copilul lui Eleanor”, doar „puştiul”, de parcă Nicky nu însemna nimic.

Lidiei îi tremura vocea de indignare, iar Mica simţea cum clocoteşte de mânie din ce în ce mai mult, din cauza bărbatului lipsit de sentimente. Cum era cu putinţă ca cineva să îşi vadă propriul copil ca pe o marfă bună de scos la mezat?

— Timp de aproape doi ani, a tot mers acasă la moaşă, insistând să îi dea informaţii. În cele din urmă, tatăl meu a ajutat-o să se mute şi să scape de vizitele lui repetate. A fost o reuşită. Pentru o vreme. A trecut aproape un an, dar, de curând, a găsit-o din nou. Ne-a spus că se poartă ca un sălbatic disperat. Se teme, şi pentru ea, şi pentru noi. Îl vrea pe Nicky.

Mica o privea cu ochi miraţi.

— Să nu îmi spui că încă mai speră să-l vândă pe Nicky?

— De ce nu? Nicky e mic. S-ar găsi, fără-ndoială, cine să îl ia. Lidia vorbea mai tare şi mai pătimaş. Nic se mişcă în cercuri care ne-ar plăcea să nu existe. Dacă nu l-ar vinde pe Nicky unei familii, ar găsi o altă cale de a face bani cu el. Dacă n-ar avea planul să-l vândă, n-ar încerca să îl găsească. Ştim că nu vrea să fie tatăl lui Nicky. Dacă l-ar iubi în mod legitim şi i-ar păsa de el, probabil aş renunţa la Nicky. Ar fi greu, dar aş face asta deoarece cred că, pe măsură ce va creşte, Nicky va avea nevoie de un tată. Eu nu îi voi fi de ajuns. Ea rosti ultima propoziţie într-o şoaptă aspră. Dar nu-l pot lăsa pe Nic să-l ia doar pentru a-l vinde unor străini sau… sau… pentru orice a pus el la cale. Nu pot, Mica!

Fără să îşi dea seama, Mica o cuprinse pe Lidia în braţe şi o mângâie pe spate. Mâinile lui simţeau cum tremură

toată şi cum luptă să îşi stăpânească lacrimile. Dar nu îşi îngăduia privilegiul de a-şi da frâu liber sentimentelor. După câteva clipe, ea se dezlipi de el şi îi zâmbi şters. El se simţea tot mai stânjenit.

Oare de ce o strânsese în braţe? Nu trebuia să îi dea idei. Cu ceva ani în urmă, Lidia avusese sentimente pentru el, ştia asta. Nu era bine să dea prilej acelor sentimente de demult să înflorească. Cu toate acestea, ciudat oarecum, să afle cu câtă dăruire îşi schimbase viaţa pentru copilul prietenei ei, aprinsese ceva în inima lui.

Dar nu avea vreme pentru astfel de gânduri. Pacienţii şi Ieremia aveau nevoie de el. Mica îşi îndreptă umerii şi vorbi pe un ton ce nu trăda emoţii.

— Câţi oameni ştiu că Nicky e cu adevărat copilul lui Eleanor?

— Patru. Apoi ea făcu o grimasă. Ei bine, cinci. Părinţii mei, moaşa şi eu desigur – iar acum tu.

— Eşti sigură că moaşa n-a spus nimănui?

— Tata îi dă bani frumoşi ca să păstreze secretul. Ea depinde de banii aceia. Nu va vorbi.

— Părinţii lui Eleanor nu ştiu?

Lidia scutură din cap.

— La scurt timp după moartea lui Eleanor, au avut un accident. Tatăl ei era băut şi a ieşit de pe carosabil. Atât el, cât şi mama lui Eleanor au murit.

Câte tragedii!

— Şi nimeni nu te-a întrebat vreodată cum de ai copilul acesta?

Lidia îşi îndreptă privirea spre luminile oraşului ce scânteiau în vale.

— Tata a zis să lăsăm lumea să creadă că Nicky e copilul meu. Tata e foarte respectat şi, din vreme ce am fost plecată, povestea a fost credibilă. Sunt sigură că sunt unii care nu sunt de acord cu aşa ceva, cred că am copil din flori şi, neîndoielnic, şuşotesc pe la spatele meu, dar poziţia tatălui meu în comunitate îi împiedică să mă critice pe faţă.

— Cu alte cuvinte, trăieşti în minciună.

— Numai ca să îl protejez pe Nicky.

Mica nu răspunse. Minciuna e minciună şi într-o zi – poate destul de curând povestea aceasta avea să fie demascată.

— Ce scrie în certificatul de naştere al lui Nicky?

— Nu are.

Mica scuturǎ din cap, convins cǎ nu auzise bine.

— N-are certificat?

— Nu a fost nevoie. Tata s-a gândit…

Ea tăcu o clipă, ca pentru a se hotărî dacă să aibă sau nu încredere în Mica pentru restul poveştii. În cele din urmă oftă, îşi dădu braţele în lături şi continuă.

— Tata a crezut că până la urmă eu mă voi căsători şi când voi face pasul, vom primi un certificat de naştere cu numele soţului meu scris în dreptul tatălui. Poftim!

Mica pufni zgomotos.

— Tatăl tău chiar are o mulţime de planuri, nu-i aşa? Nu îşi putu ascunde sarcasmul.

— Sunt sigură că tata a sperat, din ce am scris în jurnalele mele, că sentimentele pe care le aveam pentru tine erau reciproce şi că, poate, ceva afecţiune mai există. Sunt convinsă că mai spera că, odată ce l-ai cunoaşte pe Nicky, ai fi cucerit de el. E destul de greu să îi rezişti lui Nicky.

Mica nu putea tăgădui acest lucru. Nicky era un băieţel foarte drăgălaş. Dar nu putea considera îndreptăţite demersurile lui Allan Eldredge.

— A fost o greşeală din partea lui să mă aducă aici, Lidia. A fost o amăgire şi n-a avut alt rost decât să creeze o altă problemă.

Genele Lidiei tremurau pline de lacrimi.

— Mica, ce trebuie să-nţelegi e că, de trei ani încoace, trăim cu spaima că, într-un fel sau altul, Nicky va fi luat de lângă noi. Tata nu ar fi trebuit să te târască în povestea asta, dar faptul că a făcut aşa ceva nu face decât să-mi

demonstreze cât de înspăimântat şi de disperat este. Îl iubeşte pe Nicky ca pe nepotul lui. Nu poate răbda gândul că l-ar pierde. Şi nici eu.

Vocea i se frânse. Instinctiv, Mica luă mâna Lidiei într-a lui. Îşi împleti degetele cu ale ei, alinând-o.

— Îţi înţeleg frica şi îngrijorarea. Dar, Lidia, nu poţi trăi mai departe păcălind pe toată lumea. Mica se foi puţin în scaun, atingând genunchiul ei cu al său. Dacă nu pentru altceva, Nicky merită să ştie adevărul. Ai vreodată de gând să-i vorbeşti despre Eleanor şi despre sacrificiul pe care l-a făcut ca să-l aducă pe lume? Şi vei avea nevoie de ajutor de la autorităţile oficiale dacă intenţionezi să-l protejezi pe Nicky de tatăl lui. Trebuie să mergi la poliţie, dacă omul acesta umblă cu ameninţări.

— Nu pot! Lidia îşi trase mâna brusc. Nu pricepi? Judecătorii îl vor lua pe Nicky de lângă mine, dacă recunosc că nu sunt mama lui. N-am să risc să-l pierd.

— Dar toată tărăşenia asta va fi descoperită până la urmă şi ai putea ajunge să-l pierzi din cauza minciunii tale.

Lidia îşi trecu mâinile prin păr, apoi îşi strânse şuviţele, ţinând coatele în afară.

— Nimeni nu are cum să afle că Nicky nu-i al meu cu adevărat.

Singura soluţie pentru mine e să găsesc un tată pentru Nicky.

Dacă am un document legal – un certificat de naştere – care să ateste că sunt mama lui Nicky şi că un bărbat e tatăl lui Nicky, atunci Nic nu va avea nicio pretenţie asupra lui. Ea lăsă braţele în jos şi îşi împreună mâinile din nou. Aşa că, trebuie să fac asta, Mica. Dacă nu, tata n-o să mă ierte niciodată. Îşi împreună mâinile sub bărbie, luând o postură rugătoare. Mica, vrei să te căsătoreşti cu mine?

4

— Ţi-ai pierdut minţile cu totul?

Reacţia dură a lui Mica, ce trăda neîncrederea, o înfioră pe Lidia.

Se aşteptase la aşa ceva, dar tot se simţise obligată să facă cererea. Nu şi-ar fi iertat-o niciodată – iar tatăl ei nu i-ar fi îngăduit niciodată să uite – dacă nu punea întrebarea măcar.

Ea suspină, lăsându-şi bărbia în piept.

— Da, bănuiesc că teama de a-mi pierde fiul m-a făcut în cele din urmă să-mi pierd minţile.

Recunoaşterea ei paşnică îi mai risipi indignarea lui Mica. Se lăsă greu pe scaun şi dădu capul pe spate. Scoase un oftat prelung din piept.

— Lidia, scuză-mă. A fost un gest deplasat din partea ta. M-ai luat pur şi simplu prin surprindere.

Rosti „surprindere” cu un accent texan. Lidia zâmbi, amintindu-şi cum imitase Nicky accentul lui Mica.

— Ei bine, bănuiesc că amândoi am avut parte de o surpriză în ziua asta. Tu tocmai acum, iar eu când ţi-ai făcut apariţia. Ea puse mâna pe braţul lui, iar el întoarse capul, întâlnindu-i privirea. Îmi pare sincer rău că tata te-a târât în povestea asta.

— Aşi, e în regulă, Lidia. Înţeleg de ce a făcut aşa ceva. Aş dori numai să te pot ajuta cu adevărat.

Lidia simţi un val de căldură prin trup văzând acceptarea lui sinceră şi atitudinea împăciuitoare. Ea luă mâna de pe braţul lui şi în sfârşit mai scăpă de încordare.

— Eşti un om cumsecade, Mica. Îmi amintesc asta despre tine. Mereu ai fost un om de nădejde.

Mica râse uşor.

— De aceea m-ai cerut de bărbat?

Lidia râse, simţind o eliberare plăcută în urma râsului. Tachinarea lui îi aduse aminte de Mica din Schofield. Se uită pe fereastră şi îşi dădu seama pentru prima dată că

noaptea îşi intrase în drepturi.

Fusese atât de captivată de povestea ei, încât nu realizase cât de târziu se făcuse. Ca la un semnal, Mica căscă.

Lidia făcu o grimasă.

— Scuză-mă, ştiu că eşti obosit după călătorie. Îţi pot oferi camera noastră de oaspeţi?

— Am o cameră la Parker House. Bagajul meu e acolo. Dar mulţumesc pentru invitaţie.

Lidia porni motorul şi apăsă pe buton ca să pornească farurile.

— Te duc eu la hotel.

— Doar ia-o înapoi spre casa ta. Iau un taxi.

— Nu, măcar atât pot face. Ea apăsă pe pedala ambreiajului şi schimbă viteza, conducând cu îndemânare maşina Hudson pe şosea. Să ştii că am putea lua lucrurile de la hotel, am putea anula rezervarea şi să-ţi primeşti banii înapoi.

Mica căscă din nou, acoperindu-şi gura căscată cu palma.

— Nu. De fapt, ideea că voi dormi într-un loc atins de istorie îmi surâde oarecum. Valetul mi-a spus că John Wilkes Booth a stat acolo.

Lidia clătină din cap, zâmbind. Mica era un om special. Apoi se gândi la lucruri mai serioase. Mica cheltuise banii pe biletul de tren la solicitarea tatălui ei – nu, la ameninţarea acestuia. Se cuvenea ca ei să achite nota de plată de la hotel. Va discuta despre situaţia aceasta cu tatăl său când va ajunge acasă.

Îl privi pe Mica. Un zâmbet îi încolţi în obraji, văzându-l adormit, cu faţa întoarsă într-o parte, rezemată de scaun, şi cu gura deschisă.

„Ce om bun. Ce om incredibil de bun…”

Ajunsă acasă, Lidia intră tiptil pe uşa din dos – intrarea servitorilor, cum o numea tatăl ei, deşi singura servitoare era o femeie care le făcea menajul şi venea o dată pe

săptămână, pentru curăţenie şi rufe.

Becul de deasupra chiuvetei din bucătărie era încă aprins. Apăsă pe întrerupător, cufundând camera în întuneric. Rămase în umbra întunericului, cu mintea la propunerea pe care Mica o făcuse înainte să se dea jos din maşină şi să intre în hotel. O cuprinse ruşinea. De ce nu îi venise ei în minte lucrul acesta?

Se îndreptă, pe întuneric, la scară, mişcându-se lesne prin locurile cunoscute, chiar în absenţa luminii. La etaj, ea întredeschise uşa lui Nicky şi privi în cameră, zâmbind duios când îi zări chipul dulce, scăldat în lumina discretă a lămpii de noapte. Era întins pe spate, sub păturile mototolite, cu ursuleţul ponosit sub braţ.

Intră pe vârfuri, se aplecă să îl sărute pe obraz şi să îi dea la o parte cârlionţii negri de pe frunte. El se mişcă puţin şi ea murmură „Şşşşt”. Liniştit, îşi trase ursuleţul mai aproape şi pleoapele îi tremurară. După ce îi mai dădu o sărutare, ieşi tiptil din cameră, închizând uşa în urma ei, fără zgomot. Undeva, pe hol, uşile duble ce dădeau în apartamentul părinţilor ei erau închise, numai o dungă subţire de lumină strălucea printr-o crăpătură din podea.

Merse la uşă şi bătu uşor. Se auzi vocea mamei.

— Intră.

Lidia răsuci mânerul rotund din cristal şi intră. Amândoi părinţii erau treji, cu veiozele de la pat aprinse şi cărţi în mână. Bunica puse cartea în poală, cu faţa în jos, şi îşi frământa buza de jos între dinţi. Lidia merse la marginea patului cu baldachin şi se aşeză la picioarele mamei.

— Te aşteptam, zise tatăl ţâfnos. Va intra în joc?

Lidia îşi încrucişă braţele şi ridică din sprânceană a provocare.

— Vrei să zici, se va-nsura cu mine?

— Asta vreau să zic.

— Clar că nu. Chiar te aşteptai la asta?

Tatăl închise cartea cu zgomot şi o trânti pe masa din marmură de lângă partea lui de pat.

— Atunci l-am adus aici degeaba? În tonul lui se simţea dezgustul. N-ai putut să-l convingi? Nu ştii cât de greu mi-a fost să dau de urma lui? Mi-a luat câteva săptămâni. Acum totul e doar vreme pierdută.

Lidia puse mâna pe piciorul tatălui ei.

— Tată, doar nu crezi sincer că Mica ar fi dispus să se însoare cu o femeie pe care nu o iubeşte şi să îşi asume răspunderea pentru un copil ce nu-i al lui, doar pentru că tu vrei asta de la el.

Părintele îşi trase brusc piciorul, iar scufia îi lunecă într-o parte.

— Ar putea face alegeri mai proaste. E nebun să nu-l vrea pe Nicky, băiatul deja e topit după el. Şi tu îl iubeşti. Ce şi-ar putea dori mai mult?

Ea simţi cum îi iau obrajii foc şi se abţinu să nu-şi ascundă faţa. În schimb, înălţă bărbia sfidător.

— Ce te face să crezi că-l iubesc pe Mica?

Pe grumazul bunicului se iviră câteva pete roşiatice, în timp ce bunica îi aruncă o privire dezaprobatoare.

— Am motivele mele.

— Tată, mi-ai citit jurnalele, nu-i aşa?

Lidia avu grijă să nu lase resentimentele să i se strecoare în glas. Ştia că o confruntare raţională era apărarea cea mai bună în faţa tatălui său. Acesta îşi drese vocea şi îşi împreună sprâncenele groase într-o încruntătură intimidantă. Dar o urmă de stânjeneală sclipea în ochii lui.

— Cum altfel era să găsesc un candidat potrivit? Nu vorbeşti nici cu mama ta, nici cu mine. Şi a fost soluţia cea mai la îndemână ca să-l ţinem pe... pe nebunul de Pankin departe de Nicky.

Lidia oftă.

— Tată, înţeleg de ce ai făcut asta. Sincer, înţeleg. La fel şi Mica. Dar, să-l aduci până aici... Ea clătină din cap. Avem noroc că-i un om iertător. Cred că trebuie să îi plătim camera de la Parker House şi biletul de tren până acasă. A

fost ademenit aici sub pretexte închipuite. Ai făcut o acuzaţie nedreaptă, ştiind foarte bine că era o pură invenţie.

Tatăl vorbi mai departe ca şi când ea nu ar fi spus nimic.

— Ce ar fi să te măriţi în secret – să nu fie o căsătorie adevărată.

ci doar una pe hârtie. Una care să ţină numai până ce obţinem certificatul de naştere al lui Nicky. După aceea, cu documentul la mână, ai putea divorţa fără ştirea nimănui. Crezi c-ar fi dispus să facă măcar atât?

— O, tată. Lidia puse capul în pământ. L-am înconjurat pe Nicky cu prea multe minciuni. Să nu înrăutăţim situaţia.

Părintele pufni şi lovi cu pumnul în cuverturile de pe pat.

— Atunci, fetiţo, ai o cale mai bună de a rezolva problema asta?

Lidia îşi aminti ce îi spusese Mica la despărţire. Simţi puteri noi. Înălţă capul şi îl privi pe tatăl său în ochi.

— Da, tată. Cred că trebuie să ne rugăm.

— Să ne rugăm? Cuvântul îi ieşi pe gură precum rafala unei puşti. Cum să ne poată ajuta aşa ceva?

Lidia se lăsă pe spate, sprijinindu-se într-o mână.

— Tată, când am primit scrisoarea de la Eleanor, prin care mă ruga să o ajut, m-am simţit cu totul lipsită de putere să fac ceva pentru ea. Am fost copleşită de vina că i-am prezentat-o lui Nic şi eram furioasă că nu puteam repara nimic. Am avut noroc că am găsit prieteni care credeau în rugăciune şi care s-au rugat pentru mine, chiar dacă nu ştiau ce problemă aveam. Am simţit rugăciunile lor. Când am realizat că Iisus este Mântuitorul meu, am devenit copilul lui Dumnezeu.

Lidia căută în privirea părinţilor ei. Mama ei părea receptivă, la fel cum fusese şi altă dată când venise vorba despre lucruri spirituale, însă tatăl rămânea neclintit şi plin de îndoieli.

Ea vorbi mai departe.

— Tot drumul, la întoarcerea din Oahu, în fiecare zi, pe

vas, m-am rugat să găsesc o cale de a o ajuta pe Eleanor. M-am rugat pentru copilul lui Eleanor – pentru sănătatea şi siguranţa lui – şi ca să aibă un cămin fericit. Fireşte, în viziunea mea, căminul fericit era cu Eleanor şi Nic, dar rugăciunea mea a primit un alt răspuns. Nicky „a fost” în siguranţă, alături de moaşă. „S-a născut” sănătos, chiar dacă a venit pe lume prea devreme şi mama lui n-a supravieţuit. Şi „are” un cămin fericit, alături de noi. Toate rugăciunile mele au fost ascultate. Şi iată că am fost binecuvântaţi să-l avem aici. Lidia apăsă iar mâna pe piciorul tatălui său, ca să întărească cele spuse. Tată, ştiu că Dumnezeu mi-a ascultat rugăciunile. Şi dacă vorbim cu El acum, El ne va asculta şi El ne va ajuta.

— De când mă ştiu m-am ocupat singur de toate, stărui tatăl ei.

— Da, asta ai făcut. Şi te iubesc pentru asta. Dar lucrurile se destramă. Îmi vine greu să cred că am ajuns să acuzăm omul nepotrivit că e tatăl unui copil şi că am avut cutezanţa de a-i propune o căsătorie.

Părinţii se uitară unul la altul şi Lidia fu încântată să vadă căinţa întipărită pe chipul tatălui său. Continuă pe un ton serios.

— Mica a spus un lucru în seara asta, ce m-a tulburat multă vreme după aceea. M-a întrebat dacă nu m-am gândit niciodată să îi vorbesc lui Nicky despre mama lui adevărată. Eleanor a făcut un sacrificiu atât de mare pentru Nicky – merită să ştie ce a făcut. Dar, dacă îi spun despre mama lui, va trebui să îi vorbesc şi despre tată. Şi nu cred că îl pot privi în faţa lui nevinovată şi să-l mint. Ochii i se umplură de lacrimi, înceţoşându-i vederea. Nu mai vreau să mint.

Tatăl ei, care se simţea întotdeauna pus în încurcătură în faţa emoţiilor, vorbi cu glasul gâtuit.

— Ar trebui să continuăm discuţia asta mâine, când nu vei mai fi obosită.

— Nu sunt obosită, tată, sunt supărată. Mă simt

vinovată. Şi tulburată. Lidia îi strânse piciorul tatălui. Ai zis că nu vorbesc niciodată cu tine, dar când încerc să-ţi spun ceva important, îmi întorci spatele. Trebuie să lămurim asta acum.

— Mai târziu, Lidia. Tatăl întinse mâna şi întoarse cheiţa ca să stingă veioza. Mâine dimineaţă o să rog pe cineva să achite nota de plată a camerei de hotel a lui Hatcher şi voi contacta pe cineva la gară pentru a trece achitarea biletului în contul meu. Noapte bună!

El se întoarse pe o parte, îşi trase cuvertura până sub bărbie şi puse astfel capăt discuţiei. Lidia se întoarse către mama ei. Deşi pe faţa mamei se citea compasiunea, ea păstra tăcerea. Mama ei nu va trece niciodată peste părerea soţului ei. Lidia se ridică în picioare, cu umerii lăsaţi în semn de înfrângere şi părăsi încăperea.

În dormitorul ei, locul ei de izolare de când se ştia, se duse la locul de la fereastra ce dădea spre grădina din spatele casei. Se cufundă în grămada de perne şi ridică storul ca să vadă cerul. Luminile oraşului o împiedicau să contemple stelele, însă Lidia ştia că erau acolo, chiar dacă nu le putea vedea.

Ştia că şi Dumnezeu era acolo, deşi nu avea o prezenţă fizică.

— Doamne, Mica crede că Tu ai răspunsul la problema lui, şopti ea, cu glasul înecat de lacrimi înăbuşite. Mi-e teamă. Mă tem că-l pierd pe Nicky. Îl iubesc atât de mult, Doamne. Şi Tu ai un Fiu, aşa că ştiu că înţelegi dragostea mea pentru Nicky. Eu tot cred că a-l ţine lângă mine e lucrul cel mai bun pentru el. L-ai protejat şi l-ai păzit nevătămat încă dinainte să se nască şi am nădejdea în Tine că-l vei ţine în siguranţă şi acum. Păzeşte-l de Nic Pankin. Ajută-ne să găsim o cale de a-l păstra pe Nicky alături de noi, fără ameninţarea asta pe capul nostru. Te rog, Doamne.

Vocea i se stinse, dar inima implora în continuare, strigând după alinare şi tărie. Treptat ea se linişti, consolată

de prezenţa Domnului ei, aşa că îşi puse hainele de noapte. Dar, înainte de a da la o parte învelitorile pentru pat şi de a se strecura sub cearşafuri, ea se puse în genunchi lângă pat şi mai rosti o rugăciune scurtă.

— Doamne, îţi mulţumesc pentru grija şi sprijinul lui Mica. El chiar e un om cumsecade.

* * *

Nic Pankin se plimba pe aleea urât mirositoare. Tălpile sunau pe betonul umed, zgomotul făcând ecou între pereţii din cărămidă, înalţi de patru etaje. Picurarea apei dintr-un jgheab, aflat la câţiva metri mai în faţă îi străpungea urechile. Simţea împunsături prin carne, pe sub hainele acoperite cu o crustă de mizerie şi îşi zgâria pieptul cu mâna ce îi rămăsese. Oricât se scărpina, nu scăpa de mâncărimea continuă şi de furnicătura nevoii şi, cum nu reuşi să afle alinare, se întoarse iute şi lovi cu piciorul într-un coş de gunoi. Gemu la zarva făcută de tabla ce se lovi de peretele dur din cărămidă.

Din spatele unei ferestre, o femeie ţipă.

— Faceţi linişte acolo!

Nic îi răspunse înjurând în gura mare. O durere îl străfulgeră prin măruntaie. Îşi puse braţul peste coaste, spaima făcându-i inima să bată nebuneşte. Nu va mai rezista mult până să se zvârcolească. Unde era nenorocitul acela de Murphy cu praful lui magic?

Un târşâit bine cunoscut, paşii cuiva care îşi târa picioarele, se făcu auzit. Nic îşi ţinu respiraţia şi se suci repede în direcţia sunetului. Silueta corpolentă a lui Murphy se ivi printre umbrele întunecate, la capătul celălalt al aleii. Nic se năpusti înainte şi îl apucă pe bărbat de reverul hainei.

— Pe unde ai umblat? Ai zis unşpe şi e trecut de miezu’ nopţii.

Murphy se smuci, eliberându-se din prinsoarea lui Nic.

Pe întuneric, încruntătura lui părea ameninţătoare.

— Nu eşti singuru’ meu client, Pankin. Şi, la drept vorbind, ăilalţi vin înaintea ta pentru că mereu au banu’ în mână.

Nic îndesă mâna în buzunarul de la jachetă şi scoase câteva bancnote mototolite.

— Şi eu am bani. Aşa că, dă-mi marfa.

Murphy îi smulse lui Nic hârtiile din mâinile tremurânde şi le ţinu în lumina slabă a felinarului din colţul străzii. Numără cu glas tare, încruntându-se tot mai mult la rostirea fiecărui număr.

— Şase dolari? El zdrobi hârtiile în pumn, apoi azvârli bancnotele făcute cocoloş spre Nic. Tre’ că mă iei peste picior. Nu-ţi pot da nimic pentru şase dolari mizerabili.

Nic îi întinse banii înapoi lui Murphy.

— E tot ce am acum. Nu tre’ să-mi dai un pachet întreg, numa un gram. Haide…

Disperarea din vocea lui îl umilea, însă nevoia era mai mare decât mândria. Murphy pufni, apoi îşi deschise jacheta şi scoase un pătrat împăturit, din hârtie, dintr-un buzunar interior.

— Trebuie să fiu nebun de legat să mă tot întâlnesc cu tine, Pankin. Dar merit ceva, după ce că stau pe afară, în loc să fiu în patu meu cald. Dă-mi banii.

Nic trânti bancnotele în palma mare a lui Murphy şi îl privi în timp ce acesta le băga în buzunar. Stătea cu respiraţia întretăiată în timp ce Murphy scutura pacheţelul, împrăştiind micile particule de pulbere albă în colţuri diferite. În cele din urmă, în vreme ce Nic aproape se pierdea cu firea în agonie, acesta rupse pachetul în două şi îi dădu jumătatea lui Nic.

Nic cuprinse în palmă pachetul preţios şi se întoarse, nerăbdarea făcându-l stângaci. Murphy îl apucă de mâneca goală a hainei ce atârna şi trase. Nic făcu un cerc împiedicându-se. Murphy îndreptă un deget spre el.

— Asta-i ultima dată când ne întâlnim. Nu merită să-mi

pierd vremea cu tine când îmi dai numai câţiva bănuţi. Pricepi ce zic, Pankin?

Furia mugea în pieptul lui Nic. Scrâşni din dinţi.

— Nu eşti singurul dealer, Murphy. Pot face afaceri şi cu…

— N-o să vrea nimeni să facă afaceri mărunte cu tine. Murphy scuipă pe caldarâmul murdar, apoi se şterse pe gură cu dosul mâinii. Ţi s-a dus vestea. Data viitoare când dai sfoară-n ţară că „vrei marfă”, mai bine te-ai pregăti să cumperi mai mult de un vârf de cuţit ori niciunu dintre noi n-are să se deranjeze pentru tine.

El se întoarse şi se depărtă cu paşi mari, târşâitul călcâielor lui sunând pe alee ca nişte cuie bătute în capacul unui coşciug. Nic îşi apăsă pumnul pe piept. Simţi cum îi asudă spatele, mâncărimea devenind de-a dreptul supărătoare. Ce s-ar face el dacă dealerii din oraş nu îi mai dădeau marfa? Ar muri. „Trebuia” să facă rost de praful magic. Cu inima bătând să îi spargă pieptul, făcu un legământ tăcut. O va obliga, cu orice preţ, pe moaşa care avusese grijă de Eleanor să îi spună ce făcuse cu progenitura lor. Filfizonul şi fasonata din Weston, ce aveau numai o javră mare cât un ponei, în loc de copii, aveau să plătească. Vor da bani frumoşi. Şi, de îndată ce banii lor îi vor încăpea pe mâini, va putea satisface vânzătorii, la fel ca propria-i nevoie arzătoare.

Ţinând pacheţelul strâns în pumn, se întoarse cu paşi grăbiţi spre casă.

5

Mica stătea întins pe patul străin, cu mâinile împreunate sub cap, şi cu ochii aţintiţi la tavanul din ghips. Era sleit de puteri, dar somnul îl ocolea. Gândul îi era tot la Nicky şi la povestea pe care Lidia i-o spusese. Ce încâlceală!

Un tată dependent de morfină care căuta să îşi vândă copilul, o familie care avea pretenţii la un copil asupra căruia nu avea niciun drept legal, un băieţel ce creştea într-un păienjeniş de falsităţi şi de jumătăţi de adevăr. Dar Mica ştia prea bine că lumea nu e un loc perfect şi că mult prea des copiii nevinovaţi suferă.

Poate nu era în măsură să ferească toţi copiii din lume de durere şi de suferinţe sufleteşti, dar voia cu disperare să îl ajute pe băieţelul cu păr ciufulit, preocupat de fericirea gâzelor. Dorea să o ajute şi pe Lidia. Era ciudat cât de repede ajunseseră să poarte o conversaţie degajată. În Schofield, când se vedeau aproape zilnic, conversaţiile lor nu erau la fel de deschise ca cea pe care o purtaseră în seara aceea, după o despărţire de trei ani.

Fusese mereu atent, de teamă să nu dea impresia greşită, fiindcă ştia că încă ţinea la el, deşi el nu îi împărtăşise sentimentele. Dar, în seara aceea, nu îşi făcuse astfel de griji.

Chipul ei, pe care se întipărise îngrijorarea, îi veni în minte, simţind brusc dorinţa de a o ocroti. Lidia fusese mereu frumoasă.»

Se gândi la părul ei negru, lucios, ce îi cădea greu şi mătăsos pe lângă faţa în formă de inimă; ochii ei căprui, catifelaţi, umbriţi de gene dese şi arcuite; buzele ei pline, care în ziua aceea erau un corai pal, diferit de rujul de culoare aprinsă pe care îl preferase când era în Schofield.

Frumuseţea înfăţişării ei capta atenţia oricui. Se mira că bărbaţii nu făceau coadă să o ceară în căsătorie. Deşi, cu trei ani în urmă, păruse că principala ei preocupare era să îşi găsească un soţ, toată atenţia ei era acum îndreptată

asupra lui Nicky, nu asupra ei. În ochii lui Mica, acest lucru o făcea şi mai frumoasă.

Când adusese vorba de rugăciune în discuţia lor, el se aşteptase să îl respingă, dar, în schimb, ea primise bucuroasă ideea. Chiar îi citise pe faţă ruşinea că nu pomenise ea de aşa ceva. Reacţia ei arăta încă o schimbare în inima Lidiei, ceea ce îl făcea pe Mica să spere că toată încurcătura aceea avea să se descâlcească până la urmă. Se simţea onorat că Lidia avea atâta încredere în el, încât să îi vorbească deschis – aşa cum se simţise onorat şi că Nicky avusese încredere în el imediat.

Un zâmbet îi încolţi în obraji când îşi aminti plimbarea cu băiatul. Nicky îl ţinuse strâns de mână, arătându-i flori şi spunându-i cine locuia în care case, pălăvrăgind fără încetare pe parcursul plimbării prin cartier.

După ce se întorseseră acasă, Nicky îl îmbrăţişase pe Mica cu multă căldură, spunând cu un accent clar de sudist „îmi plaaace de tine, amice!” Fusese cel mai frumos compliment pe care Mica îl primise vreodată. Dacă ar fi rămas prin preajmă destul timp, s-ar fi ataşat de Nicky, doar că nu avea timp de legături sufleteşti.

Trebuia să se întoarcă in Queens cât de curând posibil. Dar, înainte să pornească la drum, voia să dea o mână de ajutor. Cum să poată ignora faptul că un om disperat şi lipsit de scrupule putea să îi facă rău băieţelului acela nevinovat? Lumea pe care Lidia o construise pentru Nicky era pe cale să se prăbuşească. Îi spusese Lidiei că va căuta calea de urmat la Dumnezeu – că se va ruga şi că va asculta. Astfel, Mica se rugă fierbinte, cu ochii strâns închişi, cu mâinile împreunate la piept. Apoi ascultă şi aşteptă. Şi, după un timp, veni un răspuns.

— Îţi mulţumesc, Doamne. Îţi mulţumesc, şopti Mica cu bucurie în suflet.

Apoi, într-un sfârşit, sosi şi somnul binevenit.

* * *

Lidia se întoarse de la frigider, cu carafa de lapte în mână, ca să îi umple lui Nicky un pahar, când, la uşă, se auzi clopoţelul. Cum părinţii şi fiul ei erau aşezaţi la masa unde luau micul dejun, ea zise:

— Răspund eu.

Puse cana pe masă, lângă bunica şi se îndreptă pe culoar, spre uşa din faţă. Deschizând larg uşa, dădu cu ochii de Mica Hatcher, îmbrăcat lejer, într-o cămaşă albastră, din stofă şi pantaloni din stambă, stând pe terasa îngustă. Inima îi bătu de două ori mai tare văzând chipul acela frumos. Încremeni cu ochii aţintiţi prosteşte asupra lui. Preţ de câteva clipe, în care rămase fără grai, se sili să îşi recapete ritmul normal al bătăilor inimii.

— Pot să intru? întrebă Mica, la fel cum făcuse cu o zi înainte.

Faţa Lidiei se aprinse deodată, ruşinată că încălca eticheta.

— Îmi pare tare rău. Ea îi făcu semn să intre. Nu m-aşteptam să te văd atât de devreme. Noi luăm micul dejun. Ai vrea să mănânci şi tu cu noi?

Mica afişă zâmbetul tipic, de care ea îşi amintea, cu buzele uşor mai ridicate în stânga.

— O cană de cafea ar fi bună, dacă ai.

— Regret. Nu avem cafea, dar avem înlocuitor, din cereale.

Mica ridică din umeri, fără a-i dispărea zâmbetul.

— Merge.

Lidia zâmbi de parcă ştia ceva.

— Cu multă frişcă?

Mica râse, descoperindu-şi dinţii albi.

— Haide, e posibil să-ţi aminteşti că-mi place cafeluţa cu frişcă?

Lidia îşi amintea destul de multe lucruri despre Mica Hatcher, însă se hotărî să ţină aproape totul pentru sine, conducându-l în bucătăria din spatele casei. În clipa când

intrară în bucătărie, chipul lui Nicky se lumină.

— Mica-amicu-meu!

Băieţelul ridică mâinile pentru o îmbrăţişare. Mica făcu cei doi paşi ce mai rămăseseră ca să ajungă la Nicky şi cuprinse copilul în braţe, părând a nu fi deranjat de degetele lipicioase şi de faţa mânjită cu dulceaţă. Apoi, se ridică şi îşi îndreptă atenţia către părinţii Lidiei, ţinând mâna pe creştetul lui Nicky.

— Bună dimineaţa, domnule şi doamnă Eldredge. Scuze că vă-ntrerup micul dejun.

În timp ce el vorbea, Lidia merse la aragaz şi îi turnă lui Mica o cană din cafeaua de cereale, cu care se obişnuiseră să înlocuiască băutura adevărată.

Tatăl lăsă furculiţa pe masă şi îi acordă lui Mica toată atenţia.

— Nu ne întrerupi. Te rog, ia loc.

Mica se aşeză pe singurul scaun liber, care se nimeri a fi al Lidiei. Aceasta îi puse cana de cafea în faţă, trase cana mare cu frişcă lângă cotul lui, apoi se rezemă de blat, în timp ce el luă smântână şi îşi turnă o porţie zdravănă în ceaşcă.

Bunica îl întrebă:

— Doctor Hatcher, ce-ai zice de nişte pâine prăjită cu ouă? Pot face o porţie proaspătă pentru dumneata.

Mica scutură din cap.

— Nu, vă mulţumesc doamnă. Am mâncat un corn la hotel în dimineaţa asta. Cafeaua e de-ajuns. El luă o sorbitură, zâmbi şi dădu din cap. Mmm… perfect.

Nicky agită o felie de pâine prăjită în aer, neluând seama la cocoloşul de jeleu ce lunecă pe masă.

— Mergem iar la plimbare, Mica-amicu-meu?

— Mă tem că nu azi, amice. Mica îndreptă mâna cu care Nicky ţinea pâinea prăjită deasupra farfuriei. În dimineaţa asta trebuie să stau de vorbă cu mama şi cu bunicii tăi. Apoi o iau din loc spre casă.

Două lacrimi mari se iviră în ochii lui Nicky. Se frecă la

ochi cu pumnul strâns, întinzând jeleul de la un colţ la altul.

— De ce trebuie să pleci?

Mica se rezemă într-un cot, apropiindu-şi faţa de a lui Nicky.

— Îţi aminteşti cum am vorbit ieri despre Gâzi, că era fericit să se ducă acasă la mama lui? Băieţelul dădu din cap că da. Ei bine, cred că mama lui Gâzi a fost destul de bucuroasă că el a mers acasă pentru că depinde de Gâzi. Şi eu am oameni acasă care depind de mine. Aşa că trebuie să mă-ntorc.

— O, zise Nicky cu ochii la Mica, supărat, cu lacrimi ce încă aninau pe genele lui. Ce e „depind”?

Lidia era obişnuită cu astfel de întrebări, dar Mica se trase uşor în spate, ca luat prin surprindere. Îşi trecu un deget pe sub nas, apoi îşi ţuguie buzele gânditor. Nicky aşteptă cu răbdare, fără a-şi dezlipi ochii de la faţa lui Mica.

După ce trecură câteva secunde în bătaia ceasului, cu Mica făcând grimase în tăcere, Lidia veni în ajutorul lui.

— „Depind” înseamnă că oamenii au încredere că Mica se va întoarce să-i ajute. Mica e doctor, Nicky, aşa că mulţi oameni vin la el să primească ajutor când se simt rău sau se lovesc.

— Corect, adăugă Mica, trimiţându-i Lidiei o privire scurtă, dar recunoscătoare. N-am vrut ca Gâzi să fie trist, nu-i aşa? Şi nici eu nu pot să-mi fac pacienţii trişti, aşa că trebuie să merg acasă.

Nicky se gândi la ce îi spunea, încruntându-şi feţişoara de spiriduş. În cele din urmă, el oftă.

— Atunci mă gândesc că mai bine te duci. El puse o mână lipicioasă pe braţul lui Mica. Dar mă supăr că pleci. Şi-mi plaaace de tine, Mica.

— Şi tu îmi placi, Nicky.

La cuvintele sincere ale lui Mica, tatăl şi mama Lidiei schimbară o privire cu subînţeles, iar Lidia simţi cum i se pune un nod în gât de emoţie. Ca să îşi mascheze neliniştile sufleteşti, Lidia păşi în faţă şi puse mâna pe spatele lui

Nicky.

— Nicky, haide jos de pe scaun să ne facem curaţi. Apoi te poţi duce în camera ta să te joci un pic. Mama trebuie să stea de vorbă cu Mica.

Bunica se ridică.

— Îl duc eu.

Lidia aprecie oferta mamei. Altfel, Nicky ar tot urca şi coborî scările, întrerupându-le conversaţia, dacă cineva nu l-ar ţine ocupat. Cei doi părăsiră bucătăria, ţinându-se de mână. Lidia strânse repede lucrurile în locul unde stătuse Nicky, apoi merse lângă tatăl ei şi Mica, la masa rotundă. Mica sorbi cafeaua din cană până la fund, puse cana pe masă, zâmbind recunoscător şi îşi împreună degetele pe marginea mesei.

— Domnule Eldredge, Lidia, m-am gândit şi m-am rugat ceva timp seara trecută. Cred că e posibil să fi găsit o cale de a rezolva problema.

Tatăl se aplecă în faţă, apropiindu-şi sprâncenele într-o expresie serioasă. Lidia ciuli urechile la rândul ei, gata să audă soluţia lui Mica. Acesta din urmă o privi gânditor pe Lidia.

— Ai zis că tatăl lui Nicky, acest Nicolai Pankin, îl vrea pe Nicky pentru că vrea banii pe care îi poate câştiga. Omul nu e interesat să fie părintele lui Nicky, aşa că o custodie ar fi de scurtă durată, orice s-ar întâmpla. Îl va da pe Nicky mai departe cuiva. Aşa că, de ce să nu aranjăm să-ţi fie dat ţie?

Tatăl se încruntă.

— Nu-s convins că pricep.

Mica îşi mişca degetele mari de la mâini înainte şi înapoi şi pe frunte îi apărură linii fine.

— Ce ar fi dacă voi doi, împreună cu moaşa, aţi consulta un avocat. Moaşa poate confirma că Nicky e în grija voastră de la naştere, la cererea mamei lui. Avocatul ar putea pregăti actele de adopţie pentru Nicky. Mica făcu o grimasă, aruncând o privire prin care îi cerea iertare Lidiei, ca apoi să se uite la tatăl ei. Sunt şanse mari ca ei să

prefere ca dumneavoastră şi soţia să fiţi înregistraţi ca părinţi adoptivi…

Lidiei îi sări inima în piept.

— Dar eu sunt mama lui Nicky!

Mica puse mâna pe braţul ei în semn de înţelegere.

— Ştiu, dar mai eşti şi necăsătorită. Dacă vrei ca judecătorii să lucreze în favoarea ta, probabil va fi nevoie să cedezi în privinţa asta. Ar fi ceva numai pe hârtie – n-ar schimba relaţia ta cu Nicky. V-ar spune în continuare pe numele cu care s-a obişnuit.

Lidia deschise gura să protesteze, dar expresia hotărâtă a tatălui ei îi reduse protestele la tăcere. Când ea lăsă bărbia în piept, el îi făcu semn din cap lui Mica.

— Spune mai departe ce ai început să zici, doctore Hatcher.

— Pasul următor ar fi să-l găsiţi pe Pankin şi să aflaţi ce i-a oferit persoana cealaltă în schimbul cumpărării lui Nicky – tristeţea i se întipări pe faţă când pronunţă cuvântul reprobabil. Lăsaţi-l să vă lămurească să-l plătiţi voi, numai să insistaţi ca el să semneze hârtiile prin care vă cedează custodia lui Nicky, înainte să îi daţi banii.

Lidia stătea cu ochii aţintiţi asupra lui Mica, uluită.

— Vrei să-l „cumpărăm” noi?

— La drept vorbind, Lidia, în ochii legii, ce aţi făcut până acum se numeşte răpire.

Cuvintele erau tăioase, dar tonul blând al lui Mica mai îndulcea din asprimea lor.

— Dar să dăm bani omului aceluia…

Mica ridică mâna.

— Mă lăsaţi să termin, vă rog? Avocatul vostru va fi informat cu privire la intenţiile voastre şi la motivele pentru care faceţi asta. Odată ce Pankin primeşte banii de la voi, puteţi merge la autorităţi şi să le daţi de ştire de cele întâmplate. Ei pot face demersurile legale ale întregii situaţii. Dacă anunţaţi din timp o autoritate legală despre intenţiile voastre, precum şi motivul pentru care Nic îşi vrea

copilul, sunt convins că vor acţiona în favoarea voastră. Mai mult, veţi avea un document prin care aveţi dreptul legal ce atestă că Nicky e al vostru. N-o să mai trebuiască să vă temeţi de Pankin.

Lidia se gândea în tăcere la cuvintele lui Mica. Tatăl ei se ridică, îşi mai turnă o cană de cafea, apoi se aşează iar pe scaun şi îşi cuprinse cana în palme, fără să bea.

El oftă din greu, apoi spuse.

— Să nu crezi că nu m-am gândit să-i dau bani nebunului acela. Lucrul care m-a împiedicat să fac asta a fost teama că nu va face decât să se-ntoarcă după şi mai mulţi, ca o lipitoare, până ce mă va fi lăsat lefter.

Mica dădu din cap.

— Dacă faceţi asta singur, e foarte posibil ca Pankin să vă vadă ca pe o sursă inepuizabilă de bani cu care să îşi satisfacă dependenţa. Acesta e motivul pentru care nu puteţi face asta singur. Trebuie să implicaţi autorităţile în drept.

— Chiar crezi că Nic va fi arestat şi că Nicky va scăpa de el?

Lidiei îi venea greu să spere că Mica putea să aibă dreptate.

Mica ridică din umeri.

— E limpede că nu pot garanta nimic. Nu cunosc legile statului Massachusetts. Dar mi se pare doar logic că, mergând la un avocat, înarmat, întâi de toate, cu mărturia moaşei că Eleanor a vrut să ţi-l dea pe Nicky şi, în al doilea rând, cu dovada că tatăl lui Nicky are de gând doar să se folosească de fiul său – un copil care a fost în grija voastră toată viaţa lui – pentru a câştiga bani, nu-mi pot închipui că legea se va întoarce împotriva voastră.

Lidia se întoarse către tatăl ei, care stătea cu faţa încruntată de atâta concentrare.

— Ce crezi? Să încercăm planul lui Mica şi să luăm legătura cu un avocat?

Tatăl se lăsă pe spătarul scaunului, studiindu-l pe Mica,

cu sprâncenele încruntate şi cu bărbia scoasă în faţă.

— Bănuiesc c-am putea găsi un avocat – ştiu unul care ar fi discret. Va trebui să ne asigurăm că doamna Fenwick ştie limpede despre ce e vorba, înainte să îi facem o vizită oficială.

Văzând privirea nedumerită a lui Mica, Lidia veni cu explicaţia.

— Doamna Fenwick e moaşa care a avut grijă de Eleanor şi l-a ţinut pe Nicky pentru mine până la sosirea mea.

Mica înclină capul.

— Da. Să sperăm că are un registru scris cu copiii pe care îi aduce pe lume, ca să dovedească data naşterii lui Nicky. O hârtie scrisă de Eleanor prin care vă dădea custodia ar fi cea mai bună, dar până şi mărturia moaşei privitor la ce a spus Eleanor înainte să moară e importantă.

Lipăitul unor picioruşe pe culoar întoarse toţi ochii spre ce îi întrerupsese. Nicky dădu buzna în bucătărie, încălţat în şosete, lipăind pe podea şi cu părul răzleţit pe frunte. Bunica îl urma îndeaproape, cu o faţă nemulţumită, total opusă zâmbetului radios al lui Nicky.

— Mica-amicu-meu e încă aici!

Nicky se aruncă în braţele lui Mica. Bărbatul îl luă în braţe şi puse băieţelul pe genunchi. Nicky se cuibări la pieptul lui Mica, încrucişă braţele şi zâmbi triumfător bunicii sale. Lidia bănui că la etaj avusese loc o confruntare între ce voise unul şi ce voise altul, pe care mama ei o pierduse. Dar, văzând că Nicky îşi făcuse loc în poala lui Mica, nu era chip să găsească prilej de a-l certa.

Era ciudat cât de repede se ataşase Nicky de Mica. Era un băieţel foarte drăgălaş, care îi îndrăgea pe toţi, dar păruse a se lega sufleteşte de Mica pe loc – mult mai repede decât se ataşase vreodată de cineva înainte. Era un lucru care o încânta pe Lidia, dar care o şi întrista în acelaşi timp.

Afecţiunea lui Nicky pentru Mica îi întărea convingerea

că Nicky avea nevoie de un tată, dar ce bărbat ar vrea de bunăvoie să ia în căsătorie o femeie care dăduse viaţă unui copil ilegitim? Stigmatul – pe care ea şi tatăl ei îl creaseră în mod voit – avea să facă aproape imposibilă misiunea ei de a-i oferi lui Nicky ce avea nevoie.

În pofida gândurilor ei negre, un zâmbet îi încolţi în colţul gurii, în timp ce îl privea pe Nicky ademenindu-l pe Mica într-un joc cu degetele. „Doamne, oare minciunile noastre i-au creat probleme, care-l vor face pe Nicky să sufere cândva, mai mult decât să îl ajute?”

Îşi aminti ce spusese Mica despre judecători, că ar fi mai dispuşi să îi numească părinţi adoptivi ai lui Nicky pe părinţii ei şi, oricât o durea lucrul acesta, poate că era mai bine să le îngăduie să îşi asume rolul de mamă şi de tată. Şi, în acest caz, Nicky ar avea un tată în viaţa lui.

— Mamă?

Lidia tresări. Nicky şi Mica o priveau cu ochi întrebători. Ea râse uşor, venindu-şi în fire.

— Îmi pare rău, drăguţule, mama visa cu ochii deschişi. Ce spuneai?

— „Am spus”, repetă rar Nicky, că Mica-amicu-meu mai are timp de o plimbare, înainte să se ducă la cei ce depind de el. Vrei să vii cu noi?

Lidia se uită la Mica. Ochii lui albaştri, rugători, îi topeau inima. Ea ştia că nu era o idee bună să petreacă timp cu Mica – Îşi amintea de vremurile când voia să îi fie mult mai mult decât un prieten. Dar avea să plece în curând şi nu va mai avea alte ocazii. Va profita de fericirea aceasta scurtă, cât va mai putea.

Îi răspunse lui Nicky cu un zâmbet cald şi se adresă lui Mica.

— Da, mi-ar plăcea să vin.

Mica se ridică, îl luă pe Nicky de pe picioarele sale şi îl ridică pe băiatul, care râdea în hohote, pe umerii săi.

— Facem un drum dus-întors, amice, ş-apoi Mica-amicu-tău trebuie să prindă un tren.

Nicky apucă două smocuri din părul lui Mica în timp ce acesta se îndreptă spre uşă. Băiatul strigă.

— Haide, mamă!

Lidia îşi potrivi paşii cu mersul lui Mica şi o luară împreună pe trotuar, sub soarele dimineţii. De la înălţime, Nicky făcea cu mâna şi saluta cu strigăte vecinii. Aşadar, asta simţeai, dacă aveai o familie. Pentru o fracţiune de secundă, avu sentimentul că inima îi zâmbea. Apoi simţi o strângere în piept. Ar fi bine să ţină minte momentele acelea, fiindcă, foarte posibil, aveau să fie singurele destinate fericirii ei.

6

Mica se lăsă pe spătarul scaunului, tot clătinând din cap. „Lui Allan Eldredge chiar îi place să aranjeze lucrurile altora”. Ce surpriză îi fu rezervată la predarea camerei de hotel să i se spună că nota fusese deja plătită integral! Şi să primească, după aceea, biletul de tren cu mesajul că domnul Eldredge va fi cel care va achita costul acestuia.

Desigur, Mica nu era omul care să nu aprecieze un asemenea gest – adevărul fie spus, călătoria aceasta neprogramată era o cheltuială în plus pentru bugetul lui. Îi trimitea lui Ieremia fiecare bănuţ pus la ciorap, din ceea ce câştiga, sub formă de alimente şi îmbrăcăminte.

Trenul se zgâlţâi la pornire, frământându-i stomacul într-un mod neplăcut. Ca de fiecare dată, gândul la Ieremia îl făcu să rostească în gând o rugăciune: „Doamne, ai grijă de fratele meu! După ce făcuse poliomielită în copilărie, Ieremia depindea de proteze şi de cârje pentru a se deplasa şi avea inima slabă, dar nu lăsa niciuna dintre aceste neputinţe să îi pună oprelişti.

Ieremia era mai hotărât decât toţi cei patru băieţi ai familiei Hatcher laolaltă. De aceea îşi şi pusese, în mod voit, viaţa în primejdie în Rusia şi Polonia. Mica oftă. O, ce mândru era de fratele lui! Ieremia făcea mult bine celor mai vulnerabile victime ale războiului: copiii. Mândria însă nu îi îmblânzea îngrijorarea. Mica închise ochii, inima lui rostind cu durere încă o rugăciune tăcută. „Doamne, de ce trebuie să sufere cei nevinovaţi?”

Continua să pună întrebarea, deşi ştia că nu va primi neapărat un răspuns.

Firea păcătoasă a omului va atrage mereu suferinţa. Văzuse cu ochii lui păcatul omenesc, când japonezii lansaseră bombe în Pearl Harbor. Mica şi ceilalţi membri ai personalului medical îngrijiseră zi şi noapte victimele. Încă îl durea inima de moartea acelor bărbaţi şi femei.

Dar, în mijlocul acelui atac, Dumnezeu îi deschisese

inima pentru o lucrare. Strânse din buze când îşi aminti dojana biblică potrivit căreia „toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu” şi ceea ce mama lui îi spunea mereu: curcubeul apare mereu după furtună, dacă îl cauţi. Cu toate acestea, durerea furtunii era greu de acceptat.

Se foi puţin în scaun, împreunându-şi mâinile peste pântecele nărăvaş – de nu s-ar mai zgâlţâi trenul atâta! –, şi îşi aminti de feţişoara supărată a lui Nicky când îl îmbrăţişase în semn de rămas-bun. Ce straniu era felul în care ştrengarul acela cu păr ciufulit şi cu şosete lăsate găsise calea spre inima lui Mica.

În dimineaţa aceea, cu băiatul pe umeri şi cu mânuţele în părul lui, se simţise... ca un tată. Gândurile îi zburară la Lidia, care nici ea nu păruse mai fericită decât Nicky de plecarea lui. Îi făcuse plăcere că îl însoţise, feminină şi graţioasă, zâmbindu-i lui Nicky, care stătea cocoţat pe umerii lui şi apoi şi lui Mica.

Îşi muşcă obrazul pe dinăuntru când îşi aduse aminte cum îl făcuse să se simtă. În mod sigur nu ca pe un tată. Alungă gândul repede. Mica se dedicase imigranţilor din New York şi susţinerii cauzei lui Ieremia. Nu îi mai rămânea timp pentru nimic altceva, în afară de cele două misiuni.

De altfel, Lidia trăia într-un stat, în vreme ce el era stabilit în altul. O relaţie nu începea în discuţie. Mica îşi aminti cum o dojenise pe Lidia pentru falsul cu privire la părinţii lui Nicky şi simţi muşcătura vinovăţiei în măruntaie. Deşi el nu fusese niciodată obligat să spună minciuni cu bună ştiinţă, ţinuse totuşi secretă implicarea lui în lucrarea lui Ieremia.

Păstrarea secretului era un lucru necesar – cu cât aflau mai mulţi oameni, cu atât era mai probabil ca viaţa lui Ieremia să fie pusă în primejdie. Afişele lipite pe atât de multe clădiri publice cu mesajul „Gura slobodă poate să scufunde vapoare” nu erau de amuzament. Informaţiile auzite de urechile nepotrivite aduceau necazuri.

El se gândi că, într-un fel, şi el trăia în minciună. „Doamne, cred că este o diferenţă subtilă între adevăr şi întregul adevăr. Ajută-mă să găsesc calea de a face voia Ta, fără a încălca vreuna dintre poruncile Tale. Ajut-o pe Lidia să poată avea o relaţie deschisă şi onestă cu Nicky şi ai grijă de amândoi în încercarea de a scăpa de ameninţarea tatălui lui Nicky. Te rog să nu laşi pe nimeni să-mi pună vreodată vreo întrebare ce m-ar putea ispiti să mint. Vreau să fiu cinstit în tot ce fac. Dar fratele meu mă îngrijorează destul de mult…”

* * *

Lidia se dădu în lături când tatăl ei bătu la uşa apartamentului. Nu răspunse nimeni. Aşteptă până ce el bătu din nou. Apoi îndrăzni să întrebe:

— Eşti sigur că asta e adresa?

El pufni zgomotos şi îi aruncă o privire ce trăda nerăbdarea.

— Trimit bani lună de lună la femeia asta de aproape patru ani. Eu i-am ales apartamentul. Da, sunt convins că asta e adresa.

Lidia simţi înţepătura indignării din tonul răstit al tatălui său.

— Ei bine, din câte se vede, nu-i acasă. S-ar putea să trebuiască să venim altă dată.

— Nu ne permitem luxul de a veni altă dată. Dacă vrem să convingem vreun avocat că afirmaţiile noastre nu sunt inventate, avem nevoie de mărturia ei.

Tatăl ridică pumnul şi lovi în lemnul uşii încă o dată, bufniturile puternice răsunând pe hol.

— Tată, poate ar trebui să… dădu Lidia să zică, însă o voce nemulţumită o întrerupse.

— Hei, de ce nu-ncetezi cu zarva asta? Oamenii care lucrează noaptea au nevoie de somn.

O femeie, cu părul acoperit de un batic înnodat, scoase

capul pe o uşă aflată undeva pe hol. Tatăl o luă repede cu paşi lungi spre ea şi, la prezenţa lui impunătoare, se trase puţin, strângându-şi rochia de casă învechită şi încheiată până la gât.

— Doamnă, o căutăm pe doamna Fenwick. Ştii unde am putea s-o găsim?

Femeia ridică din umeri.

— De-ntrebai acum o săptămână, ziceam acolo. Ea arătă spre apartament. Pentru că nu prea mergea niciunde, aştepta să vină la ea femeile ce aveau nevoie de serviciile ei. Dar a plecat acu două zile – cu o valiză-n mână. N-am mai dat ochii cu ea de-atunci.

— O valiză? Inima Lidiei bătea şi mai tare de spaimă. A zis când se întoarce?

Femeia ridică iar din umeri şi materialul ponosit al rochiei i se întinse pe piept odată cu mişcarea.

— Nu cred că „va fi” să se-ntoarcă. Individu’ ăla a pus-o pe fugă în cele din urmă, pentru totdeauna.

Tatăl se încruntă.

— Care individ?

Femeia coborî vocea şi vorbi în şoaptă.

— Nu cre’ că ar trebui să vă zic, nu vreau să-mi vină „mie” pe cap.

— Doamnă, vă pot asigura că nimeni nu vă va tulbura. Spre uşurarea Lidiei, tatăl îşi mai domoli tunetul din ton. Vă rog să vorbiţi deschis.

După ce aruncă o privire fugară în sus şi în jos pe hol, femeia vorbi atât de încet, încât şi Lidia, şi tatăl ei se aplecară spre ea ca să audă.

— Un ins oarecare, un bărbat mare, cu ochi sălbatici şi fără un braţ, a venit şi-a zis că-şi vrea copilu’. Doamna Fenwick îi tot zicea: „Nu ştiu nimic, dă-mi pace”, dar el nu voia s-o creadă. A trecut pe aici trei zile la rând, zise ea ridicând trei degete ca să dea greutate cuvintelor, şi-n fiecare zi era mai sălbatic decât în aia de dinainte, urlând că se duce la poliţie şi c-o face să vorbească. Femeia dădu

din cap, nodul baticului mişcându-se odată cu gestul, şi înălţă sprâncenele. S-a speriat de moarte, atât vă pot zice.

— Cât timp a trecut de atunci? întrebă tatăl.

— O săptămână. Poate una jumate. Femeia îşi muşcă buza de jos, privind în sus şi în jos pe hol, de parcă îl aştepta pe Nic Pankin să iasă dintre umbre. A venit şi ieri, a bătut la uşă la fel ca dumneata. Da' nu i-am zis nimica.

Lidia simţi că i se face rău. Exact cum se temuse Mica, ajunseseră prea târziu. Îşi împreună mâinile.

— Aveţi idee încotro o fi luat-o doamna Fenwick? Poate la vreunul din copiii ei sau la vreo rudă?

Femeia încruntă sprâncenele.

— Ei bine… Ştiu că bărbatu ei a căzut în Războiu' Cel Mare. Ei n-au avut copii. Bănui că de aceea îi plăcea s-ajute să vină copiii altor oameni pe lume – mereu radia de bucurie o zi sau două după o naştere. Asta dacă nu mergea ceva prost. O, cum mai jelea dacă ceva nu ieşea bine…

Tatăl respiră adânc, semn ce prevestea o izbucnire iminentă. Lidia îşi păstra calmul, gata să oprească un atac verbal din partea tatălui ei, dacă era nevoie, când faţa femeii se lumină.

— Ia stai! Primea vederi din când în când de la sora ei, zicea. Era tare mândră de ele, mereu îmi arăta imaginile.

În inima Lidiei răsări speranţa.

— Ai văzut vreodată o adresă? Ştii unde locuieşte sora aceasta?

— Nu-mi arăta niciodată partea cu scrisu şi eu nu întrebam, răspunse femeia, o urmă destul de temătoare strecurându-se în vocea ei. Apoi ridică iar din umeri. Dar ultima ce a venit avea poza cu statuia aia din Franţa pentru S.U.A., Doamna Libertăţii, aşa cred că-i zice.

Tatăl şi Lidia se priviră. Lidiei îi vuia capul. Statuia Libertăţii… era cu putinţă ca doamna Fenwick să se fi dus la New York?

— Vă mulţumesc pentru timpul acordat, doamnă, continuă tatăl şi femeia închise uşa. Cu mâna pe spatele

Lidiei, el o conduse către casa scării ce ducea la etajele inferioare. Pe hol, la jumătatea drumului, Lidia îşi privi tatăl.

— De ce crezi că doamna Fenwick a plecat fără să ne spună un cuvânt?

— Bănuiala mea e că se temea că, dacă va lua legătura cu noi, Pankin va afla cumva. Imbecilul, zise tatăl aproape mârâind. De pun mâna pe omu' ăla...

Ieşiră din blocul întunecos pe trotuar şi se îndreptară către maşina tatălui care îi aştepta. Lidia simţea cum îi dau lacrimile, în planul lui Mica depindeau atât de multe de mărturia doamnei Fenwick, privitor la motivele pentru care Nicky era în grija lor.

— Cum vom fi în stare să dovedim că Eleanor a vrut ca eu să am grijă de Nicky, dacă doamna Fenwick nu va putea depune mărturie?

Tatăl închise uşa de pe partea lui şi porni motorul cu o învârtire nervoasă a cheii. Gura îi forma o linie ce trăda nemulţumirea.

— Nu putem.

El încleştă mâinile pe volan atât de tare, încât încheieturile degetelor i se făcură albe. Apoi lovi de două ori volanul cu palmele, scoase un oftat slab şi îi aruncă fiicei lui o privire acuzatoare.

— Ajunge cu rugăciunile tale.

— Tată, doar nu renunţi.

Vocea îi suna neobişnuit de stridentă chiar şi pentru urechile ei. Sprâncenele tatălui coborâră într-o încruntătură ameninţătoare.

— Eu nu renunţ. O voi găsi pe doamna Fenwick chiar de ar fi să merg singur în New York. N-o să-l las pe Pankin să-l ia pe Nicky.

— Poate că, zise Lidia gânditoare, nu va mai trebui să ne facem griji pentru asta, din vreme ce nu o mai poate sâcâi pe doamna Fenwick. De unde să afle unde stă Nicky?

Tatăl pufni nervos.

— Lidia, gândeşte-te! O fi Pankin un bezmetic nebun,

dar nu e „prost”. Ştie că tu şi Eleanor aţi fost cele mai bune prietene. Cu siguranţă bănuieşte că Nicky e la tine, dar s-a temut prea tare să se apropie de noi. În schimb, a terorizat-o pe bătrâna asta lipsită de apărare, cu gândul că va cere ajutor de la cei care au copilul, dacă ar fi reuşit, cumva, să o înspăimânte îndeajuns. Acum că a plecat, nu mai are decât să vină pe urmele noastre.

Lidia respira iute şi întretăiat de spaimă.

— Chiar crezi asta?

— Da, chiar cred.

Tatăl încadră maşina pe şosea. Lidia privea drept înainte, cu inima bătând năvalnic.

— Ce nu pot pricepe e de ce interesul lui Nic pentru Nicky apare şi dispare. Luni de zile nu o lua la întrebări pe doamna Fenwick. O bătea la cap zile sau săptămâni în şir, apoi dispărea pentru perioade şi mai lungi. Ceva nu e limpede.

Alt bombănit o făcu pe Lidia să simtă că spunea nerozii.

— Desigur, are nevoie doar de banii ce pot fi făcuţi pe spatele fiului său când rămâne fără slujbă. Câtă vreme poate să se ţină de slujbă, îşi poate susţine financiar prostul obicei, bănuiesc eu. Dar, până la urmă, obiceiul îl lasă fără loc de muncă – ca atunci când a lucrat la fabrica mea – şi atunci, de disperare, îşi caută fiul.

— Bănuiesc că asta explică totul, reflectă Lidia.

Un timp înaintară în tăcere pe străzile aglomerate, scrâşnetul cauciucurilor pe strada şerpuitoare şi claxonul unui tramvai ce se auzea din când în când fiind singurele tulburări. Când coti pe Studebaker, ca să o ia pe bulevardul ce ducea la casa lor, tatăl reluă conversaţia, însă Lidia avu impresia că, mai degrabă, gândea cu glas tare decât îi vorbea direct.

— N-avem nicio bază legală în momentul ăsta ca să mergem la poliţie. N-or să ne ajute. Poate că doamna Fenwick e în New York, poate că nu, printre mulţimea de oameni câtă frunză şi iarbă. Pankin se va înfige fără-ndoială

la uşa noastră, în cele din urmă, cerându-şi băiatul…

Lidia se simţi copleşită de neputinţă, îşi dorea ca Mica să fie încă lângă ei. El putea să vadă lucrurile în mod logic, nu sub imperiul emoţiilor. S-ar fi rugat împreună cu ea şi i-ar fi amintit că Dumnezeu era la cârma lucrurilor. Închise ochii şi îşi împreună degetele în poală, rugându-se în gând pentru un ajutor de la Domnul.

Altă înjurătură în barbă a tatălui o făcu să deschidă ochii. Lidia privi la tatăl său, cu faţa albă ca varul. Venele de pe tâmple erau la fel de întunecate ca şi când ar fi fost desenate cu peniţa unui stilou.

El făgădui gâtuit.

— Când o veni, voi fi pregătit. Va regreta ziua când va-ncerca să-l ia pe Nicky de sub acoperişul casei mele.

Spaima o frământa pe Lidia pe dinăuntru şi o sudoare rece o trecu prin tot trupul. „Tată Ceresc, ce vrea tatăl meu să spună?” Tatălui ei pământesc nu îi puse aceeaşi întrebare. Se temea de răspuns.

7

Nic se opri în porticul de cărămidă de la intrarea în casa impunătoare, în stil clasic georgian, ce ocupa şase acri de teren cu peluză ornamentală.

Cuvintele pretenţioase, „portic” şi „clasic georgian”, îi răsunară în minte şi îi dădură un gust acru în gură. Stăpâna casei îi aruncase cuvintele în timpul ultimei sale vizite, ca şi cum valoarea ei personală era mai mare doar fiindcă locuia într-o casă atât de grandioasă. Se văzuse nevoit să facă eforturi ca să mascheze zeflemeaua din privire şi din tonul vocii atunci când vorbise cu ea.

Ridică mâna ca să apuce inelul de alamă al ciocănelului în formă de cap de leu când se zări în oglinda cât toată uşa. Chiar şi îmbrăcat în hainele lui cele mai bune – pantaloni de culoare cafenie, cămaşă din batist şi jachetă din pânză de doc – părea ciudat în locul acela. Dar avea ceva ce oamenii aceştia voiau… cu disperare. Aşa că îl vor primi cu braţele deschise ca pe un demnitar aflat în vizită.

El îşi îndreptă umerii şi îşi înălţă bărbia, un zâmbet strâmb încolţindu-i pe obrajii proaspăt bărbieriţi. Apoi lovi energic cu inelul în uşă, de două ori. După câteva momente, uşa se deschise larg şi o menajeră, îmbrăcată în uniformă, îl pofti înăuntru, fără o clipă de şovăială.

— Stăpâna e în salonul dinspre sud. Vă rog să mă urmaţi.

Nic călcă apăsat pe podeaua placată cu marmură şi trecu printr-un intrând cu boltă. În momentul în care ajunse în salon, fata se făcu, discret, nevăzută. Stăpâna casei, doamna Darwin Thaddeus Bachman a Treia, stătea pe un scaun îmbrăcat în catifea, lângă o masă rotundă, din fier forjat şi cu o ceaşcă de ceai în mâinile albe şi uscăţive.

Dar el simţise mirosul conţinutului cănii la ultima sa vizită. Doamna Bachman nu bea ceai. Când dădu cu ochii de Nic, ea puse cana deoparte şi se ridică întinzând mâinile ca să îl salute.

— Domnule Pankin, ce încântare să te văd. Ea îi cuprinse mâna între ale sale. Vârî un zâmbet în colţurile gurii, dar ochii îi rămaseră reci, distanţi. Ea lăsă uşor capul într-o parte şi se uită curioasă înapoia lui. Eşti singur?

Nic ştia ce îl întreba. Îşi drese vocea şi îşi trase mâna din prinsoarea ei lipicioasă.

— Mda.

Înghiţi înjurătura ce îi venise pe limbă. Dispariţia moaşei pusese o stavilă în calea planurilor sale. Dar avea să îşi găsească puştiul. Nu avea încotro. Prea multe depindeau de acest lucru.

— Am venit să vă spun c-a apărut o mică întârziere. Dar să nu vă faceţi griji, puştiul va fi al dumneavoastră cât de repede.

Femeia se prăbuşi înapoi pe scaun.

— Domnule Pankin, te rog să-nţelegi, încerc să am răbdare. Eu şi Darwin suntem singuri de unsprezece ani. Ea încruntă sprâncenele. Unsprezece… ani… zise cu un gest larg, arătând în jur. Casa asta tânjeşte după prezenţa unui copil. Toate generaţiile familiei Bachman de până acum au dat un moştenitor. E absolută nevoie ca soţul meu să nu fie cel care rupe tradiţia. Eu „trebuie” să asigur un moştenitor.

Nic se fâţâia pe loc. Vocea stridentă a femeii îl călca pe nervi, dar nu avea de gând să se răstească la ea. În sinea lui, el se bucura că avea un avantaj asupra ei. Nu îi luase mult la vizita trecută să înţeleagă motivul pentru care ea apelase la el. Niciun judecător şi nicio persoană cu mintea sănătoasă nu i-ar încredinţa un copil.

Obrajii ei nefiresc de trandafirii, vorbirea uşor nearticulată şi mâinile tremurânde îi trădau slăbiciunea. Dacă un hoinar needucat ca el citise aceste semne, la fel ar face şi oamenii învăţaţi. Iar acest lucru o înclinau să depindă de cei de teapa lui. Mai că îi venea să râdă. Ea părea să aibă totul – o casă luxoasă, servitori, lucruri frumoase, bănet – şi, cu toate astea, avea nevoie de ceva de la „el”. Şi puterea aceasta era a lui. Aproape că îl

îndemna să vrea amânarea tranzacţiei. Dar avea nevoie de bani în clipa aceea şi putea pierde ocazia în favoarea altcuiva, dacă nu se prezenta degrabă cu copilul.

Îngrijorarea îl strângea ca într-o menghină.

— Nu căutaţi şi-n altă parte, nu? Adică cu gândul de a cumpăra un copil în faşă?

Doamna Bachman se înfioră.

— Un copil care să plângă? O, Doamne, nu. Scutecele şi hrana pe timpul nopţii nu mă atrag. Ea ridică umărul a plictiseală. Un copil de trei ani, bine educat deja, capabil a vorbi şi a înţelege ce i se spune, dar destul de mic pentru a fi modelat după standardele lui Darwin, tocmai asta doresc. Ea se aplecă în faţă şi îl fixă cu o privire arzătoare. Şi tocmai acest lucru aştept şi de la tine. Dar trebuie să ştiu, domnule Pankin, dacă eşti în măsură să mi-l aduci. Mi-ai promis ceva de aproape o lună şi am primit numai scuze. Ai de gând sau ba să ne dai copilul spre adopţie?

Cuvintele ei, „a fi modelat după standarde”, îi tot răsunau în minte. Pentru o fracţiune de secundă ceva în sufletul lui Nic iscă un fior de nelinişte. Oare femeia aceasta îl va iubi pe puşti şi se va purta frumos cu el sau îl va bântui până va semăna cu ea, un îngâmfat şi un răsfăţat? îşi alungă neliniştea. De ce îi mai păsa ce avea de gând să facă, atâta vreme cât el primea ce îşi dorea cel mai mult?

Miji ochii şi mârâi printre dinţi.

— Fireşte că am. Şi vârsta e tocmai potrivită pentru ce doriţi. Daţi-mi numa o săptămână. Mă voi întoarce şi n-o să fiţi dezamăgită.

Ea duse ceaşca la buze şi bău din ea până la fund. Apoi aşeză cana zăngănind pe farfurioară şi aţinti asupra lui Nic o privire ameninţătoare şi arogantă.

— Sper să nu fiu, domnule Pankin. Asta pentru că fiul dumitale nu-i singurul copil din oraş.

Nic îşi umflă pieptul şi se uită mânios la femeie.

— Poate că nu. Da bănuiesc că-s singuru’ dispus să am de-a face cu... (lăsă privirea să lunece la ceaşca

abandonată şi apoi iar la faţa ei roşie) oameni ca dumneata.

Ea se albi la faţă. Se întoarse iute cu faţa în partea cealaltă şi ridică bărbia luând un aer mândru.

— Adu-mi numai copilul, domnule Pankin, fără alte amânări. O să-ţi pregătesc banii.

* * *

Mica îi zâmbi larg băieţelului aplecat peste marginea mesei de consultaţii. Băiatul, cu faţa aprinsă de febră, schiţă un zâmbet tremurător ca răspuns, apoi lăsă capul în jos. Mica bătu uşor copilul pe umăr. Când acesta îl privi, arătă spre gura lui, apoi o deschise cât de tare putu. Cu gura încă larg deschisă, atinse bărbia băiatului şi dădu din cap, încercând să dea mesajul să deschidă şi el gura.

Mica folosise pantomima de multe ori până atunci. Era deja maestru. Băiatul căscă gura şi ochii lui negri se făcură mari când Mica îi puse o spatulă medicală pe limbă şi apăsă uşor. Copilul, curajos, nu încercă să se tragă în spate. O privire în gâtul copilului îl convinse pe Mica: amigdalită. Scoase instrumentul din gură şi i-l dădu băiatului, care îl luă cu un zâmbet şters de mulţumire. Mica ar fi dorit să trateze infecţia cu o doză de penicilină, iar apoi să programeze copilul pentru o operaţie de amigdale, imediat ce boala era tratată.

Dar nu putea face niciuna, nici alta. Nu avea penicilină în clinică şi niciun spital nu ar fi primit copilul fără o plată în avans, iar Mica ştia deja că era imposibil. Astfel, cea mai bună soluţie era să îi dea mamei copilului un medicament pentru gargară, care îi mai alina băiatului durerile, să îi arate cum să ţină febra sub control şi să lase infecţia să îşi urmeze cursul. Era frustrant să ştie ce avea de făcut, dar să nu aibă posibilitatea de a oferi tratamentul.

Oftând, el se întoarse către mama băiatului, care stătea pe un scaun în colţul camerei, cu fruntea ridată de

îngrijorare. În braţe mai avea un copil, mai mic. Deodată, Mica îşi imaginã copilul bolnav jucându-se „de-a doctorul” cu cel mic şi infectându-l cu germenii spatulei.

Băgă mâna în buzunar, găsi un bănuţ şi i-l dădu în schimbul băţului. Copilul făcu schimbul pe loc. Mica îi făcu semn cu ochiul, apoi îşi îndreptă iar atenţia către mamă. El îi dădu indicaţii cum să facă amestecul pentru gargară, apoi îi arătă cum să clătească o fâşie de material în apă rece şi să o pună pe capul asudat al copilului.

Mama dădu din cap a înţelegere. Luă lucrurile şi repetă mişcările lui Mica. El zâmbi generos şi bătu uşor cu mâna pe umărul femeii.

— Bine, dădu din cap entuziasmat. Aşa se face.

Femeia dădu din cap şi ea, bătându-l uşor pe Mica pe spate.

— Mulţam la tine. Om bun. Mulţam la tine.

Mica oftă când cei trei părăsiră clinica. Trebuia să înveţe rusa, germana, italiana, poloneza, idiş şi olandeza doar ca să comunice clar cu oamenii din cartierul lui. Şi, se gândi el, râzând cu amărăciune, după spusele lui Nicky, lui îi venea greu şi să scoată engleză pe gură. Ce dezavantaj pe bieţii oameni, să trăiască într-o ţară a cărei limbă nu o puteau vorbi.

Şi totuşi, erau într-un loc mai sigur decât ţările lor de baştină, în vreme ce naziştii cutreierau Europa, făcând prăpăd în urma lor. Mica se simţea recunoscător pentru fiecare „străin” care venea în ţară, adică un om mai puţin care să cadă pradă campaniei pentru putere a lui Hitler.

El spălă masa unde stătuse copilul, folosind o soluţie dezinfectantă atât de puternică încât vaporii îi pişcau ochii. Dar nu lăsa microbii să se împrăştie. Unii oameni se simţeau destul de ameninţaţi şi dădeau vina pe imigranţi pentru tot felul de boli. Va face orice îi stătea în putinţă ca să împiedice răspândirea bolilor.

La cât de înghesuiţi trăiau oamenii aceştia, o afecţiune banală se putea transforma într-o epidemie. Odată

misiunea încheiată, se duse la geamul plin de dâre murdare şi privi în stradă.

Aici lucrurile erau cu totul altfel faţă de orăşelul lui natal.

Cerul era aproape blocat de clădirile foarte înalte, iarba creştea doar în parcuri, oamenii forfoteau fără încetare... Erau momente când Mica tânjea după spaţiile deschise şi după cerul albastru din Texas. Cu toate acestea, ştia că se afla exact acolo unde Dumnezeu îl voia şi avea să rămână până ce Dumnezeu îl va smulge de acolo.

Mica nu avusese niciodată de gând să trăiască într-un oraş mare, dar când s-a oferit să lucreze ca voluntar la postul din Schofield, totul s-a schimbat. În mod deosebit, datorită atacului de la Pearl Harbor. Unul dintre bărbaţii răniţi spusese, în semn de recunoştinţă pentru grija purtată de Mica: „Măi să fie, ne-ar prinde tare bine să te avem prin preajmă in Queens, Doctore. Eşti un medic grozav”.

Această declaraţie simplă se încăpăţânase să nu cadă pradă uitării. De când citise despre imigranţi şi despre câţi dintre ei nu aveau parte de îngrijire medicală, îl durea inima pentru suferinţa lor. De îndată ce îşi duse la bun sfârşit misiunea pe care o avea în Schofield, îşi făcu bagajele şi veni direct la New York, pentru a lucra la această clinică medicală, înfiinţată de un grup de misionari.

Doctorul în vârstă care conducea Clinica de Asistenţă Medicală

Gratuită din Queens predase bucuros ştafeta conducerii lui Mica.

Misiunea îi oferea un salariu mic, dar rezonabil. Nu se înşelase în privinţa locului unde trebuia să fie ca să îl ajute pe Ieremia în ceea ce făcea. Dumnezeu ştia de ce îl adusese pe Mica in Queens.

Medicii din partea locului, care credeau în eforturile clinicii, cei cu cabinete medicale înfloritoare şi cu case în Brooklyn, departe de zona industrială şi de zgomot, ofereau alimente, medicamente şi uneori donaţii în bani ca să ţină clinica deschisă.

Mica bănuia că unii îl susţineau ca să îi împiedice pe imigranţi să meargă la ei după ajutor. Indiferent de motivaţia lor, Mica era recunoscător pentru donaţii, de vreme ce îi permiteau să trateze oamenii care aveau cea mai mare nevoie de el.

Se simţea recunoscător şi pentru cei trei voluntari care făceau de serviciu cu rândul, în fiecare săptămână, dând o mână de ajutor la curăţenie şi primul ajutor elementar. Încruntă sprâncenele şi se uită la ceas. De fapt, Stan trebuia să fi ajuns cu o oră în urmă. Oftă. Se ştia prea bine că Stan întârzia. Va apărea el până la urmă. Un băiat umbla de colo-colo, pe sub geamul deschis. Ţinea un teanc de ziare sub braţ şi cu mâna cealaltă agita un ziar deasupra capului.

— Insula Saipan cade în mâinile armatei S.U.A! încă o victorie pentru soldaţii noştri curajoşi! Insula Saipan cade! Citiţi totul despre asta!

Doi bărbaţi luară ziarele în schimbul câtorva monede şi băiatul îşi continuă drumul, strigându-şi mesajul mai departe. Mica îl privi în timp ce se depărta, dorindu-şi pentru a suta oară un titlu fără imagini care să te ducă, pe loc, cu gândul la moarte şi la distrugere.

„Doamne, întinde mâna Ta protectoare asupra lui Ieremia”.

Oricât de mult detesta războiul şi relele lui, acesta adusese şi un lucru pozitiv: locuri de muncă. Auzise că, în urmă cu vreo zece ani, oameni în toată firea se aciuau pe la colţurile străzilor din New York ca să lustruiască pantofi, pentru cinci centi perechea, doar ca să poată supravieţui.

Apoi fabricile răsăriseră în toată ţara, ca ciupercile după ploaie şi făceau de toate, de la cauciuc la componente de avion. Dacă un suflet voia să muncească, se găsea ceva de făcut. Femeile, ai căror bărbaţi plecaseră la război, puneau mâna pe unelte şi munceau în fabrici. Mica nu putea să nu se întrebe ce se va întâmpla la finalul războiului, când aveau să se întoarcă bărbaţii.

Se vor împotrivi femeile să îşi lase locul de muncă? Ce soi de lupte domestice va aduce finalul acestui război urât?

Atenţia îi fu atrasă de un grup de băieţi care ieşiră în fugă de pe o alee şi ajunseră în stradă. Începură repede un joc cu mingea, folosind o piatră şi o bucată de lemn în locul echipamentului adevărat. El clătină din cap. Atât de mulţi copii din New York umblau fără a fi supravegheaţi ziua, în timp ce mamele lor erau la muncă şi taţii la război, peste mări şi ţări. I se frângea inima să îi vadă jucându-se pe o stradă murdară sau, câteodată, pe acoperişurile blocurilor.

Ce loc de joacă pentru un copil: fără iarbă prin care să cutreiere, fără flori de câmp de cules, fără copaci în care să se caţere? Când era copil, la marginea oraşului Arlington, el şi fraţii lui puteau alerga pe acri întregi de teren. Şi ce se mai distrau… Oftă. Şi iar, copiii sufereau. Când se va sfârşi suferinţa aceea?

Aşa cum i se întâmpla deseori în ultima vreme, gândul la copii îl făcu să îşi amintească de Nicky. Cu ochii minţii, îl revăzu pe băieţel aplecat la umbra tufei, sorbind din privire gândacul acela cu spate lucios, pe care spera să şi-l facă gâza lui de companie. Inima îi dădea ghes să zâmbească. Ce sufleţel cu inimă bună! Ar fi un stăpân bun pentru un animal de companie. Oare mama lui se gândise să îi ia un căţeluş ori un pui de pisică?

Încercă să nu o lase pe Lidia să se strecoare în gândurile lui. Făcuse acest lucru de prea multe ori în ultimele două săptămâni. Mai ales când luminile erau stinse şi era vremea somnului. În loc să doarmă, el stătea pe gânduri. Se gândea la ochii strălucitori şi serioşi ai Lidiei, când spusese că îl iubeşte pe Nicky. Îşi amintea de legământul ei de neclintit de a ocroti băieţelul. Îi veni în minte şi expresia ei ruşinată şi spăsită când îi pomenise de rugăciune, îi fugi gândul şi la zâmbetul ei cald din timpul plimbării lor cu Nicky.

Se lăsă cu mâna pe rama ferestrei şi se întoarse pe călcâie. „Las-o baltă, Hatcher. Sunt lucruri mai importante la care să te gândeşti”. Ca pentru a-i întări acest lucru, uşa

clinicii se deschise şi intră un bărbat cu barbă, ţinându-şi braţul lipit de trup. Sângele se îmbibase în mânecă.

— Domnule doctor, m-am lovit.

Vorbea printre dinţii strânşi, cu faţa schimonosită de durere.

— Vino după mine.

Mica conduse bărbatul la masa de consultaţii care se afla în spate. Alungă gândul la Lidia. Din nou.

8

Lidia ieşi din structura din oţel şi sticlă ce adăpostea Gara Pennsylvania de pe Strada 7. Strânse bine poşeta într-o mână şi valiza în cealaltă. Lumea o îmbrâncea, dar Lidia era obişnuită cu aglomeraţia şi îngrămădeala nu o intimida.

Se mişcă odată cu mulţimea până ajunse pe trotuarul liber. Găsi un loc lângă o clădire de trei etaje, din calcar, cu afişe publicitare ce aproape acopereau ochiurile geamurilor. Îşi lăsă valiza pe asfalt, cât mai aproape de clădire cu putinţă, păşi în faţa bagajului ca să îl poată păzi cu picioarele, apoi deschise poşeta.

Într-o clipă găsi hârtia împăturită, cu adresa lui Mica. Tatăl ei îi lăsase un mesaj scurt şi concis în josul paginii: „Ai grijă!” Lidia clătină din cap. El nu fusese de acord ca ea să ia trenul şi să meargă la New York în căutarea doamnei Fenwick. Îi luase aproape o săptămână să îl convingă că, în cazul în care Nic Pankin venea la ei acasă, tatăl ei era un apărător mai bun în faţa bărbatului, decât două femei şi un băieţel.

Până la urmă, înţelesese că Lidia avea dreptate. Astfel, cu bombăneala de rigoare, îi cumpărase biletul de tren şi o pusese la drum.

Şi iat-o în Manhattan, de unde trebuia să pornească spre Queens. Se uită în susul şi în josul străzii, privirea lunecându-i pe lângă clădirile ce aproape blocau vederea cerului de un albastru-cenuşiu. Simţi cum o cuprinde spaima. La urma urmei, privit de aproape, oraşul era un loc destul de intimidant – şi atât de mare!

Cum să dea vreodată de doamna Fenwick prin mulţimea aceea de oameni care trăiau în locul acela? îşi aminti un verset din Biblie pe care îl citise în dimineaţa de dinaintea plecării cu trenul. Versetul spunea că nimic nu e cu neputinţă celui ce crede. Ei bine, era prea important pentru siguranţa lui Nicky ca ea să „nu” creadă. O „va” găsi pe doamna Fenwick.

Depindea de ajutorul lui Dumnezeu – şi de ajutorul unui om, pe nume Mica Hatcher. Doi bărbaţi trecură pe lângă ea, măsurând-o fără jenă din priviri, de la pantofii cu baretă până la părul proaspăt coafat. Privirile lor obraznice şi lipsite de curtoazie o făcură să simtă fiori pe spate. „Ai grijă”, o prevenise tatăl său, şi la momentul acela părea un sfat bun. Îşi îndreptă spatele cu încredere, până ce bărbaţii se depărtară, apoi lăsă umerii uşurată.

Cu cât mai repede găsea un taxi care să o ducă la clinica lui Mica, cu atât avea să fie mai fericită. Un băiat apăru de după colţ. Părea să aibă în jur de cincisprezece ani şi era îmbrăcat în haine destul de murdare, dar Lidiei i se păru că avea o faţă de copil cuminte.

— Scuză-mă!

Ea strigă după băieţandrul aflat în trecere şi îi făcu semn cu mâna. El se opri brusc, apoi se uită în susul şi în josul străzii ca pentru a căuta pe cineva, înainte să întoarcă privirea la ea.

— Da, duduie? M-aţi strigat?

Lidia dădu din cap că da.

— Mi-ai putea spune un loc bun de unde pot lua un taxi?

Băiatul zâmbi larg.

— Sunteţi nouă în oraş, duduie. Sunteţi „în „ăl mai bun loc din Manhattan de unde se ia taxi. Vin şi pleacă tot timpul din staţie. Staţi în stradă şi urmăriţi-le. O trece vreunu’.

— Îţi mulţumesc.

Lidia scoase o monedă din poşetă şi i-o întinse. Băiatul se uită la monedă, făcând ochii mari. Dădu să întindă mâna după ea, dar apoi o retrase, alegând să o îndese în buzunar. Îi zâmbi cu toată gura.

— Nu, duduie, ţineţi-vă mărunţişu. Nu-i nicio platâ pentru bunu simţ.

Apoi el o luă în fugă pe trotuar. Râzând în sinea ei, Lidia îşi puse poşeta sub braţ, ţinu biletul de hârtie într-o mână şi prinse mânerul valizei cu cealaltă. Păşi în stradă. Chiar aşa

cum îi spusese băiatul, în câteva minute o maşină opri scârţâind, la numai treizeci de centimetri de picioarele ei.

Un şofer cu faţă rotundă îi strigă prin geamul deschis.

— Tre’ să mergi undeva, aşa-i?

— Da, domnule. Trebuie s-ajung in Queens, la colţ cu străzile Armstrong şi 27.

Bărbatul se scărpină în cap.

— E o bucată bună de mers, domnişoară. O să te coste bănuţi frumoşi.

— Oricât costă, e în regulă, răspunse Lidia, şi continuă, dacă e un preţ corect. N-o să îngădui să fiu jupuită de bani.

Atunci bărbatul zâmbi, scoţând la iveală un dinte rupt în faţă. Arătă cu degetul mare spre scaunul din spate.

— Urcă, duduie. Te-oi duce unde vrei să mergi. Ş-oi fi cinstit şi măsurat la plată.

— Vă mulţumesc.

Lidia deschise uşa din spate, făcu vânt valizei, apoi se aşeză lângă ea. În momentul când uşa se închise, maşina părăsi zona de aşteptare, iar şoferul sună din claxon ca să dea de ştire celorlalţi că se apropia. Ea începu să se teamă când îl văzu atât de agresiv. Lidia se prinse de scaun şi se ţinu bine, în timp ce şoferul conducea vehiculul printre celelalte maşini aflate în trafic.

Închise ochii numai pentru o clipă şi spuse repede o rugăciune ca să rămână teferi. Voia să ajungă întreagă in Queens.

In Queens-şi la Mica.

Gândul acesta o făcu să simtă un sentiment puternic ce nu avea nimic în comun cu teama. Mica va fi fără îndoială surprins să o vadă, dar ea ştia că el nu va refuza să o ajute să o găsească pe doamna Fenwick. Afecţiunea lui pentru Nicky şi faptul că le cunoştea situaţia grea nu-i vor permite să o refuze.

Ea simţi usturimea vinovăţiei când se gândi că profita de inima bună a lui Mica, dar chiar nu avea de ales. Nicky era prea important ca să nu se folosească de orice avantaj

disponibil.

* * *

— Domnule Jensen, aţi făcut o treabă pe cinste cu braţul.

Mica clătină din cap.

— Ja, am făcut un lucru prostesc, recunosc. Bărbatul se strâmbă când Mica îi înfipse acul sub piele. Data viitoare promit să fiu mai isteţ şi să nu-mi mai bag mâna printr-un geam.

— Să nu băgăm nimic prin geam, bine? Nici braţ, nici picioare, nici cap... Mica încercă să clarifice lucrurile. Ştia că provoca durere pacientului său, dar distragerea atenţiei era un antidot bun pentru neplăcerea aceasta. Ştiţi, mama era într-un grup de croitorese când eram copil. Obişnuiam să stau lângă maşină şi să privesc acele cum intră şi ies, intră şi ies, dând naştere unor modele frumoase pe material. Dar, pur şi simplu, nu m-am gândit niciodată că voi avea nevoie de priceperea asta în munca mea. Pun rămăşag că mama ar fi mândră de cusătura pe care o fac aici.

Omul era alb la faţă ca varul, însă reuşi să râdă slab.

— Ja, sunt convins că mama dumneavoastră ar fi mândră. Şi mama mea făcea cusături mărunţele. Paişpe în doi centimetri jumate, zicea ea. Cred însă c-aş prefera să nu încercaţi atât de multe pe pielea mea.

Clopoţelul pe care Mica îl agăţase deasupra uşii clinicii sună, şi un plânset zgomotos şi nervos umplu încăperea. Amândoi bărbaţii săriră în picioare.

Domnul Jensen zise:

— Mai bine vă duceţi să vedeţi care-i necazu.

Mica puse o faşă pe braţul domnului Jensen.

— Ţineţi asta deasupra şi n-o mişcaţi. Mă întorc imediat.

El ieşi din zona protejată de un paravan din material şi găsi o mamă cu un copil, chiar în faţa uşii, amândoi plângând cât îi ţinea gura. Copila avea câteva zgârieturi pe unul dintre obraji. Avea părul mânjit cu sânge şi se agăţa cu

toată puterea de mama ei, făcându-i lui Mica imposibilă examinarea.

Plânsetele disperate ale mamei nu făceau nimic pentru a liniști copila. Unde era Stan? Mica nu se putea ocupa de ambii pacienți fără ajutor. Clopoțelul sună iar și Mica ridică privirea, așteptându-se să îl vadă pe Stan venind în fugă, cu fața spășită. În schimb, pe ușă intră Lidia Eldredge, îmbrăcată într-o fustă de culoarea untului și jachetă, ținând în mână o valiză. El clipi repede, convins că avea halucinații, însă bufnitura valizei ce lovi podeaua și a călcâielor ei pe parchetul ros îi dărâmă teoria.

— Ce s-a întâmplat?

Lidia vorbi pe tonul ei vioi, dar hotărât, pe care Mica îl știa bine. Urletele mamei deznădăjduite și ale fetiței erau tot mai gălăgioase. Mica încercă să ridice vocea ca să fie auzit peste zarva aceea.

— Nu știu sigur. Mama nu dă drumul copilei ca să mă lase să o examinez.

— Dă-mi voie să-ncerc eu. Lidia cuprinse cu brațul spatele mamei, bătând-o ușor pe umăr. Îi zâmbi cu un aer încurajator și cald. Doamnă, vreau să vă ajut. Sunteți rănită?

Mama scutură capul atât de tare încât aproape i se desprinse eșarfa.

— Fetița mea. Fetița mea s-a lovit.

Mica întinse iar mâna spre copilă, dar mama trase fetița în spate făcând-o să țipe de spaimă. Lidia o bătu iar ușor pe mamă pe umăr.

— Haideți să stăm aici. Lăsați-mă să mă uit la copilă. O voi ajuta.

Lidia conduse cu delicatețe femeia la niște scaune ce se aflau într-un colț. Mica le privea, consternat, în timp ce Lidia prelua controlul situației. Ea îndemnă femeia să stea pe un scaun, se așeză alături de ea și trecu fetița din poala mamei într-a ei. Lidia ridică ochii și întâlni privirea lui Mica.

Ea îi făcu semn cu mâna să plece.

— O să fim bine. Du-te şi termină ce făceai. Ea se uită la mâinile lui pătate de sânge. Nici eu nu te-aş lăsa să-mi atingi copilul cu mâinile acelea îngrozitoare. Spală-te. Când te vei întoarce, vom fi gata să ne vezi.

Mica rămase înlemnit pe loc şi stătu privind prosteşte la Lidia care îşi îndrepta atenţia la mamă şi copilă continuând să le consoleze pe amândouă. Plânsetele se liniştiră până ce deveniră nişte hohote slabe, cu sughiţuri. Clătină din cap şi se întoarse la domnul Jensen. În timp ce termina de cusut braţul bărbatului, stătea cu urechea ciulită la ce se întâmpla de partea cealaltă a paravanului. Un chicot se auzea din când în când în timpul conversaţiei pe ton scăzut.

Odată ce cusătura fu gata, Mica bandajă cu grijă braţul şi căută prin dulăpiorul lui cu medicamente nişte aspirină. Îi venea greu să se concentreze la sarcina pe care o avea, cu Lidia de partea cealaltă a paravanului, şuşotind cu o mamă şi o copilă înspăimântate.

Mica îl ajută pe domnul Jensen să se ridice de pe masă, iar bărbatul îl privi cu înţeles.

— Tânăra de acolo e frumuşică.

Mica îndreptă spatele. Urechile îi luară foc.

— Păi, da, bănuiesc că e.

— E prietena dumneavoastră?

Mica cântări întrebarea. Apoi, oarecum fără a fi sigur, el dădu din cap.

— Da. E prietena mea.

Domnul Jensen îi făcu semn cu ochiul.

— Sunteţi un bărbat norocos.

Mica se încruntă. Acest lucru rămânea de văzut. Apoi îşi trecu mâna peste frunte şi îi dădu pachetul cu aspirină domnului Jensen.

— Luaţi când durerea e prea intensă. Va trebui să ţineţi rana curată şi uscată. Reveniţi în fiecare zi să vă schimb bandajul. Peste o săptămână, vă scoatem firele. Între timp, să nu folosiţi braţul.

Domnul Jensen ridică din sprâncene neliniştit.

— Să nu-mi folosesc braţul? Să nu lucrez? Dar trebuie să muncesc. Familia mea…

Mica potoli protestele alarmate ale bărbatului punându-i uşor mâna pe umăr.

— Voi sta de vorbă cu şeful dumitale şi o să mă asigur că înţelege de ce nu puteţi fi la lucru săptămâna aceasta. Şi, când veniţi mâine, o să am o cutie cu alimente pentru dumneavoastră, ajutor pentru familie până veţi munci din nou.

Domnul Jensen strânse din dinţi. Mica îşi ţinu respiraţia, aşteptându-se ca omul să refuze ajutorul său, însă în ochii lui văzu lacrimi.

El răspunse vorbind sacadat.

— Sunteţi un om bun, domnule doctor Hatcher. Vă mulţumesc pentru mărinimie.

Mica strânse mâna pe umărul lui Jensen.

— Aveţi grijă de dumneavoastră. Băgaţi de seamă la geamuri.

Bărbatul reuşi să zâmbească, apoi o luă spre ieşire, ţinându-şi braţul rănit lipit de piept. Mica se întoarse către Lidia şi pacienta cealaltă. Deşi copila avea urme de lacrimi pe chipul ei angelic şi era înspăimântată, stătea cuminte în poala Lidiei. Mica se lăsă pe vine lângă scaunul Lidiei şi îi zâmbi fetiţei.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă el pe Lidia.

Lidia mângâie părul fetiţei.

— A căzut de pe terasa apartamentului ei. Are câteva zgârieturi şi o tăietură mică deasupra urechii. A sângerat mult, cum se întâmplă de obicei la rănile de la cap, dar nu cred că are nevoie de cusături.

Mica se uită la copilă. Aceasta scânci uşor când o atinse cu mâinile pe cap ca să dea la o parte părul năclăit unde se tăiase, însă Lidia o linişti şi fetiţa rămase nemişcată.

Mica se aplecă, împăcat să vadă că Lidia avea dreptate. Îi venea greu şi gândul de a înfige un ac în pielea capului fetiţei.

Se întoarse către mamă.

— Se va face bine. O vom curăţa şi vom pune nişte pansamente pe răni. Urmaţi-mă!

Mama se ridică în picioare şi Mica întinse mâinile să ia copila, însă aceasta îşi înfăşură braţele grăsuţe pe după gâtul Lidiei.

Lidia se ridică.

— O aduc eu.

O apăsare stranie îşi făcea simţită prezenţa în pieptul lui. Lidia ţinând un copil în braţe era o privelişte captivantă. Scutură din cap gândul, apoi făcu semn către paravan.

— Aici, în spate.

El le conduse pe cele două în zona de examinare unde îngriji rănile micuţei. De îndată ce mama şi copila plecară, Mica se întoarse să pună întrebarea pe care Lidia o aştepta cu siguranţă.

— De unde şi până unde eşti…

Clopoţelul sună şi Mica îşi dădu mâinile în lături, cu ochii ridicaţi spre cer. Şi acum ce mai era? Dar nu un pacient, ci Stan intră cu paşi grăbiţi. În sfârşit. Mica vru să îl mustre pe bărbat pentru sosirea lui întârziată.

Înainte ca Mica să scoată o vorbă, bărbatul zise repede.

— Hei, Mica. Am un mesaj pentru tine. Un muncitor din port a zis să-ţi transmit că tre’ să-ţi vină un pachet de la Crucea Roşie, cu vasul următor. Zicea că va ajunge cam pe la zece, în seara asta.

9

Schimbarea bruscă a înfăţişării lui Mica o făcu pe Lidia să simtă o neliniște ciudată. Parcă se albise la faţă în timp ce asculta mesajul, apoi se îndreptase de spate şi luase intenţionat un aer nepăsător. Vorbea cu calm, fără urmă de teamă, însă Lidia simţea că îşi ascundea trăirile adevărate.

— Mulţumesc, Stan. Acum bănuiesc că ai să-mi spui pe unde ai umblat. Ai întârziat mai bine de un ceas.

Stan lăsă capul în pământ şi înfipse vârful cizmei în podeaua din lemn.

— O, îmi pare rău, Mica. Am pierdut noţiunea timpului. Jucam biliard cu nişte băieţi şi…

Mica dădu din mână.

— Nu mai contează. Mi-am dat seama.

El nu mai continuă povestea, dar Lidia se gândi că va relua discuţia cu altă ocazie, când nu mai erau de faţă persoane care să audă. Mica arătă cu mâna spre ea.

— Stan, dă-mi voie să ţi-o prezint pe domnişoara Lidia Eldredge din Boston, Massachusetts. A picat tocmai la ţanc şi m-a ajutat cu o urgenţă.

Lidia zâmbi şi îi întinse mâna. Stan o strânse şi o ţinu mai mult timp decât era politicos, zâmbind prosteşte cu toată gura pe deasupra bărbii lui zbârlite.

— Păi, salutare, duduie Eldredge. Io sunt Stan, Stanley Forrester. Bucuros de cunoştinţă. Ce vânt v-aduce în New York?

Îmi închipui că n-aţi venit numai ca să-l ajutaţi pe doctoru’ Hatcher cu urgenţa lui.

Lidia se sili a râde uşor şi îşi retrase mâna din palma latră a lui Stan. Rezistă pornirii de a-şi şterge palma de fustă.

— Nu, de fapt, mă aflu aici cu nişte afaceri.

Ea simţi privirea curioasă a lui Mica şi trebui să lupte cu dorinţa de a se întoarce către el şi de a-l implora să o ajute. Nu voia să spună nimic în faţa unui om despre care nu ştia nimic mai mult decât numele.

— Cu afaceri? Stan ridică sprâncenele stufoase. Lidiei i se păru că omul avea la fel de mult păr pe frunte ca pe barbă. Acuma, sunteţi mult prea drăguţă ca să vă ocupaţi cu afacerile. Cum sunteţi nouă prin oraş, poate aş putea să...

— Stan, domnişoara Eldredge a zis că se află aici cu afaceri. Mica avea o asprime în tonul vocii. După părerea mea, asta lasă de-nţeles că are puţin timp pentru a socializa.

Stan făcu un pas îndărăt, tot cu zâmbetul pe buze. Ridică mâinile.

— Înţeles, înţeles, Mica. Nu te aprinde aşa. Nu puteam rata ocazia, pricepi?

El întoarse iar privirea spre Lidia şi ea nu se simţi în apele ei, la fel ca atunci când cei doi bărbaţi îi făcuseră ochi dulci în faţa Gării Pennsylvania.

— Distracţie plăcută în New York, duduie Eldredge. El îi aruncă o ocheadă. Dar să nu vă aşteptaţi la prea multă atenţie din partea domnului doctor Hatcher aici de faţă, băiatu' ăsta numa munceşte, nu se distrează ioc.

— Mulţumesc. Sunt sigură că timpul meu aici va fi folosit cum se cuvine.

— Stan, aş aprecia dacă ai face curat şi apoi ai încuia clinica la plecare. Eu trebuie să o conduc pe domnişoara Eldredge unde va dormi.

Stan îşi flutură mâna, tot cu un zâmbet strâmb întins pe faţă.

— Negreşit. În regulă, Mica.

Mica merse în spatele paravanului şi ieşi o clipă mai târziu, cu o pălărie din fetru trasă în jos, până deasupra sprâncenelor şi cu o jachetă de culoare cafenie în locul şorţului pe care îl purtase mai devreme. Luă valiza Lidiei într-o mână, cu cealaltă luă domnişoara de braţ şi o conduse spre ieşire. Lidia ştia că pentru ochii oricărui privitor, el ar lăsa impresia gentlemanului perfect, însă degetele lui i se înfigeau în braţul ei. Părea o oală sub

presiunea unei furii stăpânite.

Ea se muşcă de buza de jos – nu avusese intenţia să îl înfurie. Poate ar fi trebuit să îi trimită o telegramă din timp, să îşi anunţe venirea. Dar era prea târziu pentru acest lucru, îşi spunea în sinea ei, în timp ce era obligată să meargă mai iute decât dorea, ca să se potrivească pasului mai lung al lui Mica.

Când tocul aproape i se prinse într-o crăpătură din trotuar, ea îşi pierdu răbdarea şi îşi trase brusc braţul. Mica se întoarse iute, lovindu-se cu valiza de genunchi.

— Ce s-a întâmplat?

— Vrei să zici, ce s-a întâmplat de am ajuns în New York sau cum, deodată, nu mai vreau să-mi smulgă cineva braţul din încheietură?

Ea îşi masă cotul în locul unde avea senzaţia că degetele lui îi lăsaseră urme în carne. La manifestarea ei zgomotoasă, Mica lăsă valiza cu toată greutatea pe trotuar şi se aşeză pe ea, punându-şi coatele pe genunchi şi faţa în mâini. Ea rămase în picioare fără a scoate o vorbă până ce el înălţă capul, trăgându-şi palmele peste obraji şi făcându-i mai plini pentru o clipă, în timpul mişcării. El oftă.

— Îmi pare rău dacă mersul meu a fost prea… aspru.

— Aspru? Mica, m-am simţit de parcă fugeam de poliţie!

Un zâmbet ameninţa în colţul gurii. Îi văzu buza de sus arcuindu-se puţin în stânga şi se bucură, dar tot îl certă puţin.

— Şi nici măcar n-ai întrebat de Nicky.

Mica înălţă fruntea.

— E bine?

Preocuparea evidentă de pe chipul lui aproape îi topi inima Lidiei. Se grăbi să îl liniştească.

— L-am lăsat bine pe Nicky. M-a trimis să îi dau un desen lui Mica-amicu-lui. Ea zâmbi. Ai făcut o impresie puternică asupra acestui băieţel. Vorbeşte despre tine în fiecare zi.

Ochii lui Mica se îmblânziră când auzi vestea şi lăsă

privirea în trotuarul de la picioarele lui. Când se ridică, ea văzu că duioşia cu care vorbise despre Nicky dispăruse.

— Lidia, chiar eşti aici cu afaceri?

Lidia dădu repede din cap.

— Da. Cu afaceri foarte importante. Mica, îţi aminteşti când ai zis că…

Mica ridică o mână.

— Nu vreau să aflu motivul pentru care eşti aici, dar trebuie să fiu sincer. Am şi eu nişte afaceri foarte importante de care trebuie să mă ocup imediat.

El se uită la ceasul de la mână, făcu o grimasă şi se uită peste umăr pentru o clipă, o încruntătură apărând pe faţa lui frumoasă. Până la urmă, se uită iar la ea.

— Ţi-ai găsit deja un hotel?

Ea tăgădui din cap.

— Nu. Am venit direct la clinică după ce am ajuns.

— Atunci, cred că apartamentul din faţa mea e nelocuit acum. Cuplul în vârstă, care a locuit acolo, s-a mutat mai aproape de locul de muncă al fetei lor, ca să poată avea grijă de copii când ea e la muncă. Să văd dacă proprietara va fi de acord să te cazeze cât timp stai în oraş. E doar o garsonieră, dar va fi mai spaţioasă decât o cameră de hotel. E în regulă pentru tine?

Lidia lăsă capul într-o parte.

— Crezi că proprietara va fi dispusă să facă asta?

În Boston, rareori rămâneau camere goale mai mult de câteva ceasuri între chiriaşi.

— S-ar putea. Mica zâmbi ştiutor. Mă crede simpatic.

Lidia se încruntă.

— Mica, chiar aşa!

Ea simţi apoi un sentiment neavenit de gelozie. El ridică din umeri, iar zâmbetul din colţul gurii o făcu să îi bată inima şi mai tare.

— E şi destul de în vârstă ca să-mi fie bunică. Dar, fiindcă am grijă de ea, cred că va face asta pentru mine. Haide.

El o prinse iar de braţ, dar cu mult mai multă delicateţe. Îşi temperă şi mersul ca să se potrivească paşilor ei mărunţi. În timp ce mergeau, el o privi şi îi zâmbi. Era un zâmbet adevărat, à la Mica. Lidia simţi căldură până în vârful degetelor care ieşeau prin încălţările decupate.

„Tată Ceresc, păzeşte-mi inima”, se rugă Lidia tocmai când răspundea zâmbetului lui Mica cu un zâmbet timid, la rândul său. „Mă aflu aici ca să-mi salvez fiul, nu ca să-mi dăruiesc inima cuiva”.

Ca să îşi distragă atenţia, lăsă privirea, să cerceteze în voie împrejurimile. Strâmbă din nas. Oare nimic verde nu creştea în New York? Câteva jardiniere cu flori obosite stăteau agăţate la ferestrele apartamentelor, însă bietele flori ce creşteau acolo se veştejeau şi stăteau aplecate, de parcă să facă flori era un efort prea mare.

Ţipete fericite ajunseră la urechile ei făcând-o să ridice privirea şi să zărească un grup de copii care se jucau pe acoperiş. Pe „acoperiş?” Se gândi cum ar fi ca Nicky să fie într-un asemenea loc şi inima aproape îi stătu în loc. Nu ar îngădui niciodată aşa ceva! Dar, când te gândeai la traficul maşinilor, poate că un acoperiş era mai sigur decât străzile…

Ajunseră la o clădire unde erau apartamente, construită din cărămidă, de culoare maro, trainică, cu patru sau cinci etaje. Nişte trepte din ciment, din cinci în cinci metri, duceau fie sub trotuar, fie sus, pe o platformă de formă pătrată. Mica o conduse până la etajul al treilea. Îi deschise uşa şi ea o luă înainte pe un hol slab luminat, prin care se ajungea la o altă uşă, în spate.

O scară cu balustradă din fier ducea la etajele superioare. Ea nu avu prilejul să vadă mai multe, fiindcă Mica se opri la primul apartament şi bătu. Aşteptară o clipă. Apoi el bătu iar. O voce nemulţumită se auzi prin uşă.

— Vin acuma, vin, nu-i nevoie să dărâmi uşa asta bună!

Lidia ar fi făcut un pas în spate, însă Mica o opri. Uşa se deschise brusc şi o femeie în vârstă, cu faţa brăzdată de

riduri şi îmbrăcată într-o rochie de casă, şifonată, în culori şterse, cu picioarele goale şi – pupăză peste colac – cizme bărbăteşti, fără şireturi, stătea încruntată în deschizătura uşii. O fixă pe Lidia cu o privire urâtă şi tăioasă.

— Da, dom'şorică, care ţi-e voia? Nu cumpăr nimic, de vinzi ceva.

Mica se aplecă peste umărul Lidiei.

— Doamnă Flannigan, drăguţa mea scumpă, n-aş cuteza nici în vis să-ţi vând ceva.

Faţa femeii se lumină când Mica îi apăru dinainte. Spre mirarea Lidiei, ea chiar se fandosi, ridicând mâna să îşi atingă cârlionţii cărunţi de deasupra urechii stângi.

— A, Mica, băiatu' meu. Nu te-am zărit în întuneric. Ce pot face azi pentru tine?

Mica înclină capul, arătând spre Lidia.

— Ţi-o prezint pe domnişoara Lidia Eldredge, o prietenă din Boston. E cu afaceri aici în New York şi are nevoie de un loc unde să stea.

Femeia mişcă repede degetul spre Mica, scăpărând din ochii ei albaştri. Mica se grăbi să adauge.

— Acum, doar ştii că nu propun să stea cu mine, doamnă Flannigan. Mă cunoşti mai bine de atât!

Faţa femeii se înseninã, iar căldura reveni în ochii ei de un albastru şters.

— Mă-ntrebam numai dacă ai apucat să-nchiriezi apartamentul Kelsey. Mă gândeam dacă ar putea sta acolo. E posibil să îi trebuiască doar o zi sau două, dar aş plăti pentru toată luna.

Lidia îi aruncă o privire plină de uimire. Nu intenţiona să îl facă să achite nota de plată pentru cameră! Doamna Flannigan îşi scărpină bărbia ascuţită şi cu fire răzleţe.

— Ei bine, acuma, Mica, ştii doar că am o listă de aşteptare pentru apartamentu' ăla. Aş putea pune mâna pe telefon şi l-aş ocupa, uite aşa. Ea pocni din degetele uscate. Apoi lăsă bărbia în piept, zâmbindu-i seducător şi făcându-şi bărbia dublă să arate triplă. Numai că, pentru tine,

băiatu’ meu, o să amân telefonu ăla o zi sau două. Prietena ta poate rămâne.

Într-un final, zâmbetul femeii lunecă şi spre Lidia.

— Vă mulţumesc, doamnă Flannigan. Sunteţi tare scumpă, chiar aşa!

Lidia nu se aşteptase niciodată să audă un accent irlandez amestecat cu un dialect din Texas. Era posibil ca urechile ei să nu îşi mai revină niciodată.

— Acum, pot avea încredere în dumneata să o instalezi pe Lidia? Eu trebuie să mă ocup de nişte lucruri.

Lidiei îi bătu inima şi mai tare. Doar nu avea de gând să o lase cu bătrâna aceea ursuză, nu-i aşa?

7

Mica lăsă valiza la picioarele Lidiei, puse uşor mâna pe spatele ei şi îi şopti:

— Eşti pe mâini bune cu doamna Flannigan. Bagă-te în pat devreme, odihneşte-te bine şi mâine dimineaţă te iau cu mine la clinică. Vom sta de vorbă acolo.

După o ocheadă generoasă aruncată doamnei Flannigan, ce o făcu pe femeie să chicotească asemenea unei june, Mica se răsuci pe călcâi şi ieşi grăbit pe uşă. Lidia îşi puse mâna în şold. Se întoarse către doamna Flannigan, care încă mai avea aerul fericit dat de atenţia lui Mica.

Bătrâna suspină, bătând uşor mâna pe pieptul murdar al rochiei, apoi se uită la Lidia. Tresări, lăsând mâna jos şi făcându-şi de lucru cu un colţ rupt al buzunarului într-un gest ce trăda sfiala.

— Da, păi, haide acuma, domnişoară… Eldredge, zis-ai? Din Boston, ai? îmi închipui că eşti istovită după drum. Doamna Flannigan va avea tare bine grijă de tine, da, asta va face. Ia-ţi valiza de acolo, drăguţă, şi hai după mine.

Bătrâna o conduse pe Lidia la scări şi începu să urce gâfâind, ţinând-o şi pe Lidia de mână. Lidia o urmă, dar se uită printre zăbrelele scării la uşile pe care Mica se făcuse nevăzut. Cât de curioasă era să afle ce afacere era pricina unei urgenţe atât de mari!

10

Mica spera ca Lidia să îl ierte că o lăsase pe mâinile proprietăresei lui, dar ştia că doamna Flannigan o va ajuta să se instaleze în cameră. Râse, afecţiunea lui pentru femeia în vârstă îi bucura sufletul. Ea era o bătrânică arţăgoasă, dar cu o inimă de aur. Chiar şi aşa, putea să strâmbe din nas dacă afla despre conţinutul pachetelor lui.

Mergea grăbind paşii, aruncând câte o privire la ceas. Trebuia să ajungă la sinagogă până la ora şapte, dacă voia să schimbe câteva cuvinte cu rabinul Jacowicz. Avea timp berechet până acolo, dacă lua maşina, dar îşi făcuse un obicei din a păstra cupoanele de combustibil pentru urgenţe – ca de pildă pentru comisioanele lui Ieremia. De altfel, mersul pe jos era un exerciţiu fizic bun. Dacă se grăbea, ajungea acolo la timp. Făcându-şi elan cu braţele, sunând din călcâie pe caldarâm, răsufla cu putere, nemulţumit.

Ce fusese în mintea omului din port de transmisese mesajul acela lui Stan? Mica le dăduse instrucţiuni precise la toţi, să îi comunice totul direct. Mânia aprinsă şi îngrijorarea i se încolăceau în piept, la gândul urmărilor posibile, din pricină că i se trădase încrederea. Mânia se transformă în vinovăţie, când îşi aminti că îşi vărsase nemulţumirile pe Lidia. Nu ar fi trebuit să fie atât de necioplit faţă de ea.

Coti pe altă stradă şi fu nevoit să încetinească paşii, în timp ce se strecura printre oamenii ieşiţi la cumpărăturile de seară, care se întorceau la casele lor, cu provizii pentru cină. Vederea alimentelor în coşuri îi făcu stomacul să se manifeste zgomotos, încă nu luase masa de seară – cazarea Lidiei luase locul cinei.

Desigur, nici ea nu mâncase, din câte ştia. Poate ar trebui să cumpere de-ale gurii, nişte sandvişuri de la un magazin alimentar şi fructe de la unul din vânzătorii ambulanţi, şi să i le ducă la întoarcere. Ar fi un gest frumos,

după purtarea lui scorţoasă de mai devreme.

Şi ce, Doamne sfinte, căuta ea acolo? Nu pomenise niciodată că tatăl ei ar avea afaceri prin New York. Avea să se lămurească în privinţa „afacerilor” ei mai târziu. Deocamdată, pregătirea coletului său era lucrul cel mai însemnat.

Sări pe ultimele câteva trepte, până la uşile masive ale sinagogii. Balamalele scoaseră un vaier gros când împinse uşa spre interior. Mica intră în sala întunecoasă şi rece. Doi bărbaţi cu barbă lungă, cu tichii pe creştet şi cu şuviţe negre, împletite, care le încadrau obrajii, ridicară privirea de la masa unde citeau împreună, la lumina lumânării. Înclinară capul într-un mod ceremonios şi îşi reluară cititul cărţii.

Mica trecu pe lângă ei şi intră în cămăruţa din spate, unde ştia că îl va găsi pe rabinul Jacowicz.

— Salutare, Mica, prietenul meu, îl întâmpină rabinul când Mica intră în cămăruţă.

Combinaţia de cuvinte îl făcu să îşi amintească brusc de Nicky. Mica îşi ţinu zâmbetul şi se concentră asupra scopului vizitei sale.

— Pachetul soseşte în seara asta. Ar trebui să fie aici în jur de zece.

— Atunci o să mi-l aduci până la unsprezece?

— Între unsprezece şi douăsprezece, îl corectă Mica. Puteţi fi gata?

— Câţi? întrebă rabinul.

Mica ridică din umeri.

— Nu ştiu sigur. Pesemne cel puţin doi. Ca să fie totul bine, ar trebui să facem pregătiri pentru un număr de două ori mai mare.

O simplă înclinare a capului îi arătă lui Mica că i se împlineau cele cerute. Apoi, bărbatul zâmbi, ridicând barba pe la colţuri şi încreţind pielea din jurul ochilor.

— Voi fi pregătit.

— La fel şi eu.

* * *

Lidia topi şi ultima bucată din sandviş cu o gură de lapte, apoi făcu ghemotoc ambalajul din hârtie cerată rămas. Aruncă mototolul de hârtie pe masă şi scoase un oftat. Simţea că se săturase din sandvişul cu brânză, două mere zbârcite şi o sticlă mică de lapte, aduse de Mica cu o jumătate de oră în urmă.

Dar camera goală îi dădea fiori pe spate. De ce nu rămăsese să mănânce cu ea? S-ar fi bucurat de compania lui la masa zgâriată din bucătărie. Acest Mica distant şi aparent lipsit de sentimente nu era bărbatul care stătuse la masa ei din bucătărie şi îi prezentase o soluţie pentru a-l ajuta pe Nicky, în urmă cu două săptămâni. Nici măcar nu o întrebase de ce venise la New York. Preocuparea lui îi dădea tot felul de gânduri. Puse mâna pe aşternutul alb şi aspru pe care doamna Flannigan i-l împrumutase şi se duse în colţul camerei. Scutură şi întinse cearşafurile, unul câte unul, pe o vechitură ce voia să semene cu un pat.

Fără a fi nimic altceva decât o saltea uzată şi noduroasă, pe un cadru de fier, care se strângea, patul promitea să fie unul foarte lipsit de confort. Dar nu avea de gând să petreacă prea multe nopţi în el. Tatăl său o prevenise să se pregătească pentru o şedere lungă în New York, spunându-i că nu se ştia sigur cât va dura până când o va găsi pe doamna Fenwick.

Dar Nicky trebuia salvat „atunci”. Lidia îşi punea nădejdea în Dumnezeu că o va călăuzi degrabă să o găsească pe femeie. Mâinile i se opriră din lucru şi trase încet o gură de aer, un zâmbet destinzându-i firav chipul. Cât de liniştitoare era încrederea că Dumnezeu era atent la nevoia ei, mai ales de când atenţia lui Mica părea să lase dureros de mult de dorit.

Scoase Biblia şi citi câteva pasaje din Matei, în timp ce îşi lua cina modestă şi reflecta la un fragment din Scriptură.

Cuvintele „dacă aţi avea credinţă cât un grăunte de muştar… nimic nu v-ar fi cu neputinţă” aproape se dezlipiseră de pe pagină şi se aşezaseră în inima ei. Se aplecă în faţă, netezi micile denivelări ale paginilor şi îşi aminti că, chiar dacă, în clipa aceea, credinţa ei era mică – cât un grăunte de muştar – tot era de ajuns.

La fel cum muştarul creştea dintr-o sămânţă minusculă, şi credinţa ei va continua să crească, fiindcă îşi punea încrederea în Dumnezeu. Gândul acesta o învălui într-un sentiment plăcut de pace. Adierea vântului pătrundea prin fereastră, suflându-i părul de pe ceafă şi aducând un miros de mucegai.

Merse la fereastra cea mai apropiată şi dădu la o parte perdeaua alburie. Lăsă palmele pe pervazul murdar, se aplecă puţin în afară şi privi la stânga şi la dreapta. Iluminatul slab, la ordinul armatei, cufunda oraşul în semiîntuneric, numai că luminile slabe păreau să aibă prea puţin efect asupra vieţii oraşului.

Traficul aglomerat al orelor după-amiezii era redus odată cu lăsarea serii, în schimb grupuri de oameni hoinăreau pe trotuare, sporovăind şi râzând. În colţul străzii, doi adolescenţi se rezemau de stâlpul public de iluminat, cu ţigări în gură, dându-şi ghes unul altuia şi fluierând după orice tânără care trecea prin preajmă.

În timp ce Lidia îi urmărea, unul dintre băieţi se uită în sus şi o fixă cu privirea. Îşi înghionti prietenul, arătă cu degetul, apoi amândoi băieţii o priviră obraznic. Lidia se retrase şi închise fereastra în timp ce râsetele gălăgioase ale băieţilor ajunseră până la urechile ei. Trase storurile la amândouă ferestrele, punându-se la adăpost de orice alţi ochi necuviincioşi.

Se apucă apoi să scoată lucrurile pe care le avea în geamantan. Aproape totul încăpu pe rafturile unui dulăpior aflat în apropierea bucătăriei mici, dar pentru costume îi trebuia ceva de agăţat. O căutare prin apartament nu scoase la iveală niciun dulap în zid, aşa că se folosi de un

rând de cuie ce se găseau de-a lungul unui perete. Se dezbrăcă de costumul galben de călătorie şi îl agăţă cu grijă într-un cui de lemn. O pată de sânge murdărea reverul jachetei. Lidia îşi trecu degetele peste pata maronie şi imaginea fetiţei înspăimântate, pe care o ţinuse în braţe, îi copleşi gândurile. Cât de repede se schimbase expresia de pe faţa copilei când primise puţină atenţie gingaşă. Ce muncă minunată făcea Mica, având grijă de nevoile imigranţilor din oraş.

Îşi muşcă buza de jos, adâncită în gânduri. Oare pachetul pe care Mica trebuia să îl ia era cu cele necesare cabinetului? Atunci, de ce păruse atât de supărat, în loc să fie mulţumit?

Întinse mâna după pijama şi începu să se îmbrace pentru culcare. Numai că o nelinişte interioară îi schimbă direcţia

mâinii. În schimb, se îmbrăcă cu o pereche de pantaloni şi o bluză. Deşi era ora de somn şi călătorise de multe ceasuri, nu era pregătită să se bage în pat. Poate câteva minute în care să respire aerul nopţii îi vor limpezi mintea şi o vor ajuta să doarmă.

Cu papuci de piele în picioare şi cu cheia pe care doamna Flannigan i-o dăduse în buzunar, părăsi apartamentul. Pe scară, trecu pe lângă un cuplu îmbrăţişându-se pătimaş şi pe lângă o bătrână care bombănea ocări la adresa celor doi, care o ignorau. Papucii îi sunau slab pe treptele de ciment şi i se vedea umbra în urmă.

Se îndreptă repede spre uşile duble ce dădeau spre stradă, ieşi din clădire şi se aşeză pe treapta din capul scărilor. Îşi trase genunchii la piept, îi cuprinse cu braţele şi ridică privirea spre cer, sperând să vadă stelele. Gândurile îi fugeau peste state, până în Boston, unde Nicky probabil adormise deja. Îi era dor de el. Nu mai fusese departe de copil. Plânsese la plecarea ei, aproape frângându-i inima, dar îi spusese să se uite pe fereastră la stele înainte de

culcare şi să ştie că mama se uita la aceleaşi stele.

De aceea căuta să vadă stelele prin stăvilarul de fum care bloca cerul de deasupra, gândindu-se că Nicky făcea acelaşi lucru. Gândul acesta o alină. Scârţâitul balamalelor uşii îi atrase atenţia.

Se uită peste umăr, gata să se dea din cale dacă era nevoie. Spre surpriza ei plăcută, în capul scărilor ieşi Mica. El privi în susul şi în josul străzii, strângând din sprâncene.

— Ce faci aici?

Tonul lui şters îi dădu fiori. Îşi strânse genunchii mai tare.

— Stau. Respir aerul nopţii. Fac des acest lucru acasă, înainte să merg la culcare.

Mica coborî două trepte, apoi se aşeză lângă ea, întinzând picioarele în faţă.

— Lidia, ăsta nu-i cartierul tău. E un ghetou din Queens. Nu eşti în siguranţă singură aici.

— Atunci stai cu mine. Ea îi zâmbi, sperând să îndepărteze încruntătura de pe faţa lui. Dă-mi voie să-ţi spun de ce am venit. Şi tu îmi poţi povesti totul despre munca ta la clinică.

Mica aruncă o privire neliniştită la ceasul de la mână.

— Nu pot în clipa asta. Am o întâlnire.

Lidia se trase, surprinsă.

— La ora asta?

— Da. Numai că n-o să pot pleca dacă nu te-ntorci în apartament. Te rog să te duci sus.

Muşchiul obrazului îi zvâcni, tot încleştând şi descleştând pumnii. Gesturile lui nervoase erau un semnal de alarmă în mintea ei. Cu siguranţă, doar faptul că o găsise stând în capul scărilor nu dădea naştere unei nelinişti atât de mari. Puse mâna pe genunchiul lui.

— Ce te tulbură, Mica?

În loc de răspuns, el o prinse de braţ şi o ajută să se ridice în picioare. O conduse până la uşa pe care o deschise şi apăsă uşor mâna pe spatele ei, un îndemn să intre prin

deschizătură.

— Unchiul Mica zice că-i vremea de culcare.

Vocea îi tremura şi încercarea lui de a avea haz nu făcu decât să o tulbure şi mai tare.

— Te iau cu mine la clinică dimineaţă şi o să vorbim acolo, dar, deocamdată, trebuie să mergi la culcare. Noapte bună, Lidia.

Fără a-i da prilejul de a răspunde, el se întoarse şi coborî treptele cu paşi sonori, apoi o luă în susul străzii. Lidia se întoarse în capul scărilor, cu mâinile pe şolduri şi cu ochii după el. Curiozitatea o frământa pe dinăuntru. Ce fel de treburi îi solicitau atenţia la ceasul acela târziu? El ajunse în colţul străzii, se opri, privi la dreapta şi la stânga, apoi o luă în dreapta. Ea se muşcă de buză şi gândurile i-o luară razna. El îi spusese să meargă la culcare, dar nu îi era somn, şi nu ar fi putut să se odihnească, tot întrebându’ Se ce făcea el.

Fără a se gândi la urmări, Lidia coborî în fugă scările şi o luă pe urma lui.

11

Mica trăgea aer în piept, respirând scurt, emoţionat. Cineva îl urmărea. Pe ultimele trei străzi, i se sculase părul pe ceafă.

Persoana respectivă mergea cu paşi uşori, dar îl urmărea, fără oprire, de când părăsise apartamentul. Inima îi bătea să îi spargă pieptul. Cine era? Poliţia? Cineva care descoperise ce făcea şi care voia să îl oprească? Strângea pumnii atât de tare încât îl dureau degetele, dar se forţă să meargă mai departe, înconjurând străzi şi creând o cale şerpuită în încercarea de a-şi zăpăci urmăritorul.

Tocmai de asta se temuse când Stan venise cu mesajul acela. Oricine îl urmărea în mod sigur nu era pus pe fapte bune şi Mica nu îşi putea permite să îi strice planurile. Ce se întâmpla cu pachetul dacă nu îl lua? Niciunul dintre lucrătorii din port nu ştia cum să ajungă la rabinul Jacowicz.

Merse la pas măsurat – nu prea iute, ca să dea de ştire urmăritorului că ştia de prezenţa lui, dar destul de grăbit ca să îi facă acestuia viaţa grea. Fiecare celulă din corpul lui îl împingea să o rupă la fugă, dar nu îndrăznea – dacă omul care îl urmărea era înarmat, îl putea ispiti să tragă. Mica nu voia ca cineva să fie rănit. Se agăţă de speranţa că persoana aceea va obosi să îl urmărească, dacă el îşi continua traseul întortocheat. Dar nu o putea ţine aşa la nesfârşit – trebuia să ajungă la maşină şi apoi la docul din port. Mica o luă iar pe după o cotitură, având grijă să reţină numele străzilor ca să se poată întoarce în direcţia bună.

Intra şi ieşea din lumina difuză răspândită de felinarele stradale, lăsându-şi propria umbră când înainte, când în urmă, ciulind şi ascuţind urechile, iar inima îi bătea cu putere de nelinişte.

Urmăritorul misterios se ţinea scai de el. Cât timp avea să continue povestea asta? Apoi, lui Mica îi tresăltă inima în piept. În faţă zări o alee întunecoasă. Dacă se pitea acolo, oare va putea sta ascuns până când persoana aceea va

renunţa şi va pleca? În acest caz, putea ajunge la maşină şi la docurile unde erau navele.

Păstră acelaşi pas alert pe măsură ce se apropie de alee. Apoi, înălţând spre cer o rugăciune în gând pentru reuşită, se ascunse repede în pasajul întunecos dintre clădirile înalte. Rămase locului, dezorientat. Lipsa felinarelor îl lăsă pentru câteva momente fără vedere, dar, după alte câteva secunde, ochii lui se obişnuiră şi zări o stivă de cutii din lemn puse la întâmplare, ce stătea rezemată destul de primejdios de o latură a uneia dintre clădiri.

El se ascunse repede în spatele cutiilor, apoi privi curios spre intrarea pe alee, cu inima stând să îi sară din piept. În mai puţin de un minut fu recompensat cu apariţia urmăritorului său. Mica nu putea desluşi trăsăturile persoanei în întuneric, dar urmăritorul avea o constituţie zveltă – era mai scund decât Mica – şi foarte

graţios. Persoana se opri, îndoindu-se de mijloc şi privind în lungul aleii, ezitând din câte se părea să intre.

Mica îşi ţinu respiraţia. „Pleacă. Te rog să pleci”. Dar silueta întunecată făcu încet doi paşi în faţă, întorcând capul înainte şi înapoi, căutând ceva. Ridică o mână şi păru a se scărpina în cap. Mica îşi înăbuşi un pufnet de satisfacţie – reuşise să îl zăpăcească pe urmăritorul misterios. Acum dacă ar pleca pur şi simplu… Mica privea şi spera, în timp ce persoana puse mâinile în şolduri. Deodată, recunoscu cine era. Furia clocotea în pieptul lui Mica. Se repezi afară din ascunzătoare.

— Ce crezi că faci, Lidia?

Lidia scoase un ţipăt gâtuit şi făcu un salt în spate. Îşi duse repede mâna la piept şi răsuflă cu un şuierat.

— O! Mica! Slavă cerului că tu eşti! M-ai speriat de moarte!

— Meriţi asta, zise el printre dinţii încleştaţi. Îl ardeau degetele să îi tragă o mamă de bătaie. N-aveam habar cine stătea pe urmele mele. Să nu crezi că „eu” nu m-am

speriat.

— Păi, n-a fost „intenţia” mea să „te” sperii. Nu trebuia să sari aşa în faţa mea. În vocea ei se simţea încercarea de a se apăra, iar acest lucru nu făcea decât să îl mânie pe Mica şi mai tare. Ea se apropie de el. Şi ce treabă ai pe aici?

— Nimic care să te privească pe tine.

El o prinse de braţ şi o duse într-un loc luminat, unde să se poată uita la ceasul de la mână. Nu îi mai ajungea timpul să o conducă înapoi la apartament, iar apoi să ajungă în port până la ora zece. Era nevoit să o ia cu el. Aproape mârâi de nervi.

Tot ţinând mâna strâns pe braţul ei, se îndreptă împreună cu ea către garajul unde îşi ţinea maşina.

— Ascultă, am de luat un colet şi, oricât mă enervează asta de tare, va trebui să vii cu mine. Dar tu o să rămâi în maşină şi n-ai să pui întrebări. Nici măcar una. Pricepi?

Ea se uită la el, picioarele încălţate cu papuci de piele făcând un plescăit pe ciment în timp ce el o conducea pe drum. Ochii ei mari şi căprui transmiteau că nu se simţea în largul său.

— Mica, nu eşti amestecat în ceva ilegal… nu-i aşa?

„Poftim, Doamne, una din întrebările la care nu voiam să fiu nevoit să răspund”. El scrâşni din dinţi când intră în parcare. Odată ajunşi la maşină, el o ajută, deloc curtenitor, să se aşeze pe locul pasagerului, trânti uşa cu mai multă forţă decât era necesar şi ocoli maşina cu paşi apăsaţi, urcând apoi la volan. Numai după ce maşina fu pusă în mişcare, el îi oferi un răspuns sec.

— Nu contează. Stai numai acolo şi taci.

Spre marea lui uşurare, Lidia se rezemă într-un colţ şi păstră o linişte de mormânt, în timp ce Mica conducea maşina pe străzile cunoscute până la docuri. Silueta vasului se contura în faţă şi el se ruga ca Jonesy să îl aştepte. Nu întârziase niciodată până atunci. Parcă maşina în locul obişnuit şi se întoarse spre Lidia. Stătea cufundată în scaun, cu braţele încrucişate şi ţinând gura într-o expresie

hotărâtă. El se stăpâni să nu îşi dea ochii peste cap. Nu avea niciun motiv să fie bosumflată.

— Mă-ntorc repede. Stai aici.

Ea ridică bărbia.

— Te-am auzit de prima dată.

El încă nu ştia cum avea să îi explice toate acestea mai târziu.

— Doar stai locului, zise el încă o dată, neluând seama la pufnetul ei de nemulţumire.

El închise uşa maşinii şi porni zorit către docuri. O punte ducea la doc. Mica ajunse cu paşi grăbiţi pe puntea vasului. Doi bărbaţi îl priviră apropiindu-se şi primul îi zâmbi deodată larg, înghiontindu-l pe al doilea.

— Vezi, ţ-am zis eu că are să fie aici. Nu ratează niciodată o ridicare. El îi zâmbi lui Mica. Tucks a crezut că va trebui să ne ducem noi cu pachetu, da' i-am zis c-ai să apari. Te-a pândit careva, Mica?

Mica reuşi să afişeze un zâmbet strâmb.

— Ai putea zice asta, Jonesy. Unde-i?

Jonesy făcu semn din cap, din vreme ce avea mâinile ocupate.

— Uite colo. Trei de data asta. Am avut grijă de ei pe drumu' încoace.

Mica pricepu aluzia. Băgă mâna în buzunar şi scoase câteva bancnote pe care le întinse matelotului în timp ce Tucks se întorsese, făcându-şi de lucru cu mutatul cutiilor.

Jonesy îndesă bancnotele în buzunar fără a le număra.

— Am primit ş-o scrisoare pentru tine. El îi întinse un plic destul de umed şi îndoit. L-am primit chiar de la Ieremia.

— Te-ai întâlnit cu Ieremia? Inima lui Mica bătu de două ori mai tare de emoţie. Cum e?

Fruntea lui Jonesy se încreţi pentru o clipă.

— E slab. Nu cred că pune ceva în gură. Nu ştiu cât o mai poate ţine aşa.

Tucks privi peste umăr, faţa lui îngustă era ridată de îngrijorare.

— O să ne bage pe toţi în belea, Mica. Trebuie să-i zici să se oprească.

Mica clătină din cap, un zâmbet trist unduindu-i buzele.

— L-ai cunoscut pe fratele meu, Tucks. Ştii că n-o să-nceteze câtă vreme trage aer în piept.

— Atunci, după cum arată, povestea asta s-ar putea să nu mai ţină mult.

Vorbele rău prevestitoare ale lui Tucks îi străpunseră inima lui Mica. Dar Jonesy îi dădu o palmă grea peste umăr lui Tucks.

— Ei, ia mai tacă-ţi gura. N-a fost chiar aşa de rău. El întoarse privirea spre Mica, luminându-se la faţă. E clar că-i subţiratic şi picioarele-l necăjesc – şchiopătează mai rău ca niciodată – dar stă bine sufleteşte. A zis să-ţi transmit să nu-ţi faci griji.

Mica simţi un val de căldură prin corp auzind despre tăria lui Ieremia. Ce gest firesc din partea fratelui său, să îi spună lui Mica să nu îşi facă gânduri. Totuşi, Mica avea partea uşoară şi cu toţii ştiau asta.

Întrebă:

— Când porniţi iar la drum?

— Stăm aici o săptămână, a zis căpitanu'. Mai ai lucruri de trimis la fratele tău? Jonesy stătea cu picioarele depărtate ca ale unui marinar călit şi cu braţele încrucişate pe piept. O să mă asigur că avem loc.

— Mulţam. Am cel puţin şase lăzi. Te voi căuta să stabilim când să le las aici. Numai că – zise el în şoaptă – de acum înainte trebuie să vă asiguraţi că mesajele ajung direct la mine. Ultimul a venit printr-un voluntar de la clinică. N-a pus nicio întrebare, dar nu se ştie niciodată…

Jonesy se încruntă.

— Nu ştiu cum de s-a întâmplat asta, Mica. Toţi care ştiu nu suflă o vorbă despre ce facem la careva nou. Nu fără aprobarea ta. O să mă interesez. N-o să se mai întâmple.

— Bine. Mica puse scrisoarea de la Ieremia în interiorul cămăşii. Mai bine îmi iau pachetul înainte să vină altcineva.

— Fii cu băgare de seamă, Mica, strigă Jonesy în timp ce se întorcea la lucrul său.

Mica se îndreptă către stiva de lăzi pe care Jonesy i-o arătase. Dinapoia grămezii, trei copii stăteau tăcuţi, unul lângă celălalt. Văzându-l pe Mica apropiindu-se, ei se strânseră unii într-alţii. Cea din mijloc – o fată care părea să aibă în jur de zece ani – îi cuprinse pe ceilalţi doi în braţele sale. Trei perechi de ochi se făcură mari de spaima evidentă, iar cel mai mic îşi băgă un deget în gură. Deşi stăteau înghesuiţi în întuneric, Mica putea să vadă spaima de pe feţele lor şi încordarea corpurilor ce trăda frica.

Simţi cum îi dau lacrimile. Iisus le spusese ucenicilor săi: „Lăsaţi copilaşii să vină la Mine”. Atunci de ce îngăduia Dumnezeu răutăţii să se atingă de copiii nevinovaţi? Nu va înţelege asta niciodată. Dar va face orice îi va sta în putinţă ca să-i ajute.

Se apropie încet, ca să nu îi sperie, cu un zâmbet pe buzele ce îi tremurau. Se opri la câţiva metri şi se lăsă pe un genunchi, întinzând mâna spre ei şi oferind un gest simplu, de bun-venit.

— „Witajcie, dzieci”.

Copiii se uitară unii la alţii. Mica ştia că nu vorbea bine poloneză, dar spera că îl înţelegeau. Rămase cu mâna întinsă şi îi asigură că nu erau ameninţaţi.

— „Jestescie tutaj bezpieczni”.

Copila cea mare înclină capul curioasă, ca pentru a încerca să îşi dea seama dacă spunea adevărul. Ochii ei mari, închişi la culoare, trădau mai mulţi ani decât îi dădea vârsta. El repetă cuvintele şi observă cum copila se uita în spatele lui, la vapor, apoi iar la faţa lui. Ea nu scoase un sunet. Braţele ei firave îi cuprinseră mai strâns pe ceilalţi doi. Mica termină cu ultima propoziţie în limba poloneză pe care o învăţase pe de rost.

— „Prosze ze mna”.

Îi vor lua în seamă invitaţia de a-l urma? Cel mai mic trebuie să fi hotărât că Mica nu era o ameninţare, fiindcă

băieţelul se dezlipi de fraţii lui şi puse mâna lui în mâna lui Mica. Acesta din urmă simţi usturimea lacrimilor în nări. După tot ce pătimise acest copil, mai găsea curaj, undeva în inima lui, să se încreadă într-un străin.

Mica îi strânse mânuţa şi îi dărui copilului un zâmbet cald. Ridică privirea la ceilalţi doi. Câteva momente mai târziu se ridicară şi ei şi veniră la el, chiar dacă se mişcară mult mai încet. Mica se ridică în picioare, îndemnându-i mai departe să îl urmeze şi asigurându-i că erau în siguranţă.

Merse încet pe doc spre drumul ce ducea la maşină. Îl ţinea de mână pe cel mai mic, iar ceilalţi doi îi urmau ascultători, agăţându-se unul de altul. Mica se întreba dacă erau frate şi soră, aşa că înălţă o rugăciune scurtă prin care cerea ca, dacă erau fraţi, să fie o cale de a rămâne împreună acolo, în America.

Când ajunseră la maşină, văzu că Lidia stătuse în spatele maşinii. Era din ce în ce mai nemulţumit. Oare nu îi spusese să stea locului? Văzându-l că se apropie, ea îi ieşi în întâmpinare. Îşi plimbă privirea de la un copil la altul şi făcu ochi mari.

— Asta numeşti tu colet? Mica…

El ridică un deget.

— Ssst. Îţi aminteşti? Fără întrebări.

12

Nic se aplecă după nişte tufe, la marginea proprietăţii Eldredges' Back Bay. Chiar la ora zece şi jumătate, se vedeau luminile aprinse dinapoia câtorva ferestre – o parte la etaj, altele la parter.

Aşadar, cineva era treaz. Pesemne însuşi înfumuratul N. Alian Eldredge. Nic mormăi în batjocură. Un bărbat care nu îşi rupea spatele muncind nu avea trebuinţă de odihna de care aveau nevoie aceia care răspundeau la comanda lui. Duşmănia îl arse şi mai rău când îşi aminti de ziua în care Eldredge îl concediase şi îi spusese să nu îşi mai arate faţa la fabrică, lăsându-l fără demnitate şi fără banii de care avea nevoie pentru traiul de zi cu zi.

Iar, dacă bănuielile lui Nic se adevereau, omul se făcuse stăpân şi pe averea cea mai de preţ a lui: copilul lui Eleanor. Nic îşi stăpâni emoţiile, dorinţa arzătoare de a da buzna prin uşile acelea şi de a vedea dacă instinctul îl înşelase aproape îl copleşea cu totul. Ar fi o plăcere de nedescris să vadă şocul şi spaima de pe faţa lui Eldredge. Să ia ceva important de la el. Şi, de îndată ce luminile acelea se stingeau, avea să treacă la fapte.

Stând pe vine şi concentrându-şi toată atenţia asupra casei, aproape îi sări inima din piept când cineva puse o mână pe umărul lui. Se ridică brusc şi se întoarse, îngustând ochii la lumina puternică a unei lanterne.

— Ce faci aici, domnule?

Vocea fermă nu îi era cunoscută, aşa că nu Eldredge îl depistase. De uşurare simţi că i se înmoaie genunchii. Nic îşi puse mâna dinainte.

— Stinge nenorocirea aia, bine? Mă orbeşti.

Lumina puternică fu coborâtă, iluminând trotuarul. Nic clipi în faţa serioasă a poliţistului care patrula pe stradă. Bărbatul lovea cu lanterna cracul pantalonului cu dungă albastră, făcând să tot sară cercul de lumină.

— Ţi-am pus o întrebare.

Nic se lăsă cu toată greutatea pe un picior, luând un aer degajat, care spera să îi ascundă nervozitatea ce îl cuprinsese.

— Mi-am pierdut câinele. Doar îl căutam.

Poliţistul se încruntă.

— O, da? Ce fel de câine?

Gândindu-se la o descriere credibilă, Nic îşi dădu cu degetul pe sub nas.

— Maro. Cam până la genunchi de mare. Un pic lăţos. Ridică din umeri. Doar un câine obişnuit.

Bărbatul aruncă o privire la mâna lui Nic.

— Unde-i lesa?

Lui Nic îi veni răspunsul pe loc.

— La el. O trage după el. Arătă cu mâna spre tufişuri. Am crezut că poate s-a prins în ceva, numai că…

Pentru o clipă, poliţistul încreţi fruntea şi studie faţa lui Nic, ca pentru a ghici adevărul. Nic ţinea umerii drepţi şi nu se clintea din loc sub privirea lui ameninţătoare, iar picioarele îl dureau de nerăbdător ce era să îşi ia coada pe spinare. În cele din urmă, bărbatul făcu un pas îndărăt.

— Ei bine, câinele tău nu-i aici, aşa că mergi mai departe. Unde stai?

Nic se încruntă.

— De ce vrei să ştii?

Poliţistul ridică o sprânceană.

— Dacă găsesc câinele, o să ţi-l aduc acasă.

— O. Nic căută în minte altă minciună. Arătă cu mâna în direcţia celei de-a doua case de pe stradă. Du-l numai dincolo de gardu’ acela. Mulţam.

Nic îşi îndesă mâna în buzunarul de la jachetă şi o luă la fugă la deal, pe trotuar. Înjură în barbă. De ce fusese nevoie să vină nesăbuitul acela de poliţist şi să îi zădărnicească planurile? Acum trebuia să revină în altă seară ca să îşi revendice dreptul.

Lidia simţea că mai avea puţin şi exploda. Întrebările îi

stăteau pe buze ca apa care împingea un zăgaz. Cine erau copiii aceia?

Ce făceau pe vas? Cine era Mica pentru ei? De ce îi ţinea ascunşi?

O acuzase că ascundea adevărul – se adeverea că şi el era la fel de vinovat ca ea. El îi ceruse să nu pună întrebări şi ea va respecta acest lucru. Dar până când vor fi între patru ochi. Iar atunci, bine era să se pregătească pentru un tir de întrebări, deoarece ea voia răspunsuri.

Privi peste umăr la cei trei copii tăcuţi, strânşi unul într-altul, în mijlocul banchetei din spate. Doi băieţi şi o fată, toţi aveau un aer serios cu ochii lor negri plini de teamă şi traşi la faţă, semn că sufereau de foame. Copii mici, dar în înfăţişarea lor se vedea „maturitate”. În timp ce Lidia îi privea, fata întinse braţele şi strânse băieţii lângă ea, pe unul de-o parte şi pe celălalt de alta, într-un gest protector. Gestul acesta îi puse Lidiei un nod mare în gât. Se întoarse iar cu faţa spre drum.

Mergeau pe străzi liniştite pe care erau puţine maşini. Mica părea că o luase pe căi ocolite. Lidia se întreba dacă ştia încotro se îndrepta. Parcă trecură ceasuri întregi până ce Mica trase maşina pe o alee şi opri lin în spatele unei clădiri frumoase. Lidia recunoscu imediat un loc de rugăciune.

Uşa din spate se deschise, în momentul în care Mica opri motorul şi îşi făcu apariţia un bărbat care purta un veşmânt lung şi o tichie evreiască, de culoare neagră, peste părul cărunt. Cârlionţii lungi şi cărunţi ai bărbii se înfoiau uşor în adierea nopţii ce mătura împrejurul clădirii. Un rabin evreu – deci aceasta trebuia să fie o sinagogă.

Curiozitatea ei deveni şi mai mare după ce Mica ieşi din maşină şi cei doi bărbaţi se salutară călduros zâmbind şi strângându-şi mâinile. Se vedea de departe că se cunoşteau bine.

Mica îl conduse pe rabinul în vârstă la maşină şi deschise uşa din spate. Copiii stăteau tot lipiţi unii de alţii,

dar acum cei doi mai mici dormeau pe umerii fetei. Rabinul se aplecă şi îl ridică de pe banchetă pe cel mai mic, care dormi mai departe în braţele lui. El vorbi încet fetei într-o limbă pe care Lidia nu o înţelegea. Potrivi capul celuilalt copil adormit pe rezemătoare, înainte de a se ridica de pe scaun. Apoi, Mica se aplecă să ridice al treilea copil. Băiatul se trezi speriat, se uită la Mica cu ochi mari, înspăimântaţi şi începu să ţipe.

Lidia vru să iasă din maşină, dar Mica scuturǎ din cap.

— Rămâi acolo. El luă copilul în braţe, îl mângâie pe spate şi murmură „Jesteoe tutaj bezpieczny. Eşti în siguranţă”. Copilul se linişti, dar se agăţă de Mica de parcă nu i-ar mai fi dat drumul niciodată.

Rabinul se îndreptă către sinagogă, copila ţinându-se de el cu mâna firavă agăţată de roba lui. Mica venea în urma lor. Cu toţii intrară în clădire. Lidia rămase locului, răpăind uşor cu degetele pe rezemătorul de braţ şi stând cu ochii la uşă până ce, într-un final, Mica ieşi. Ea se îndreptă repede de spate.

Dar, în loc să urce pe locul şoferului, el merse în spatele maşinii şi deschise portbagajul. Răscoli lucrurile de acolo şi apoi trânti portiera şi se întoarse în sinagogă, ţinând un soi de legătură în mâini. Îngrijorarea, curiozitatea şi o teamă necunoscută o făcură pe Lidia gata să îşi iasă din fire. Secundele se transformau în minute pe măsură ce aştepta, privind la uşă, cu inima bătând tare şi cu palmele umede.

Într-un sfârşit, uşa sinagogii se deschise şi Mica îşi făcu iar apariţia, apoi urcă în maşină. Ea se muşca de limbă, în timp ce el aprindea farurile, pornea motorul şi ieşea de pe alee. Odată ce se văzu pe stradă, Lidia nu se mai putu stăpâni.

— Ştiu că mi-ai cerut să nu pun întrebări, dar cu siguranţă nu te aştepţi să mă prefac că nu am fost de faţă când ai dus trei copii, veniţi din altă ţară, cu vaporul, la un rabin, în toiul nopţii. Muşchii obrazului lui Mica zvâcneau. Strânse mâna pe volan şi privi drept în faţă, în timp ce Lidia

vorbea mai departe.

— Mica, eşti cumva amestecat în niscaiva… în vreun fel de trafic internaţional de copii?

El întoarse privirea spre ea. Ochii lui albaştri erau duri ca granitul.

— Chiar crezi asta? C-aş putea fi atât de josnic încât să vând un copil?

Lidia se muşcă de buză, simţind o ruşine tot mai mare în suflet. Nu voia să gândească rău despre Mica, numai că faptele lui – atât de secrete, la adăpostul întunericului – duceau cu gândul la spionaj şi la afaceri ilicite.

— Nu ştiu ce să cred. De ce te furişezi noaptea, prefăcându-te că ridici pachete când e limpede că eşti implicat în ceva mult… mult mai important?

— „Mult mai important” nu prea poate descrie asta.

— E şi clinica la mijloc?

— Nu! Clinica n-are niciun amestec şi vreau ca lucrurile să rămână aşa! Dacă cineva ar crede că clinica are vreun rol, s-ar putea să o închidă, şi atunci sute de imigranţi ar rămâne fără asistenţă medicală. Lidia, nici nu pomeni aşa ceva.

Afectată de tonul lui, Lidia se trase în partea cealaltă.

— Dar, Mica, suntem doar noi doi în clipa asta. Nu ne aude nimenea.

Mica gemu, tulburarea lui frângând inima Lidiei.

— Nu înţelegi…

— Atunci ajută-mă să-nţeleg. Cine erau copiii aceia? Ce caută aici? De ce i-ai dus la sinagogă?

Mica strânse mâinile pe volan şi păstră tăcerea, strângând din dinţi atât de tare încât i se vedeau muşchii obrazului. Intră cu maşina în parcare şi opri în locul pe care îl ocupase mai devreme.

Cu mâna tremurândă, el opri motorul, apoi se întoarse încet cu faţa ca să îi întâlnească privirea.

— Deşi nu-i decizia mea cea mai bună, o să răspund la întrebările tale.

Mânia de pe faţa lui dispăruse, iar în loc i se aşternuse o resemnare tristă. Din motive pe care Lidia nu le putea înţelege, ea prefera mânia. El oftă.

— Îţi aminteşti că mi-ai cerut să ţin situaţia legată de Nicky doar pentru noi? Ea dădu repede din cap. Acum eu îţi cer aceeaşi favoare. Ce vei auzi trebuie să rămână între noi. E crucial.

Chipul lui, înconjurat de umbre, exprima atâta disperare, încât ea simţi că îi îngheaţă sângele în vine. Îşi strânse braţele în jurul corpului.

— E cineva în pericol?

— Da. Tonul amar al lui Mica o făcu pe Lidia să simtă un fior de spaimă pe spate. Câţiva oameni s-ar putea afla în primejdie. Fratele meu, Ieremia, e în capul listei. Promiţi să nu spui mai departe ce urmează să-ţi dezvălui?

— Promit.

El tăcu un moment, sfredelindu-i ochii cu privirea, de parcă mai făcea o încercare de a hotărî dacă putea să aibă încredere în ea. Lidia îl privi drept în ochi, fără a clipi. În cele din urmă, el dădu uşor din cap, trase aer adânc în piept, scoase aerul din piept şi îşi regăsi vocea.

— Lidia, copiii aceia sunt evrei polonezi. Sunt fie orfani, fie au fost despărţiţi de părinţii lor din pricina războiului. Fratele meu e pastor şi a slujit ca misionar în Rusia în ultimii patru ani. A ajuns la o înţelegere cu echipajul unei nave a Crucii Roşii Americane ca să aducă, pe ascuns, copii în America. Eu îi duc la rabinul Jacowicz şi el îi plasează la familii de evrei aici, în New York.

Lidia se încruntă, aproape dezamăgită. După noaptea cu nervii întinşi din pricina atâtor lucruri ascunse, explicaţia părea dezamăgitoare.

— Dar de ce trebuie să rămână acest lucru un secret? Şi alte ţări au oferit un sanctuar copiilor germani.

Mica dădu din cap.

— Nu eşti atentă. America a ales să nu lase copiii europeni de credinţă evreiască să vină în ţară. De fapt,

după spusele lui Ieremia, am înăsprit legile imigraţiei în aşa măsură, încât e aproape imposibil să intri legal în America dacă eşti evreu.

Lidia clătină din cap.

— Nu-i de mirare. Gândeşte-te la tot ce înseamnă antisemitismul. Probabil e un lucru înţelept să nu lăsăm mai mulţi în ţară.

Mica îşi lăsă capul pe spătarul scaunului. Un oftat lung, chinuit îi ieşi din piept. Întoarse faţa să îi întâlnească privirea şi durerea sinceră din ochii lui îi tăie Lidiei respiraţia.

— Îţi dai seama că Hitler încearcă să şteargă toată rasa evreilor de pe faţa pământului?

În ciuda tonului serios, Lidia pufni uşor neîncrezătoare.

— Ştiu c-au fost unele probleme în partea aceea de lume, nişte tratamente foarte rele într-adevăr, doar că…

— N-ai citit nimic despre numărul evreilor morţi în Europa?

— Ba da, bineînţeles. Dar e război. Oricât de regretabil ar fi, mereu sunt victime civile în război.

Mica se aplecă spre ea, tonul lui scăzut aprinzându-se şi făcând-o să simtă fiori reci.

— Lidia, povestea asta merge dincolo de victimele civile. Hitler şi slugile lui adună în mod sistematic grupuri de oameni care nu se ridică la standardele ariane ale lui Hitler şi îi condamnă la moarte. Asta înseamnă evrei, ţigani, oricine are un handicap… Propriul meu frate ar putea fi pus în ultimul grup. Ieremia depinde de proteze pentru picioare şi de cârje pentru a merge. E infirm. Doar titlul de pastor american l-a păzit până acum.

Lidia clătină din cap. Propaganda funcţiona totdeauna în timpul războaielor. Cu siguranţă Mica fusese dezinformat.

— E ceva dincolo de puterea raţiunii ca un conducător de ţară să îşi ucidă în mod voit proprii cetăţeni. Trebuie să fie o greşeală.

— Asta-i ceea ce toată lumea vrea să creadă. Numai că

fratele meu e acolo. A fost martor la ce se petrece atât în Rusia, cât şi-n

Polonia. A auzit că se-ntâmplă şi-n alte ţări din Europa – oriunde Germania are teritorii ocupate. Comunităţi întregi de evrei, dispărute peste noapte sau purtate în marş prin centrul oraşului şi urcate în trenuri, duse cine ştie spre ce destinaţie.

— Dar trebuie să fie pe undeva.

— Da, undeva. Faţa albă a lui Mica avea un aer foarte trist în umbrele difuze. Spre ceea ce Ieremia numeşte lagărele morţii. Sau morminte. Ieremia a vorbit cu un fermier care s-a ascuns în copaci şi a văzut cum un grup de soldaţi a forţat douăzeci ori treizeci de evrei, bărbaţi şi băieţi, să sape o groapă. Apoi, după ce groapa a fost gata, bărbaţii şi copiii au fost aliniaţi în faţă şi soldaţii i-au împuşcat ca pe…

— Ajunge! Lidia îşi acoperi urechile. Nu vreau să aud!

— Nu te condamn. Tonul lui Mica era plin de amărăciune. Nici eu n-am vrut să aud. Niciun om cu mintea întreagă n-ar „vrea” să audă aşa ceva. Dacă nu ştim, atunci nu putem fi învinuiţi, adevărat? Dar Ieremia ştie şi mi-a povestit. Şi nu pot să trăiesc ştiind aceste lucruri fără să ajut. Fiindcă a şti şi a nu ajuta mă face la fel de vinovat ca cei care fac crimele. Aşa că, voi face mai departe orice pot ca să aduc copiii evrei la o viaţă sigură.

Lidiei simţi că i se face pielea de găină şi teama îi uscă gura.

— Dar tu şi Ieremia nu puteţi face asta singuri. De ce America nu ajută? Ai zis că cei mici au fost pe vaporul Crucii Roşii. Ei nu pot face nimic? Doar ajută prizonieri de război, ştiu că fac asta.

Mica oftă obosit.

— Birocraţie, Lidia. Crucea Roşie are dreptul să ajute prizonierii de război. Dar evreii au fost declaraţi un popor fără stat şi, prin urmare, le este interzis să primească ajutor umanitar.

— Dar e ridicol! Fireşte că sunt cetăţenii ţărilor în care trăiesc.

— Nu după părerea lui Hitler. Şi Ieremia crede că nimeni nu doreşte să forţeze lucrurile, de teamă că nu ne vor mai lăsa să îi ajutăm pe soldaţii noştri, care sunt ţinuţi prizonieri, în lagăre.

Lidia simţea că ameţeşte la aflarea unor astfel de lucruri. Se prinse mai tare cu braţele, tremurând, deşi era o noapte caldă, de vară.

— Dar unde găsiţi copiii aceştia? îi scoate Ieremia din… din lagărele de exterminare?

Ea se cutremură, nu îşi închipuise niciodată că va scoate pe gură asemenea cuvinte. Mica dădu din cap.

— Ieremia a aflat că un grup de baptişti polonezi, care locuiau lângă Styr River, ascundeau copii evrei. Baptiştii i-au povestit despre alţi fermieri din zonă care cutezau să facă acelaşi lucru. Imaginează-ţi, copii trăind în pivniţe, sub pământ, în cămăruţele de la mansardă sau în podurile hambarelor, fără să vadă deloc lumina soarelui şi fără să respire aer curat. Se ascundeau, pur şi simplu, de frică.

Lidia nu voia să îşi imagineze. Deodată, copiii care se jucau pe acoperiş nu mai păreau o privelişte atât de îngrozitoare. Mica vorbi mai departe.

— Mai întâi, mi-a cerut să trimit haine, îmbrăcăminte, ca să poată oferi ajutor familiilor care găzduiau copii evrei. La fel ca aici, oamenii au raţii pentru cantitatea de alimente pe care o pot cumpăra. Să ai acele guri în plus de hrănit e o adevărată povară. Dar, după un timp, şi-a dat seama că, pe măsură ce copiii rămâneau în ascunzători mai mult timp, cu atât era mai mare posibilitatea ca cineva să îi găsească şi să îi dea de gol. Se oferă recompense pentru găsirea evreilor sau a celor ce îi ascund. Pedeapsa pentru ajutorul dat unui evreu e moartea.

Lidia rămase cu gura căscată.

— Mica, mă sperii! Nu-s sigură că te vreau amestecat…

Mica o privi cu ochi atât de plini de dezamăgire, încât

Lidia simţi că i se aprind obrajii.

— „Oricine primeşte pe unul din aceşti copilaşi în Numele Meu Mă primeşte pe Mine”. Citatul spus cu o voce blândă îi străpunse ca un cuţit inima. Ieremia a inclus în scrisoarea lui citatul acesta din Marcu când m-a întrebat dacă îl voi ajuta. Ai putea să refuzi o asemenea cerere?

Lidia scutură din cap, cu bărbia tremurând.

— Dar… dar care anume „e” rolul tău în toată povestea asta?

— Eu găsesc oameni în Statele Unite care sunt dispuşi să primească un copil evreu şi Ieremia găseşte o cale de a-i scoate pe ascuns din Europa. Nu mi-a povestit niciodată cum descâlceşte totul. Încearcă să-şi protejeze oamenii de acolo.

Lidia îşi trecu mâinile prin păr. Descrierile urâte făcute de Mica o tulburau. O pătau. Oare se va mai simţi vreodată la loc sigur şi ferit de rele?

— Câţi copii aţi adus aici, tu şi Ieremia?

— Numai douăzeci şi doi. În aproape doi ani, atât. Trebuie să îi ia numai pe cei care vorbesc fluent poloneza. Dacă copilul ar vorbi limba idiş şi cineva l-ar auzi din greşeală, tot grupul ar fi în pericol. Aproape i s-a frânt inima lui Ieremia să lase atâţia în urmă. Lacrimile îi sclipeau în colţul ochilor. Numai douăzeci şi doi din sutele de mii care au fost adunaţi şi forţaţi să stea în locuri oribile, unde nu primesc hrană corespunzătoare şi nici nu sunt îngrijiţi aşa cum trebuie copiii să fie – sau mai rău. Nu-i destul. Nici pe departe…

Rămaseră tăcuţi, împresuraţi de întunericul din garajul unde se parcau maşinile. Lidia nu se temuse niciodată de întuneric, dar, după aflarea acestor lucruri noi care îşi impuneau realitatea în faţa conştiinţei sale, care opunea rezistenţă, îi venea să evadeze într-un câmp scăldat în soare, pe o plajă sau pe un vârf de munte.

Lidia întinse mâna prin umbrele liniştii şi atinse braţul lui Mica.

— Eu cum pot să ajut?

Mica se întoarse către ea cu o privire atât de aspră încât ea se trase instinctiv înapoi.

— Poţi ajuta prin a nu spune nimănui că ţi-am povestit despre ce face Ieremia acolo. Cu cât ştie mai multă lume, cu atât punem viaţa lui Ieremia, şi vieţile celor care-l ajută, în primejdie. Dacă oamenii lui Hitler ar afla ce face fratele meu, viaţa lui ar fi lipsită de valoare, american ori ba. Sunt nenumărate locuri unde un om ca Ieremia poate să dispară, o groază de feluri în care un bărbat cu un handicap poate să moară, fără ca cineva să pună întrebări.

Şi, dacă moare, cauza lui moare odată cu el. Nu vor mai fi alte vieţi salvate.

Ea închise ochii să pună stavilă lacrimilor. Dorinţa arzătoare de a se întoarce acasă şi de a-l ţine pe Nicky în braţe o copleşi. Deschise ochii şi îl văzu pe Mica privind înainte, în gol şi dus pe gânduri. Îi atinse iar mâna. Avea muşchii tari şi trupul încordat, dar nu se feri de atingerea ei blândă.

— Mica, ştiu că eşti supărat pe mine că te-am urmărit. N-ar fi trebuit să fac asta, dar nu-mi pare rău. Nu voi spune nimănui ce mi-ai împărtăşit. Trebuie să păstrezi tăcerea ca să îl protejezi pe fratele tău. Cât de bine înţeleg asta! Gândul îi fugi iar la secretul legat de părinţii lui Nicky. Mica dădu din cap. Simţi că gândea la fel ca ea. Dar, orice ai nevoie, bani, îmbrăcăminte, alimente, medicamente, spune-mi şi îţi aduc. Tata îmi dă lunar o sumă de bani care depăşeşte cu mult nevoile mele şi ale lui Nicky. Te rog, lasă-mă să vă ajut, pe tine şi pe Ieremia.

Vocea ei tremura şi lacrimile îi înceţoşau privirea, însă refuză să se lase pradă emoţiilor. Ţinând mâna pe braţul lui Mica, îl privi în ochi şi aşteptă răspunsul lui. Într-un sfârşit, Mica oftă şi puse bărbia în piept. Apoi, el ridică privirea şi încruntă din sprâncene.

— Lidia, tu ce faci aici?

13

Lidia lăsă capul într-o parte şi se încruntă. Mica puse din nou întrebarea, cu alte cuvinte.

— Ce afaceri ai în New York?

— O! Ea îşi luă mâna de pe braţul lui şi se aşeză pe scaun, cu faţa înainte. Mâine putem discuta despre asta. Ai zis c-ai să mă iei la clinică şi că vom sta de vorbă acolo, mai ştii?

Ea îl privi cu o expresie temătoare. Un val neaşteptat de împăcare îl cuprinse pe Mica. Era prea istovit ca să mai gândească limpede în clipa aceea.

— Ne-am înţeles, o să vorbim mâine dimineaţă. El se uită la ceas şi făcu o grimasă. Sau, mai degrabă, azi ceva mai târziu. E deja mâine.

Ieşi din maşină şi o ocoli ca să îi deschidă ei uşa. Lidia îl luă de braţ şi părăsiră garajul împreună. După seara aceea plină de peripeţii, Mica simţi plimbarea pe trotuarele pustii ca o binecuvântare, la lumina felinarelor stradale ce făceau părul închis la culoare al Lidiei să lucească. Liniştea din jur îi învăluise. Ajunşi la bloc, el aşteptă până ce ea scoase cheia din buzunar, apoi o luă şi îi descuie uşa.

— Somn uşor. Bat la uşă pe la opt şi jumătate. Trebuie să fiu la clinică până la nouă.

Ea trecu pragul şi el dădu să meargă mai departe. Apoi, îşi aminti ceva şi se întoarse.

— O să mergem pe jos la clinică, să-ţi iei ceva comod în picioare. El se uită la papucii ei de casă. Trotuarele vor găuri papucii subţiri. Ţi-ai adus şi altceva?

Un zâmbet trist apăru pe chipul ei.

— Pantofi de piele, trainici şi de nădejde. Alte indicaţii pentru felul în care o să mă îmbrac?

Mica ridică din umeri, ascunzând un căscat cu dosul mâinii.

— Poartă orice vrei, dacă ai de gând să stai şi să te uiţi. Dacă, în schimb, nu te deranjează să te murdăreşti pe

mâini şi să îndeplineşti câteva sarcini medicale, îmbracă-te potrivit.

— De acord, deşi cred că priceperea mea în asistenţă medicală s-a cam ruginit. Am mai practicat numai cu Nicky de când m-am întors din Schofield.

— Te-ai descurcat de minune cu fetiţa care a venit la clinică.

Spre mulţumirea lui, tinerei îi reveni culoarea în obraji. Ea îi mai dărui un zâmbet timid.

— Noapte bună, Mica. Îţi mulţumesc pentru o… rozaliul obrajilor deveni brusc un roşu aprins. Şi lui Mica îi ardeau obrajii. Nu ieşiseră la o întâlnire. Cu o voce tot mai slabă ea continuă. Pentru o… seară cu secrete împărtăşite.

El încuviinţă dând din cap, iar ea închise uşa. Se îndreptă cu paşi grei spre apartamentul lui, intră, îşi aruncă papucii din picioare şi se prăbuşi cu faţa în jos de-a curmezişul patului, fără să se dezbrace.

Scrisoarea de la Ieremia îl durea în suflet. Se întoarse pe spate şi băgă mâna pe sub cămaşă ca să scoată plicul. Îşi trecu degetul mare pe sub colţ, deschise plicul şi scoase o singură foaie scrisă de mână. Mesajul scurt al lui Ieremia zicea că era bine şi că avea în plan să colecţioneze mai multe „suveniruri”, aşa că Mica să se aştepte la încă un „pachet”, după ce va fi pregătit transportul – şi că vor ţine legătura.

Mica oftă şi puse scrisoarea la piept. Închise ochii şi rosti în şoaptă o rugăciune pentru ca fratele lui să fie ocrotit. Apoi, un alt gând îi veni în minte.

— Şi, Doamne, te rog îngăduie-mi să fac mai mult decât să iau pachete pentru Ieremia. Dă-mi o misiune mai însemnată.

Se simţi cuprins de un sentiment de împlinire şi se încruntă, încercând să definească ce emoţie era. Dar, înainte să poată găsi răspunsul, truda îl învinse şi căzu pradă somnului.

Lidia stătea întinsă, trează şi cu ochii larg deschişi pe o parte a saltelei cu noduri, ţinând pumnii sub bărbie. Nu se simţise niciodată atât de istovită şi, cu toate acestea, nu reuşea să pună geană pe geană. Imagini îi treceau fulgerător prin minte – cu cei trei copii mai maturi decât anii pe care îi aveau, ce stăteau pe bancheta maşinii lui Mica; cu Nicky, în siguranţă şi la căldură în patul lui de acasă, în timp ce Nic Pankin bântuia prin oraş încercând să îl găsească; cu copiii despre care Mica pomenise că supravieţuiau ascunşi în pivniţe, lipsiţi de lumina soarelui; cu lagărele morţii, armele, clădirile în flăcări şi familiile despărţite cu forţa.

Ce misiune îşi luaseră pe umeri Mica şi Ieremia! încercă să îşi amintească ştirile în care se vorbea despre evreii decedaţi. Ştia că văzuse câteva articole răzleţe, de obicei pe ultimele pagini ale ziarului, dar niciunul nu o afectase precum vorbele lui Mica. Poate fiindcă auzise ororile acelea rostite cu glas tare şi că văzuse feţele suferinde ale celor nevinovaţi, de asta era diferit. Cu siguranţă că nu va mai deschide niciodată un ziar, fără să caute informaţii pe acest subiect. Cine mai putea ignora această situaţie, odată aflată realitatea ei?

Într-o şoaptă dureroasă, ea dădu glas rugăciunii.

— O, Doamne, ce pot face pentru a schimba ceva?

„Vei şti cu timpul. Ai răbdare şi aşteaptă”.

Lidia se ridică deodată în şezut, arcurile zbârnâind la mişcarea bruscă. Roti privirea prin încăpere. Inima îi bătea atât de tare încât abia putea respira. „Auzise” o voce la fel de clar ca şi când ar fi fost o persoană lângă ea. Cu toate acestea, era singură. Strânse cearşaful în mâini şi îndrăzni să întrebe.

— Cine… cine-i acolo?

Nu auzea decât linişte, însă un sentiment de pace o cuprinse din cap până în vârful degetelor. Ochii i se umplură de lacrimi. Ştia a cui era vocea pe care o auzise. Privi la tencuiala crăpată de pe tavan.

— Voi face orice îmi vei cere Tu. Voi primi bucuroasă misiunea, în numele Tău.

Închipuirile tulburătoare se risipiră, nu îi mai bântuiau întunericul de sub pleoape. Se ghemui şi căzu într-un somn adânc şi fără vise.

Dimineaţa, la opt şi jumătate, Mica bătu uşor la uşa Lidiei. Dacă încă dormea, după o aşa noapte lungă, nu voia să o deranjeze, dar, aproape imediat, uşa se deschise larg.

El ridică sprâncenele şi zise repede.

— Cu ce te-ai îmbrăcat?

El nu îşi putea ascunde hazul din voce. Lidia se privi de sus până jos, încercând să ia un aer nevinovat ce se transformă într-un zâmbet şiret.

— Ce? N-ai mai văzut o femeie în salopetă?

— Păi, ba da, pe afişele cu muncitoarele din fabrici. Mica chicoti. Dar Lidia muncitoarea? Nu m-aş fi aşteptat niciodată la asta.

Ea ridică din umeri cu un aer feminin, total opus masculinităţii hainelor sale.

— Aş zice că deja ştii să te aştepţi la neprevăzut în ceea ce mă priveşte.

El pufni, iar ea îşi puse mâinile pe şolduri. Îi ceru scuze ridicând din mână, iar atitudinea ei războinică se domoli. Îşi netezi salopeta pe picioare.

— Mă bucur doar că mi-a dat prin minte s-o iau cu mine. Port salopeta asta când merg la fabrică împreună cu tata. Ar trebui să fie perfectă pentru „a mă murdări pe mâini” azi, cum spuneai aseară.

Mica stătea în uşă, nefiind în stare să îşi dezlipească privirea de la ea. Ochii ei luminoşi şi uniforma ce îi venea atât de bine o făceau şi mai atrăgătoare decât şi-ar fi putut imagina. Oare o să poată merge pe stradă alături de ea, fără să o ia de mână?

„Nu-ţi pierde capul, Hatcher. Ai destule pe cap fără să mai pui şi o idilă cu Lidia Eldredge pe deasupra”.

— Ştii o spălătorească bună?

Mica clipi din ochi, nefiind sigur că auzise corect.

— Ce?

— O spălătorească. Ea se retrase un moment şi reapăru cu o fustă galbenă, împăturită în mâini. Am sânge pe costum şi trebuie curăţat.

Mica îl luă.

— E o spălătorie după colţ. Putem lăsa costumul când trecem pe acolo. El se uită la pata de sânge uscat. O să plătesc să-l cureţe.

— Mica…

În tonul ei se simţea o dojană blândă. El vorbi mai departe.

— S-a murdărit la mine la clinică, atunci când m-ai ajutat cu unul dintre pacienţii mei. Achit eu nota şi ăsta-i ultimul meu cuvânt.

Ea plescăi din limbă şi clătină din cap. El se pregăti pentru un protest, dar ea oftă.

— Foarte bine. Îţi mulţumesc, domnule doctor.

— Cu plăcere. Acum să mergem.

El îi făcu semn către casa scării, ea încuie uşa şi apoi i se alătură cu pas săltăreţ. Şi doar pentru a se feri de ispită, el îşi îndesă mâinile în buzunarele pantalonilor. Făcură o oprire la brutărie, de unde cumpărară nişte brioşe lipicioase şi cu miros plăcut pentru micul dejun, din care muşcau în timpul mersului. Când o luară pe după colţul ce dădea spre clinică, Lidia arătă spre o femeie cu doi copii ce aştepta în faţa uşilor.

— Deja ai clienţi.

Mica dădu din cap.

— Să ne apucăm de treabă.

Clienţii, cum îi numise Lidia, îi ţinură ocupaţi aproape toată dimineaţa. Mica aprecia ajutorul Lidiei. Se pusese pe treabă fără să aştepte indicaţii, să cureţe şi să bandajeze genunchi zgâriaţi, să ia temperatura şi, după doar o scurtă pregătire, să ţină evidenţa fiecărui vizitator. Amintindu-şi de

atitudinea ei înţepată când lucrase alături de ea la Schofield, se minuna acum de dorinţa ei de a face orice i se cerea.

La ora unu, Mica lăsă clinica pe mâinile unui voluntar şi merse împreună cu Lidia la o cafenea micuţă, unde ocupară două locuri în aer liber, sub o copertină dungată, din pânză. Lidia nu voia să intre în cafenea îmbrăcată în felul acela, iar Mica nu se împotrivi. Oricum, şi el prefera locurile în aer liber în locul interiorului plin de fum.

Se delectară cu sandvişuri mari cu friptură de vită, stropite din belşug cu un sos bogat care lui i se prelinse pe bărbie şi îi pătă cracii pantalonilor. Dar ce contau câteva picături de sos când avea şansa de a sta la masă cu Lidia, faţă în faţă şi de a-i privi chipul încântător? Plăcerea unui prânz pe care îl luau împreună, sub razele soarelui contrasta cu activităţile tenebroase de noaptea trecută. Pentru Mica era o adevărată bucurie să aibă parte de momentele luminoase ale acelei zile.

După ce terminară de mâncat, Mica se rezemă cu coatele pe masă şi declară:

— În regulă, a trecut suficient timp. Acum trebuie să-mi spui ce faci aici.

Lidia înghiţi în sec, îşi şterse buzele cu şerveţelul şi îl fixă cu o privire serioasă.

— Am venit să-ţi cer ajutorul.

Mica înălţă o sprânceană.

— A fost nevoie să faci tot drumul până la New York ca să mi-l ceri? O scrisoare, un telefon sau o telegramă nu erau de ajuns?

Lidia râse cu amărăciune.

— Chiar pare ciudat, nu-i aşa? N-am vrut să te las să te ocupi singur de asta, aşa că mă aflu aici să-mi fac partea.

Mica îşi împreună degetele şi îşi lăsă bărbia pe încheieturi.

— Bănuiesc că o să îmi spui în ce ne-ai amestecat pe amândoi. Şi, iar, misiunea din noaptea de dinainte i se

strecură în minte.

Cât de repede se amestecase în viaţa lui. Şi descoperi că şi el aştepta cu nerăbdare să se amestece în viaţa ei. Lidia se aplecă în faţă şi luă un aer conspirativ.

— Am mers cu tata să o vizităm pe doamna Fenwick, moaşa care l-a adus pe lume pe Nicky, după cum ne-ai îndemnat. Aveam de gând să-i cerem să depună mărturie că Eleanor a vrut să îl lase pe Nicky în grija mea. Dar n-a fost de găsit. O vecină ne-a zis că şi-a făcut bagajele şi a plecat de frica lui Nic Pankin, care tot venea şi o ameninţa.

Un val de compasiune îi încălzi lui Mica inima.

— Biata femeie. Trebuie să fi fost groaznic pentru ea.

Lidia zâmbi silit.

— A plecat fără să lase vorbă pentru tata. Vecina ne-a spus că doamna Fenwick n-are nici soţ, nici copii, ci numai o soră. Şi singurul indiciu legat de locul unde trăieşte sora aceasta a fost Statuia Libertăţii de pe o vedere trimisă doamnei Fenwick.

— Aşadar, ai venit aici sperând s-o găseşti pe doamna Fenwick? Lidia dădu repede din cap.

— Da. Ştiu că pare ca atunci când cauţi acul într-un car cu fân.

Mica pufni uşor în râs.

— Numai că Biblia ne spune că, dacă avem credinţă cât un bob de muştar, nimic nu va fi cu neputinţă pentru noi. Aşa că, pornesc de la credinţa că o voi găsi pe doamna Fenwick şi că voi reuşi să o duc înapoi în Boston. După aceea, cu ajutorul ei, voi câştiga custodia legală a lui Nicky.

Mica privi la faţa îmbujorată, plină de speranţă a Lidiei.

— Cum se numeşte sora doamnei Fenwick?

— Nu ştiu.

— În ce cartier locuieşte?

Ea ridică din umeri şi mâinile într-un gest ce arăta neputinţa.

— Nu ştiu nici asta. Nu-s nici măcar sigură întru totul că e în New York. E posibil ca sora să fi fost doar în vizită aici şi

i-a trimis o vedere. Dar trebuie să pornim de undeva.

Mica şuieră printre dinţi. Nu era omul care să calce în picioare credinţa cuiva, dar planul Lidiei părea sortit eşecului. Referirea Lidiei la acul în carul cu fân era potrivită. Nici măcar nu avea idee de unde să înceapă căutările. Dar, privirea plină de speranţă a ochilor negri cu care Lidia îl privea nu îl lăsa să dea glas gândurilor negre pe care le avea.

— Bănuiesc c-am putea întreba în stânga şi-n dreapta. Am putea da câteva telefoane pe la blocurile cu apartamente…

Faţa Lidiei se înseninã.

— Atunci, ai să m-ajuţi?

— Sigur că te voi ajuta, dar nu-ţi pot garanta că vom avea şi izbândă. Cât timp ţi-ai pus în gând să stai?

Expresia de pe chipul ei se întunecă.

— Nu mai mult de o săptămână, dacă se poate. Mor de dorul lui Nicky.

Lui Mica i se topi inima.

— În cazul acesta, bine am face să ne apucăm de treabă. El lăsă două bancnote mototolite şi câteva monede pe masă şi se ridică. Ai făcut destulă treabă pe ziua de azi. Te las lângă telefon, cu o carte de adrese. Poţi începe să iei apartamentele la telefon.

Lidia ocoli repede masa şi îşi încolăci braţele pe după gâtul lui Mica.

— O, mulţumesc, Mica! Ştiam că pot conta pe tine.

Pentru o clipă, Mica rămase cu braţele pe lângă corp, uluit de îmbrăţişarea ei furtunoasă, dar apoi o bătu uşor pe spate, stângaci şi o dezlipi de el. Zâmbi chipului care îi căuta privirea.

— E doar un telefon, Lidia. Nu cred că merită atâta recunoştinţă.

Privirea îi lunecă la clienţii curioşi ai cafenelei. Se uită şi ea la oamenii care stăteau cu ochii la ei şi obrajii îi deveniră uşor rozalii. Îşi scutură ruşinată câteva firimituri invizibile

din poală, într-un gest involuntar.

— Îmi pare rău. Pentru o clipă, m-am pierdut cu firea. Un zâmbet şiret i se desenă într-un colţ al gurii. Pariez că n-ai mai fost strâns în braţe de o muncitoare.

Mica izbucni într-un hohot de râs, dar şi-l înăbuşi repede.

— Nu ziua în amiaza mare.

El îi făcu cu ochiul şi râseră amândoi. Le făcea bine. Era plăcut. Apoi ea îl privi din nou în ochi. Un zâmbet discret îi răsări în colţul buzelor cărnoase, iar el simţi dorinţă pătrunzătoare de a se apleca spre ea şi de a-i astupa gura cu buzele lui. Ajutorul de ospătar veni în grabă la masa lor şi începu să strângă lucrurile, făcând zarvă mare cu tacâmurile. Dorinţa îşi găsi repede un ascunziş. Mica răsuflă uşurat de revenirea la normalitate.

El îi oferi braţul.

— Să ne întoarcem.

Lidia îşi puse mâna pe braţul oferit şi el o conduse, aşa cum se cădea, înapoi la clinică. Fără vorbe, fără să o privească, dar foarte conştient de prezenţa ei.

14

Domnule Pankin, încep să-mi pierd răbdarea cu dumneata. Chiar dacă femeia vorbea încet, pe un ton calm şi potolit, Nic se zbârli. Bogată ori ba, nu avea niciun drept să i se adreseze ca unui ţânc neastâmpărat. Strânse pumnul în buzunarul jachetei.

— Da, păi şi eu mi-am cam pierdut-o. Credeţi că eu nu vreau să-mi aduc copilu' aici mai repede?

Până nu reuşea acest lucru, el nu avea să îşi primească plata făgăduită.

— Fără întârzieri nu se poate.

Doamna Bachman îşi încrucişă picioarele. Fusta i se ridică puţin, scoţând la iveală piciorul îmbrăcat în mătase. Nic se străduia să nu rămână cu privirea aţintită la el. Ea se îmbrăca foarte frumos şi mirosul ei – un parfum cu note florale – îi umplea nările de fiecare dată când ea făcea o mişcare. Când o fi fost ultima oară când Nic se bucurase de plăcerea de a fi în prezenţa unei femei alese? Niciodată de când fusese cu Eleanor.

— Domnule Pankin?

El înghiţi în gol, tresărind.

— Ce?

Femeia îşi strânse buzele într-o linie subţire. Îşi puse mâinile împreunate pe genunchi.

— Cât mai durează?

Nic zise într-o doară.

— Încă o săptămână.

Ea strânse din buze atât de tare, că nici nu se mai vedeau. Atunci el zise repede.

— S-ar putea şi mai curând, dacă aş avea nişte bani. Camioneta mea veche are nevoie de reparaţii. Sunt pe jos, sau plătesc taxi. Asta mă ţine-n loc.

Doamna Bachman trase aer încet în piept, umflând uşor nările. Se uită la el cu ochi ageri, pe sub bretonul blond şi înfoiat. Secunde aparent nesfârşite, îl ţintui cu o privire

sfredelitoare, iar ceasul bunicului, cu ornamente bogate, vârât într-un colţ din perete, ticăia la fiecare secundă. Într-un final, ea se ridică în picioare, cuprinzând sub degetele răsfirate capetele de leu sculptate de pe rezemătoarele scaunului.

— Dacă-ţi dau bani să-ţi repari maşina, ai să-mi aduci copilul într-o săptămână?

Nic îşi stăpâni emoţiile, apoi dădu brusc din cap că da.

— O săptămână?

Ea ridică un deget uscăţiv, a cărui unghie era dată cu ojă de culoare roz pal, ca a costumului care-i venea ca o mănuşă. O, ce femeie rafinată! Păcat că alesese să se răsfeţe zilnic cu băuturi spirtoase. Fără îndoială că, dacă o prindea vreodată beată criţă, va putea să se distreze niţel cu ea.

Visând cu ochii deschişi, nu auzi ce îi spusese ea. Se încruntă.

— Ce?

— Ai să-mi aduci copilul până în patru august. E corect?

Nic îşi umezi buzele în timp ce îşi aduna gândurile.

— Da. E corect.

— Foarte bine, atunci. Aşteaptă aici.

Ea se ridică şi părăsi încăperea, lăsându-l pe Nic în mijlocul canapelei din salon, strângând mâna în buzunarul jachetei şi cu furnicături pe pielea capului. Aşteptarea îi făcea inima să bată mai tare şi să spere. Oare câţi bani îi va da? Cât să îi ajungă pentru şase pachete? Dacă nu era nevoit să îşi piardă nopţile furând lucruri pe care să le amaneteze pentru a-şi satisface viciul, ar putea să îşi pună toată energia în a-şi lua copilul.

Peste puţin timp, se va scălda în bani. Cinci mii de dolari! Cât ar fi câştigat în doi ani la fabrica de ambalaje. Îi lăsa gura apă la gândul libertăţii pe care banii aveau să i-o aducă.

Zgomotele paşilor ei îi anunţară întoarcerea. El se ridică în picioare şi se întoarse, dar, în locul doamnei Bachman,

era majordomul – un bărbat cu un aer ursuz, cu păr des, cărunt şi cu o mustaţă despicată. Acesta se opri la câţiva paşi de Nic şi îi întinse o bancnotă nouă, de cincizeci de dolari, pe care o ţinea între două degete. Nic se uită lung la ea, aproape gemând de dezamăgire. Sperase să primească măcar de două ori mai mult.

Privirea bărbatului îi alunecă de la părul nepieptănat al lui Nic, la vârfurile scâlciate ale cizmelor şi iar în sus. Dispreţul îi strâmba buzele.

— Stăpâna doreşte să nu uitaţi că predarea nu poate avea loc mai târziu de patru august.

Nic luă hârtia cu un gest scurt şi o îndesă în buzunar.

— Ştiu.

— Şi veţi fi aici, după cum se aşteaptă de la dumneavoastră, cu ce aveţi de adus?

Nic îngustă privirea, aruncând săgeţi spre bărbat.

— Mda.

— Atunci, permiteţi-mi să vă conduc.

Majordomul se întoarse iute pe călcâiul pantofului său negru, bine lustruit şi legat cu şireturi. Nic trecu furtunos pe lângă el, atingând intenţionat umărul bărbatului şi înghiontindu-l ca să îl facă să îşi piardă echilibrul.

— Găsesc ieşirea şi fără ajutor.

Nic trânti uşa în urma lui.

„Tronc!”

Mica tresări când uşa din faţă se zgâlţâi în toc. Ridică privirea din formularul de comandă pe care îl completa. Lidia dădu buzna în clinică şi se trânti pe scaunul din faţa biroului. Ea se aplecă în faţă, cu părul negru căzut pe faţă. Îşi lipi fruntea de masă. El se ridică şi ieşi din spatele biroului.

Puse mâna pe umărul ei şi întrebă:

— N-ai avut noroc?

Lidia se ridică şi îşi trecu mâinile prin şuviţele mătăsoase

de păr, răvăşindu-l.

— Cred că am încercat la toţi administratorii de bloc din Queens, Manhattan şi Brooklyn. Niciunul nu are o doamnă Fenwick pe lista de locatari.

Mica se lăsă pe vine, lângă scaunul ei.

— Ei, doar nu te-ai aşteptat că o vei găsi cât ai bate din palme, nu-i aşa? Să cauţi acul în carul cu fân e o misiune destul de dificilă.

Lidia se uită la el şi Mica se întristă să vadă două lacrimi cristaline lucind în ochii ei negri.

— Cred că trebuie să am răbdare. Dar au trecut trei zile. Mi-e atât de dor de Nicky. Şi îmi fac griji pentru el. E foarte important să o găsesc pe doamna Fenwick. Dacă n-o să dau de ea niciodată?

— Uşurel, stai un pic. Mica făcu o faţă foarte serioasă, deşi îşi dorea sincer să o cuprindă în braţe şi să o consoleze. Asta-i o atitudine de om înfrânt, dacă te-am auzit bine. Şi n-am crezut că voi vedea aşa ceva la tine. Ce s-a întâmplat cu femeia curajoasă, care m-a urmărit pe străzile întunecoase din New York acum câteva nopţi?

Când se gândi la întrebarea lui, Lidiei începură să îi tremure buzele.

— A obosit, bănuiesc.

Mica strânse mâna pe umărul ei, rezistând pornirii de a o ridica şi de a-i netezi părul.

— Cred că ştiu de ce ai nevoie. Ai nevoie de o doză de Nicky. El luă receptorul telefonului şi îl puse în mâna ei. Sună-l. Vorbeşte cu el. Adu-ţi aminte de ce eşti aici şi cât de mult merită toată truda şi neliniştea asta. După ce terminaţi de vorbit, o să stăm puţin de vorbă despre sămânţa aceea de muştar de care mi-ai pomenit, de acord?

— O, Mica, un telefon la Boston ar costa foarte mult! zise ea nepunând telefonul deoparte.

Mica zâmbi.

— Apelează. Indicaţiile medicului.

El se întoarse la formularele lui, în timp ce Lidia făcea ce

îi ceruse. Încercă să nu tragă cu urechea, dar nu putu să nu zâmbească atunci când ea râse la ceea ce îi spunea Nicky. Bucuria din vocea ei îi însufleţea şi lui inima. Se ridică să caute un plic pentru comandă, dar Lidia îl opri.

— Mica? Nicky ar vrea să te salute. Ai un minut?

— Sigur că am. El întinse mâna peste birou şi luă telefonul din mâna ei. Salutare, amice. Ce mai faci?

— Mica-amicu-meu! Vocea delicată a lui Nicky străbătu firul electric al telefonului până în inima lui Mica. Ia ghici! Mi-a fost greu fără mama, aşa că bunu mi-a luat un prieten! O pasăre! E galbenă şi cântă când are chef! I-am zis Bonzărel!

Mica râse. Îi veni în minte faţa veselă a lui Nicky, stârnind în el afecţiunea ce i-o purta.

— E un nume minunat pentru o pasăre, Nicky. Sper s-ajung să o cunosc într-o zi.

— Când vine mama-napoi, vii şi tu şi poţi s-o cunoşti. Poate va cânta pentru tine. În timp ce Mica se gândea ce să îi răspundă, Nicky puse repede o întrebare şi schimbă subiectul. Pot să vorbesc cu mama?

— Sigur, Nicky, ţi-o dau. Să ai grijă de Bonzărel, bine?

— Bine, Mica. Mica?

Mica rămase la telefon.

— Da?

— Te iubesc.

Declaraţia nevinovată, simplă şi sinceră îi umplu inima lui

Mica de căldură. Simţi că îi ia foc tot corpul. Prinse receptorul cu amândouă mâinile şi reuşi să răspundă cu vocea gâtuită de emoţie.

— Şi eu te iubesc, amice. Acum ţi-o dau pe mama ta.

Mica îi dădu Lidiei receptorul şi se aşeză la loc pe scaun. Parcă ar fi plutit pe un nor, nu pe scaunul deformat şi cu stinghii din lemn. Inima îi bătea cu putere şi bucuria îi umplea sufletul. Vocea dulce a copilului îi răsuna în minte. „Te iubesc”. Oare existau cuvinte mai frumoase decât

acestea?

„Doamne, am crezut că am prea multe de făcut ca să îndrăgesc acest copil şi pe mama lui. Dar Lidia a văzut şi a acceptat ce fac cu Ieremia. Chiar s-a oferit să mă ajute. Crezi că ar vrea să fie ajutorul meu potrivit?”

Aproape că rămase fără aer când realiză pentru ce se rugase. Nicky şi mama lui foarte atrăgătoare, a cărei frumuseţe sufletească era tot mai vizibilă, cu fiecare minut pe care îl petrecea în prezenţa ei, aflaseră deja calea spre inima lui Mica.

Se întoarse şi se uită la Lidia, care îşi încheia conversaţia cu Nicky. Uită un surâs vârât în obraji. Cât de mult avea să îi simtă lipsa când se va întoarce la Boston! Fiindcă va trebui să se întoarcă. Acolo era casa ei şi Nicky o aştepta. Era aici doar pentru o şedere scurtă.

Dar, poate că… Luă o hotărâre pe loc. Poate că nu era o decizie raţională, numai că, uneori, iubirea călca graniţele raţiunii. Cum încheia conversaţia cu Nicky, el avea să îi pună întrebarea.

15

Lidia oftă când puse receptorul în furcă.

— Ce dor îmi e de năzdrăvanul ăsta mic!

Mica îi zâmbi, iar licărul din ochii lui îi dădu palpitaţii.

— Sunt convins că aşa e, răspunse Mica. Eu abia îl cunosc şi parcă îmi lipseşte şi mie.

Lidia se sili să râdă uşor, căutând să îşi stăpânească emoţiile.

— Nicky chiar te cucereşte. Apoi ea tăcu, nedumerită. De ce crezi că a ales numele Bonzărel pentru un canar?

Mica îşi dădu capul pe spate şi râse.

— O, ştiu, dar nu spun. Va trebui să-l întrebi personal, când te vei întoarce.

Lidia îi aruncă o privire dojenitoare, cu care încercă să-i smulgă adevărul, numai că el avea chef de glume. Îi făcu semn cu ochiul şi se prefăcu că îşi sigilează buzele. Ea se ridică de la masă şi îl arătă cu degetul.

— Câteodată n-ai mai multă minte decât Nicky, domnule doctor Mica Hatcher. Dar zâmbetul din vocea ei zădărnici ocara. Mica se mulţumi să răspundă cu un zâmbet, iar inima ei bătea să îi spargă pieptul.

— Lidia, ai adus haine elegante cu tine?

Lidia se întinse ca să pună telefonul la loc, însă, la întrebarea lui Mica rămase cu mâinile agăţate în aer. Ea întoarse capul şi îl privi în ochi. O încercau atâtea emoţii, încât nu era sigură că îi putea da un răspuns. Atunci îl tachină şi ea, ca să îşi mascheze emoţiile şi îşi dădu braţele în lături.

— Vrei să zici mai frumoase decât salopeta mea de muncitoare?

Mica râse, cum se şi aştepta.

— Da, ceva mai frumos decât salopeta.

Lidia nu se mai văzu în stare să îl tachineze. Era ceva în ochii lui… îşi stăpâni emoţiile.

— Da. Costumul de călătorie pe care îl purtam când am

ajuns aici. De ce? Gâtul uscat îi făcea vocea răguşită. Tuşi uşor şi încercă iar. De ce-ntrebi?

El ridică din umeri, dezlipindu-se de birou şi făcând paşi măsuraţi către ea. Bătăile inimii ei se înteţeau cu fiecare pas care îl aducea mai aproape.

— Ultimele zile au fost grele pentru tine. M-am gândit să te invit în oraş ca să ne destindem un pic.

— Dar… nu trebuie să faci asta.

Inima îi bătea foarte tare. Simţea cum i se împleticise limba. Ce efect avea omul acesta asupra simţurilor ei! Crezuse că uitase de pasiunea ei pentru Mica Hatcher când plecase din Schofield, dar, după câte se vedea, sentimentele acelea amorţiseră undeva în sufletul ei, aşteptând prilejul de a reveni la viaţă.

Iar acum se manifestau dincolo de orice închipuire.

— Mi-ar face plăcere. Am putea merge cu maşina în Manhattan, la Hotelul Plaza. L-ai văzut? E o capodoperă a arhitecturii. Cred că ţi-ar plăcea.

Lidia lăsă bărbia în piept şi înălţă sprâncenele.

— Hotelul Plaza?

— Da. El făcu încă un pas către ea, venind destul de aproape ca să o poată atinge dacă ea întindea mâna. Au o ceainărie, se cheamă Palm Court. Un zâmbet îi înseninã chipul. Palmieri, Hawaii. Îţi mai trece dorul.

Amintirile o năpădiră, toate avându-l ca protagonist pe Mica.

Lidia trase aer în piept ca să se liniştească.

— Dar nu mi-e dor de Hawaii. Mi-e dor de fiul meu.

El ridică din umeri, sfios.

— Ei bine, nu ştiu nicio ceainărie cu numele „Nicky”, dar voi face tot ce-mi stă în puteri ca să te gândeşti şi la alte lucruri şi să mai uiţi de dorul lui. Ai vrea să mergem?

Lidia îşi umezi buzele. Da, voia să meargă. Nu atât pentru a vedea ceainăria Palm Court şi Hotelul Plaza, cât pentru a petrece momente în compania lui Mica. Ceea ce, desigur, era o nebunie. Dar cum să se uite la faţa lui

frumoasă şi la ochii lui albaştri, expresivi, şi să refuze? Ea dădu repede din cap, înainte ca raţiunea să preia controlul.

— Da, mi-ar face plăcere să mergem.

Mica bătu din palme.

— Bun! O să încui aici. Mergem acasă să ne spălăm. Voi chema un taxi. O să ne distrăm.

Lidia îl privea în timp ce îşi scotea halatul, cu buza de jos între dinţi. „Distracţie? Ea clătină din cap, înăbuşind un oftat dezaprobator. E oare distractiv că mă îndrăgostesc nebuneşte, fără speranţă şi prosteşte de tine?”

Lidia se aşează în faţa lui Mica, la o masă mică, rotundă, acoperită cu o faţă de masă din olandă. O tânără ce purta o rochie lungă, în stil grecesc, îşi trecea cu pricepere degetele peste corzile harpei, creând o muzică plăcută în fundal, în timp ce lumina jucăuşă a lumânării lumina faţa lui şi îi scotea în evidenţă culoarea intensă a ochilor. Fără a o întreba, el comandase ceai negru chinezesc de portocală şi mai multe sandvişuri: salată de măcriş cu ou pe pâine de secară, fâşii de somon presărate cu busuioc proaspăt şi şuncă pe pâine de morcovi. Ospătarul aduse şi un platou cu fructe proaspete.

Lidiei îi lăsa gura apă la feliile de pepene galben frumos aranjate, alături de struguri şi căpşuni şi, fără să vrea, îşi aminti de ceva.

— O, Mica, îţi aduci aminte de cafeneaua micuţă de pe plajă? Unde era? Ea se încruntă, căutând în minte locul. Apoi se lumină la faţă şi ridică un deget într-un gest triumfător. Haleiwa! Îţi aminteşti că ne-au adus un aranjament de fructe atât de frumos încât nu ne venea să-l mâncăm?

— Îmi amintesc bine seara aceea. Mica prinse o căpşună de un roşu intens între degetul mare şi arătător şi o duse la gură. A fost prima oară când eu şi Holden am petrecut timp cu tine şi cu Callie în afara spitalului.

Lidia ciugulea dintr-un bob de strugure, descojit,

retrăind în minte seara aceea. Oare Mica mai ştia şi cât de copilăreşte se purtase ea când el alesese să o conducă pe colega ei de cameră, Callie, în timp ce ea rămăsese cu Holden, prietenul lui Mica? Hotărî să nu îl întrebe.

Harpista termină melodia, iar prin sală se auziră aplauze discrete. Mica şi Lidia se alăturară pentru câteva momente. Muzica începu să se audă din nou. Lidia îşi plimbă privirea prin ceainărie, admirând tapiseriile şi ornamentele aurite. Şi, desigur, palmierii din ghivece. Suspină încântată şi se întoarse cu faţa către Mica.

— E o sală frumoasă. Un loc plăcut şi foarte relaxant. Vii des aici?

— Am fost de două ori până acum, de fiecare dată cu o domniţă specială.

Ea ridică sprâncenele şi înăbuşi valul de gelozie pe care spusele lui îl stârniră. El râse uşor, întinzând mâna după unul din sandvişurile făcute din pâine de morcov şi felii subţiri de şuncă.

— Când părinţii mei au venit în vizită, la scurt timp după sosirea mea, am adus-o pe mama. Iar acum, pe tine.

Lidia simţi cum îi iau foc obrajii când îşi dădu seama că o numise o „domniţă specială”. Mica vorbi mai departe.

— Aşa că nu, nu vin des. Nu mă aventurez prea departe de clinică.

Lidia învârtea linguriţa de ceai argintată, în formă de frunză, prin apa fierbinte din ceaşca de ceai cu picior şi pictată de mână.

— De câtă vreme eşti la clinică, Mica?

Ea lăsă sandvişul cu măcriş pe farfurie, apoi ridică privirea spre chipul lui.

— Păi, să vedem… El îşi ţuguie buzele şi se uită în sus. De aproape doi ani, bănuiesc. Am stat ceva mai mult la Schofield decât am fost obligat, ca să dau o mână de ajutor la curăţenia de după atac, apoi am petrecut o lună în Arlington împreună cu familia mea, înainte să mă mut aici.

Lidia dădu din cap şi muşcă puţin din sandviş. Ea înghiţi

înainte de a vorbi din nou.

— Şi ai de gând să te-ntorci în Texas într-o zi?

— Am în plan să merg pe calea aleasă de Dumnezeu.

Lidia zâmbi, remarcând accentul care i se strecură în voce. Viaţa petrecută în New York îl mai îndulcise oarecum, la Schofield accentul lui fusese mult mai puternic, dar, când era foarte relaxat sau avea chef de glumă, accentul texan îşi făcea simţită prezenţa.

— Am să merg oriunde mă trimite. În clipa asta, ştiu că trebuie să rămân aici. Dumnezeu m-a pus aici şi e locul perfect de unde-l pot ajuta pe Ieremia. Nici nu mă pot gândi să plec câtă vreme mai am pachete de luat.

Când Mica pomeni de „pachete” îi reveni în minte imaginea celor trei copii mici pe care îi duseseră la rabin. Lidia se aplecă spre el şi îi şopti.

— Crezi că acei copii sunt la casa lor în clipa asta, stau la o masă şi iau cina?

— Sper. Vocea i se îngroşă de emoţie. Merită o viaţă normală, după câte au îndurat.

Lidia dădu din cap, apoi încercă să lase deoparte gândurile ce priveau copiii evrei. Chiar nu voia să se gândească la nimic negativ în seara aceasta. Era atât de bine să fie în compania lui Mica, în atmosfera aceea plăcută şi să savureze mâncarea aceea simplă, dar gustoasă. Prezenţa lui Mica o ameţea, ochii lui albaştri, cu care o privea de câte ori vorbea, trăsăturile puternice, îndulcite de zâmbetul vârât în colţul gurii, pe care îl ştia atât de bine şi care îi făcea inima să palpite, umerii laţi, îmbrăcaţi într-un sacou negru, care îi venea atât de bine. Simplul fapt că se uita la el peste masă îi făcea inima să bată mai tare şi gura să i se usuce. Îi dădea şi idei nesăbuite.

Coborî privirea la farfuria cu marginea vălurită şi puse iar mâna pe sandviş.

— Dar tu, Lidia?

Ea ridică brusc ochii, întâlnindu-i pe ai lui Mica.

— Ce planuri ai de viitor? În afară de a fi mama lui Nicky,

vreau să zic. Ai să-ţi foloseşti pregătirea medicală în Boston?

Lidia ridică uşor din umeri.

— Ca să fiu sinceră, Mica, datorită faptului că tatii îi merge atât de bine, n-am fost nevoită să mă gândesc la nimic altceva, decât să am grijă de Nicky. În ultimele câteva luni, tata mi-a propus să fiu şef de echipă la fabrică. Ea zâmbi. Sau, mai precis, „şefă”. Şi-ar dori să ştiu cum merg lucrurile, ca să pot ţine afacerea pe roate şi apoi, cu timpul, să i-o las lui Nicky.

Ea ar fi putut jura că faţa lui Mica se întunecase dezaprobator, dar, cât de iute apăruse nemulţumirea, la fel de iute dispăru şi un zâmbet blând luă locul încruntării.

— E o ofertă bună. Sunt atât de multe femei care îşi asumă roluri pe care nu le-au avut înainte de război. Şi, la cât eşti de inteligentă, probabil ai fi o femeie de afaceri nemaipomenită.

Lidia râse uşor, încântată de complimentul lui.

— Nu ştiu dacă mă interesează să preiau afacerea, dar tata nu are alţi copii. Mă simt obligată.

— Te-ai rugat pentru asta?

Întrebarea o luă prin surprindere pe Lidia. Era evident că ea va moşteni afacerea tatălui. De ce ar trebui să se roage în legătură cu aşa ceva?

— Sincer, nu. N-a părut necesar. Ce alte alegeri am?

Privirea lui Mica se îmblânzi.

— Lidia, ai multe alegeri de făcut. Problema e să afli care e locul în care vrea Dumnezeu să fii. El are un plan pentru viaţa ta şi ar trebui să cauţi neîncetat să vezi care e planul Lui.

Lidia ascultă cu atenţie cuvintele lui, dar, înainte să poată da un răspuns, ospătarul se apropie şi îi întrebă dacă doresc desert. Mica lăsă capul într-o parte şi întrebă.

— Ce aţi recomanda?

— Dacă vreţi să gustaţi ceva deosebit, vă sugerez dulceaţa de smochine pe biscuiţi cu coacăze. Dacă preferaţi

un desert mai tradiţional, atunci tartele cu cremă şi cu piersici proaspete sunt primite destul de bine de cei mai mulţi oaspeţi.

Mica se uită la Lidia, ridicând o sprânceană. Lidia duse o mână la stomac şi scutură din cap.

— Nimic pentru mine, Mica. Am mâncat destul.

Mica se întoarse către ospătar.

— Cred că vom sări peste desert. Mulţumim.

Ospătarul puse nota pe masă, lângă cotul lui Mica, şi plecă. Mica luă bucata de hârtie, apoi îi zâmbi radios Lidiei.

— Să ştii că, dacă tot suntem aici, ar trebui s-aruncăm o privire la holul hotelului. Merită văzut. După aceea, dacă ai chef, am putea face o plimbare prin Central Park.

Imaginându-se la plimbare, braţ la braţ cu Mica, într-o seară de vară, Lidia simţi cum îi urcă un fior de încântare pe spate.

— Sună minunat.

Mica achită nota, apoi, punându-i uşor mâna pe talie, la spate, o conduse după colţ, în holul Fifth Avenue. Mica deschise uşa din sticlă ca Lidia să poată intra prima. Ea făcu trei paşi în holul imens şi se opri, fermecată de tot.

— O, Mica, e frumos!

Ea ridică privirea la tavanul cu panouri încastrate, la o înălţime de cel puţin şapte metri deasupra capului. Ornamente din ghips, cu accente aurite, împodobeau întreaga circumferinţă a tavanului. Decoraţiuni în formă pătrată, cu modele de flori, ornamentau fiecare colţ. Un candelabru de cristal atârna de un lanţ aurit, iar lumina răspândită de douăsprezece lămpi se reflecta pe podeaua din lemn foarte bine lustruită. O mulţime de lacrimi mici de cristal răspândeau lumina candelabrului ca o ploaie, presărând sute de prisme minuscule prin toată sala.

Bărbatul în vârstă, îmbrăcat în uniformă, din spatele biroului de la recepţie, ridică privirea, zâmbi şi le făcu invitaţia.

— Poftiţi, domnişoară. Bine aţi venit la Plaza.

Lidia simţi foc în obraji.

— O, nu stăm aici. Am vrut numai să văd.

Omul râse discret.

— Ar fi mai bine să vedeţi totul.

Lidia se amuză şi îi aruncă o privire stânjenită lui Mica. Cu degete calde, lipite de spatele ei, el o îndemnă să înainteze. Sunetul tocurilor pe podeaua din marmură amuţi deodată, când păşi pe un covor imens, oriental. Covorul forma o insulă în mijlocul sălii. Rămase locului, învârtindu-se în cerc, până ce ochii ei se săturară de ornamentele din ghips aurite ce decorau pereţii şi partea din faţă a recepţiei. Decorul elegant în alb şi auriu încânta ochiul.

Urne chinezeşti, mai înalte decât Nicky, străjuiau fiecare uşă de o parte şi de alta. Frunze mari, în formă de pană, atârnau din înălţimea sălii fără tavan. Decor nemaivăzut, din mobilier în stil Louis al XIV-lea, tapiţate cu catifea de culoarea vinului te invitau să te aşezi şi să te laşi cucerit de frumuseţea hotelului.

— Ai avut dreptate, Mica. Chiar e nemaipomenit. Ea dădu din cap, impresionată de grandoarea hotelului. Mă bucur atât de mult că New York-ul n-a fost bombardat. Îmi închipui că multe clădiri frumoase ca aceasta au fost distruse la Paris.

Gândul acesta îi umbri bucuria că se afla în acel loc. Mica îi puse iar mâna pe spate.

— Să nu vorbim despre război în seara asta, Lidia. Seara asta e pentru... ei bine, pentru a ne face amintiri frumoase. De acord?

Lidia îl privi lung în ochi. Pentru a-şi face amintiri frumoase. Ce idee minunată. Da, voia amintiri frumoase, pe care să le ia cu ea de acolo. Încuviinţă dând din cap.

El înălţă sprâncenele.

— Eşti gata să facem o plimbare prin Central Park acum?

— O, da. Ea se întoarse spre uşă, dar, înainte să iasă, ridică mâna pentru a saluta bărbatul de la recepţie. Seară

bună, domnule! Şi mulţumesc.

— Cu plăcere, domnişoară. Distracţie plăcută în New York.

Lidia luă braţul oferit de Mica la ieşirea din hotel şi se

Îndreptară către stradă. Aşteptară un loc liber printre maşini, apoi trecură în fugă strada, tropăitul pantofilor răsunând pe caldarâm. Odată ajunşi pe partea cealaltă, ea râse.

— Mulţumesc că ţi-ai potrivit mersul după mine! E foarte greu să faci paşi mari în fusta asta.

Mica o măsură din cap până în picioare, făcând-o iar să roşească. Ce mult spera Lidia ca înserarea să îi ascundă bujorii din obraji. După ce termină cu admiratul, el zâmbi larg.

— N-am spus-o până acum, dar eşti foarte atrăgătoare în costumul ăsta galben. Poate la egalitate cu canarul lui Nicky.

Lidia izbucni în râs.

— O, Mica, ce alt bărbat ar îndrăzni să compare o femeie cu un canar şi să creadă că-i face un compliment?

— Vrei să zici că te-am jignit?

El luă, în glumă, aerul unui om rănit şi îşi puse o mână pe piept. Lidia scutură din cap, adierea uşoară a vântului unduindu-i părul. Ea îşi culese şuviţele cu mâna şi le aşeză la loc.

— Sigur că nu. Ai felul tău de a vorbi. Ca să fiu sinceră, cred că mă bine dispune.

— Mă bucur. Mica îi luă mâna şi o trecu peste braţul pe care i-l oferi. Începu să înainteze la pas domol, alături de ea. Hai să ne bucurăm de o plimbare relaxată prin parc. Îmi pare rău că n-ai prins liliecii înfloriţi. Sunt admirabili. Iar parfumul acelor flori e de-a dreptul ameţitor.

Pentru Lidia şi mersul alături de doctorul Mica Hatcher era ameţitor.

— Dar, s-ar putea să mai fie câţiva bujori, iar trandafirii ar trebui să fie şi ei în plină floare. Aşa că vom vedea florile.

În faţa lor, îi aştepta o bancă sub un umbrar încărcat cu vrejuri groase, pline de frunze de un verde închis şi de trandafiri roşii, în etape diferite de înflorire. Mica arătă cu mâna spre ea şi Lidia dădu din cap că da. Pantofii ei albi, decupaţi în spate şi cu toc, chiar şi eleganţi, erau departe de pantofii destinaţi unei plimbări. Picioarele ei obosite se bucurau de un prilej de odihnă.

Mica se aşeză pe un capăt al băncii, punând braţul pe spătar şi ajungând astfel cu degetele chiar deasupra umărului ei. Degetele nu o atingeau, dar energia prezenţei lui era atât de pătrunzătoare, încât simţea furnicături pe piele.

Stăteau tăcuţi, umplându-şi plămânii cu parfumul trandafirilor şi ascultând zgomotele de maşini şi conversaţiile şoptite ale celorlalţi vizitatori, care se plimbau prin parc. Lidia întoarse bărbia spre Mica. El se uita în sus, părând să admire cerul tot mai întunecat al nopţii.

Ce frumos se desena profilul lui în lumina discretă. Trăsăturile puternice ale lui Mica îi dădeau un aer de om încrezător în propriile forţe. Şi avea şi o inimă atât de mărinimoasă. Admiraţia pe care i-o purta era din ce în ce mai mare, dar se lovea de lipsa ei de importanţă. Se gândi la viaţa ei. Încă locuia împreună cu părinţii, nu avea un plan concret, în afară de a învăţa despre afacerea tatălui ei, singura ei responsabilitate fiind aceea de a avea grijă de Nicky…

Când îşi aminti de întrebarea lui Mica, dacă se ruga ca Dumnezeu să îi descopere planul Său pentru viaţa ei, cuvintele pe care le auzise în noaptea aceea, după ce se întorsese din parcare, îi veneau iar şi iar în minte. I se ceruse în mod limpede să aibă răbdare şi să aştepte, fiindcă va şti, la vremea potrivită, ce avea de făcut. Nu avea nicio îndoială că mesajul venise de la Dumnezeu. Ştia că trebuia să continue să se roage şi să asculte de îndrumarea Lui. Dacă vorbea cu Mica despre experienţa aceea, oare se va ruga şi el pentru ea? Se întoarse cu gândul să îl întrebe,

dar, în acelaşi timp, întoarse şi el capul, întâlnindu-i privirea.

— Lidia! Vioiciunea lui alungă întrebarea ce îi stătea Lidiei pe limbă. Cred că ştiu cum o poţi găsi pe doamna Fenwick!

16

Mica o prinse pe Lidia de umeri, simţind o emoţie atât de mare, încât îi venea greu să rămână aşezat pe bancă.

— Cum a găsit-o tatăl tău pe doamna Fenwick întâia oară? Când Eleanor avea nevoie de ajutor.

Lidia clipi de două ori, ca şi cum se trezea din somn.

— Cred că, dacă îmi amintesc bine, a găsit un anunţ în ziar, prin care îşi oferea serviciile de moaşă.

Strângând mâna pumn, Mica lovi în aer şi scoase un strigăt de bucurie.

— Evident! Atunci nu e limpede că, dacă e în New York, va trebui să se întreţină şi aici? El sări în picioare. Probabil că încă lucrează ca moaşă.

Un zâmbet răsărea tot mai vizibil în obrazul Lidiei.

— Vecina ei ne-a zis că doamna Fenwick „radia de bucurie” pentru că aducea pe lume copii. Cred că e de la sine înţeles că va încerca să îşi continue munca.

— Şi, dacă altă dată a pus un anunţ la ziar, e la mintea cocoşului că şi aici va alege acelaşi mod de a-şi face cunoscute serviciile oamenilor. Mica se lovi cu mâna peste frunte şi râse. De ce nu m-am gândit la asta până acum? îi întinse mâna Lidiei. Haide. Hai să mergem să cumpărăm toate ziarele tipărite în New York şi să ne uităm la anunţuri.

Lidia sări şi ea în picioare şi îşi puse mâna într-a lui. Când Mica îşi împleti degetele cu ale ei, fericirea îi păli pe loc. După ce o va găsi pe doamna Fenwick, Lidia nu va mai avea niciun motiv să rămână în New York. Gândul acesta îi apăsa inima şi îl întrista. Responsabilităţile ei erau în Boston, iar ale lui erau acolo. Lumea era în război. Nu era timp pentru dragoste.

— Nu e momentul să fii pretenţios.

Nic ţinea strâns de gulerul murdar al cămăşii lui Bosco, iar feţele lor erau la câţiva centimetri distanţă. Sudoarea i

se prelingea pe frunte în ciuda orei târzii şi a răcorii de pe aleea întunecoasă.

— Nu-mi mai pot arăta faţa acolo după ce poliţaiu' m-a prins seara trecută. M-ar recunoaşte pe loc.

La zâmbetul acestuia, Bosco îşi miji ochii umezi.

— Mda, eşti destul de greu de trecut cu vederea cu mâneca aia de-ţi flutură-n vânt.

Nic scrâşni din dinţi, luptându-se cu pornirea de a da drumul cămăşii individului cât să îşi înfigă pumnul pe care îl mai avea drept în faţa mustăcioasă a lui Bosco.

— Nu-i nicio problemă în privinţa asta. Ai să te duci ori ba?

Bosco îşi trecu mâna peste obraz, în sus şi în jos, întinzându-şi pielea şi strâmbându-şi şapca pătată cu ulei. Degetele cu bătături, ce mângâiau mustăţile crescute de două zile, scoteau acelaşi sunet ca şmirghelul pe o scândură.

— Habar n-am, Nic. Cum ţ-am zis deja, e primejdie foarte mare. De mă vede careva cum casc ochii pe la geamuri şi cheamă poliţaii? Ajung la pârnaie c-am tras cu ochiu'. Nu-mi prea vine să stau înc-o noapte într-unu din locurile astea. E greu la artrita mea.

Nic îşi dădu ochii peste cap.

— N-am zis io că te scot dacă eşti prins?

Nu că Nic ar avea bani de aruncat pe cauţiune. Dar Bosco s-ar speria şi ar rupe-o la fugă dacă ar şti că tot ce avea în buzunar erau cinci dolari pe care îi promisese să îi dea dacă îl ajuta.

— Aşa că să nu-ţi mai faci griji că vei dormi la pârnaie. Ai să fii la căldurică în patu' tău, în mai puţin de-un ceas după ce-ţi faci treaba.

Bosco se uită chiorâş la Nic.

— Ş-ai să-mi dai cinci dolari? Numa ca să mă uit?

— Cinci dolari pentru cinci minute de muncă. Doar ca să cauţi semne că acolo stă un copil. Jucării, papucei, o haină de măsură mică.

Disperarea îl necăjea ca păduchii. Nu mai avea timp. Dacă puştiul nu era la familia Eldredge, trebuia să caute în altă parte. Poate chiar să răpească un copil al cuiva. Şi nu se va da în lături, dacă se ajungea acolo. Îl trase pe Bosco de haină.

— Intri-n joc?

Buzele lui Bosco se întinseră într-un zâmbet prostesc, dezvelindu-i dinţii îngălbeniţi.

— Intru. Să mergem.

— Câţi ai pe listă?

Mica termină de scris ultimul număr de telefon şi ridică privirea spre Lidia. Îşi ascunse un zâmbet. Oare de câte ori îşi trecuse mâinile prin păr? Arăta ca o claie răvăşită. La întoarcerea de la cină, se schimbaseră în haine comode şi se întâlniseră în apartamentul ei ca să se uite prin ziarele pe care el le cumpărase.

Îmbrăcată într-o cămaşă şifonată, scoasă din pantalonii şterşi, cu părul despletit, era încă prea frumoasă pentru ca înţelepciunea să iasă învingătoare. El se aşeză pe podea ca să se poată uita în ochii Lidiei, care stătea întinsă pe burtă, pe marginea patului scobit ca o covată.

— Am nouă până acum. Dar tu?

— Tot nouă. Lidia îndoia colţul listei sale în sus şi în jos cu degetul mare al mâinii şi încrunta fruntea. Chiar crezi că doamna Fenwick e una dintre moaşele astea?

El întinse mâna şi dădu uşor peste nodurile degetelor ei cu stiloul.

— Hei, ce s-a întâmplat cu credinţa aceea de care-mi povesteai? Ea sări pe genunchi, arcurile patului scârţâind odată cu mişcarea ei bruscă. Lidia ţuguie buzele o clipă, apoi suspină.

— Îmi pare rău. Ai dreptate. E o idee bună să o căutăm aici. Fireşte, ar fi mai lesne dacă oamenii şi-ar pune numele în anunţ!

— Ah, dar mie chiar îmi place provocarea.

Mica îi zâmbi strâmb cu gândul de a mai destinde atmosfera.

Spre încântarea lui, ea îi răspunse cu un zâmbet, apoi se concentră iar asupra ziarului din faţa ei. Mica dădu prima pagină a ziarului

„Long Island Daily Star” şi citi articolele cele mai importante. O

ştire de ultimă oră despre Operaţiunea Cobra îi atrase privirea şi

Mica parcurse grăbit coloanele tipărite.

Germanii fuseseră forţaţi să se retragă, fiindcă tancurile

Sherman şi infanteria dotată cu blindate a diviziei americane

Second Armored rupsese rândurile defensivei la sud-vest de St.

Lo. Inima îi tresălta de emoţie la ştirea aceasta. Ori de câte ori nemţii erau forţaţi să se retragă, era un prilej de sărbătoare. Mica se ruga zi de zi pentru înfrângerea nemţilor, pentru eliberarea evreilor ţinuţi prizonieri şi pentru întoarcerea lui Ieremia acasă. Lidia azvârli ziarul pe pat şi pufni zgomotos.

— Nu scrie nimic aici despre uciderea evreilor. Nimic! N-ai crede că uciderea civililor nevinovaţi ar merita articole pe prima pagină? Mica, eu nu înţeleg deloc situaţia asta.

— Nici eu. Mica lăsă ziarul în poală. Speranţa mea sinceră e că liderii noştri guvernamentali nu ştiu cu adevărat cât de mare e nebunia lui Hitler. Dacă ştiu şi au ales să ignore asta, nu sunt sigur c-aş putea accepta liniştit adevărul acesta.

Pe chipul ei se văzură urmele unui regret.

— Mica, aseară am zis că nu vreau să te amesteci. Îmi pare tare rău. Eşti prietenul meu şi mă înspăimântă gândul că eşti prins în ceva ce ţi-ar putea face rău.

Căinţa sinceră ce strălucea în ochii ei îl emoţionă profund. Ea vorbi mai departe pe un ton scăzut.

— Dar vreau să ştii că sunt mândră de tine. Tu şi Ieremia riscaţi totul pentru a salva copiii aceia. Vă admir foarte mult pentru ceea ce faceţi.

Mica îşi aduse aminte cât de dezamăgit fusese la prima ei reacţie, iar în clipa aceea se simţea tot mai mândru de schimbarea ei totală, din clipa când văzuse cu ochii ei copiii marcaţi de oroarea războiului.

— Îţi mulţumesc, Lidia. Poate că, dacă mai mulţi oameni ar vedea victimele nevinovate, mai mulţi ar fi dispuşi să facă ceva.

Ea se dădu jos din pat, îngenunche şi scoase valiza de sub pat. Cu o mişcare scurtă din degete, o deschise şi scotoci prin ea. Nedumerit, Mica o urmări cum scoase un portmoneu de piele cu fermoar de pe fundul valizei şi se suci în şezut, cu faţa la el. Stând pe podea, cu picioarele încrucişate, ea ţinea portmoneul cu fermoar în mâini şi se uita la el.

— Mica, tata mi-a dat o sumă frumuşică de care să mă folosesc în căutarea doamnei Fenwick. Ea întinse mâna spre el, ţinând portmoneul în palmele deschise. Vreau să o foloseşti ca să cumperi alimente pentru copiii pe care îi ajută Ieremia.

Mica se trase îndărăt.

— Tatăl tău ţi-a dat banii aceştia ca să…

— Tata ar înţelege dacă ar cunoaşte situaţia. N-o să-i ceară înapoi, aşa că nu va trebui să-ţi faci griji că voi spune ce faci. Ea scutură portmoneul, aproape atingându-i genunchii cu degetele. Ia-i Mica. Îngăduie-mi să dau o mână de ajutor cauzei nobile a lui Ieremia. Rogu-te!

În timp ce îl privea cu ochii ei căprui, în care scânteia speranţa, el nu avu tăria de a o refuza. Cu degete tremurânde, luă portmoneul. Îl simţea greu în palmă şi mintea îi vuia, gândindu-se la lucrurile pe care le putea cumpăra cu banii aceia.

— Îţi mulţumesc. Apreciez ajutorul tău. El scutură din cap, răsuflând din toţi plămânii. Un gând năstruşnic i se

furişă în minte. Să ştii că trebuie să-ţi spun ceva. Când eram la Schofield credeam că eşti o răsfăţată şi o egoistă.

Cum ea plecă fruntea, jucându-se cu un fir desprins de la degetul mare al uneia din şosete, el îi prinse bărbia cu degetele şi îi ridică faţa.

— Mă bucur că am avut şansa de a ajunge să te cunosc acum. Eşti o fiinţă minunată, Lidia. Sunt fericit că eşti prietena mea.

Căldura sufletească lumină ochii ei. Ea se lăsă puţin pe spate, dezlipindu-se de atingerea lui uşoară.

— Şi eu sunt bucuroasă că suntem prieteni. Nu poţi avea niciodată prea mulţi prieteni, ştii doar. Ea se rezemă în palme, întoarse capul într-o parte şi nu îşi dezlipi ochii de el. Mica, să ştii că, dacă m-am schimbat e datorită ţie şi colegei mele de cameră de la Schofield. Rugăciunile tale, ale lui Callie şi mărturia voastră creştină m-au ajutat să aflu calea spre Fiul lui Dumnezeu. El a adus în viaţa mea o schimbare foarte mare. Ea tăcu o clipă, încruntându-se. Dar, cu siguranţă nu sunt o martoră atât de bună precum aţi fost voi doi. Se pare că nu reuşesc să ajung la inima părinţilor mei.

Mica lăsă portofelul deoparte, încrucişă picioarele şi îşi puse coatele pe genunchi.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Atunci când vorbesc despre Dumnezeu, mă rog sau pomenesc de religie în orice mod, tata nu mai stă de vorbă cu mine. Mama mă ascultă şi cred că, dacă tata n-ar fi atât de pornit împotriva acestor lucruri, ea ar veni la biserică împreună cu Nicky şi cu mine. Numai că tata…

Tristeţea i se strecură în glas. Din puţinul pe care îl ştia despre tatăl ei, Mica putea înţelege frustrarea Lidiei. Allan Eldredge nu asculta de nimeni, el poruncea tuturor. Cât de greu era să stai în preajma unui asemenea om!

Lidia continuă cu glas stins, plin de amărăciune.

— I-am zis că trebuie să ne rugăm pentru situaţia lui Nicky şi el a stins lumina să mergem la culcare, fără să

asculte. Apoi, când am aflat că doamna Fenwick nu mai era în Boston, tata s-a purtat de parcă era vina mea. Mi-a zis ceva de genul: „Vezi cât au ajutat rugăciunile tale?” Ea îşi umezi buzele şi se încruntă. Dar, dacă o găseam pe doamna Fenwick imediat, n-aş mai fi venit în New York şi nu i-aş mai fi cunoscut pe copilaşii aceia. M-au emoţionat, Mica, mi-au mers la suflet, şi în noaptea aceea, după ce ne-am întors…

Ea se opri din mers şi întoarse faţa în altă parte. Mica aşteptă în linişte, admirând conturul frumos al obrazului ei şi genele ei dese şi arcuite. Bărbia îi tremura şi el avu nevoie de toată stăpânirea de sine ca să nu o mângâie pe umăr într-un gest de compasiune. Câteva secunde trecură şi el îndrăzni să o întrebe pe un ton blând.

— Ce a fost în noaptea aceea, Lidia?

Ea întoarse încet privirea. Două lacrimi cristaline se aninară de genele ei.

— În noaptea aceea, când m-am rugat pentru copii şi am cerut să fac mai mult pentru a-i ajuta, Dumnezeu… mi-a răspuns. Ea privi adânc în ochii lui, ca pentru a-l provoca să îi respingă cuvintele. Cum el păstra tăcerea, ea repetă. Dumnezeu mi-a răspuns, Mica.

Mica ridică din umeri.

— Şi ce a zis?

Ea clipi repede, dezlipind buzele surprinsă.

— Mă crezi?

— Desigur. Ce a spus El?

Lidia se aplecă în faţă, nerăbdătoare şi plină de emoţie.

— A zis „Ai răbdare şi aşteaptă”. A zis că voi şti la timpul potrivit, să aştept şi să am răbdare. Ridică bărbia, părând a se apăra. Nu crezi că a fost doar în imaginaţia mea?

Mica luă o gură bună de aer şi îşi împreună degetele.

— După cum cred eu, rugăciunea are două sensuri. Cei mai mulţi oameni se opresc la un singur sens. Îi spun totul lui Dumnezeu şi apoi asta e tot. Dar rugăciunea e ca o conversaţie. E nevoie de doi oameni care să vorbească

pentru a purta o conversaţie. De ce n-ar trebui să vorbească şi Dumnezeu?

— Cu tine a vorbit?

Mica dădu din cap afirmativ, lăsându-se purtat de valul amintirilor.

— Fireşte că mi-a vorbit. În felurite moduri. Într-o linişte pe care o simt înăuntrul fiinţei mele, într-o idee pe care ştiu că n-am născocit-o eu, într-o ocazie ce mă îndreaptă spre locuri în care altfel n-aş fi mers...

— Dar am auzit un glas, Mica. O „voce”. Ochii ei negri scânteiau pătimaş. Ai auzit vreodată vocea Lui?

Mica scuturǎ încet din cap, simţind dezamăgirea pe dinăuntru.

— Nu, ca să fiu sincer, n-am auzit-o. Dumnezeu a vorbit însă celor din Biblie cu o voce care a putut fi auzită. Prin urmare, cred că se poate întâmpla. Doar că nu şi-n cazul meu.

Lidia îşi trecu iar mâinile prin păr, făcându-l să stea fermecător de înfoiat.

— A fost atât de „real”, Mica. M-am simţit atât de... atât de specială când am auzit glasul. Cred că Dumnezeu a vrut să întâlnesc copiii aceia, a vrut să ştiu ce făceai. Cred că El m-a adus aici.

Mica zâmbi.

— Povesteşte-i tatălui tău despre experienţa ta – aşa cum mi-ai împărtăşit-o mie – când vei ajunge acasă.

Ea pufni într-un râs scurt.

— Ar zice că mi-am pierdut minţile!

— Atunci convinge-l că nu-i adevărat. Spune-i ce ai auzit şi apoi, când Dumnezeu îţi va descoperi planul Său, la momentul ales de El, îi vei putea dovedi tatălui tău existenţa lui Dumnezeu.

Lidia scuturǎ din cap, hazul dispărând de pe chipul ei.

— Nu-l cunoşti pe tatăl meu. Va fi nevoie de o minune să îşi schimbe părerea despre Dumnezeu. Crede că Dumnezeu e pentru femei, copii şi oameni slabi – iar el nu e în niciuna

dintre aceste categorii.

Mica o luă pe Lidia de mână.

— Mă voi ruga pentru tatăl tău. Să te rogi şi tu în continuare. Dumnezeu poate face minuni. Am văzut multe în viaţa mea, cu ochii mei. Dumnezeu va găsi calea de a ajunge la tatăl tău. Stăruie în credinţă. Crede numai.

— Vreau să cred. Nicky are atâta nevoie de un bărbat creştin în viaţa lui. Sunt convinsă că n-o să mă căsătoresc niciodată…

— Opa, stai puţin. Mica o trase uşor de mână. De ce n-ai vrea să te măriţi niciodată?

Lidia făcu o faţă tristă.

— Mica, gândeşte-te. Toată lumea crede că l-am născut pe Nicky în afara căsătoriei. Niciun om care se respectă n-ar vrea o relaţie cu mine. Ce mai, după părerea celor din comunitate, sunt mai degrabă o femeie uşoară şi Nicky e un…

Mica simţi furia clocotindu-i în măruntaie.

— Să nu zici asta. Nici măcar nu te gândi! Cum se putea vedea Lidia într-un asemenea hal? Allan Eldredge a făcut un rău enorm cu scornelile lui nechibzuite. Ştim amândoi că nu eşti o „Femeie uşoară”, iar Nicky e cât se poate de legitim. Odată vei întâlni un bărbat care te va vedea aşa cum eşti cu adevărat – o fiinţă generoasă, iubitoare şi mărinimoasă. Şi, dacă alege să se îndepărteze de tine, e un nesăbuit şi mai mare decât tatăl tău. Lacrimile scânteiau în ochii Lidiei.

— Chiar crezi ce spui?

— Sigur că da. Orice bărbat ar fi norocos să vă considere pe tine şi pe Nicky familia lui.

Ce bine ar fi fost ca Mica să îi poată numi familia lui chiar în clipa aceea. Dar ce-ar fi urmat? Să îi ceară Lidiei să îşi lase părinţii şi să îl despartă pe Nicky de lumea pe care o cunoştea? Să creadă că ea îl va aştepta în timp ce ducea pachetele, întrebându-se dacă nu cumva ceva mersese prost? Să îi ofere un apartament mic, într-un bloc întreg de apartamente, în locul unei case la ţară, unde Nicky putea

alerga şi se putea juca?

Nu, momentul era cât se poate de nepotrivit. Nu îi putea arăta ce simţea în momentul acela. Dar îşi putea oferi ajutorul în calitate de prieten şi se putea ruga pentru ea. Îşi lăsă deoparte propriile dorinţe şi făcu un legământ.

— Eu… mă voi ruga pentru tine să găseşti bărbatul care îl va iubi şi îl va accepta pe Nicky ca pe fiul lui, atunci când va alege să te iubească şi să te vrea de soţie.

Ochii Lidiei se umplură de lacrimi. Îi mulţumi dând din cap. Apoi, fără să vrea, ea duse mâna la gură şi căscă. Se uită la ceasul de pe mâna lui Mica.

— Doamne sfinte! Uite cât e ceasul! O să ne apuce dimineaţa.

Mica privi la ceas şi se încruntă.

— Ai dreptate. Mai bine o tai pe hol şi fug în pat. El se ridică, luă portofelul pe care ea i-l dăruise şi se îndreptă către uşă. Mâine dimineaţă vom începe să sunăm la numerele astea. Să sperăm că doamna Fenwick va răspunde la unul dintre ele.

— Mulţumesc încă o dată, Mica, pentru tot ajutorul.

Ea stătu în mijlocul camerei, becul de deasupra capului făcând să îi lucească părul de abanos şi presărându-i auriu pe gene. Mica puse mâna pe mânerul rotund al uşii ca să nu îşi împletească braţele în jurul trupului ei şi să o lase fără suflare cu sărutările lui. El lovi uşor coapsa cu portofelul.

— Eu îţi mulţumesc pentru ajutor. Vin să te iau dimineaţă.

El ieşi zorit pe uşă, înainte să cadă pradă ispitei.

17

Abia trecuse de opt şi jumătate, în dimineaţa următoare, când Mica bătu la uşa Lidiei. Se aşteptă să o găsească îmbrăcată în salopeta obişnuită, dar, în schimb, ea purta un costum lejer, de culoare verde deschis, ce semăna cu cel galben.

El fluieră, cucerit de apariţia ei.

— Măiculiţă, ce bine arăţi! Să înţeleg că n-ai să faci treabă la clinică azi? Cum ea nu schiţă niciun zâmbet, el simţi fiori de nelinişte. Mica se încruntă. S-a întâmplat ceva?

Ea întinse mâna undeva lângă uşă şi scoase valiza.

— Mica, nu vin cu tine la clinică. Merg la gară să iau trenul spre casă. După ce am vorbit aseară despre tata şi Nicky, m-a apucat un dor atât de mare încât abia am pus geană pe geană. Ea oftă greu şi ochii i se umplură de lacrimi. Am în poşetă numerele pe care le-am găsit în ziar şi pot suna din Boston la fel de lesne ca de aici. După ce o găsesc pe doamna Fenwick, tata îi poate aranja călătoria prin telefon. Aşa că, merg acasă.

Mica făcu un pas îndărăt, o teamă grea ca piatra punându-i-se în stomac.

— O... Bine... El îndesă mâinile în buzunare şi ridică din umeri.

Înţeleg.

Ea lăsă umerii şi lacrimile îi porniră şiroaie pe obraji.

— Te rog să nu te superi pe mine. Eu... eu doar nu mai pot de dorul lui Nicky şi...

Aerul ei nefericit stârnea milă. Întinse mâna şi o mângâie pe umeri, vârând un zâmbet în colţul buzelor.

— Hei, e-n regulă, Lidia. Înţeleg. Doar m-ai luat prin surprindere.

Până în momentul acela el nu realiză cât de mult ajunsese să îi placă prezenţa ei. Să îşi ia rămas-bun avea să fie mai greu decât îşi închipuise. O strânse din nou scurt de braţe, apoi întinse mâna să îi ia valiza.

— Dă-mi voie să ţi-o duc jos şi să te ajut să găseşti un taxi.

Ea îşi şterse lacrimile cu vârfurile degetelor şi îi zâmbi cu buze tremurânde.

— Mulţumesc.

Coborâră scările în tăcere şi când ajunseră la colţul străzii, Mica făcu semn cu mâna spre un taxi. Puse valiza Lidiei pe bancheta din spate, apoi întinse mâna.

— Dă-mi puţin lista aceea. O să trec şi numărul meu de la clinică. În felul acesta, mă poţi anunţa când ajungi acasă şi când o găseşti pe doamna Fenwick.

Lidia scoase paginile mototolite din poşetă şi Mica scrise numărul lui de telefon cu cifre îngroşate. Puse hârtiile în mâna ei.

— Ai grijă de tine. Să-l strângi în braţe pe Nicky şi din partea mea, bine?

Lidia încuviinţă din cap, cu lacrimi în ochi.

— Asta voi face. Îţi mulţumesc încă o dată, Mica, pentru tot.

— Cu plăcere.

Rămaseră faţă în faţă pentru o clipă, la câţiva paşi unul de altul şi privind fiecare peste umărul celuilalt. Apoi, deodată, în acelaşi gând, patru mâini se ridicară, două picioare drepte păşiră în faţă şi Mica se trezi ţinând-o la piept într-o îmbrăţişare călduroasă.

Lăsă capul în jos şi îşi odihni obrazul pe părul ei, umplându-şi plămânii cu parfumul ei. Îi simţi muşchii încordaţi. Probabil se lupta să nu izbucnească în plâns. O strânse şi mai tare în braţe. Cât de repede se înfiripase dragostea pentru ea. „Doamne, găseşte un om vrednic pentru femeia aceasta. Merită o persoană specială”.

Şoferul taxiului claxonă brusc.

— Hei, puteţi s-o mai scurtaţi? Am de făcut un ban, mă-nţelegeţi.

Se dezlipiră deloc bucuroşi, iar Mica şterse o lacrimă însingurată de pe obrazul Lidiei cu degetul mare. Îi deschise

portiera.

— La drum acum şi Domnul să te aibă în pază.

Fără un cuvânt, ea se strecură pe bancheta taxiului, lângă valiză. Mica închise portiera şi urmări taxiul în timp ce se depărta. Lidia îl privea pe geam. El petrecu maşina până ajunse la cotitură şi dispăru din ochi. Rămase cu privirea după ei încă vreo câteva clipe, amintindu-şi senzaţia ei în braţele sale, parfumul părului ei în nări, tremurul umerilor în timp ce se lupta cu lacrimile.

Repetă în gând rugăciunea. „Găseşte un om vrednic pentru femeia aceasta”. Apoi, cu umerii căzuţi, îşi îndreptă paşii către clinică.

Lidia adună fiecare strop de putere pe care îl avea ca să îşi recapete controlul asupra emoţiilor. Se linişti uitându-se la orarul trenurilor, îşi cumpără biletul, aşteptă să sosească numărul treizeci şi patru şi îşi ocupă locul într-o cuşetă personală. Dar, când uşa cuşetei se închise, dădu frâu liber durerii sufleteşti şi îşi îngădui luxul de a plânge. Un plânset ţinut mult în ea, plin de amărăciune, un plânset de-i smulgea plămânii din piept. Genul acela de plânset pe care nu şi-l mai îngăduise din ziua când aflase de moartea lui Eleanor, când moaşa i-l pusese pe micuţul Nicky în braţe.

Atunci plânsese pentru Eleanor, care nu avea să cunoască bucuria de a fi mama lui Nicky şi pentru Nicky, care nu avea să cunoască bucuria de a o avea mamă pe Eleanor. Lacrimile acestea, deşi la fel de zgomotoase şi dureroase până în măduvă, erau pentru ea însăşi. Îşi dădu seama cât era de egoistă, dar nu făcu nimic să împiedice acest sentiment.

Trenul aproape că părăsise New York-ul când termină ea de plâns. Ridică fruntea din poala udă, îşi şterse obrazul cu o batistă, apoi îşi suflă nasul până ce putu respira din nou. Se gândi să apese pe butonul soneriei şi să ceară o faşă rece pentru gât – o durea îngrozitor capul de la iureşul lacrimilor – însă hotărî că nu voia să fie văzută atât de plânsă.

Alese să închidă ochii umflaţi şi ridică picioarele, ghemuindu-se pe perna cu ciucuri de pe banchetă şi lăsând mintea liberă să găsească motivul din spatele plânsului dezlănţuit.

În seara de dinainte, în timp ce stătuse împreună cu Mica pe podeaua apartamentului, iar el făcuse legământul de a se ruga pentru ca ea să găsească un bărbat care să îi iubească şi pe ea şi pe Nicky, inima ei prinsese aripi şi ardea de dorinţa ca el să fie omul acela. În trecut, pe când era la Schofield şi pusese ochii pe Mica, chipul lui frumos şi statutul de medic îi atrăseseră atenţia. De data aceasta însă era ceva mult mai mult. Da, era încă un bărbat arătos – poate şi mai chipeş, odată cu trecerea timpului ce îi şlefuise aerul de tinerel şi îi dăduse unul matur – şi era tot medic, însă unul foarte dăruit şi generos: Petrecea zile întregi într-o clinică unde îngrijea pacienţi care nu îşi permiteau să plătească, cărora le acorda la fel de multă atenţie şi bunăvoinţă de parcă ar fi fost toţi din pătura de sus din Manhattan.

Ce inimă generoasă avea Mica. Apoi mai era şi dorinţa de a ajuta copilaşii aceia evrei, de a le găsi un sanctuar în vreme ce altora nu părea să le pese. Se punea în primejdie oferindu-le ajutor, dar făcea totul fără şovăială. Dacă Lidia îl găsise atractiv pe Mica cel glumeţ şi spiritual din Schofield, acest nou Mica, matur şi hotărât, era cuceritor.

Avusese soţul şi tatăl creştin perfect chiar în faţa ei, căldura strălucind în ochii lui albaştri şi nu ar fi vrut decât să îl strângă în braţe şi să îl considere al ei. Dar nu putuse. Inima lui Mica aparţinea imigranţilor din New York şi orfanilor lui Ieremia. Aceste două răspunderi erau mai mult decât suficiente pentru orice om. Inima Lidiei aparţinea lui Nicky şi părinţilor ei. Nu putea îngădui prieteniei cu Mica să facă muguri, cu atât mai puţin să înflorească şi să crească.

Dorul de Mica era o nebunie la fel de mare în momentul acela cum fusese, cândva, în Schofield. Mica era acolo unde îl pusese Dumnezeu, iar Lidia se îndrepta spre locul unde

era nevoie de ea. Oricât de dureros ar fi fost, aşa trebuiau să stea lucrurile. Oftă, îşi frecă nasul cu mâna făcută pumn şi o strânse şi mai tare.

„Doamne, te rog scoate-l pe Mica din inima mea ca să mă pot gândi numai la Nicky. Mica a zis că se va ruga să vină un om bun în vieţile noastre. Te rog ajută-mă să îl recunosc când va veni. Ajută-mă să nu-l pun mai prejos de Mica. Fie ca el să aibă inima lui Mica pentru dreptate, sufletul lui bun şi iubirea lui pentru Tine. Şi ajută-mă să îl iubesc, fiindcă în clipa asta nu-mi închipui că voi iubi pe altcineva, în afară de Mica Hatcher.

Lidia strânse ochii ca să îşi ţină lacrimile ce ameninţau iar să curgă şi se hotărî să adoarmă.

— Câtă nesăbuinţă – tatăl său se agita de colo-colo prin cămăruţă, cu obrajii roşii de furie. Se duse mânios spre Lidia, care stătea la biroul lui, strângând din dinţi să nu răspundă la atacul lui verbal. Să vii acasă fără ea. Ai ajuns acasă cu o listă cu numere de telefon dintre care unul „ar putea” fi al ei. Ce a fost în mintea ta, Lidia?

Lidia îndreptă umerii, mulţumită că mama îl dusese pe Nicky la grădina zoologică în ziua aceea şi astfel nu trebuia să audă discuţia aceea aprinsă.

— Am vrut să ajung acasă, să fiu lângă Nicky. Mi-era dor de el şi îmi făceam griji din pricina lui. Ar fi putut adăuga că era prea greu atât de aproape de Mica Hatcher, dar alese să ţină totul pentru ea. Când o voi găsi pe doamna Fenwick, voi face toate pregătirile pentru ea prin telefon – nu e nevoie să fiu acolo.

— Şi dacă niciunul din numerele acelea nu se dovedeşte a fi al ei – atunci ce urmează?

Vocea tăioasă a tatălui lovea precum un bici. Lidia refuză să se lase intimidată de el.

— Atunci o să iau legătura cu Mica şi el va găsi mai multe numere.

Tatăl pufni. Rugându-se în gând să aibă răbdare, Lidia

împreună mâinile şi vorbi pe un ton rugător.

— Tată, nu crezi că e şansa noastră cea mai mare să o găsim? în acelaşi mod ai găsit-o aici, în Boston. Nu e de la sine înţeles că face reclamă serviciilor ei? Aşa îşi câştigă existenţa. Tatăl refuza cu încăpăţânare să răspundă, iar Lidia îşi dădu braţele în lături a neputinţă. Bine, nu-mi răspunde. Dar cu cât stau mai mult aici, apărându-mă în faţa ta, cu atât pierdem timp, pe care l-am putea petrece încercând să o găsim pe doamna Fenwick.

Tatăl îndreptă mâna în direcţia telefonului.

— Atunci sună. El se răsuci şi îndreptă un deget spre nasul Lidiei. Dar să nu vii la mine plângând când ai să te trezeşti fără niciun rezultat şi fără cineva care să spună autorităţilor că Eleanor a vrut ca Nicky să fie al tău.

Pufnind nemulţumită, Lidia se răsuci şi se duse înapoi la telefon. Stând cu spatele la tatăl ei, ea luă receptorul, se uită pe listă şi formă primul număr. În timp ce telefonul încă suna, îl auzi pe tatăl ei ieşind cu paşi apăsaţi din încăpere, apoi uşa din faţă se trânti, semn că plecase. Pentru o clipă umerii îi căzură – „Doamne sfinte, ajută-mă să o găsesc” – dar apoi îşi îndreptă spatele când auzi la capătul celălalt al firului „Alo?”

Nic păşi în fabrică, înfiorându-se la zgomotul făcut de fierăstraie, ciocane şi table care se loveau unele de altele. Când lucrase acolo, zgomotul îi chinuise urechile sensibile – morfina mereu îi ascuţea simţurile în loc să i le adoarmă – dar în ultimii ani uitase de larma asurzitoare.

O luă la pas iute şi stângaci, nerăbdător să ajungă la scara deschisă din colţul din spate şi să urce la etaj, unde era biroul. Acolo sus, putea ajunge în spatele unei uşi închise. Deşi niciun loc din fabrică nu era liniştit cu totul, măcar acolo hărmălaia se mai domolea puţin. Urcă cu paşi grei scările, apoi întoarse mânerul rotund al uşii de la birou şi intră fără să bată.

Când uşa se deschise, sunetul pătrunse înăuntru şi N. Allan Eldredge se răsuci în scaunul lui de birou. Nic îşi îngădui un moment de satisfacţie la şocul întipărit pe faţa bătrânului, înainte de a trânti uşa şi de a se rezema apoi de ea, doar în caz că proprietarului i-ar veni ideea de a striga după ajutor. Nu din pricină că putea fi auzit, cu toată gălăgia de jos, dar voia atenţia lui Eldredge numai pentru sine.

Eldredge se făcu alb la faţă. Se ridică din scaun. Cu încetineală, de parcă avea încheieturile ruginite.

— Pankin.

Deşi frica bărbatului era vizibilă, în tonul lui se simţea batjocura.

— Credeam că ţi-am zis să nu-ţi mai arăţi vreodată faţa pe aici, la fabrică.

Nic ridică din umeri, mâneca goală mişcându-se încoace şi încolo, odată cu gestul.

— Ai ceva ce vreau.

Bosco văzuse un avion de lemn şi cuburi pe podeaua din sufragerie, o şapcă şi o jachetă de copil, lăsate pe un scaun.

— Doar venind aici îl pot avea.

Eldredge duse încet mâna spre sertarul biroului. Nic făcu un salt înainte şi îl prinse pe bătrân de încheietură.

— Să nu cauţi pistolu ăla pe care-l ţii la-ndemână.

Eldredge îl mai ameninţase cu acel pistol când se întâlniseră ultima oară, îl folosise ca să-l alunge pe Nic de pe proprietatea lui. Acesta o luase la fugă atunci, cu coada între picioare, dar, de data aceasta, avea să se lupte până la capăt.

— Nu ţi-ar folosi la nimic. De altfel, nu sunt aici ca să-ţi fac vreun rău. Vreau numa ce-mi aparţine.

Eldredge îşi suci braţul şi se eliberă, apoi îşi masă încheietura. Strânsoarea lui Nic îi lăsaseră dungi roşii pe pielea deschisă a bărbatului.

— Ce vrei de la mine?

Nic admira bravada omului. Cu treizeci de ani mai în vârstă decât el, cu burtă şi fără muşchi la braţe cu care să se laude, stătea drept şi îl privea pe Nic în faţă, ameninţător. Doar paloarea din obraji îi trăda frica. Nic depărtă picioarele şi răspunse cu o privire mânioasă de la înălţimea lui superioară. Îşi înfipse degetul mare al mâinii în piept şi se aplecă, uitându-se urât, drept în faţa lui Eldredge.

— Îmi vreau fiul.

18

Lidia se uită la ceasul de pe şemineu şi tresări uşor. Mama şi Nicky aveau să se întoarcă din clipă în clipă. Nu dorea ca Nicky să tragă cu urechea la discuţiile purtate la telefon. Rămăseseră două numere. Până atunci nu o găsise pe doamna Fenwick. Inima îi bătea în aşteptarea plină de emoţie când formă alt număr.

În pofida seriei de răspunsuri negative, ea tot simţea o emoţie încărcată de speranţă la fiecare apel făcut. Ascultă sunetul soneriei. O dată, de două ori, de trei ori şi veni răspunsul.

— Da, alo?

O voce de femeie. Lidia duse receptorul la ureche şi începu conversaţia deja binecunoscută.

— Bună. Încerc să găsesc o moaşă pe nume Fenwick. Sunteţi doamna Fenwick?

— Nu, nu sunt eu, răspunse vocea, şi Lidia simţi cum i se strânge inima. Sunt sora ei, Norma Sweigart.

Lidia îndreptă deodată spatele, simţind o mare bucurie.

— Aveţi nevoie să faceţi pregătiri pentru o naştere?

Lidia încerca din răsputeri să nu se bâlbâie de emoţie.

— Nu, doamnă Sweigart, dar trebuie să vorbesc cu doamna Fenwick. Mă numesc Lidia Eldredge. Locuiesc în Boston…

— Sunaţi din Massachusetts? Femeia părea încântată. Ruby a locuit în Boston. Şi sunteţi prietena ei?

— Nu, doamnă, de fapt…

— O, atunci trebuie să fiţi una dintre mamele pe care le-a asistat.

Lidia se stăpânea cu greu, îi venea să se întindă de-a lungul firului şi să acopere gura femeii cu mâna. Trase aer adânc în piept.

— Doamnă Sweigart, pot vorbi, vă rog, cu doamna Fenwick?

— Nu-i aici în clipa asta. A mers să asiste la naşterea

unui copil. A plecat foarte devreme azi-dimineaţă. E primul copil al mamei, s-ar putea să dureze ceva până se-ntoarce. Cum aţi zis că vă numiţi?

— Lidia... Lidia Eldredge. Lidia vorbea încet şi cu băgare de seamă. Tremura din tot corpul de nerăbdare şi strângea ambele mâini pe receptorul telefonului ca să îl ţină nemişcat. Doamnă Sweigart, e foarte important să vorbesc cu doamna Fenwick. I-aţi putea spune, vă rog, să mă sune înapoi?

— Aşa departe, la Boston? îmi pare rău, domnişoară, dar nu ne permitem o asemenea convorbire. Nu ne permitem să plătim decât facturile pe care le avem.

Lidia simţea că îi vâjâie capul. Nu putea să tot sune, aşteptând să o găsească. „Doamne, ajută-mă „îi veni o idee la fel de repede precum un fulger.

— Doamnă Sweigart, aţi putea apela un număr din Queens?

— In Queens? Oho, sigur că da.

— Bun. Aveţi un creion şi hârtie? Lidia îi vorbea ca unui copil, dar fiecare detaliu trebuia stabilit. Acesta e numărul de telefon. Ea rosti fiecare număr clar, făcând pauze între cifre, apoi îi ceru doamnei Sweigart să i-l citească. Vă rog, de îndată ce doamna Fenwick se întoarce, vă rog să îi spuneţi să sune la numărul acesta şi să îl ceară la telefon pe doctorul Mica Hatcher. El va putea să îi transmită mesajul meu. E în regulă?

— Desigur. Voi face asta. Urmă o pauză scurtă. Vă aflaţi în vreun soi de încurcătură, domnişoară?

Lidia simţea că inima îi bătea neregulat, dar vorbi pe un ton hotărât.

— Nu-i nimic ce eu şi doamna Fenwick n-am putea rezolva. Vă mulţumesc, doamnă Sweigart.

Ea puse receptorul în furcă, aşteptă câteva secunde, apoi îl ridică iar ca să formeze numărul de la clinică.

— Clinica Queens. Dr. Hatcher la telefon.

Numai auzindu-i vocea şi inima Lidiei îi bătu mai repede.

Se agăţă de telefon, de parcă s-ar fi agăţat de el.

— Alo, e cineva acolo?

În glasul lui Mica se simţea o urmă de îngrijorare.

— Da, Mica, eu sunt. L... Lidia.

Ea puse o mână pe piept încercând să îşi liniştească bătăile nebuneşti ale inimii. Doamne, ce efect avea omul acesta asupra ei!

— Lidia! Ea îi simţi căldura zâmbetului de la peste trei sute de kilometri distanţă. Cât mă bucur să-ţi aud vocea. Sper că suni să-mi dai veşti bune...

— O, Mica, veştile cele mai bune! Ideea ta a mers. Am găsit-o pe sora doamnei Fenwick. Ea îi explică în câteva cuvinte reţinerea femeii de a da telefon la distanţă mare şi instrucţiunile sale de a suna în schimb la clinica lui Mica. Vrei, te rog, să îi spui care e situaţia când va suna?

— Sigur că da. Te-ai gândit bine.

Lidia şi-l imagina rezemat de birou, cu halatul pe el şi ţinând o mână în buzunar în timp ce vorbea.

— Dacă vrea să vorbească direct cu tine, o las să folosească telefonul de aici. Şi o pot ajuta cu pregătirile pentru drum, dacă doreşti.

Lacrimile de recunoştinţă înceţoşau privirea Lidiei.

— Mica, îţi sunt profund recunoscătoare.

Urmă o pauză scurtă... apoi se auzi iar vocea emoţionată a lui Mica.

— Pentru asta sunt prietenii, adevărat?

Lidia zâmbi, stând cu obrazul lipit de receptor. Ce lucru minunat era să aibă prietenia lui Mica Hatcher.

— Ei, tu eşti un prieten care merge mai presus de datorie. Îţi mulţumesc.

— Acum, nu-mi mai tot mulţumi aiurea. Se simţea o urmă de tachinare în voce, făcându-i inima Lidiei să cânte. Şi hai să eliberăm linia asta telefonică, ca să mă poată suna doamna Fenwick. Ai grijă de tine şi strânge-l în braţe pe Nicky în locul meu.

— Aşa o să fac. La revedere, Mica.

— La revedere, Lidia.

— Te iubesc.

Tonul telefonului se pierdu înainte ca ea să spună cuvintele. Dar îi ieşiseră pe gură cu atâta uşurinţă, încât Lidia ştiu că trebuiau să fie sincere. Îl iubea pe Mica. Îl iubea mai mult ca pe un prieten. Dar o prietenie îngrădită, la mulţi kilometri depărtare, era tot ce puteau avea.

Ea scoase un suspin, în încercarea de a domoli sentimentele ce prinseseră aripi la auzul vocii lui. După ce îşi recăpătă stăpânirea de sine, puse iar mâna pe telefon. Mai avea un singur număr de apelat, pentru a-i spune tatălui ei că dăduse de urma doamnei Fenwick. Dar va avea grijă să nu adauge „Ţi-am zis eu”.

Telefonul din biroul companiei Eldredge Crating sună de două ori, apoi se auzi vocea tatălui ei, care răspunse.

— Eldredge Crating.

Vocea trăda o încordare.

— Tată, sunt Lidia, zise ea, cu inima mai uşoară, aşa cum nu fusese de săptămâni la rând. Am o veste minunată. Am găsit-o pe doamna Fenwick.

— Şi vine încoace?

Nu „e minunat” ori „mă bucur” – doar o întrebare pusă brutal. Lidia îşi domoli un oftat a dezamăgire.

— Nu, tată, nu era acasă, ajuta la venirea pe lume a unui copil. Sora ei îi va spune să ia legătura cu Mica, apoi el o va îndrepta spre noi. Ea aşteptă, dar nu veni niciun răspuns şi nerăbdarea Lidiei dădea în clocot. Zi ceva! Am găsit-o! În câteva zile, va fi pe drum spre Boston! Nu te bucuri?

Ea se înfioră ruşinată la auzul propriei voci, la fel de tăioasă şi de lipsită de sentiment ca a părintelui, dar părea că nu avea puterea să o schimbe. El o înfuria foarte tare cu mândria lui încăpăţânată.

— E bine, Lidia. Când tatăl vorbi de data aceasta, asprimea dispăruse şi în schimb Lidia simţi o urmă de neputinţă. Pentru că am avut un vizitator cu puţin timp în

urmă.

Un fior o trecu pe şira spinării.

— Un… vizitator? A fost…

— Da. Cuvântul scurt o lămuri pe loc. Ştie că Nicky e la noi. A cerut băiatul. Doi muncitori au intrat în timp ce el era aici şi l-au poftit afară, dar se va întoarce. Ştiu că aşa va fi. Nu mai avem mult timp, Lidia.

Lidia simţi că i se moaie genunchii. Se prăbuşi pe scaunul tatălui ei, simţind că o ceaţă mare o înfăşura.

— O, tată!

Uşa din faţă se deschise şi, pe hol, tropăiră picioruşe, iar Nicky strigă cu vocea lui cristalină:

— Mamă! Am ajuns! Mamă, unde eşti?

Lidia puse mâna căuş la gură şi şopti.

— Tată, a venit Nicky. Trebuie să las telefonul.

— Orice faci, să-l ţii în casă. Nu răspunde la uşă dacă sună soneria. Ajung acasă cât de repede pot.

Vocea fermă a tatălui risipi ceaţa de spaimă.

— Da, tată.

Ea puse receptorul în furcă şi împreună câteva clipe mâinile, într-o rugăciune tăcută, simplă, „Oh, rogu-te, Doamne…” Apoi se ridică, afişă un zâmbet şi merse să îşi întâmpine fiul.

*

Timp de două zile, Mica aşteptă telefonul doamnei Fenwick. De fiecare dată când telefonul de la clinică zornăia, el îl ridica brusc, gata să primească ajutorul doamnei Fenwick. Şi, de fiecare dată, era altcineva la capătul celălalt al firului, iar el lăsa umerii în jos, dezamăgit. Se simţea pe jar ca o găină la o petrecere de vulpi şi îşi dădu câteva palme că nu ceruse Lidiei numărul doamnei Fenwick ca să o poată el suna.

Ce îi putea lua femeii atât de mult? De fiecare dată când se gândea la doamna Fenwick, îşi amintea de Lidia. Vocea ei atât de melodioasă străbătea firul telefonului, iar tonul ei dulce îi stăpânea inima. Se gândi şi la micul Nicky şi se rugă

pentru siguranţa lui. Ce dureros era gândul ca băiatul să fie luat cu forţa de un bărbat a cărui unică motivaţie era să îl folosească pentru propriile câştiguri egoiste. Cu cât dura mai mult să o găsească pe doamna Fenwick, cu atât creşteau şansele ca Nicky să fie luat din grija Lidiei. Amintindu-şi cât de mult îl iubea Lidia pe Nicky, îngrijorarea lui spori. Oare femeia aceea nu mai suna odată?

Într-o după-amiază târzie de miercuri, în timp ce strângea lucrurile şi se gândea unde să ia cina pe fugă, în drum spre biserică, sună telefonul. Distras, cu mintea la alte lucruri, el ridică receptorul şi răspunse.

— Da, doctorul Hatcher la telefon.

— Sunt doamna Ruby Fenwick. Am un mesaj să iau legătura cu dumneavoastră?

Mica aproape scăpă telefonul din mână. Se aşeză pe marginea biroului şi, de emoţie, vorbi de parcă era strâns de gât.

— Da, doamnă Fenwick, vă mulţumesc din suflet că aţi sunat. Trebuie să vă cer ajutorul. Ştiu că aţi plecat din Boston din pricina unui om care vă deranja…

— A făcut mai mult decât să mă deranjeze, tinere! M-a hărţuit. M-a făcut să-mi las, de spaimă, casa şi viaţa de acolo!

Mica se înfioră. Auzind amărăciunea doamnei Fenwick, se temea că îi va fi greu să o convingă să se întoarcă.

— Da, doamnă Fenwick, îmi pare foarte rău că aţi avut de înfruntat o situaţie atât de înfricoşătoare. Bărbatul acela e o ameninţare şi trebuie oprit. Acesta e unul din motivele pentru care v-am cerut să sunaţi. Ea încă nu îi închisese telefonul, aşa că Mica merse înainte curajos. Vă aduceţi aminte de mama copilului pe care îl caută bărbatul? O chema Eleanor.

— O, da, îmi amintesc. Tonul aspru al doamnei Fenwick deveni melancolic. Biata micuţă era atât de mâhnită. A stat cu mine înainte de naşterea fiului ei. Şi ea se temea de omul acela. I-a fost greu. Am fost aproape de neconsolat

când a murit. Am dat copilul unei prietene a ei. Vocea i se schimbă, luând iar un ton îngrozit. Aşa a fost cel mai bine pentru el! Tatăl şi-a făcut apariţia după naşterea lui, cerând să vadă pruncul dulce. Am încercat să-i spun că pruncul murise, dar nu sunt o mincinoasă convingătoare. Tot se-ntorcea la mine...

Mica spera să poată folosi indignarea ei în favoarea lui.

— Sunt prieten cu femeia căreia i-aţi dat copilul. O cheamă Lidia Eldredge şi acum tatăl copilului îi dă târcoale femeii.

Se auzi un zgomot ciudat de la capătul celălalt al firului, ca şi când doamna Fenwick ar fi plescăit din limbă.

— Îmi pare tare rău s-aud asta. Sper să poată ţine copilul. Omul acela groaznic nu-şi merită băieţelul.

Mica căpătă curaj la auzul compasiunii din vorbele femeii. Dacă îi păsa de binele lui Nicky, cu siguranţă va dori să îi dea o mână de ajutor Lidiei.

— Pe băiat îl cheamă Nicky. E un micuţ vesel şi cuminte, foarte deştept şi drăgălaş. Şi îi spune mamă Lidiei. Dar ştim amândoi că ea nu-i mama adevărată a lui Nicky şi, din păcate, ştie şi tatăl băiatului. Lidia vrea să obţină custodie deplină asupra lui Nicky. Tatăl lui Nicky încearcă să i-l ia, iar tribunalul i-l va da cu siguranţă, dacă judecătorii nu pot fi convinşi că mama naturală a vrut copilul în grija Lidiei. Aveţi vreun înscris, ori poate o scrisoare, ce ar dovedi dorinţa lui Eleanor?

— Eu ţin un registru cu toate naşterile. Am data copilului notată în el – era în august, anul 1940, din câte-mi amintesc – dar o scrisoare de la mama lui naturală? urmă o pauză lungă, timp în care ea se gândea. Mica aştepta cu respiraţia tăiată. Nu, biata fată n-avea puterea să scrie scrisori, din vreme ce ştia că în curând avea să meargă pe lumea cealaltă. Dar îmi aduc bine aminte cum m-a implorat să dau copilul prietenei sale. Aş putea depune mărturie pentru asta.

Mica prinse aripi.

— Aţi vrea să veniţi în Boston şi să staţi de vorbă, personal, cu un judecător?

— Să mă-ntorc la Boston? O, nu ştiu. Nu sunt sigură că sunt în stare să fac drumul acesta. De altfel, am, în sfârşit, şansa să asist la naşterea copiilor de aici. Din acest motiv n-am putut să vă sun imediat. Am adus pe lume trei copii săptămâna asta: două fete şi un băiat, toţi sunt bine, sănătoşi. Mândria din vocea ei răzbătea clar prin telefon. Nu mi-ar plăcea deloc să plec şi să-mi pierd iar munca.

Mica îşi muşca obrajii pe dinăuntru. Cum să o convingă? înainte să apuce să formuleze o idee, ea îi puse întrebarea.

— Aş putea scrie povestea – tot ce-mi aduc aminte –, să semnez cu numele meu şi apoi să trimit scrisoarea împreună cu registrul meu de naşteri, pe care să le puteţi arăta judecătorului? Ar fi de folos?

— Ar fi mai mult decât au în clipa asta, doamnă Fenwick. Apreciez dorinţa dumneavoastră de a ajuta. Viitorul unui băieţel depinde de mărturia dumneavoastră.

Mica auzi înflăcărarea din propria-i voce şi ochii i se umplură de lacrimi, dovedind cât de mult se implicase emoţional în povestea Lidiei şi a lui Nicky.

— Ne-am înţeles, domnule Hatcher. Mă apuc chiar acum să scriu ce îmi amintesc şi caut registrul din 1940 pentru dumneata. Când veniţi să îl luaţi?

— Mâine dimineaţă e prea devreme?

— Nu, o să pregătesc totul până mâine dimineaţă.

Mica îi ceru adresa şi o notă.

— Vă mulţumesc, doamnă Fenwick.

— Cu plăcere. Sper să reuşească prietena dumitale să ţină băieţelul. Tatăl lui sigur nu îl merită pe băiatul acela scump, aşa cum l-aţi descris.

El puse receptorul în furcă, bătu din palme o dată şi strigă în camera goală:

— Mulţumescu-ţi, Doamne!

După aceea, formă numărul Lidiei. Lăsă telefonul să sune de douăsprezece ori, înainte de a închide, dezamăgit.

Ei bine, avea să încerce iar. După ce va lua mărturia scrisă şi jurnalul naşterilor de la doamna Fenwick, se va interesa de orarul trenurilor şi îi va duce personal lucrurile Lidiei.

Abia termină de făcut planuri, că cineva bătu la uşa încuiată a clinicii. Mica merse la uşă şi trase jaluzeaua. Îl recunoscu pe unul dintre membrii sinagogii rabinului Jacowicz. Inima îi bătu mai tare de îngrijorare, oare era bolnav vreun copil? Deschise larg uşa şi îl invită cu mâna înăuntru.

— Poftiţi. Ce pot face pentru dumneavoastră?

— Rabinul Jacowicz m-a rugat să vin să vă dau o veste pe care a aflat-o.

Mica încrucişă braţele.

— Veste?

Bărbatul dădu din cap, barba lui deasă fluturând.

— Refugiaţilor evrei li s-a acordat azil în New York. În Oswego, la Fort Ontario. Sursele rabinului spun că aproape o mie sunt pe un vapor ce se cheamă „Henry Gibbons”, alături de soldaţi americani răniţi. Evreii vor rămâne la Fort Ontario. Rabinul s-a gândit că poate v-ar interesa să oferiţi asistenţă medicală acelor oameni.

Mica îşi desfăcu braţele, simţind o nerăbdare tot mai mare în piept.

— O mie de oameni? Sunt toţi copii?

Bărbatul scutură din cap.

— Sursele rabinului zic că sunt familii. Aţi vrea să îi ajutaţi? Mica nu stătu pe gânduri.

— Sigur că-i voi ajuta. Când va sosi vaporul?

Bărbatul se încruntă şi se scărpină în barbă.

— La începutul lui august. Rabinul nu ştie ziua.

Început de august. În câteva zile. Dar cum rămânea cu Lidia şi cu dusul jurnalului şi a scrisorii cu mărturia doamnei Fenwick? Mica se gândi la soluţiile posibile. Nu putea fi în două locuri, în acelaşi timp. Soluţia cea mai înţeleaptă era să trimită informaţiile Lidiei, dar ar fi vrut să îi vadă personal pe ea şi pe Nicky.

Mica se trezi din gândurile sale pentru a vorbi bărbatului care stătea aşteptând un răspuns.

— Spuneţi-i rabinului Jacowicz că voi face tot ce-mi va sta în putinţă pentru refugiaţii evrei. Spuneţi-i să mă anunţe când soseşte vaporul. Le voi oferi toată îngrijirea medicală de care au nevoie.

Bărbatul îşi puse mâinile pe piept şi zâmbi. El dădu din cap de două ori, apoi se retrase şi ieşi pe uşă, fără a mai spune nimic.

Mica închise uşa în urma lui şi o încuie, apoi se rezemă de ea, ţinând ochii închişi.

„N-o să mint şi n-o să spun că nu sunt dezamăgit, Doamne. Tu ai pus suferinţa poporului evreu în inima mea şi o să fac tot ce pot ca să-i ajut, chiar dacă asta înseamnă că voi rămâne aici şi nu voi merge la Boston ca să o ajut pe Lidia. Dar şi Lidia, şi Nicky sunt în inima mea. Ajută-mă să găsesc o cale de a pune sentimentele acestea acolo unde Tu le vrei. Te rog, arată-mi care este voia Ta pentru Lidia şi Nicky”.

19

Micky ridică ochii de pe podea la Lidia – construise un turn din cuburi – vădit nedumerit.

— Mamă, nu vrei să răspunzi la telefon?

Ea îi atinse uşor vârful nasului cu un deget, forţându-se să afişeze un zâmbet pe buze. Telefonul sună iar şi Lidia se înfioră. Se aplecă la urechea lui.

— Vrei să joci un joc cu mama ta?

Ochii lui Nicky se aprinseră de curiozitate.

— Ce fel de joc?

— Se numeşte „Nu aud nimic”. De fiecare dată când auzim o sonerie, la telefon sau la uşă, ne vom preface că nu auzim nimic. Sună haios?

Lidia făcea eforturi ca să salveze situaţia. Cumva trebuiau să stea ascunşi până la sosirea lui Mica şi a doamnei Fenwick. Sunetul insistent al telefonului se auzi din nou. Nicky zâmbi şi obrajii lui cu gropiţe se rotunjiră când buzele lui drăgălaşe se reuniră.

— N-am auzit nimic. Tu ai auzit ceva, mamă?

Lidia îşi dădu ochii peste cap şi întinse braţele în lături.

— Ce n-ai auzit?

Nicky chicoti încântat.

— Nimic! N-am auzit nimic!

— Nici eu.

Lidia şi Nicky îşi continuară conversaţia glumeaţă până ce, într-un final, telefonul nu mai sună şi se aşternu liniştea.

Nicky se aruncă în poala ei.

— Ce distractiv, mamă! Ne mai jucăm?

— O, da. De câte ori vom auzi o sonerie, ne vom juca de-a „Nu am auzit nimic”, bine?

— Bine!

Entuziasmul lui Nicky aproape îi frângea inima Lidiei. Era un copil atât de nevinovat. Şi, cumva, trebuia să rămână aşa. Îl strânse tare la piept şi îi sărută cârlionţii moi. Lidia nu îl putea lăsa să îi simtă teama, să înţeleagă că până la

sosirea doamnei Fenwick erau prizonieri în propria lor casă. Gândul acesta o făcu să îşi amintească de Mica şi de copiii pe care el şi Ieremia îi aduseseră într-o lume liberă. O durea inima din pricina vieţii nefericite şi pline de teamă pe care cei mici o îndură seră.

Acum, într-un fel, propriul ei copil era forţat să se ascundă. Dacă Nic Pankin venea înaintea doamnei Fenwick, cu siguranţă va fi nevoită să se despartă de Nicky. Tribunalul era întotdeauna favorabil rudelor de sânge când se hotăra custodia. O podidiră lacrimile, îl cuprinse pe Nicky în braţe şi îl strânse tare, într-o îmbrăţişare aproape disperată.

Cât de groaznic trebuia să fie pentru mamele evreice să fie despărţite de copiii lor! O durea inima de milă pentru femeile acelea şi, în timp ce îşi îmbrăţişa băiatul, înălţă o rugăciune pentru mulţimea de mame fără nume şi fără chip ai căror copii nu se mai găseau în braţele lor. Îi veni în gând noaptea aceea, când era în New York şi când îl rugase pe Dumnezeu să îi îngăduie să ajute, îi auzise cu atâta claritate vocea care îi spunea să aibă răbdare şi să aştepte, pentru că va şti cu timpul.

Îl strânse pe băiat în braţe şi mai tare, de teama care îi clocotea în măruntaie. Cum să poată ajuta femeile şi copiii aceia, când nu era în stare să îşi ţină în siguranţă propriul copil?

— Mami, mă turteşti!

Protestul lui Nicky o trezi la realitate. Râse forţat din vârful buzelor şi slăbi strânsoarea.

— Îmi pare tare rău, scumpete.

Ea îl sărută pe obraz, îi netezi părul şi schiţă un zâmbet cu buze tremurânde.

— Te iubesc atât de mult că îmi vine să te mănânc.

Nicky ridică ochii lui negri, rotunzi şi serioşi.

— Dar mai ai nevoie de mine.

Lidia izbucni în râs. Un râset vesel, nevinovat.

— O, Nicky…

Ea îl cuprinse iar, de data aceasta însă cu blândeţe, legănându-l într-o parte şi în alta şi lipindu-şi faţa de ceafa lui umedă. Cât de mult îl iubea!

„Doamne, te rog, lasă-mă să fiu mereu mama lui Nicky şi ajută-mă să îi găsesc un tată – un om care să-l preţuiască ca mine. Ajută-ne ca împreună să îl păzim de rele şi să îl facem fericit, aşa cum e în clipa asta, mereu”.

Fără să vrea, îl văzu pe Mica cu ochii închişi. I se opri respiraţia. Nu trebuia să mai vadă în Mica răspunsul la problemele ei. Să dea frâu liber imaginaţiei şi să se vadă formând o familie alături de el nu putea decât să îi aducă noi dezamăgiri.

Se rugă mai departe, aproape implorând.

„Şi alungă ideile astea năstruşnice despre Mica din inima mea, Doamne. Te rog, adu-l degrabă la Boston împreună cu doamna Fenwick”.

*

În dimineaţa zilei de patru august, Nic îşi puse perechea de pantaloni cea mai curată şi o cămaşă în carouri, care avea toţi nasturii şi nu părea uzată. Folosind un ac de siguranţă, el îşi prinse mâneca goală ca să nu fluture pe lângă el. De cele mai multe ori nu era deranjat de mâneca ce se legăna, dar de data aceasta nu voia să dea impresia unui om neîngrijit.

Ziua în care un om punea cinci mii de dolari în buzunar merita puţină dichiseală. Bombăni în timp ce îşi potrivea în pantaloni poala cămăşii – mereu o provocare cu o singură mână.) ar, deşi nu îşi putea aranja poala cămăşii la fel de bine ca un bărbat cu două mâini, putea mânui un ciocan, tăia o friptură când îşi permitea, putea chiar să conducă, cu o singură mână, vechea sa camionetă. Reuşea să facă astfel cele mai multe lucruri, fără să aibă nevoie de braţul stâng.

Dar lipsa lui îi trezea alte nevoi. Foamea, camaradul lui devotat, îi rodea stomacul. Un mârâit îi scăpă printre dinţii strânşi. Oricum, doctorii erau nebuni, să îl îndoape cu un

medicament ce îi dădea dureri, un nesaţ şi o lipsă permanentă de bani. Iată că, datorită înţelegerii cu doamna Darwin Thaddeus Bachman, va avea bani pentru o bună bucată de vreme.

Merse la oglinjoara crăpată, agăţată deasupra biroului şi se uită la chipul care îl privea. Obrajii roz, de la bărbieritul proaspăt, părul prea lung, cârlionţi deşi, blonzi îi cădeau peste guler, dar curat şi pieptănat. Prezentabil. Făcu un pas îndărăt şi se uită în jos, încruntându-se când dădu cu ochii de vârfurile scâlciate ale cizmelor lui vechi, cafenii. Poate să arunce niscaiva bani şi să le lustruiască înainte să ia copilul.

Ridică brusc capul şi îşi zări zâmbetul satisfăcut în oglindă, încă o oră, poate două, dacă găsea greu omul care lustruia pantofi şi apoi... Fluieră încet şi se îndreptă spre uşă.

— Apoi voi fi bogat.

*

Mica goli dulapul unde ţinea necesarul şi apoi îl rearanjă. De obicei, delega sarcina curăţeniei unui voluntar, dar munca aceea de rutină însemna un răgaz binevenit după atâtea griji. În ultima săptămână, sunase acasă la Lidia în fiecare zi, dimineaţa, la amiază şi seara. De fiecare dată, telefonul suna fără întrerupere, dar nu răspundea nimeni. Unde putea fi?

În adâncul inimii, el spunea neîncetat o rugăciune ca Lidia să fie bine. În dimineaţa de după discuţia purtată cu doamna Fenwick, pusese registrul şi scrisoarea doamnei Fenwick la poştă şi o trimisese la destinaţie însoţită de rugăciunea de a ajunge cât mai repede. Cum corespondenţa se trimitea acum cu trenul, două zile erau suficiente ca plicul voluminos să ajungă acasă la

Lidia. Spera ca, atunci când avea să citească scrisoarea pe care o pusese în plic, să înţeleagă de ce plicul voluminos venise prin poştă, nu fusese adus personal.

Se strâmbă la faţă, nemulţumit în timp ce punea rolele de bandaje unele peste altele, pe raftul din mijloc al

dulapului. Dacă ar fi ştiut că încercarea de a ajuta refugiaţii evrei era fără rost, ar fi fost cu Lidia în clipa aceea. Pe întâi august, lăsase clinica pe mâinile voluntarilor şi plecase la Fort Ontario, în Oswego, cu camionul încărcat cu lucruri de prim ajutor, doar ca să fie informat de către un paznic în uniformă că se făcuseră deja pregătirile pentru acordarea îngrijirii medicale.

Mica încercase să îl convingă pe omul însărcinat cu paza că un doctor în plus ar fi un ajutor şi nu o piedică în mijlocul atâtor oameni, însă bărbatul rămăsese pe poziţie. Mica nu fusese lăsat să intre. Nemulţumit, Mica fusese obligat să se întoarcă acasă. Zărise însă oamenii slabi, cu feţe palide, în haine zdrenţuite şi îl durea în suflet, fiindcă ar fi vrut să îi ajute.

După spusele paznicului de la poartă, oamenii urmau să stea în Fort Ontario până la terminarea războiului. Mica pufni mânios. După părerea lui, îi mutaseră dintr-o închisoare în alta. Măcar nu mai trăiau cu ameninţarea morţii. Acei nouă sute optzeci şi doi de oameni erau în siguranţă şi primeau ajutor, chiar dacă erau închişi în spatele unei sârme ghimpate.

Mica se opri din lucru, întrebându-se din nou de ce guvernul nu făcea mai mult. Fireşte, unii protestau împotriva imigraţiei în general şi împotriva imigraţiei evreilor în special. Strigau în gura mare: „Lăsaţi America americanilor”. Nu îi plăcea atitudinea lor. Dacă ar fi fost la fel cu o sută de ani în urmă, nici familia lui nu ar fi avut voie să intre în ţară. Acelaşi lucru era valabil pentru numeroase alte familii, multe dintre ele urlând acum litania aceasta ridicolă. Dar ce era un american, până la urmă? Un drept câştigat prin naştere sau prin devotament? Mica prefera să creadă a doua variantă. Lucrase cu atâţia imigranţi care îmbrăţişaseră ţara aceasta ca pe patria lor, imigranţi care îşi trimiseseră bucuroşi fiii la război, ca să o apere.

Închise dulapul, luă în braţe cutiile goale şi merse la containerul din spatele clădirii. De un lucru era sigur,

Dumnezeu îl chemase ca să lucreze cu imigranţii. Să se pună în slujba lor era misiunea lui, la fel cum amvonul şi predicarea erau misiunea lui Ieremia. Fratele lui fusese trimis în altă parte, în plin război, dar, de îndată ce pacea va domni, avea să se întoarcă la predicare. Până când Dumnezeu nu îi va spune lui Mica să facă altfel, el va fi chiar acolo, la clinica aceea, punându-se la dispoziţia oamenilor din Queens.

Azvârli cutiile în container şi strâmbă din nas la duhoarea ce se simţea pe drumul îngust. Se uită în sus şi miji ochii la un nor subţire, ce plutea pe fâşia de cer ce se întrezărea printre clădirile înalte. Îl cuprinse dorul de Texas şi scoase un oftat ca să îşi descarce sufletul. Ce n-ar da să mai poată vedea o dată întinderile nesfârşite şi familia, să îşi vadă mama şi tatăl, fraţii.

Nu îşi văzuse fraţii mai mari de peste trei ani, pe Ieremia de şi mai multă vreme. În timpul acesta, două nepoate şi un nepot îi veniseră în familie şi el încă nu îi cunoscuse.

Se întoarse în clinică, făcându-şi promisiunea ca, de îndată ce războiul se termina, să găsească pe cineva să îi ţină locul, ca să poată merge acasă şi să petreacă timp cu familia sa. Poate să îşi întemeieze propria familie. Picioarele i se opriră brusc. Se gândise la lipsa unei familii încă de când primise scrisoarea lui Allan Eldredge. Fusese acuzat că este tatăl unui copil, apoi îl cunoscuse pe Nicky şi reluase legătura cu Lidia, iar toate acestea îl făcuseră să îşi regândească statutul de burlac. Exista o familie gata pregătită, care aştepta să fie adoptată. Se trânti pe scaunul din spatele biroului vechi, îşi rezemă coatele de blatul din lemn, apoi îşi puse bărbia în mâini, lăsând gândurile să-i rătăcească în voie.

Cunoscuse câteva fete în tinereţe, dar gândul de a se aşeza la casa lui cu una dintre ele nu îl atrăsese niciodată. Cu toate acestea, în ultima vreme, fiind prea ocupat ca să aibă timp pentru întâlniri, căsătoria îi tot venea în minte. Odată cu căsătoria se gândea şi la Lidia cu Nicky alături, cu

ochii lui strălucitori şi cu cârlionţii lui ciufuliţi.

Oare ce ar crede ai lui dacă i-ar duce pe amândoi acasă, ca pe noua lui familie? Un zâmbet îi destinse faţa. Ştia ce avea să spună mama lui: „Dacă te-ai rugat pentru asta, fiule, şi inima ta a zis da, atunci sărbătoresc şi eu cu tine”. Ei bine, inima chiar îl împingea spre Lidia, însă mintea ştia mai bine. Era mai nimerit să se roage în continuare ca Lidia să se căsătorească cu altcineva, pentru ca el să rămână dedicat muncii lui de la clinică.

Dumnezeu ştia că era prea ocupat şi fără să adauge o soţie şi un fiu pe listă. Simţi un junghi dureros în piept, dar până să îşi dea seama de ce, uşa clinicii se deschise şi intră o femeie cu doi copii. Sări din spatele biroului ca să le vină în ajutor. Cineva avea iar nevoie de el.

20

Lidia trase puţin perdeaua la o parte şi privi afară, în susul şi în josul străzii. Nici urmă de Nic Pankin. Se linişti, dar brusc o trecu un val de frustrare. Nici urmă de Mica şi doamna Fenwick.

Avocatul tatălui său pregătise hârtiile pentru a face cerere la tribunal ca să facă definitivă plasarea lui Nicky în familia ei, dar nu puteau acţiona fără mărturia doamnei Fenwick. Oare când se va îndura femeia aceea să vină şi să pună capăt acestei vieţi ascunse? îngrijorarea permanentă îi rodea stomacul. Iar pereţii începeau să se strângă în jurul ei. În săptămâna ce trecuse, nici ea, nici mama sau Nicky nu se aventuraseră în afara casei. Tatăl intra în casă pe furiş, pe uşa din dos, cu pistolul în buzunar. Când se crăpa de zori lua maşina spre fabrică şi îşi făcea toate treburile pe care le considera absolut necesare, apoi se întorcea cu mult înainte de ora prânzului.

Cu rutina neobişnuită şi pistolul încărcat, mereu la îndemână, stăteau toţi ca pe ace. Începuseră să se răstească unii la alţii, tensiunea devenise prea greu de suportat. Lidia simţi o mână pe umăr şi scoase un ţipăt de spaimă. Se răsuci şi mama ei sări în spate, făcând ochii mari. Lidia scoase un oftat adânc de uşurare.

— Doamne sfinte, mamă, m-ai speriat de moarte.

Mama se încruntă a părere de rău.

— N-am vrut să te sperii. Am vrut numai să-ţi spun că tatăl tău l-a luat pe Nicky la o mică plimbare.

Lidia simţi cum o cuprinde teama şi un gust amar pe limbă.

— E un lucru înţelept?

— I-am pus aceeaşi întrebare, numai că Allan a insistat că vor merge în afara oraşului, departe de ochii lui Nic. Mama clătină din cap, un zâmbet duios ridicându-i colţurile gurii. Nicky simte nevoia să iasă la aer, bietul micuţ. E atât de neliniştit. Plimbarea cu bunicul a fost tot ce am putut

face, de vreme ce ziua lui de naştere a trecut atât de puţin sărbătorită.

Sărbătoriseră cea de-a patra zi de naştere a lui Nicky în foarte mare tăcere, în urmă cu două zile, cu un tort şi câteva cadouri. El ceruse să meargă la grădina zoologică, dar nu puteau risca să îl scoată în public. Dezamăgirea lui profundă o afectase pe Lidia. Ar fi vrut să îi poată explica totul într-un mod pe care el să îl poată înţelege, fără a-l speria. Dar tot ce au putut face a fost să aştepte şi să spere că vor rezolva totul fără să îl alarmeze.

Lidia dădu din cap neîncrezătoare.

— Bănuiesc că ai dreptate.

Mama merse la geam şi se uită pe furiş în susul şi în josul străzii.

— N-am golit cutia cu scrisori toată săptămâna. Să merg să văd ce e acolo? Strada pare foarte liniştită.

Chiar numai la gândul de a ieşi din casă le dădea fiori de spaimă, după ce petrecuseră zile la rând în spatele uşilor încuiate şi a ferestrelor cu storuri trase. Poştaşul îşi va face griji, dacă mai lăsăm lucrurile în cutie mult timp. Lidia ridică mâna.

— Să stai aici şi să te uiţi. Aduc eu corespondenţa.

Cu inima bătând cu putere ca o tobă mare la un marş, crăpă uşa de dinainte şi se uită în stânga şi în dreapta. Nimic nu părea neobişnuit. Trase o gură bună de aer şi fugi până la cutia de scrisori, aflată la capătul trotuarului. Întoarse cheia, scoase câteva plicuri mici şi un pachet mare, de culoare maro, apoi se întoarse repede în casă. După ce trânti uşa şi o încuie, ea se rezemă de lemnul tare, cu pieptul fremătând. Mama luă lucrurile din mâinile Lidiei şi se uită prin ele. Ea înălţă sprâncenele când ajunse la plicul cel mare.

— Acesta e de la Mica Hatcher.

Când pomeni numele lui Mica, Lidia simţi fluturi în stomac. Voia să ia repede pachetul, să studieze scrisul de mână şi să îşi imagineze degetele cu vârfuri rotunde ţinând

stiloul, dar mâinile ei tremurânde refuzau să o asculte.

— Ce este?

— Hai să stăm jos şi să vedem.

Mama se îndreptă spre bucătărie şi Lidia o urmă. Aşezându-se pe scaun, mama folosi un cuţit de întins unt lăsat pe masă de la micul dejun ca să reteze partea de sus a pachetului. Ea scoase conţinutul pe masă. Un fel de carte legată în piele, un plic sigilat cu cuvintele „Mărturia doamnei Fenwick” imprimat cu litere de tipar pe partea din faţă şi o foaie de hârtie îndoită lunecară pe suprafaţa netedă a mesei.

Lidia întinse întâi mâna după carte. O deschise şi aruncă o privire peste primele rânduri. Ea scoase un strigăt reţinut de mirare.

— Mamă, uite, e registrul naşterilor din anul 1940 al doamnei Fenwick. Ea întoarse paginile până ajunse la luna august. Un zâmbet îi veni pe buze când zări data naşterii lui Nicky. Vezi? Uite informaţia despre naşterea lui Nicky. Numele lui Eleanor, ora naşterii, la fel înregistrarea morţii lui Eleanor. Chipul Lidiei se întunecă. Ce trist că Nicky n-o va cunoaşte niciodată pe Eleanor.

Mama puse mâna pe mâna Lidiei.

— O va cunoaşte, draga mea, prin tine. Îi vei povesti despre ea într-o zi.

Lidia dădu din cap, clipind ca să alunge lacrimile. Va avea nevoie de o doză în plus de curaj în ziua când îi va spune lui Nicky că nu era ea mama lui adevărată. Spera ca acest lucru să nu îi schimbe sentimentele pentru ea.

Ea pipăi plicul sigilat, încruntându-se.

— Asta înseamnă că doamna Fenwick nu vine?

Mama abia ridică din umerii înguşti.

— Eu… nu ştiu. Scrie ceva în scrisoarea cealaltă despre planuri de călătorie?

Lidia luă ultima hârtie şi o desfăcu. Scrisul îndrăzneţ al lui Mica umplea pagina. Citi repede scrisoarea, speranţele ei năruindu-se cu fiecare rând de cerneală. Îi dădu ştirea

mamei.

— Doamna Fenwick nu poate pleca din New York, deoarece tocmai a reînceput munca şi se teme de Nic.

În paragrafele următoare Mica explica motivul din pricina căruia nu putuse face călătoria, dar că ea nu ar trebui să vorbească despre acestea cu altcineva. Nici măcar cu mama ei. Rămase concentrată la partea legată de doamna Fenwick.

— Aşadar, a trimis registrul şi mărturia doamnei Fenwick cu speranţa că vor fi de ajuns. Ne sfătuieşte să lăsăm plicul sigilat până ce va fi înmânat unui judecător.

Deşi Lidia înţelegea şi susţinea întru totul motivele lui Mica de a nu veni. Normal că voia să fie la dispoziţia evreilor aflaţi în locul nepotrivit, dar nu putea trece cu vederea dezamăgirea imensă că primise doar o scrisoare, în loc să îl vadă. Lipsa lui îi dădea o durere palpabilă în mijlocul pieptului. Mama îşi puse palmele pe masă şi se lăsă puţin într-o parte ca să se uite la pagină.

— Mai scrie ceva?

Lidia îndoi repede foaia de hârtie.

— Nimic important.

Nici măcar un lucru de natură personală. Lipsa unui „Mi-e dor de tine” sau „Mi-aş fi dorit să pot veni” făcea şi mai intensă durerea acelui dor. Ea lipi scrisoarea la piept şi se luptă să îşi reţină lacrimile.

— O, mamă, abia aştept s-ajungă tata acasă. Ar trebui să mergem la biroul avocatului de îndată.

— Acum, că avem registrul şi mărturia semnată, vom merge de îndată ce se întoarce tatăl tău. Sunetul unei uşi de maşină trântite se auzi afară şi mama se lumină la faţă.

— Trebuie să fie tatăl tău acum.

— O, slavă Domnului! Lidia puse scrisoarea lui Mica în buzunar. Dar e straniu că a parcat în faţă. Am încuiat uşa când m-am întors cu scrisorile. Mă duc să le deschid uşa. Ea străbătu în fugă holul către antreu şi deschise larg uşa, cu vorbe de bun-venit pe buze.

— Tată, Nicky, ghiciţi ce a sosit în... Glasul i se stinse, limba îşi pierdu puterea de a forma cuvinte. În loc să fie tatăl şi Nicky în prag, Nic Pankin umplea uşa.

El îi zâmbi răutăcios.

— Ei, Lidia Eldredge, ia uite la tine. O măsură încet cu privirea din cap până în picioare şi înapoi. Scoase încet un şuierat. A trecut multă vreme, nu-i aşa, scumpete? Dar tre' să-ţi zic, eşti la fel de drăguţă ca întotdeauna.

Muşchii ei înţepeniţi se dezgheţară. Puse mâna pe uşă cu gândul să i-o trântească în faţă. Dar el întinse mâna cea bună, mâna care era mai vânjoasă decât a celor mai mulţi bărbaţi, şi o ţinu deschisă.

— Uşor, uşurel, aşa se primeşte un prieten pierdut de multă vreme? Cu întrebarea „Ghiciţi ce a sosit"? Iată răspunsu': Eu am sosit!

El râse, făcând-o pe Lidia să simtă furnicături pe piele. Mama veni cu paşi grăbiţi în spatele Lidiei, albă la faţă, cu pete roşiatice.

— Nic Pankin, nu eşti binevenit aici. Îţi cer să-ţi vezi de drum.

Nic râse din nou.

— Cere tot ce vrei, doamnă, dar nu merg nicăieri. Nu până nu primesc ce am de primit. Ştiu că-i aici. El trecu repede pe lângă femei şi intră pe hol, uitându-se mai întâi în camera de zi şi apoi în camera de lucru. Puştiule? Unde eşti, puştiu'? Hai să-l cunoşti pe tati!

Vocea lui tunătoare răsuna prin toată casa. În timp ce striga, el o luă spre bucătărie. Ajunsese pe la jumătatea holului, când şocul sosirii lui dispăru şi Lidia putu să mişte. Se năpusti drept în calea lui. În sinea ei ea tremura de spaimă, dar se forţă să afişeze o faţă încruntată şi îi puse mâna pe piept.

— Nu-i aici. E plecat.

Nic ridică din umeri nepăsător. Mâneca goală ce se mişca în sus şi în jos o făcu pe Lidia să simtă că îi vine rău.

— Atunci, bănuiesc că aştept până se întoarce.

— Nu vei face asta. Vei pleca de îndată, ori chem poliţia!

Nic se rezemă de tocul uşii ce dădea spre camera de lucru şi se uită la ea de la înălţimea lui impresionantă. Un rânjet cu subînţeles i se întindea pe faţă.

— Da, cred că mi-ar plăcea, Lidia. Cheamă poliţia şi lămureşte-i de ce ai ţinut ascuns de mine copilu' meu în toţi anii ăştia. Ai refuzat dreptu unui tată la fiul lui. De vrei să dai explicaţii pentru asta, dă-i drumu'. El aruncă o privire obraznică în camera de lucru a tatălui ei şi arătă cu bărbia spre telefonul de pe birou. Uite colo un telefon. Ce te-mpiedică?

Vocea lui Mica îi răsună Lidiei în minte; „În ochii legii, ce aţi făcut până acum se numeşte răpire". Până şi avocatul tatălui ei lăsase să se înţeleagă acelaşi adevăr. Lidia nu putea chema poliţia. Nic râse iar, dezvelind nişte dinţi surprinzător de albi şi de bine înşiruiţi.

— Aşa am crezut şi eu. Bătrânu' tău m-a ameninţat la fel, da' n-a ridicat un deget să formeze număru'. Doar ştiţi că am dreptate. El îşi înfipse degetul mare în pieptul larg, provocând-o cu rânjetul lui. Pentru că sunt tăticu' băiatului.

— Nu eşti! Mama ei ieşi în faţă şi se opri la câţiva metri de Nic, frângându-şi mâinile. Nu eşti tatăl lui. Un părinte e un om care-şi iubeşte copilu' şi are grijă de el. Tu n-ai făcut nimic din toate astea!

Nic se dezlipi de tocul uşii, cu faţa ca para focului.

— N-am putut face nimic din pricină că tu mi-ai luat copilu'! El aşteptă până ce mama făcu un pas îndărăt înainte să dea din cap, victorios. Dar am de gând să schimb asta azi. Nu plec din casa asta până ce nu-mi daţi copilu'.

Indignarea la felul tăios în care vorbea despre Nicky îi ajunse Lidiei până în gât şi se revărsă în cuvinte:

— „Copilu'" tău are nume. Nic făcu un pas către ea, dar ea nu se clinti din loc. Nu-ţi pasă măcar să ştii cum îl cheamă?

— Mda. El îndesă mâna în buzunar şi o privi pe Lidia de sus, încruntat. Ce nume i-a pus Eleanor?

— Nu Eleanor i-a pus numele. Eu i-am pus numele pe care mi l-a dat Eleanor. Lidia îşi trase umerii în spate, provocându-l pe Nic să o conteste. Îi spunem Nicky.

— Nicky, zici? Nic îşi răsfrânse buza de jos gânditor. Dădu din cap. După ta-său.

— Nu, l-am numit după bunicul lui. Văzând expresia nedumerită a lui Nic, Lidia îl lămuri. Aşa îl cheamă pe bunic.

Nic se încruntă.

— Nu şi-a cunoscut niciodată bunicu'.

— Vorbesc de tatăl meu. Pentru Nicky, el e bunicul lui.

— Ş-am de gând să repar cunoaşterea asta greşită.

— Nic, te rog, ascultă. Lidia îşi auzi implorarea din glas şi se detestă pentru slăbiciunea pe care o trăda, însă era în stare de orice pentru Nicky. Chiar să se pună în mâini şi în genunchi şi să implore dacă aşa îl convingea pe Nic să îi lase în pace. La ce bun să-i spui lui Nicky că nu sunt mama lui? E doar un copilaş, are numai patru ani. Îi vei face rău dacă îi vei spune că mama lui e moartă.

O expresie vicleană apăru pe faţa lui Nic, făcând-o pe Lidia să simtă un fior rece pe spate.

— Ei bine, presupun că dacă vrei ca Nicky să creadă că eşti mama lui, o să-nţeleg şi eu.

Lidiei îi sări inima în piept.

— Tu… vorbeşti serios?

— Vai, clar. Parcă îmi amintesc că mă plăceai odată. El scoase mâna din buzunar, o mângâie cu un deget de la tâmplă până la bărbie şi rămase acolo, apăsând posesiv. Putea fi al tău, bănuiesc, dacă lucrurile ieşeau altfel. Dar încă ne putem căsători şi aşa ai deveni mama lui.

Repulsia îi întorcea Lidiei stomacul pe dos. Ar fi vrut să scape de atingerea lui. Dar, dacă intra în jocul lui, nu i-ar câştiga încrederea? Dacă Nic credea că era gata să meargă pe mâna lui, pentru a rămâne mama lui Nicky, poate îl va convinge să o lase să îl adopte pe Nicky. După aceea, mai târziu, ea şi Nicky găseau o cale să scape din mâinile lui.

„Ajută-mă, Doamne! Ajută-mă să ştiu ce să fac!"

Ea şovăi un moment prea lung. Mama intră cu forţa între ei.

— Ia-ţi mâinile murdare de pe fata mea. Nu vrea să aibă nimic de-a face cu tine.

Nic strâmbă buzele într-un mârâit de furie. Pentru o clipă, Lidia se temu că putea chiar să o lovească pe mama ei, dar apoi el se suci iute pe călcâi şi intră în birou. Se trânti pe canapea, afişă un rânjet pe faţă şi rămase cu ochii pe jumătate închişi.

— Uiţi ceva, domniţă.

Mama o cuprinse pe Lidia de mijloc şi stătură amândouă în uşă, numai urechi.

— La mine-s toate cărţile câştigătoare. Puştiu' îmi aparţine legal şi toţi vreţi ce-i al meu. Aşa că, dacă domnişoara Eldredge de faţă vrea să facă pe mama în continuare, va trebui să facă asta cu binecuvântarea mea. El îi făcu semn cu ochiul. Ţineţi minte.

El se aplecă, trecându-şi un picior peste celălalt, şi închise ochii. Mama ţinea mâna la gură, cu ochii plini de lacrimi. Întâlni privirea Lidiei, care avea o expresie chinuită. Fata înclină capul în semn de înţelegere tăcută. Nu aveau scăpare în clipa aceea. Nic Pankin nu venise acolo ca să plece.

21

Mica o conduse pe mamă şi pe copiii ei la uşă, fiecare băiat mândrindu-se cu bandajele cele noi. Mica nu se putu abţine să râdă îngăduitor. Copiii erau la fel peste tot, un bandaj era un semn de curaj.

Închise uşa înapoia lor, simţind iar aceeaşi nelinişte chinuitoare de acum un ceas. Nu şi-l putea scoate din minte pe Nicky. În tot timpul cât curăţase şi bandajase genunchii şi coatele zdrelite ale băieţilor, care se rostogoliseră pe un drumeag pietruit, după ce căzuseră de pe un scuter improvizat, stătuse cu mintea la Nicky.

Oare de ce un copil aflat la kilometri distanţă îl făcea să se gândească la el şi nu la cei din faţa lui? Nefiind nimeni în clinică, afară de un voluntar care făcea curat în sala de consultaţii, avea timp la dispoziţie. Merse la telefon şi formă numărul de acasă al Lidiei, pe care deja îl ştia pe dinafară. La fel ca de celelalte ori, ţârâitul continua fără a primi un răspuns.

Teama crescu. Ar fi trebuit să o găsească până acum. Ceva, probabil, se întâmplase. În străfundul inimii începea să înţeleagă lucrurile. Nicky şi Lidia aveau nevoie de el. Fără să stea pe gânduri, deschise carneţelul pe care îl ţinea în sertarul biroului şi găsi numărul doctorului Stanford, medicul din Manhattan care oferea sprijinul cel mai important clinicii. Formă numărul odată cu bătăile puternice ale inimii sale. Cineva de la recepţie răspunse la primul apel.

Mica trase o gură bună de aer şi vorbi repede.

— Sunt doctorul Mica Hatcher de la Clinica Queens. Am nevoie ca doctorul Stanford să-mi trimită un stagiar care să fie la clinică pentru câteva zile şi trebuie rezolvat totul cât mai repede cu putinţă. Vă rog să-i spuneţi să mă sune cât poate de repede. Vă mulţumesc.

El puse receptorul în furcă, de îndată ce persoana de la recepţie primi mesajul, apoi merse grăbit în sala de

consultaţii pentru a vorbi cu voluntarul său.

— Marc, nu ştiu sigur când voi reuşi să plec, dar o să las clinica pe mâinile unui stagiar vreo săptămână şi ceva. Eşti dispus să-l ajuţi să se instaleze, să-i arăţi unde ţinem necesarul şi toate celelalte?

— Desigur, Mica. Bărbatul îl privi pe Mica mai bine. S-a întâmplat ceva?

Lui Mica i se strânse stomacul.

— Mă tem că da.

— Pot să dau şi eu o mână de ajutor?

— Da. Mica închise ochii, întărindu-se în faţa neliniştii mari care îi apăsa pieptul. Te poţi ruga.

*

O maşină trase pe aleea din spatele casei, cu siguranţă tatăl Lidiei şi Nicky se întorceau acasă de la plimbare. Lidia simţi deodată un nod în gât. Se uită în direcţia lui Nic. El ţinea ochii închişi, la fel cum făcuse în ultimele douăzeci de minute. Dormea oare? Poate reuşea să meargă pe furiş la uşa din spate şi să îşi pună pe fugă tatăl de acolo.

Ea îi transmise fără cuvinte un mesaj mamei, cu palmele ridicate însemnând „stai aici”. Mama înclină capul şi Lidia o luă pe hol. Până să ajungă la uşa de dinapoi, aceasta se deschise brusc şi Nicky dădu buzna înăuntru, cu obrajii cu gropiţe transpiraţi şi cu părul zbârlit.

— Mamă, bunu m-a lăsat să-mi scot capu’ pe geam!

Vocea lui piţigăiată, plină de vioiciune, aproape străpunse urechile Lidiei. Ea şuieră de teamă, aruncând o privire înnebunită peste umăr. Se auzeau cizme grele pe podea. Nic se ridicase şi venea spre ei. Fără să stea pe gânduri, îl luă pe Nicky în braţe şi fugi spre uşa din spate, aproape lovindu-se de tatăl ei.

— Lidia, ce Doamne sfinte, ochii tatălui lunecară peste umărul Lidiei. Căscă gura şi făcu doi paşi clătinători în spate, blocându-i fuga fără să vrea.

Înfrântă, Lidia se întoarse în timp ce Nic păşea în uşa de la bucătărie. Acelaşi rânjet viclean pe care îl avea când

intrase cu forţa în casă cu o jumătate de ceas mai devreme era întipărit pe faţa lui. Oare cum a putut să îl vadă vreodată fermecător şi chipeş? în braţele ei, Nicky se întoarse ca să privească la străinul cel înalt.

El încreţi fruntea şi arătă cu mâna spre umărul lui Nic.

— Nenea acela e lovit rău.

Temându-se de reacţia lui Nic, Lidia îl corectă în şoaptă.

— Şşt, Nicky, fii politicos.

Nic izbucni în râs.

— Hei, e iute la minte, aşa-i?

El intră în bucătărie. Tatăl merse lângă Lidia, punând mâna protector pe spatele lui Nicky. Nic stătea cu ochii la Nicky în timp ce înainta încet. Nicky se uita la Nic, ochii lui mari oglindind numai curiozitatea, dar nu frica. Nic se opri la numai un metru de Lidia şi stătu tăcut, părând fermecat la vederea fiului său.

Înlemnită în uşa bucătăriei, mama îşi ţinea amândouă mâinile pe gură. Respiraţia grea a tatălui răsuna în urechile Lidiei. Povara caldă a lui Nicky îi umplea braţele. Cu simţurile treze, dar ciudat de amorţite, Lidia avea sentimentul că urmăreau o piesă de teatru, care se desfăşura pe o scenă. Ea făcea parte din ea, dar nu îşi cunoştea rolul.

Îi venea să ţipe, dar se abţinu, hotărâtă să nu îşi sperie fiul.

— Salutare, domnule.

Salutul nevinovat al lui Nicky îi umplu de lacrimi ochii Lidiei.

— Salutare. Uimitor, dar vocea lui Nic suna blând, în ciuda tonului grav. El îşi scutură capul ca pentru a şi-l limpezi. Aruncă o privire spre Lidia. Nu m-aşteptam să semene atât de tare cu Eleanor.

Nicky lăsă capul într-o parte.

— Cine-i Ellanor?

Nic râse.

— E-lea-nor, repetă el rar. Apoi ridică din umeri. O

persoană pe care am cunoscut-o cu multă vreme în urmă.

— O! Nicky îi cuprinse obrajii Lidiei cu mâinile amândouă, captivându-i atenţia. Mamă, mi-e sete. Îmi dai să beau ceva?

— „Poţi” să îmi dai… îl corectă ea automat, dar apoi îl duse pe Nicky la chiuvetă, unde turnă un pahar cu apă.

El bău apa cu poftă, sorbind cu zgomot, aşa cum fac băieţii mici, şi totul se petrecu în timp ce Nic Pankin stătea ţintuit locului, cu ochii la ei. După ce termină de băut, Nicky exclamă satisfăcut şi îi dădu paharul Lidiei. El zâmbi fericit.

— Mulţumesc. Cobor?

Lidia îl strânse mai tare. Nicky oftă.

— „Pot să „cobor?

— Da. Vocea tăioasă a lui Nic o făcu pe Lidia să tresară. Pune-l jos. Ia să mă uit bine la el.

Lidia, prea înspăimântată ca să facă altfel, îl lăsă pe Nicky în picioare pe podea, dar rămase cu o mână pe umărul lui ca să îl ţină aproape. Ca de obicei, şosetele lui Nicky erau mototolite în jurul gleznelor, deasupra papucilor sport, de culoare maro. Genunchii lui slăbuţi, de sub tivul pantalonilor scurţi, albaştri păreau mult mai firavi în ochii Lidiei decât fuseseră oricând până atunci. Poate din pricina faptului că îl vedea în preajma unui bărbat atât de înalt şi cu umeri atât de laţi.

Foarte încet Nic se lăsă pe vine şi îi întinse mâna lui Nicky.

— Haide aici, băiete. Să tragem sus şosetele.

Nicky se suci, scăpă din mâna Lidiei şi făcu un salt înainte, punând întâi un picior subţire în faţă, apoi pe celălalt. Lui Nic îi luă puţin timp să tragă şosetele la locul lor, folosindu-se de o singură mână, dar duse treaba la bun sfârşit.

— E mai bine, băiete?

— Eu sunt Nicky. Nicky stătea în faţa tatălui său, cu mâinile la spate. Nicholas Allan Eldredge Al Treilea, dar mama – el arătă cu mâna peste umăr spre Lidia – îmi zice

Nicky. Poţi să îmi spui şi tu la fel.

Nic râse, scoţând un sunet răguşit.

— O, da? îţi place mai mult decât „băiete”, aşa-i?

Lidia îşi ţinea respiraţia în timp ce Nicky îşi încerca şireteniile cu Nic. Inima îi bătea nebuneşte şi se ruga în gând să primească puterea de a-l smulge pe Nicky de lângă Nic, dacă acesta ar fi încercat să i-l ia. Nic se ridică în picioare, întinzând o mână mare lui Nicky. Lidia oftă şuierând şi muşchii i se încordară. Era gata să sară pe el.

Dar Nic doar îi zbârli părul lui Nicky.

— În regulă, atunci, Nicky. Cum îţi sună?

Nicky dădu din cap, părul venindu-i pe frunte. Se legăna pe loc.

— Pe tine cum te cheamă?

Nic se uită la Lidia şi, pentru o clipă, ea îi citi nesiguranţa din ochi. Apoi el coborî privirea la copilul care stătea în aşteptarea răspunsului, mutându-se de pe un picior pe altul şi se schimbă la faţă.

— Mă cheamă Nic. Dar îmi poţi zice tati.

Nicky se întoarse cu totul şi îi aruncă Lidiei o privire nedumerită.

— Mamă?

El ridică piciorul ca pentru a merge la ea. Înainte ca altcineva să poată schiţa un gest, Nic întinse braţul pe nesimţite şi îl înfăşură pe după mijlocul lui Nicky. Ridică băiatul de la podea şi îl ţinu lipit de şold. Copilul, cu o faţă speriată, se foia să coboare.

Tatăl Lidiei păşi în faţă, cu pumnii încleştaţi.

— Pune-l jos, Pankin.

Mama întinse mâna după Nicky.

— Da, te rog să-l laşi jos.

Nicky se uită cu ochi mari la bunicul său, la bunică şi la Lidia. Dădea din picioare şi se împingea în braţul lui Nic.

— Mă strângi de-mi ies maţele!

Nic îl scutură puţin pe Nicky.

— Nu te mai mişca.

Tonul aspru îl sperie pe Nic şi îl făcu să se supună, dar ochii micuţului se umplură de lacrimi şi se uitară într-ai Lidiei.

El o chemă pe un ton plângător.

— Mamă?

În inima ei, ea repeta o rugăciune: „Ajutor… Ajutor… Te rog, ajutor…”, dar nu ştia ce putea face ca să îl oprească pe Nic să i-l ia pe Nicky.

— Mamăăă?

Strigătul lui Nicky o împinse pe Lidia să treacă la fapte. Se năpusti înainte şi îl strânse pe Nic de braţ.

— Te rog, Nic, nu aşa. Îl sperii. Te rog, lasă-l jos.

Nic se încruntă.

— Dacă-l pun jos, ai de gând să faci un lucru necugetat?

— N-o să fac nimic din ce l-ar putea pune pe Nicky în primejdie.

Ea respira scurt, pe nas, în timp ce încrucişa priviri cu Nic, aşteptându-l pe acesta să aibă încredere în ea. Nicky întindea braţele spre ea şi, după aproape o veşnicie, Nic se aplecă puţin în faţă şi îi puse fiul în braţe. Nicky îşi încolăci braţele şi picioarele în jurul ei ca o maimuţă care se agăţa de un copac. Scoase limba şi se uită urât peste umăr la Nic.

— M-ai speriat.

— Îmi pare rău, băiete. Am vrut numai să te ţin în braţe.

— Eu sunt Nicky.

Nicky îşi îngropă faţa în căuşul gâtului Lidiei.

— Nu vezi ce-i faci? îl întrebă tatăl cu glas de tunet. I se vedeau venele de la tâmple. Dacă-ţi pasă câtuşi de puţin de el, vei pleca.

Nic strânse din dinţi.

— Nu pot să fac asta. E tot ce am şi-l vreau.

Lidia ţinea capul lui Nicky lipit de gâtul ei şi şopti.

— N-ai să… n-ai să-l vinzi?

Nic se legăna pe călcâiele cizmelor. Privirea îi rămase la părul lui Nicky: zulufii lui negri semănau atât de mult cu buclele lucioase ce-i împodobiseră cândva umerii lui

Eleanor. O urmă de duioşie apăru în privirea lui. Apoi însă, el îşi şterse de pe faţă orice emoţie şi se întoarse iute către tatăl Lidiei.

— Bănui că asta depinde de tatăl tău aici de faţă. Ca să îl ţin, va trebui să am grijă de el. Am nevoie de o slujbă serioasă. Ai una pentru mine?

Tatăl îşi trase umerii, îndreptându-se de spate cât era de înalt, dar cu cel puţin zece centimetri mai scund decât Nic. Pe faţa lui se vedea pete roşii de nervi.

— Ştii foarte bine de ce te-am dat afară prima oară. S-a schimbat ceva?

Lidia trase repede o gură de aer. „O, tată, te rog, doar spune-i da!”

— Nu. Şi nici n-am de gând.

Răspunsul sec al lui Nic păru să îl mânie pe tată şi mai tare.

— N-am de gând să las pe cineva cu „năravu’” tău să muncească la mine în fabrică. Siguranţa tuturor ar fi în pericol.

Lidia simţi că i se moaie genunchii. Se rezemă de masa din bucătărie ca să nu cadă jos. De ce oare tatăl ei nu putea să îşi înfrâneze mândria şi să îi dea slujba lui Nic? Măcar aşa ar putea sta cu ochii pe el… şi ar şti de Nicky.

— Atunci nu pot garanta ce se va-ntâmpla cu băiatu’. Nic se întoarse către Lidia. Arătă cu degetul mare al mâinii spre uşa din faţă. Îl poţi scoate tu afară sau mi-l dai aici.

Lacrimile curgeau şiroi pe faţa Lidiei.

— Te rog, Nic. Te rog, nu-i face aşa ceva.

„Şi nici mie”.

Tatăl veni spre ei, băgând mâna în buzunar. Lidia căscă gura, pregătită să se facă scut pentru Nicky, dacă tatăl ei scotea cumva pistolul. Dar el îi întinse lui Nic un teanc de bani prinşi cu o agrafă.

— Ia-i. Ia-i pe toţi. Dar lasă-l pe Nicky şi nu te mai întoarce niciodată.

Nic se încruntă.

— Trebuie că glumeşti! Ai pune poliţaii pe urmele mele cât ai clipi, chipurile că i-am furat de la tine. Nu sunt idiot.

— N-o să chem poliţia. Tot ce-ţi cer e cuvântul tău că n-o să mai vii niciodată după Nicky.

Nic se uită la teancul gros de bancnote. Îşi tot strângea şi desfăcea mâna.

„Ia-i! Te rog, Doamne, fă-l să-i ia”. În timpul celor câteva secunde care se scurseră, Lidia se ruga în inima ei, suspinele încete al mamei şi ale lui Nicky fiind singurele vibraţii sonore din încăpere. După aceea, o expresie dispreţuitoare se aşternu pe faţa lui Nic, care îşi aţinti privirea aspră asupra tatălui.

— Asta ar fi o rezolvare foarte uşoară pentru tine, nu-i aşa, bătrâne? Numa că răspunsu’ e nu. Mi-ai luat băiatu’, slujba, demnitatea atunci când m-ai dat afară de la fabrică. Crezi că poţi cumpăra orice cu banii tăi. Ei bine, pe mine nu mă poţi cumpăra. Am venit să iau ce-i al meu. Aşa că, Lidia – întoarse privirea spre ea – e mai uşor dacă-l duci tu la camionetă, dacă nu, îl iau eu de aici.

— Nic, te rog…

Lidia îşi înăbuşi un vaier de amărăciune. Unde era îngerul ei răzbunător? Nu putea Dumnezeu să trimită unul din mesagerii Lui să coboare din cer deodată şi să îi salveze fiul? Nic făcu un salt în faţă şi îl cuprinse pe Nicky pe după mijloc. Nicky ţipă înspăimântat în timp ce Nic îl smulgea din braţele tremurânde ale Lidiei.

Tatăl Lidiei dădu fuga şi îl prinse pe Nicky de încheieturile mâinilor, iar cei doi bărbaţi se înlănţuiră ca într-o luptă cu odgonul, în care Nicky era frânghia. Ţipetele băieţelului se înteţiră, privirea lui plină de teamă sfredelind ochii Lidiei şi implorând, aproape făcându-i inima fărâme.

Ea strigă.

— Tată! Nic! îi faceţi rău! Opriţi-vă!

Încăierarea încetă atât de brusc încât Nic se dădu îndărăt clătinându-se, aproape să îl scape pe Nicky, care se zvârcolea ca să se desprindă. Nic schimbă poziţia, ţinându-l

pe băiat atârnat sub braţul lui, ca pe un sac de cartofi.

Aruncă o privire încruntată celorlalţi adulţi din încăpere, pe rând şi mârâi la ei.

— Următorii care s-amestecă are să-l facă pe puştiu' ăsta să pice-n cap. Asta vreţi?

Tatăl strânse pumnii, trupul i se arcui spre Nic. Lidia fugi lângă el şi îi cuprinse braţul încordat cu mâinile sale.

— Nu vrem să păţească nimic Nicky.

Ea îi vorbea lui Nic, dar se ruga ca tatăl să ţină cont de cuvintele ei.

— Fată deşteaptă. Nic o luă spre hol. Nicky nu se mai zvârcolea, dar continua să scâncească. Am primit ce voiam, aşa că plec acum.

Lidia fugi după el, iar tatăl ei o urmă. Ţinea neputincioasă mâinile întinse către Nicky, care stătea agăţat de braţul lui Nic, ca o păpuşă din cârpe, însă mersul grăbit al lui Nic îl ţinea pe Nicky departe de atingerea ei.

Ajunşi afară, Nic o luă cu paşi mari spre camionetă, dar, din pricină că Nicky îi ţinea mâna ocupată, nu putu deschide uşa.

Se întoarse iute spre Lidia.

— O să-l pun jos. Să nu faci vreo prostie. Privirea lui ameninţătoare trecu pe lângă Lidia la tatăl care stătea furios în spatele ei şi coborî tonul, aproape vorbind în şoaptă. Am o puşcă în portbagaj, în cutia de mănuşi. Dacă-l iei şi-ncerci să fugi…

Ameninţarea plutea în aer. Lidia privea ţintă la faţa mânioasă a lui Nic, cu inima bătând să îi spargă pieptul. Oare doar se lăuda? Era posibil, dar nu îndrăznea să rişte.

Răspunse printre dinţi.

— N-am să risc.

El se aplecă puţin, lăsându-l pe Nicky cu picioarele în iarbă. Îl momentul în care Nicky fu iar cu picioarele pe pământ, dădu să fugă spre Lidia. Dar Nic îl apucă pe băieţel de guler cu o mişcare iute.

— Nu fugi, băiete!

Lacrimile şiroiau pe obrajii roşii ai lui Nicky. Buza de jos îi tremura, ochii lui negri îi trimiteau rugăminţi fierbinţi, iar braţele îi stăteau întinse, dar şi el, şi Lidia rămaseră locului ascultători, în timp ce Nic deschidea uşa cu un gest scurt şi brutal. El îi făcu semn cu mâna către scaunul foarte uzat.

— Urcă.

Nicky se încovoie de spate şi îi aruncă o privire nelămurită lui Nic.

— Unde merg?

— Cu mine.

Apucând cămaşa lui Nicky cu mâna, Nic ridică băiatul, care se zvârcolea, şi îl urcă în cabina camionetei.

Nicky ţipă luat prin surprindere. Se foia pe genunchii lui Nic, în timp ce acesta trântea uşa. Se aplecă peste geamul deschis şi strigă plângând.

— Mamă?

Nic lovi cu palma în uşă.

— Treci înapoi înăuntru!

Hohotele de plâns ale lui Nicky deveniră frenetice, străpungând inima Lidiei cu o durere atât de puternică încât ea abia îşi putea trage suflarea. Lidia se năpusti spre ei.

— Nic, lasă-mă să-l liniştesc măcar! îl sperii!

Nic se uita când la ea, când la băiat şi ceva în expresia lui dură se domoli. Îndreptă degetul mare al mâinii către Nicky.

— Haide. Fă-l să se liniştească. Zeflemeaua îi strâmba iar faţa. Nu vreau să-l aud cum se văicăreşte tot drumu’.

Fără să ia seama la felul răutăcios de a gândi al lui Nic, Lidia se aplecă peste geamul deschis şi îşi mângâie fiul pe spate. Nicky se agăţă de gâtul ei cu disperare, degetele lui micuţe înfigându-i-se în piele.

— Nicky, iubirea mea, tu ascultă de mama. Chinul îi strangula corzile vocale, făcând să îi tremure vocea, dar trebuia să facă situaţia mai uşoară pentru Nicky. Mergi la o plimbare. Stai sus pe scaun şi priveşte afară. Va fi un drum distractiv, Nicky.

Încet Nicky îşi dezlipi obrazul ud de lacrimi de pe umărul ei.

— Merg la plimbare? Vocea îi tremura.

— Da. Lidia îl ajută să se aşeze pe scaun. Îi şterse lacrimile cu vârfurile degetelor, apoi îi aranjă părul pe spate. O plimbare cu... Ea nu putea să îi spună monstrului care stătea cu privirea mânioasă la ei „tati”. Nic.

— Poţi veni şi tu?

Ea se uită la Nic. El scutură din cap. Lidia simţi un cuţit răsucindu-i-se în piept.

— Nu, dragostea mea. Doar tu şi Nic.

Alte lacrimi curgeau pe obrajii lui.

— Da eu nu vreau să merg fără tine, mamă.

Lidia simţi nerăbdarea lui Nic. Aruncă o privire fugară peste umăr, implorându-l în tăcere să îi mai dea timp. Mama venea fugind prin curte cu ursuleţul de pluş al lui Nicky, pe care i-l întinse băieţelului. Nic puse mâna pe ursul foarte uzat şi vru să arunce animalul de jucărie pe bancheta camionetei, dar se opri, privind ursuleţul pentru o clipă, cu o expresie de nedesluşit. El oftă, apoi pufni. Dintr-un singur pas uriaş, o împinse pe Lidia la o parte şi azvârli ursuleţul prin geamul deschis.

— Poftim. Acuma nu mai eşti singur.

Nicky strânse la piept jucăria ponosită.

— Te rog, hai şi tu mamă.

Inima Lidiei chiar se făcuse numai fărâme. Nu simţise niciodată o asemenea agonie.

— Nu pot, scumpetea mea.

Ea trase aer adânc în piept şi afişă un zâmbet forţat. Îi cuprinse faţa în mâini, îl sărută pe frunte, pe obraji şi pe buzele ca petalele de floare. Îi adulmecă mirosul de copil, întipărindu-şi în minte fiecare pistrui, fiecare zgârietură, fiecare şuviţă răzleaţă din părul lui.

— Dar să nu uiţi că peste tot pe unde mergi tu, merge şi Iisus. Nu eşti singur niciodată, Nicky. Ea trase o gură de aer, cutremurându-se. Acum, mergi şi distrează-te. Şi să-mi

povesteşti cum a fost… când ne-om revedea.

Nic bombănea în spatele ei. Se întoarse. Lacrimile îi înceţoşau privirea, dar zise apăsat.

— Îl voi revedea, Nic. Nu-l poţi ţine departe de mine la nesfârşit. E fiul meu.

Nic se aplecă către ea, apropiindu-se cu faţa la câţiva centimetri de a ei.

— Fiul e „al meu”, Lidia.

Bărbatul ocoli camioneta cu paşi mari, se puse cu elan pe scaun şi sună din claxon. Motorul se trezi la viaţă cu mare zarvă.

Nicky strânse degetele pe cadrul geamului. Lacrimile îi şiroiau pe obrajii palizi. Gura formă cuvântul „mamă”, Lidia însă nu îl auzi din pricina zgomotului făcut de motor.

Apoi, camioneta porni la drum, zgâlţâindu-se din toate baierele şi doborându-l pe Nicky pe spătarul scaunului, în timp ce Nic conducea maşina spre alte zări. Lidia, cu mâinile întinse, făcu vreo câţiva paşi împiedicaţi în urma camionetei. Zădărnicia mişcării îi îngreuna picioarele, dar ea rămase în drum, cu mâinile întinse şi cu ochii aţintiţi la creştetul lui Nicky ce se întrezărea la geamul din spate.

Rămase locului, înlemnită, până ce camioneta o luă pe după cotitură şi se făcu nevăzută. Chiar şi atunci, ea rămase cu ochii aţintiţi, rugându-se… sperând… că ar putea reapărea.

— Lidia? Mama puse mâna pe braţul Lidiei, cu lacrimi şiroind pe obraji. Continuă cu o voce răguşită. Am sunat la poliţie. Sunt pe drum.

Disperarea o cocoşase pe Lidia.

— Ce mai contează acum? A plecat.

Privirea îi trecu pe lângă silueta mamei spre mijlocul curţii, unde stătea tatăl ei, ţintuit locului. Parcă ar fi fost sculptat în piatră, atât de nemişcată şi de rigidă îi era înfăţişarea. Furia urla în mintea Lidiei. Cu pumnii strânşi, se duse clătinându-se spre tatăl ei, picioarele-i de plumb împleticindu-i mersul.

— O slujbă. Tot ce aveai de făcut era să-i dai o slujbă şi am fi putut păstra legătura cu Nicky până o scoteam la capăt.

Tatăl ridică brusc capul, scăpărând din ochi.

— N-o să angajez un drogat.

— N-o să angajezi…? Ea îşi prinse părul de la tâmple şi strigă destul de tare să o audă întreg cartierul. Ai stat acolo când drogatul a plecat cu maşina şi cu fiul meu! Durerea imensă o copleşea. În hohote de plâns, căzu în genunchi. Fiul meu. Copilaşul meu, copilul meu…

Cuvintele ei sunau ca gemetele unui animal. Mama îngenunche lângă ea, cuprinzând-o pe Lidia în braţe şi legănându-se şi plângând odată cu ea. Se tânguiau împreună pentru pierderea lor, dar nimic nu le alina tristeţea, chiar dacă sufereau împreună. Când, în cele din urmă, Lidia înălţă capul, tatăl ei plecase.

22

Nic ţinea strâns de volan scrâşnind din dinţi. Se uita la copilul care strângea ursuleţul la piept şi plângea. Plânsetele îi străpungeau urechile lui Nic. Dacă ar avea o mână liberă i-ar da băiatului o palmă zdravănă ca să aibă motiv pentru toate mieunăturile acelea.

— Mai taci cu schieunatu acuma, îi porunci Nic.

Camioneta lovi un dâmb şi Nicky căzu de pe banchetă. Scoase un ţipăt ascuţit de spaimă, dar şocul îi înăbuşi vaierele. Pentru moment. Tot clătinându-se înainte şi înapoi, băieţelul se piti iar în colţ, cât putu mai departe de Nic, fără a sări pe geam.

Lacrimile îi scăldau obrajii şi îi atârnau pe genele dese, făcându-le ascuţite şi ude.

Nic îşi întoarse privirea în faţă, atent la drumul ce ducea spre Weston, hotărât să dea uitării imaginea lui Eleanor care îi venea în minte. Totuşi, în ciuda strădaniilor sale, amintirea rămânea, arzând precum cărbunii în sufletul său. Cât de mult plânsese ea în ziua când îi spusese că era însărcinată. Şi pe bună dreptate. Nic se arătase furios. Nu îi spusese el că nu voia copii? Nu avusese niciodată ceva al său – nimic de valoare, cu siguranţă. Şi nu voia să o împartă pe Eleanor cu nimic şi cu nimeni. Nu erau căsătoriţi de nici şase luni şi ea avea deja o familie. Iar după aceea fugise, alegând copilul în locul lui. Nic scoase un mârâit gros, băiatul scânci şi se ghemui deasupra ursuleţului.

Nic aruncă încă o privire scurtă spre fiul lui Eleanor. Micuţul îi întâlni privirea, durerea şi teama oglindindu-se în ochii lui. Sufletul îl ardea tot mai tare. Ochii băiatului, pe faţa lui ca o inimioară, cu nas cârn şi buze arcuite – îi aminteau durerea pe care i-o pricinuise femeii pe care o iubise şi pierduse.

Iar acum, dacă dădea băiatul doamnei Bachman, va pierde singura legătură pe care o mai avea cu Eleanor. Dar trebuia să îl dea familiei Bachman – cum altfel să facă rost

de bani? Era confuz. Dorinţa ciudată de a păstra băiatul, care semăna cu femeia pe care o iubise, se izbea de dorinţa puternică de a avea banii cu care să îşi hrănească dependenţa.

— D... domnule? Vocea piţigăiată şi şovăitoare a copilului îi întrerupse gândurile lui Nic. Eu... nu mă simt prea bine.

Nic aruncă o privire la faţa asudată şi albă a lui Nicky şi înjură. Smuci volanul, făcând camioneta să sară de pe drum, pe un petic de iarbă, aproape secerând un pâlc de tufe pitice. Motorul se opri de tot. Scrâşnind din dinţi de nervi, Nic întinse mâna pe lângă Nicky şi întoarse mânerul uşii, însă clanţa unsuroasă rămase blocată. El mişcă mânerul cu putere, scoţând în barbă o înjurătură după alta. Trebuia să scoată băiatul din camionetă înainte ca acesta să facă o mare mizerie.

Închizătoarea cedă până la urmă, iar Nic deschise larg uşa, numai că, până să îl poată prinde pe Nicky de braţ şi să îl pună pe marginea drumului, tot ce avea băiatul în stomac se împrăştie pe mâneca lui Nic, în poala lui Nicky şi pe scaun. Nic înjură iar şi se trase îndărăt, lovindu-se cu capul de uşă.

Nicky începu să plângă din nou şi zise printre hohote.

— Îmi pare rău! îmi pare rău, domnule! N-am vrut să fac asta.

— Taci! Numai... taci!

Mirosul greu îi întoarse lui Nic stomacul pe dos, iar ţipetele ascuţite ale băiatului îi făceau inima să bată mai tare. Lăsă geamul din dreptul său şi scoase capul prin deschizătură, inhalând cu nesaţ aerul umed, în timp ce Nicky plângea cu hohote în partea cealaltă a maşinii. Nic îşi apăsă pumnul pe frunte, ţinând ochii strânşi.

Ce să facă acum? Nu putea duce un puşti plin de vomă în salonul elegant al familiei Bachman. Doamna Bachman s-ar strâmba la faţă de scârbă. Trebuia să îl ducă pe Nicky la apartamentul său, să îl spele, apoi să facă drumul la

Weston.

Înăbuşindu-şi un rând de blasfemii, porni motorul, întoarse camioneta pe banda cealaltă şi o luă înapoi spre Boston.

*

Mica îi mulţumi şoferului de taxi, îşi luă valiza şi o luă cu paşi grăbiţi pe trotuarul ce ducea la uşa casei Lidiei. Simţea şi mai intens apăsarea prevestirii pe care o simţise încă din New York, cu o săptămână în urmă, de parcă nişte gheare de gheaţă îi strângeau inima.

Zilele de aşteptare după medicul care să îl înlocuiască fuseseră o agonie, dar acum, odată ajuns în Boston, Mica nu era sigur dacă să apese pe butonul soneriei sau nu – ce să vadă în ochii Lidiei? El trase aer adânc în piept şi îşi forţă degetul ce tremura să atingă butonul, apoi păşi îndărăt.

După câteva clipe, uşa se deschise încet şi i-o aduse înainte pe Lidia. Avea faţa lividă, mai puţin petele mov închis de sub ochi. Părul ei, de obicei lucind la lumină şi periat pe spate în plete diafane ce îi încadrau chipul, atârna moale şi fără viaţă de-a lungul obrajilor supţi. Slăbise vreo cinci kilograme de când o văzuse ultima oară.

Îl trecu un val imens de îngrijorare. Îl privi în ochi, împietrită de suferinţă. Ochii înroşiţi i se umplură de lacrimi.

— Mica…

Din senin, se aruncă în braţele lui.

Mica lăsă valiza din mână şi o strânse tare la piept. Hohotele ei de plâns erau atât de dureroase încât Mica se temu că se va frânge în două. Nu fusese niciodată martor la o asemenea avalanşă de durere. Simţea cum îl podidesc şi pe el lacrimile.

O luă în braţe şi trecu pragul, închise apoi uşa cu piciorul, ca să fie amândoi la loc ferit, în hol. Lidia stătea încă agăţată de el, plângând cu braţele strânse în jurul gâtului său. Mica o legăna, o mângâia pe spate şi îi netezea părul, şoptind cuvinte de tot felul ca să o liniştească.

Minutele i se păreau ceasuri, aşteptând ca ea să se

liniştească. Până la urmă, hohotele de plâns deveniră suspine tremurânde, iar lacrimile şiroaie dâre pe obraji. Ea lăsă braţele în jos şi făcu un pas în spate, dar Mica încă o ţinea de mijloc. Nu era pregătit să o lase să plece de lângă el. După o asemenea descărcare emoţională, se temea să nu leşine.

Stătea în faţa lui, sprijinindu-şi mâinile uşor pe braţele lui, cu ochii umflaţi şi plecaţi.

— Îmi pare rău, Mica. N-ar fi trebuit să mă pierd într-un asemenea hal.

El încordă degetele şi reuşi să schiţeze un zâmbet timid.

— Să nu te scuzi. Ai dreptul să plângi zdravăn din când în când – Dumnezeu ne-a dat lacrimile cu un motiv. Ai avut o durere şi te-ai descărcat. El tăcu, chinuit de nodul de îngrijorare care îi stătea în gât. Supărarea… E vorba despre Nicky, aşa-i?

Ochii Lidiei se umplură iar de lacrimi, dar se muşcă de buza de jos şi îşi ţinu emoţiile în frâu. Aprobă dând din cap şi căzându-i părul pe frunte. Duse mâna să îl culeagă înapoi, cu degete tremurânde.

— Nic l-a luat acum şase zile.

— Şi n-ai mâncat deloc de când a plecat, aşa e?

Încet, ea dădu din cap la stânga, la dreapta, apoi iar la stânga.

— Nu pot să mănânc când mă-ntreb dacă Nicky a mâncat ceva la cină. Totul are gust de rumeguş. Eu doar… chiar nu am puterea să trăiesc fără el.

— De ce nu m-ai sunat?

Ea încruntă fruntea şi ridică o privire mirată la el.

— În scrisoare ziceai că ai un angajament… că vei fi plecat. Mica bombăni în sinea lui. Trebuia să sune de mai multe ori.

Să fi trimis o telegramă. Să fi trimis pe cineva în locul său. O lăsase baltă. Şi pe Nicky la fel. Lăsă capul în pământ, copleşit de sentimentul de vinovăţie.

— De ce ai venit, Mica?

Întrebarea ei simplă îl readuse în simţiri. El o conduse în salon, o ajută să se aşeze la un capăt al canapelei, iar el se puse la capătul celălalt.

— Am tot presimţit că se întâmplă ceva rău. Am încercat să sun de câteva ori, dar n-a răspuns nimeni la telefon. Îngrijorarea m-a pus pe jar. Am ştiut că nu-mi voi afla liniştea decât atunci când voi vedea cu ochii mei că eşti bine.

Lidia oftă din greu.

— Nu sunt bine. Nu voi mai fi niciodată bine. Ea stătea cu privirea aţintită în faţă, cu faţa chinuită. Cum fac asta, Mica? Cum îşi lasă mamele din Polonia copiii cu străini?

Mica veni mai aproape şi o luă de mână. Stătea lipsită de vlagă în prinsoarea lui.

— Fac asta cu nădejdea că-şi vor salva copiii.

Ea scutură din cap.

— E oribil să fii despărţit de copilul tău. Femeile acelea ai căror copii au venit în America... copiii sunt în siguranţă, dar mamele lor nu-i vor mai vedea niciodată. Niciodată! Ea se cutremură, ghemuindu-se. Nu pot răbda gândul că n-o să-l mai văd pe Nicky niciodată. Şi n-am liniştea că se află în siguranţă. Cu un om ca Nic, fără-ndoială că nu este în siguranţă.

— Judecătorul l-a încredinţat pe Nicky lui Pankin, chiar dacă a văzut scrisoarea de mărturie a doamnei Fenwick?

Lidia îngustă ochii.

— Nic s-a prezentat aici în ziua când am găsit pachetul de la tine în cutia poştală. N-am mai avut deloc şansa de a merge la un judecător. Nic l-a luat înainte să putem ajunge la el.

Mica se simţea extrem de vinovat. Ar fi trebuit să urce într-un tren şi să aducă documentele personal, în clipa când le-a avut în mână.

— Mama a sunat la poliţie în ziua când Nic a venit pe capul nostru. Au venit la aproape o oră după plecarea lui. Chipul ei se întunecă. Şi, tocmai cum a zis Nic, i-au ţinut

partea când am recunoscut că Nic este tatăl lui Nicky. N-au vrut să audă de îngrijorarea mea şi m-au ameninţat că... mă pun sub acuzaţie dacă voi încerca să-l iau pe Nicky de lângă tatăl lui adevărat. Bărbia îi tremura. Nu-i drept, Mica.

Mica era de aceeaşi părere, dar lamentarea pe marginea acestor lucruri nu avea să îl ajute pe Nicky.

— Dar ai hârtiile acum. Şi tatăl tău are avocat. Du hârtiile la un judecător şi luptă să-ţi recâştigi fiul. Nu renunţa şi nu te da bătută din pricina lui Pankin.

Dorinţa de a se apăra luci în ochii umflaţi ai Lidiei.

— Am folosit aproape toate cupoanele de benzină şi pe ale tatălui meu, făcând drumuri cu maşina la oraş, ca să îi caut pe Nic şi pe Nicky. Dar totul pare în zadar. Cum mă pot bate pentru el când nici măcar nu ştiu unde e? Lidia se îndoi de spate. Lăsă capul în jos. Nu ştiu ce să mai fac.

Mica o privi în postura de om învins. Ce se întâmplase cu femeia hotărâtă şi tenace pe care o cunoscuse în trecut? Tristeţea îi stinsese dorinţa de a lupta. O strânse de mână.

— Unde sunt părinţii tăi?

— Tata e la muncă şi mama s-a dus la piaţă.

— Ce a făcut tatăl tău când a încercat să dea de urma lui Nicky?

— Nimic. Buzele Lidiei luară o formă ce exprima amărăciunea. Tata n-a făcut nimic. Se poartă de parcă n-ar fi existat niciodată un copil pe nume Nicky, care îi spunea bunu. Când plângem, eu sau mama, el părăseşte încăperea. N-are pic de îngăduinţă pentru inimile noastre frânte.

Mica îşi ţinu frustrarea pentru sine, nedorind să o amărască pe Lidia şi mai tare. Dar gândurile lui se îndreptau împotriva lui N. Allan Eldredge. Ce om încăpăţânat era tatăl Lidiei. Mica trase aer adânc în piept şi se ridică de pe canapea.

— Atunci îţi propun să facem ce ar fi trebuit făcut în ziua când Pankin a ieşit pe uşă. O să ducem scrisoarea şi registrul doamnei Fenwick la poliţie. Nu la un poliţist

oarecare de pe stradă, ci la şeful poliţiei. Îi vei spune tot ceţi poţi aminti despre ziua când Pankin a venit – cum era îmbrăcat, ce fel de maşină conducea, orice a zis, care ne-ar putea ajuta să dăm de urma lui. Apoi vom duce documentele de la doamna Fenwick la avocatul vostru, ca să poată stabili o întâlnire cu un judecător. Vom fi pregătiţi să primim custodia în momentul în care îl vom găsi pe Nicky.

Lidia tot neputincioasă părea.

— Chiar crezi că mă va asculta cineva?

Mica îşi puse mâinile în şolduri.

— Nu te-aş fi văzut o fricoasă, Lidia. Nu-mi vine să cred că îţi dă prin cap să renunţi la fiul tău fără luptă.

Cuvintele lui erau tăioase – anume alese. Dar, cumva, el trebuia să o trezească la viaţă, la acţiune. Lidia lăsă capul în jos. Tremura din tot corpul, dar strângea mâinile şi le făcea pumni. Mica aşteptă, urmărindu-i respiraţia grea şi neregulată. Deodată, ea se îndreptă de spate, cu ochi scăpărători de indignare.

— Nu sunt o fricoasă. Şi n-o să renunţ la Nicky.

Aşadar, încă avea viaţă în ea. Mica zâmbi.

— Bun. Îi luă mâinile într-ale sale. O să mergem, dar mai întâi, hai să ne rugăm. El plecă fruntea. Tată Ceresc, inimile noastre sunt în suferinţă din pricină că o persoană pe care o iubim nu e alături de noi. Dar Tu ştii în ce loc se află, Nicky e sub ochiul Tău părintesc. Ţine-l păzit de rele. Ţine-l strâns în braţele Tale iubitoare. Şi, Te rog, du-ne la el. Ne rugăm în numele Tău, amin!

— Amin! repetă Lidia şi ridică ochii la Mica, încă albă la faţă, dar cu umerii drepţi. Scrisoarea şi jurnalul doamnei Fenwick sunt în camera mea. O să le aduc şi apoi putem merge.

Mica îşi dădu cu mâna peste obraz.

— Lidia? înainte să plecăm, ar fi bine să te piepteni puţin şi să-ţi schimbi hainele.

Lidia duse mâna la şuviţele ei nearanjate şi se privi de

sus în jos. Se strâmbă.

— Vai, da. Dacă ies din casă în hainele astea şifonate, cei de la poliţie se vor întreba dacă nu cumva eu sunt dependenta de morfină.

O luă cu paşi repezi spre scări, însă, când puse piciorul pe treapta de jos, se opri şi privi înapoi la Mica.

— Mulţumesc c-ai venit… Eu… nu mi-am dat seama câtă nevoie aveam de tine.

Lui Mica i se topi inima. Vru să se scuze că nu venise mai devreme, dar ea deja urcase tropăind la etaj, înainte ca Mica să poată da un răspuns.

23

— Îl cheamă Nicolai Pankin. Are părul blond închis, lung, până la guler şi ochi verzi. Are peste un metru optzeci, umeri musculoşi, dar destul de slab. Are un singur braţ, stângul i-a fost retezat de sub umăr.

Mica stătea fără a scoate o vorbă în timp ce şeful poliţiei, care era de partea cealaltă a biroului plin de lucruri îngrămădite, consemna descrierea făcută de Lidia. Directă, hotărâtă şi clară, dădea dovadă de o tărie uimitoare, câştigându-i şi mai mult admiraţia lui Mica.

Lidia continuă.

— A plecat cu o camionetă Ford, un model mai vechi, destul de rablagit, de culoare verde închis. Şi are un băieţel cu el. Ea înghiţi în sec, nodul din gât mişcându-i-se în mod vizibil şi trăsăturile feţei i se întunecară pe moment. Cel puţin, sper să îl aibă.

Ea aruncă o privire rugătoare în direcţia lui Mica. El stătea cu cotul rezemat de colţul biroului. Îi dădu poliţistului descrierea lui Nicky. Se uită la declaraţia sa scrisă cu creion pe o foaie de hârtie galbenă: „Păr negru, cârlionţat, ochi căprui, în vârstă de patru ani, aproape un metru înălţime şi cincisprezece kilograme”. În minte îi suna vocea dulce a lui Nicky: „Eu sunt mic pentru vârsta mea”. Mica oftă ca să-şi alunge lacrimile. Cum puteau câteva rânduri mâzgălite să descrie o minunăţie de copil? îşi înghiţi lacrimile şi adăugă „E un băiat grozav. Foarte isteţ şi plin de imaginaţie. Iar când râde...” Un zâmbet involuntar îi însenină chipul lui Mica. „Îţi umple inima”.

Lidia îl strânse de mână, scânteia din ochii ei mulţumindu-i în tăcere. Netulburat de emoţiile ei, poliţistul îi puse Lidiei o întrebare.

— Şi Pankin acesta, ziceţi că este dependent de droguri?

— Da. De morfină. Acesta e motivul pentru care soţia lui n-a vrut ca pruncul să rămână la el. Se temea că i-ar face rău copilului.

— Dar copilul e cu el acum?

— Da, domnule. L-a luat pe Nicky din grija mea acum o săptămână. Nu i-am mai văzut pe niciunul dintre ei de atunci.

Poliţistul mai scrise câteva rânduri, apoi ridică iar privirea spre Lidia.

— Aveţi vreo idee unde locuieşte Pankin sau unde lucrează?

Lidia îşi ţuguie buzele.

— El nu are un loc de muncă, din câte ştiu. Cât despre locuinţă, n-am nicio idee. Ştiu doar că e undeva în Boston.

— Şi sunteţi sigură că încă e dependent de morfină?

Lidia aruncă o privire tulburată lui Mica, înainte de a da răspunsul.

— În ziua când l-a luat pe Nicky, i-a cerut o slujbă tatălui meu. Tata i-a amintit de ce a fost dat afară de la fabrică acum patru ani – din cauza dependenţei lui – şi l-a întrebat dacă situaţia s-a schimbat. Nic a răspuns că nu şi că nici nu se va schimba vreodată.

Declaraţia ei tulburătoare îi dădu fiori reci lui Mica. Omul acesta îl avea pe Nicky.

— Ei bine, vă mulţumesc că aţi venit. Vă înţeleg preocuparea. Voi pune în gardă oamenii să caute un bărbat care să se potrivească acestei descrieri. Poliţistul se aplecă în faţă, fruntea încreţindu-i-se cum se încrunta. Ca să-nţelegeţi… nu-l putem aresta decât dacă e prins făcând o faptă ilegală. Tot ce putem face e să stăm cu ochii pe el.

Lidia ridică bărbia.

— Viaţa unui copil de patru ani ar putea fi în mare primejdie, chiar în clipa asta, din cauza năravului acestui om. Am încredere că veţi spune oamenilor şi despre asta.

Şeful poliţiei aprobă dând din cap.

— Asta voi face. Mult noroc în lupta pentru custodie, domnişoară. Mi se pare că există motive bine întemeiate pentru a lua băiatul din grija tatălui.

El se ridică de pe scaun şi se depărtă cu declaraţiile în

mână, probabil ca să le arate şi celorlalţi poliţişti. Mica se dezlipi de birou. Lidia se ridică de pe scaunul din lemn ce scârţâia şi se uită la el.

— Şi acum, avocatul?

Mica arătă cu mâna spre uşile duble ce dădeau spre trotuar.

— Să mergem.

În timp ce părăseau secţia de poliţie, Lidia vorbi mai departe.

— Biroul de avocatură, la care apelează tatăl meu, e la numai câteva străzi de aici. Am putea face economie de benzină dacă am lua-o pe jos.

Cu gândul la numărul limitat de raţii de benzină pe care Mica le pusese în valiză în ultimul moment, în timp ce îşi făcea bagajul, propunerea ei era rezonabilă. De altfel, o plimbare în pas vioi i-ar mai scăpa de o parte din energia negativă.

Mica mută plicul, ce conţinea scrisoarea doamnei Fenwick şi registrul în mâna dreaptă şi îi oferi Lidiei mâna stângă.

— Sună bine.

Lidia îşi strecură mâna pe sub braţul lui. O luară spre partea de est a oraşului şi porniră la drum cu paşi hotărâţi. Acum că aveau un plan pus în aplicare, Lidia părea nerăbdătoare să îl vadă dus la bun sfârşit. Pe primele două străzi merseră în tăcere, privind drept înainte. Dar, în timp ce aşteptau să o traverseze pe cea de a treia, Lidia îl privi în ochi.

— Mica, cum ai reuşit să închizi clinica?

Mica privi la dreapta şi la stânga, apoi o conduse de-a curmezişul străzii.

— Am rugat un prieten, medic şi el, să-mi trimită un stagiar pentru câteva zile, zise zâmbind larg. A durat mai mult decât am sperat să găsesc pe cineva care să-mi ţină locul, de aceea am întârziat, dar n-aş închide-o niciodată. Prea mulţi oameni au nevoie de ea.

Lidia sări pe trotuar, trimiţându-i un zâmbet discret.

— Iubeşti clinica.

Ea făcuse mai curând o declaraţie în loc să îl întrebe, însă Mica răspunse afirmativ oricum.

— Aşa e. Dar, mai mult decât atât, acolo mi-e rostul. Dumnezeu m-a pus în locul acela. Voi rămâne până ce mă va trimite în altă parte.

Lidia strânse din buze, fruntea i se încreţi îngândurată, în timp ce îşi făceau drum printre ceilalţi pietoni de pe trotuar. În cele din urmă, ea oftă.

— Aş vrea să ştiu şi eu unde mă vrea Dumnezeu. Mă simt... fără rădăcini. Mai ales acum, că Nicky a plecat. Am sentimentul că scopul meu în viaţă a fost smuls de la locul lui şi azvârlit undeva. Mica o făcu să se oprească.

— Lidia, ştiu că suferi. Ştiu că ţi-e dor de Nicky. Vreau numai să-ţi aminteşti ceva. În Ieremia, cartea din Biblie, nu fratele meu, scrie că Dumnezeu are un plan pentru fiecare, de pace, nu de nenorocire. Acelaşi lucru e valabil şi pentru Nicky. Cumva Dumnezeu va folosi această situaţie într-un scop bun, într-o zi. Trebuie doar s-avem credinţă.

— Vreau să am credinţă. Mă simt mult mai apropiată de Dumnezeu de când am fost în New York şi am auzit vocea Lui. Ştiu că El e aici. Mi-e, pur şi simplu, dor de fiul meu. Lacrimi îi tremurau pe gene, dar le şterse repede cu vârfurile degetelor şi înaintă din nou, cu paşi hotărâţi. Eleanor a vrut ca Nicky să stea cu mine. Cred că şi pentru Nicky e lucrul cel mai bun. Îl vom găsi. Trebuie să dăm de el.

Ea se opri în faţa unei clădiri impresionante, sculptată în piatră. Mica ridică privirea şi rosti numele dăltuit pe faţada din calcar a clădirii.

„Claiborne şi Mitchell”.

Lidia dădu repede din cap.

— Acesta e locul. Să intrăm.

O hotărâre de oţel răzbătea din tonul vocii ei. Mica deschise uşa şi Lidia se duse ţintă la biroul lung, sculptat,

din mijlocul unei recepţii grandioase. El o urmă, rezistând pornirii de a scoate un fluierat plin de uimire. Era limpede că acestor doi avocaţi le mergea foarte bine. Un hol împărţea jumătatea din spate a clădirii şi a uşilor capitonate, împodobite cu sculpturi înflorite, ce se deschideau în ambele direcţii. Mica îşi imagină încăperile din spatele acestor uşi – pesemne împodobite cu lambriuri peste tot, cu covoare persane groase, cu picturi originale, în ulei şi cu candelabre din alamă la fel ca cele din hol.

Deodată îşi dădu seama cum arăta el, îmbrăcat în pantaloni de stambă, în cămaşă cu nasturi închişi până sus, cu gulerul desfăcut şi cu pantofi din piele uzaţi. Cu toate acestea, Lidia nu era câtuşi de puţin impresionată. Merse direct la recepţionerul care stătea precum un rege pe tronul lui din spatele biroului luxos.

— Trebuie să vorbesc cu domnul Claiborne de îndată. E o chestiune de însemnătate deosebită.

Ochelarii groşi făceau ochii recepţionerului şi mai mari, de parcă ar fi fost o bufniţă.

— Aveţi programare, domnişoară?

— Nu, nu am. Oricum, sunt sigură că domnul Claiborne va fi dispus să mă vadă.

— Rareori domnul Claiborne se întâlneşte cu cineva fără să aibă programare.

Omul strânse buzele, semn că vorbea serios. Lidia îndreptă umerii.

— Nu-mi aduc aminte ca tată meu să fi fost vreodată nevoit să îşi facă o programare.

— Iar tatăl dumneavoastră e...?

— Nicholas Allan Eldredge.

Recepţionerul se făcu roşu la faţă.

— Vă rog să rămâneţi aici, domnişoară Eldredge. O să văd dacă domnul Claiborne este disponibil.

El se făcu nevăzut pe hol. Lidia se întoarse cu faţa la Mica, cu un zâmbet amar pe faţă.

— Are să fie disponibil. Banii la tata deschid uşi.

— Vrei să vin şi eu cu tine?

— Nu-i nevoie, Mica, dar mulţumesc.

Ea luă plicul din mâna lui şi îl lovi uşor de coapsă. Recepţionerul se întoarse de îndată, afişând un zâmbet forţat pe faţa-i îngustă.

— Poftiţi pe aici, domnişoară Eldredge. Regret că v-am făcut să aşteptaţi.

Paşii Lidiei sunau pe podeaua din marmură, în spatele recepţionerului. O voce puternică se auzi din prima cameră, de pe stânga.

— O, micuţă Lidia, cât mă bucur să te văd!

Recepţionerul închise uşa, reducând la tăcere vocea avocatului.

Mica se duse spre nişte scaune îmbrăcate în piele şi se aşeză. Sub presiunea greutăţii lui, pielea scârţâi. Luă ultimul număr al revistei „Life” şi o răsfoi în timp ce o aştepta pe Lidia, rugându-se în gând ca lucrurile să iasă bine.

Abia se scurse un sfert de ceas şi Lidia apăru. Obrajii îi luceau şi aveau pete roşiatice, iar ochii îi sclipeau cu un aer hotărât.

Mica se ridică şi o întâmpină la jumătatea drumului.

— Ce ai aflat?

Lidia arătă cu mâna spre uşi şi se îndreptară către ieşire.

— Aşa cum i s-a spus şi tatălui meu mai devreme, va fi greu de declarat că Nic nu e apt să fie părinte, dar acest lucru se poate face cu ceva efort. Va trebui să găsim oameni dispuşi să depună mărturie că l-au văzut pe Nic folosind morfină – şi trebuie să fie recent. Mai trebuie o evidenţă a locurilor lui de muncă şi motivele din pricina cărora a plecat de la fiecare. Tata l-a dat afară când a venit la lucru băut, aşa că e posibil ca şi alţi angajatori să-l fi concediat din acelaşi motiv. Acest lucru va trebui verificat.

Va trebui ca cineva să îi verifice locuinţa, în amănunt ca să se aprecieze dacă prezintă siguranţă pentru un copil. Ar fi bine să avem o listă cu locurile pe unde a stat – să vedem

dacă există un tipar al mutărilor din pricina dependenţei lui. Consemnarea precisă a ultimelor dorinţe ale lui Eleanor, făcută de doamna Fenwick e un avantaj, doar că nu e de ajuns pentru a câştiga custodia. Ne aşteaptă multă muncă.

Lui Mica îi plăcu felul în care ea spuse „ne” implicându-l astfel şi pe el în acţiune. Îi plăcea şi entuziasmul ei. Ea ridică privirea. Trebuie să îi fi surprins zâmbetul, fiindcă tăcu.

— Ce te amuză?

— Nu mă amuză, Lidia. Sunt doar încântat de schimbare. M-ai speriat când ai deschis uşa şi ai cedat emoţional. Parcă nu mai aveai viaţă în tine. Şi acum, uită-te, înarmată de luptă şi gata de atac, hotărâtă să învingi.

Lidia zâmbi în colţul gurii.

— Îmi plângeam de milă şi mă simţeam copleşită. Sinceră să fiu, Mica, de când a plecat Nicky, mama plânge întruna, iar tata… Ea clătină din cap, oftând. Ei bine, tata nu arată nici pic de emoţie. M-au prins la mijloc. Dar gata! Băieţelul meu e acolo, undeva şi, cu ajutorul lui Dumnezeu, îl voi găsi şi-l voi aduce acasă.

— Bravo. Lui Mica i se umplu pieptul de mândrie. O luă în braţe, într-o îmbrăţişare scurtă, fără să stea pe gânduri. Asta-i Lidia pe care o cunosc şi o iubesc.

În momentul în care ultimul cuvânt îi scăpă de pe buze, înlemniră amândoi. Aerul părea a sfârâi între ei. Oraşul plin de viaţă – claxoanele automobilelor care sunau, mirosul gazelor de eşapament, clădirile care se înălţau spre nori – se pierdură în fundal, în timp ce Mica şi Lidia erau tot ce exista într-o pată de soare, cu respiraţia întretăiată, cu ochii mari şi iscoditori, cu sângele ce curgea mai repede, incredibil de conştienţi de ceea ce Mica tocmai mărturisise.

Claxonul unei maşini sună asurzitor, în scârţâit de cauciucuri. Mica tresări. Aerul îi ieşi din plămâni cu un şuierat. Lidia îşi feri privirea şi lăsă umerii grei. Bătăile inimii lui Mica încetiniră, respiraţia îi reveni la normal, oraşul îşi reluă iureşul, iar realitatea îi împresură din nou. El

deschise gura să îi spună… ce? Că nu a vorbit serios când a zis cuvintele acelea? Nu le putea nega.

O iubea sincer. Dar să lase cuvintele să îi scape pe gură în felul acela, în momentul acela, era total greşit. Cum să şi le ia înapoi fără a o răni? înainte să poată formula orice fel de declaraţie, ochii ei negri se făcură mari deodată. Ea arătă agitată spre ceva dinapoia lui, bolborosind repede.

— Uite! Uite!

Mica se răsuci şi se uită, dar nu văzu nimic altceva decât o camionetă hodorogită ce o lua pe Market Street. Apoi îi sări şi lui inima. Întinse mâna spre Lidia care se prinse de braţul lui şi trăgea de el.

— Aceea e camioneta lui Nic! Iau maşina şi ne ţinem după el! Stai cu ochii pe camioneta aceea!

Ea o luă la fugă, lăsându-l pe Mica străduindu-se să nu scape camioneta din priviri.

24

Lidia opri cu roţile maşinii scrâşnind lângă trotuarul unde o aştepta Mica. Când urcă în maşină, ea întrebă.

— În ce direcţie a luat-o?

Mica arătă cu mâna.

— Camioneta a luat-o spre sud, cred că la vreo trei străzi de Market. Să-ncercăm să-l ajungem din urmă. Cred că maşina ta e mai zdravănă decât rabla aceea pe care o conduce el.

Lidia se avântă în trafic. Două maşini se traseră în lături şi o claxonară, însă Lidia doar scrâşni din dinţi. Conducea cât de riscant o ţineau nervii, pe urmele lui Nic. În cele din urmă, ea zări camioneta lui Nic în faţă, având doar câteva maşini între ei.

— Da! Uite-o! îl avem sub ochi. Mica puse mâna pe umărul Lidiei. Linişteşte-te şi condu în siguranţă.

Ea riscă un zâmbet scurt spre el.

— Sunt de speriat?

— Nu, dar felul tău de a conduce da.

Lidia râse, uimită cât de bine se simţea. Inima ei continua să bată nebuneşte – întrevedea o şansă de a-l vedea din nou pe Nicky! Dar încetini cât să nu lovească bara de protecţie a maşinii din faţă. Ea stătea pe scaun cât putea de drept, încercând să aibă o privire de ansamblu în trafic şi să vadă bine geamul din spate al maşinii lui Nic.

— Oare Nic îl are pe Nicky cu el? Îţi poţi da seama?

Mica puse mâna pe bord, îngustând ochii să privească în faţă.

— Cred că e singur.

— Asta-nseamnă că l-a lăsat pe Nic undeva. Acum inima ei bătea tare de spaimă. O, Mica, doar nu crezi că l-a vândut pe Nicky, nu-i aşa?

Mica oftă.

— Dacă ar avea pe mână ceva bani, nu cred c-ar conduce rabla aceea veche.

Lidia se ruga să aibă dreptate. Merseră pe urmele camionetei lui Nic în timp ce acesta părăsi zona din centrul oraşului, trecu prin câteva cartiere ale clasei de mijloc şi, în cele din urmă, îşi făcu drum şerpuit printr-o zonă prin care Lidia nu mai fusese. Ea strângea bine volanul, în timp ce privirea neliniştită împrejurimile.

— Pare un loc neprietenos. Vocea îi tremura de emoţie. Şi l-a lăsat pe Nicky singur aici, pe undeva.

— Nu singur, zise Mica pe un ton ferm. Nicky nu-i singur niciodată.

— Tocmai asta i-am zis lui Nicky în ziua când Nic mi l-a luat. Şi ştiu că Iisus e cu el, numai că…

Ea ţipă când un taxi viră de pe o stradă lăturalnică, aproape lovind-o. Apăsă brusc pe frâne şi reduse viteza. Maşina sări peste o bordură, înainte de a se zgâlţâi şi de a se opri apoi gâfâind. La două străzi în faţă, camioneta o luă gălăgioasă pe după colţ şi dispăru.

— Nu! Nu!

Lidia lovea volanul, apoi învârti mânioasă cheia, să readucă maşina la viaţă. Un vaier vibră de sub capotă, dar motorul refuză să pornească.

Mica sări din maşină.

— Desfă prinzătoarea capotei.

Lidia trase hotărâtă de prinzătoarea argintie şi Mica deschise capota. El se aplecă, apoi se puse în genunchi pe caldarâmul plin de fărâme de sticlă şi se uită sub maşină. După câteva secunde, se ridică, îşi scuturăă mâinile şi o privi descurajat.

Lidiei i se făcu pielea de găină. Ea ieşi din maşină şi se duse lângă Mica.

— Ce e?

— Când ai trecut peste bordură, ceva a străpuns baia de ulei. El îi arătă un fir subţire ce forma o mică baltă de un negru lucios sub maşină. Ai făcut pană la un cauciuc. Cred că roata e îndoită. Maşina asta n-are să mai pornească în curând.

Ea îşi simţea inima strânsă într-o gheară.

— Şi ce facem?

— Va trebui să vedem dacă cineva de pe-aici ne lasă să dăm un telefon şi să chemăm ajutor, fie pe tatăl tău, fie o companie de remorcare.

Lidia îl privi mirată.

— Dar cum rămâne cu Nic? Ne scapă!

Mica se încruntă, în semn de părere de rău. El îi cuprinse umerii în palme.

— Lidia, nu-l poţi urmări pe jos. Priveşte în jurul tău.

Ea făcu ce îi cerea, remarcând casele dărăpănate, cu ferestre sparte şi cu terase ce stăteau să cadă. Oamenii pândeau de după perdele zdrenţuite, cu feţe oarecum ameninţătoare. Ea simţi fiori reci deşi soarele era dogoritor.

Mica dădu din cap, hotărât.

— Nu putem lăsa maşina aici, fără a o supraveghea şi n-ar trebui să hoinărim de colo-colo. Nu cred că e un loc sigur.

Lidia simţi cum i se pune un nod în gât. Înghiţi în gol, dar nodul rămase acolo, un mănunchi de frustrare şi de griji.

— Dar Nicky ar putea fi pe aici, pe undeva, Mica. Cum să pun maşina înaintea lui?

Mica îi mângâie umerii puţin, apoi lăsă mâinile în jos.

— Oricât de greu ar fi, trebuie să te ocupi întâi de maşină. Fără ea nu-l putem căuta pe Nicky. El o cuprinse de mijloc cu braţul şi o conduse la portiera deschisă din partea şoferului. Intră în maşină, ridică geamurile şi încuie uşile. Eu o să... el aruncă o privire nesigură spre casa cea mai apropiată... văd dacă are careva un telefon pe care să îl pot folosi. Dacă nu, o iau pe jos până găsesc o cabină telefonică. Dar, indiferent cât timp sunt plecat, să stai în maşină. Nu deschide uşa nimănui, în afară de poliţişti sau de mine. Înţelegi?

Lidia recunoscu în voce grija lui profundă. Oricât îşi dorea să alerge pe stradă în căutarea lui Nicky, înţelese importanţa siguranţei.

— De acord.

Urcă la volan şi închise uşa după ea. Întinse apoi mâna prin geamul deschis şi îl prinse pe Mica de mânecă.

— Te rog să te grăbeşti.

El se aplecă şi îi dărui un zâmbet menit să o liniştească.

— Asta voi face. Şi să nu te îngrijorezi. L-am rugat pe Dumnezeu să ne îndrume paşii la Nicky şi El ne-a adus până aici. N-o să ne abandoneze acum. Ţine-te tare! Mă-ntorc cât de repede pot. Câtă vreme sunt plecat, roagă-te.

El aşteptă până ce ea ridică geamurile şi blocă uşile. Apoi, zâmbind iar şi aruncându-i încă o ocheadă – gestul lui frumos stârnindu-i Lidiei lacrimi în ochi – se depărtă cu paşi mari pe stradă.

*

Nic parcă în spatele unei maşini cu două roţi lipsă şi cu geamul din spate spart. Când o lua proprietarul ciudăţenia aceea de acolo? Pisicile îşi făcuseră culcuş în ea şi miorlăiau cât era noaptea de lungă, tulburându-i somnul. De altfel, cu namila aceea de fier vechi, nici măcar nu se putea apropia de blocul unde era apartamentul lui. Ar mai face o plângere dacă nu ar fi fost nevoit să aibă o întâlnire faţă în faţă cu proprietarul clădirii.

Din vreme ce era în urmă cu plata chiriei, trebuia să păstreze distanţa. Se feri de nişte sticle sparte şi traversă cu paşi mari curtea cotropită de buruieni, unde nişte copii cu feţe murdare ţipau şi loveau cu piciorul într-o cutie goală din metal şi o loveau de colo-colo, în loc de minge. Strângând în mână o pungă de hârtie făcută sul, el părăsi locul acoperit cu iarbă şi păşi pe trotuarul cu beton spart din faţa clădirii unde locuia.

Uşa îşi pierduse de multă vreme mânerul rotund şi se ţinea în balamale şubrede. El agăţă marginea de jos cu vârful cizmei şi trânti uşa strâmbă de peretele din cărămidă, apoi ajunse în hol. Nicio rază de soare nu pătrundea înăuntru şi umbre întunecoase învăluiau spaţiul mizer. Nic apăsă pe întrerupător să aprindă lumina de deasupra capului. Becul ce atârna de nişte fire răsucite se

aprinse, sfârâi şi apoi pocni. Era cufundat în întuneric. Oftă. Se arsese. Din nou.

Rămase câteva clipe, lăsându-şi ochii să se obişnuiască la întuneric, apoi se îndreptă către scara îngustă ce ducea la etajele de mai sus. Doi puşti o zbughiră pe uşa unui apartament din stânga lui şi trecură în fugă, pe lângă el, în timp ce mama acestora striga în urma lor să se întoarcă în casă. Cei doi nici măcar nu se opriră – doar râdeau ca două hiene şi fugeau mai departe.

Nic clătină scârbit din cap şi îşi continuă drumul. Copii ştrengari oricum. El voise un apartament la primul etaj atunci când se mutase. Îi venea greu să care lucrurile pe câteva rânduri de scări cu o singură mână. Iar în zilele în care se simţea slăbit – cele când nu îşi putea procura defel praful magic – era o problemă chiar şi numai să urce scările. Dar cele mai multe apartamente de la etajul întâi erau ocupate de oameni cu copii. Iar el fugise de copii de când se ştia.

Până atunci.

Se opri pe la jumătatea scării, cu nodurile de la degetele mâinii lipite de balustradă şi cu un picior pe o treaptă mai sus decât celălalt. Ridică privirea şi văzu cu ochii minţii apartamentul lui de o cameră, unde copilul lui Eleanor – fiul „său” – stătea, pesemne, ghemuit într-un colţ. Până în momentul acela, copilul stătuse în fiecare zi pitit într-un colţ, cât mai departe posibil de Nic, chiar dacă erau în aceeaşi cameră.

Nic se mustra în sinea lui. De ce nu dusese încă băiatul la familia Bachman? Ziua limită de patru august trecuse de multă vreme. Şi avea nevoie de bani. Mare nevoie. Capacele de roată şi husa din piele, pe care le furase dintr-o maşină elegantă din centrul oraşului, nu îi aduseseră nici pe departe banii doriţi la casa de amanet. Ar fi trebuit să fi dus deja băiatul la Weston şi să îşi primească cei cinci mii de dolari promişi.

Rămase însă locului, pe casa scării, asemenea unei

statui de grădină, cu faţa îndreptată spre etajul al doilea şi cu stomacul strâns. Ce bine ar fi fost dacă puştiul nu ar fi semănat atât de mult cu Eleanor. Dacă, în schimb ar fi adus cu tatăl lui, Nic ar fi fost în stare să îl abandoneze într-o clipită. Nu îi plăcuse niciodată de el. Avea prea multe trăsături de-ale bătrânului său tată, când se uita în oglindă.

Pentru el nu fusese o problemă să plece de lângă părinţii lui, dar să se depărteze de Nicky… Nu era în stare. Nu câtă vreme copilul îl privea cu ochii lui Eleanor. Nevoia îi dădea mâncărimi pe piele, de parcă i-ar fi colcăit gândaci pe sub piele. Nic oftă şi se sili să îşi continue urcarea.

Va merge în apartamentul său, îşi va lua medicamentul – ori bomboana, cum îi spunea acum de dragul lui Nicky – şi poate, numai poate, cu o fărâmă de noroc pentru Nicolai Pankin, morfina îi va potoli durerea şi îi va da destul curaj ca să facă până la urmă drumul acela până la Weston.

Nic călcă apăsat pe ultimele trepte, făcu colţul pe palier şi înaintă târşâind picioarele pe distanţa scurtă până la apartamentul său. El descuie uşa şi o împinse cu umărul, poticnindu-se peste prag.

El agită o pungă de hârtie.

— Hei, puştiule. Ţi-am adus nişte banane.

El cercetă camera din priviri, uitându-se mai întâi în fiecare colţ. Nu vedea niciun băiat pitit cu ursuleţul strâns în braţe. Puştiul trebuie să fi găsit o ascunzătoare nouă. Se puse pe căutat prin spaţiul îngust, uitându-se pe după fiecare piesă de mobilier şi prin unghere.

— Îţi aminteşti că ieri ziceai că vrei? Ei, haide acilea şi ia-o. Nic lovi cu piciorul într-o grămadă de haine aruncate, însă băiatul nu se ascunsese sub ele. Se încruntă, făcu încet un cerc în timp ce teama începu să îi dea furnicături pe pielea capului. Nicky?

Nic trânti punga pe măsuţa din zona destinată bucătăriei apartamentului şi apoi ieşi repede pe uşă şi o luă pe hol, spre baie. Uşa era închisă. Încuietoarea nu ţinea niciodată, aşa că uşa închisă însemna că baia era ocupată –

trebuia să bată mai întâi.

Nic nu se deranjă să bată. Dădu uşa în lături, urlând.

— Nicky, eşti aici?

— Nu-i nimeni aici, afară de mine! răspunse o voce arţăgoasă şi răguşită din spatele unui paravan – bătrânul domn Tinker de la apartamentul 4B.

— Ai văzut cumva un băieţel cu părul negru şi cam până la brâu de înalt?

Inima lui Nic bătea tare în aşteptarea răspunsului.

— Am zărit un copilandru cu păr negru luând-o pe scări în jos, cam acum un ceas. Avea un ursuleţ de pluş sub braţ. Vocea bătrânului deveni tăioasă. Acuma ieşi de acilea şi lasă omu' să aibă nişte intimitate, bine?

Nic se retrase, lăsând uşa larg deschisă. Tinker strigă revoltat, dar Nic nu luă seama la el. Băiatul putea fi deja oriunde şi bine era să îl găsească. Cinci mii de dolari – şi liniştea lui sufletească – depindeau de aflarea lui.

Nic îl căută până la lăsarea serii, cercetând spaţiile dintre casele apropiate, din spatele tomberoanelor şi a aparatelor casnice, abandonate, şi de sub maşinile parcate. Opri fiecare persoană pe care o întâlnea şi întreba dacă văzuse un puşti cu un ursuleţ de pluş. Cei mai mulţi se mulţumiră să ridice din umeri. În două rânduri cineva arătă direcţia în care Nicky se dusese.

Dar, chiar şi cu indiciile acestora, Nic rămase cu mâinile goale. Odată cu apropierea nopţii şi cu vizibilitate scăzută – timp în care nevoia de a consuma pudra magică făcea să îi zvâcnească fiecare muşchi din trup – se îndreptă, fără tragere de inimă, spre blocul unde se găsea apartamentul său.

Mormăia în barbă pe drumul de întoarcere, cu paşi lungi spre casă. Mâncărimea de sub piele îl chinuia. Îşi înfigea unghiile rupte în carne în timp ce mergea, nemulţumirea devenind tot mai mare, cu fiecare pas. Dădea vina pe puşti. Ce l-o fi apucat să o ia la sănătoasa în felul acela? Nu ştia că pericolele pândeau prin cartier? Nicky era ca un miel în

bârlogul lupilor în preajma copiilor năzdrăvani de prin părţile acelea. Iar de apărea bătut bine şi plin de sânge, nu era chip ca doamna Bachman să plătească preţul întreg pe el. Încetini paşii când şi-l imagină pe Nicky acoperit de vânătăi, poate zăcând rănit şi singur pe undeva. Se simţi cuprins de ceva ce semăna cu dorinţa de a-l ocroti, dar sentimentul acela nu avea nimic în comun cu pierderea banilor.

Se opri şi îşi cercetă gândurile. Să se fi ataşat de copil? pufni zeflemitor şi îşi sili picioarele să meargă mai departe. Nevoia de morfină îi zăpăcea creierul. Cum îşi va linişti trupul cu praf magic, va împrumuta – ori va fura – un felinar şi va merge iar în căutarea lui. Va găsi copilul chiar de trebuia să întoarcă fiecare piatră ce se găsea în acel cartier.

Intră în clădire şi bâjbâi în timp ce urca la etajul al doilea, lipsa luminii dându-i ameţeli. Când ieşi de după colţul holului, privirea îi căzu pe o mogâldeaţă mică ce se afla în hol, chiar în faţa uşii sale. El îngustă ochii, încercând să vadă mai bine forma în întuneric. Îşi dădu seama ce era şi inima păru să îi sară în piept.

— Nicky?

Mogâldeaţa se mişcă, Nicky înălţă capul din postura aceea ghemuită în care stătea. Faţa lui albă aproape strălucea în holul acela cuprins de întuneric.

— D... domnule?

Nic făcu un pas înainte poticnindu-se, în mintea lui mânia amestecându-se cu uşurarea. Îl apucă pe Nicky de braţ şi îl trase în picioare.

— Pe unde mi-ai umblat, băiete?

Lacrimi scânteiau în ochii copilului.

— Am... am vrut să mă duc acasă. Vreau să merg la mama. Dar n-am găsit drumul.

Răsuflând cu putere, Nic scutură braţul slab al lui Nicky şi apoi îl lăsă. Scotoci prin buzunar după cheie.

— Normal că n-ai putut. Nu suntem defel aproape de fosta ta casă. Mare prostie să-ncerci să o găseşti.

Lacrimile o luară la vale pe obrajii lui Nicky. Începu să se tânguiască.

Nic descuie uşa şi îl îndemnă pe Nicky să intre. Micuţul se duse cu paşi repezi în colţul cel mai apropiat şi se prăbuşi acolo, îngropându-şi faţa în burta ursuleţului de pluş. Hohotele de plâns îi scuturau trupul mic. Nic stătea în uşă, privind mirat copilul. O dorinţă necunoscută – de a-l consola – îi trecea prin străfundul minţii. Dar nu avea habar ce să spună, ce să facă.

Nevoia usturătoare îi distrase atenţia de la băieţelul nefericit şi ghemuit în colţul camerei. Merse la masa din bucătărie şi desfăcu punga. Pe fund, sub două banane răscoapte, pachetul cu praf magic îl atrăgea ca un magnet. Trebuia să se ocupe de el. Îşi va satisface demonii ce îşi înfigeau ghearele în carnea lui. Iar a doua zi, va pune puştiul în maşină şi îl va duce la familia Bachman. Fără alte întârzieri.

Nu avea loc în viaţa lui pentru copilul acesta. Mai cu seamă că era copilul lui Eleanor. Merita mai multe decât îi putea el oferi.

25

Mica asculta cu interes discuţia pe care Lidia o purta cu tatăl ei, care stătea în faţa ei, la masa din bucătărie, unde ea, el şi Allan Eldredge beau cafea de cicoare, în timp ce Lavinia spăla vasele.

— Tată, nu-ţi cer cupoanele. Îţi cer să mă laşi să folosesc maşina ta până mi-o repară pe a mea.

— Dar mecanicul a zis că pot trece câteva zile până ce maşina poate circula. Allan aruncă o privire încruntată Laviniei. A rămas ceva din plăcinta aceea? Ar merge cu cicoarea mea.

Fără a scoate o vorbă, Lavinia merse la frigider şi scoase o farfurioară pe care mai erau câteva felii de plăcintă, nişte căpşuni şi rubarbă. Mica se abţinu să pună întrebarea ce îi stătea pe limbă. Cum era posibil ca Allan Eldredge să se poarte de parcă nimic rău nu se întâmplase?

Lavinia pregătise o mâncare delicioasă, dar nimeni nu avea poftă, în afară de Allan. Mâncase fiecare bucăţică din friptura lui de porc, mazărea, morcovii şi cartofii, părând indiferent la atmosfera de îngrijorare prezentă la masă. Atitudinea lui lipsită de îngrijorare şi de cooperare îl nedumerea pe Mica.

Să nu îi pese deloc omului de copilul pe care până nu demult îl numea nepotul lui? Lidia puse mâna pe încheietura mâinii tatălui, nelăsându-l să îşi înfigă furculiţa în plăcintă.

— Pricepi că l-am văzut pe Nic azi? Am aflat zona din oraş în care se pare că trăieşte. E foarte probabil ca Nicky să fie împreună cu el acolo, şi…

Allan îşi smuci mâna şi se ridică în acelaşi timp, făcând scaunul să sune pe podea. Ochii lui scăpărau de furie.

— Chiar crezi că omu’ îl mai are pe Nicky? E un narcoman, Lidia. Şi-ar vinde propriul suflet ca să-şi astâmpere dependenţa aceea respingătoare. Chiar în ziua când l-a scos pe Nicky din casa asta, a scăpat de el la fel

cum oricare dintre noi s-ar dezbăra de nişte pisoi nedoriţi. Băiatul nu mai e. N-o să te las să mă faci să mă agăţ de o speranţă care nu există!

Lidia se ridică în picioare, întinzând mâna spre tatăl ei.

— Tată, eu…

El o lovi peste mână, îndepărtând-o.

— Nu! N-o să mai ascult niciun cuvânt. Pentru noi, Nicky e mort, Lidia. Cel mai bine pentru noi toţi e să acceptăm asta, să-l îngropăm în minţile noastre şi să ne vedem de viaţă.

El ieşi cu paşi mari din încăpere, tălpile sunându-i pe scări. Câteva momente mai târziu, la etaj se auzi o uşă trântită. Lidia se întoarse încet spre mama ei care stătea cu ochii în tavan şi îşi strângea buzele.

— Ar trebui să…?

Lavinia scutură din cap.

— Lasă-l în pace. O să urc îndată să stau de vorbă cu el. O privi pe Lidia cu multă compasiune. E un om orgolios. Prea mândru să accepte că a greşit când Nic i-a cerut o slujbă. Se simte vinovat.

Expresia de pe chipul Lidiei se aspri.

— Aşa ar trebui.

Lavinia oftă.

— Da. Dar nu putem schimba trecutul. Întoarse capul ca să se uite la Mica. Domnule doctor, nu sunteţi implicat sufleteşte în situaţia aceasta şi asta vă permite să priviţi lucrurile mai raţional. Vă pot pune o întrebare?

Mica ar fi putut să o contrazică în privinţa presupunerii ei că nu avea un ataşament emoţional. Îl durea sufletul pentru Nicky, pentru Lidia şi chiar pentru bărbatul încăpăţânat care se ascunsese de toată lumea, la etaj, din pricina poverii grele a vinovăţiei. În schimb, el răspunse.

— Fireşte.

Lacrimi înăbuşite sclipeau în ochii bătrânei.

— Credeţi cu adevărat că există o şansă ca Nic să nu fi… scăpat de Nicky într-un mod condamnabil?

Mica nu voia să îi dea speranţe false, dar avea să îi dea un răspuns sincer.

— Când eu şi Lidia L-am văzut pe Pankin azi, era în rabla lui de camionetă, într-un cartier rău famat. Intuiţia îmi spune că dacă l-ar fi vândut pe Nicky, ar fi plecat de multă vreme. Sau măcar ar fi folosit banii ca să îşi cumpere o maşină sau un apartament mai bun. El îşi stăpâni emoţia, inima îi bătea cu putere. Nu putem şti sigur, fără să vorbim cu el, dar cred sincer că mai avem motive să sperăm.

Lavinia dădu gânditoare din cap, prinzându-şi buza de jos între dinţi. Cu mişcări atât de încete încât Mica aproape crezu că era o închipuire, ea se întoarse cu faţa spre fiica ei.

— Lidia, ştii că niciodată nu mă opun dorinţelor tatălui tău. În şoapta ei se simţea o tulburare profundă. Dar mi se frânge inima. Şi chiar dacă nici el n-o să recunoască, la fel simte şi el. Trebuie să ne continuăm căutările, orice ar zice. Ea se agăţă de mâna Lidiei şi se uită la Mica. Luaţi maşina lui Allan şi mergeţi în noaptea asta. Găsiţi-l pe Nic. Găsiţi-l pe Nicky. Allan are un pistol încărcat sub scaunul şoferului. Faceţi orice e nevoie ca să-mi aduceţi nepotul înapoi acasă.

Ea se duse grăbită spre scări. Lidia îşi privi mama plecând, apoi se întoarse către Mica. Era alb ca varul la faţă, dar în ochi i se citea hotărârea.

— Eşti gata?

Inima lui Mica o luă la goană.

— Să fii sigură, veni răspunsul lui.

El o urmă apoi pe Lidia pe uşa din spate, înălţând o rugăciune din inimă. „Doamne, îndrumă-ne paşii şi fereşte-ne pe toţi – şi pe Nic – de rele”.

— Uite… nu-i aceea camioneta lui Nic?

Mica vorbea răguşit, dar şi emoţionat. Lidia strânse volanul şi se aplecă în faţă, cercetând umbrele în direcţia pe care i-o arătase Mica. Farurile cu apărători ale maşinii dădeau la iveală străzi pline de gunoaie, curţi năpădite de

buruieni şi apartamente mizere.

Oricât de mult îşi dorea să îl găsească pe Nicky, ea aproape spera ca Mica să se înşele în privinţa camionetei. Gândul că Nicky era captiv într-un loc atât de sinistru o făcea să se cutremure. Opri maşina lângă camioneta pe care o recunoscu pe loc.

— Ea lui. Deci aici e. Imediat fluturii din stomac porniră un dans nebun de spaimă şi de emoţie. Parchez şi apoi intrăm.

Trei tineri cu un aer de oameni duri stăteau rezemaţi de o clădire aflată în apropiere, încruntându-se în direcţia Lidiei, în timp ce parca lângă trotuar. Ea îşi stăpâni emoţia.

— Crezi că suntem în siguranţă dacă ne dăm jos din maşină?

— Vom fi în regulă. Ia lanterna, bine?

Lidia luă lanterna cu baterii, pe care tatăl ei o ţinea în cutia pentru mănuşi, în vreme ce Mica bâjbâia pe sub scaunul şoferului. Ea apăsă pe întrerupătorul lanternei, iar fasciculul luminos căzu pe ţeava pistolului când el îşi puse arma la betelie. Un laţ de teamă strânse pieptul Lidiei, nelăsând-o să respire. Cum se mai rugă să nu aibă nevoie să folosească pistolul!

El suci mânerul portierei.

— Suntem gata. Să mergem.

Mica o luă de mână după ce ea ocoli botul maşinii. O treceau fiori în sus şi în jos pe spate, de parcă erau păianjeni. Strângându-i mâna lui Mica, ea îndreptă lanterna în faţă şi privi la cei trei tineri cu coada ochiului. Ei tăcură şi se uitară lung la ea şi la Mica, dar niciunul nu se apropie.

Uşurată, păşi cu băgare de seamă, înaintând alături de Mica spre blocul care se afla la cea mai mică distanţă de camioneta lui Nic. Cele trei trepte ce duceau la un bloc pătrat din beton aveau o crestătură în zigzag, ce şerpuia de jos până sus, modelul nearmonios amintindu-i Lidiei de despărţitura pe care fetiţele le fac în părul păpuşilor. Ziare mototolite şi sticle sparte împestriţau partea de dinainte a

clădirii, în locul florilor sau tufelor. Cărămizi de un roşu stins şi tencuiala ce stătea să cadă, formau faţada la exterior şi obloane cu vopsea scorojită atârnau la întâmplare în tocurile ferestrelor. Întreaga clădire avea un aspect trist şi neîngrijit, făcând-o pe Lidia să simtă o durere în coşul pieptului.

Se uită la Mica.

— Aici locuieşte Nicky al meu?

Buzele lui Mica se strânseră cu amărăciune.

— Nu pentru mult timp.

Urcară treptele, fiecare pe câte o parte a fisurii şi intrară în clădirea întunecoasă şi urât mirositoare. Lidia îndreptă raza lanternei spre pereţi, iluminând numere şi chenare în care erau mici cartoane din hârtie, cu nume mâzgălite cu cerneală neagră, ştearsă pe fiecare uşă.

Ea aproape oftă uşurată. Dacă numele acelea indicau locatarul fiecărui apartament, vor reuşi să îl găsească pe cel care îi aparţinea lui Nic fără a bate la uşi. După ce verificară toate cele opt uşi de la primul etaj, Mica o îndemnă pe Lidia să o ia spre scări. Picioarele li se mişcară la unison, sunetul uşor făcut de tălpile lor pe treptele din lemn făcând ecou pe scara îngustă. O cotitură uşoară îi aştepta la capăt şi Lidia îndreptă lumina lanternei spre prima uşă. Dar, înainte să poată citi numele, o voce familiară, ridicată din pricina mâniei, tună din spatele celei de a doua uşi şi făcu să i se strângă stomacul de frică.

— Ascultă, băiete, m-am săturat. Gata cu miorlăiala, lasă-mă să dorm!

Ea îşi simţi inima în gât. Nic era un bărbat atât de impunător. Să urle în halul acela! Nicky era sigur îngrozit. Dar cel puţin ştia că Nicky era tot cu tatăl său. Ea puse lanterna în mâna lui Mica şi fugi cu picioare tremurânde la uşa pe care era un carton mic ce avea scris „Pankin”. Fără a se preocupa de ceilalţi locatari ai clădirii, ea lovi cu pumnul în lemnul nevopsit cu toată puterea.

„Bum! Bum! Bum! Bum! Bum!” răsună pe hol, şi în susul

şi în josul holului se auziră bombăneli în spatele uşilor închise.

O voce se auzi puternic peste celelalte.

— Pleacă de aici!

Era iar vocea lui Nic, oarecum neclară. Să fie băut? Din apartament se auzeau şi plânsete. Teama o făcu pe Lidia să îşi piardă răbdarea, aşa că lovi cu putere în uşă pentru a doua oară, iar Mica veni dinapoi, punând palma lui caldă pe ceafa ei, apăsând să o liniştească. Se auziră paşi grei care se apropiau. Apoi uşa se deschise larg.

Nic, cu ochi sălbatici şi roşu la faţă, ţinea de uşă şi se uita urât la ei. Când o privi pe Lidia, scutură din cap şi se strâmbă.

— „Tu”. Trebuia să mă gândesc că o să apari.

— Unde-i Nicky? Lidia aproape că ţopăia pe loc, nerăbdarea de a-şi strânge fiul în braţe zăpăcind-o. E teafăr?

Nic mârâi.

— Da, da, e teafăr. O pacoste încăpăţânată. Nu vrea să mănânce nimica. Dar are destulă putere să mă ţină treaz cu miorlăiturile lui. Nu face decât să se smiorcăie.

Gândul că băieţelul ei veşnic vesel plângea fără încetare îi zdrobi ce mai rămăsese din inima rănită a Lidiei. Lacrimile îi înceţoşau privirea.

— Mă laşi să-l văd?

Nic se strâmbă iar, sudoarea făcându-i broboane pe frunte.

— Bine ai face. Poate-l poţi lămuri să tacă din gură. Pe mine nu mă ascultă.

El se dădu în lături şi îi lăsă pe Lidia şi pe Mica să intre. Lidia îşi plimbă privirea prin camera murdară şi întunecoasă. Nicky stătea ghemuit pe o saltea goală şi uzată într-un colţ. Stătea cu genunchii traşi sub bărbie şi cu mâinile acoperindu-şi urechile, iar ochii erau strâns închişi. Faţa lui scăldată în lacrimi se vedea albă ca varul în lumina slabă.

Ea fugi la el şi se puse în genunchi în faţa lui. Vocea i se frânse când îi atinse mâna.

— Nicky?

Băieţelul deschise un ochi, apoi larg pe amândoi şi sări în braţele ei.

— Mamă! M-am rugat la Iisus să te aducă şi El m-a ascultat!

În mijlocul camerei, Nic se lăsă cu greutatea pe un singur picior cu o expresie posacă pe chip.

— Puştiu' ăsta nu face decât să se smiorcăie şi să stea de vorbă cu Iisus. Încep să cred că nu-i întreg la minte.

Muşchiul obrazului stâng îi zvâcni.

— Copilul e departe de a fi slab la minte, Nic. Lidia se aşează pe saltea şi îl luă în braţe pe Nicky. Se agăţă de ea de parcă nu avea să îi mai dea drumul niciodată. Ea îşi stăpâni durerea şi îi vorbi lui Nic.

— Are nevoie de mai mult decât ce îi oferi tu. Nu poţi ţine un copil închis într-o astfel de cameră şi să te aştepţi să fie fericit.

Ea simţea că i se întoarce stomacul pe dos, de scârbă la vederea mobilierului pătat, alimentelor ce se stricau pe masă şi gunoiului împrăştiat pe podeaua uzată din lemn.

— Nu poţi striga la el şi s-aştepţi să te asculte. Ţi-ar plăcea să fii tratat în felul ăsta?

— Păi, io sunt tăticu' lui! Nic înainta cu paşi nesiguri prin cameră şi îndreptă un deget acuzator spre Nicky, care se lipi şi mai tare de gâtul Lidiei. Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie că se poartă de parcă mă urăşte!

Mica se puse între Nic şi Lidia, ţinând mâna pe mânerul pistolului. Îi vorbi pe un ton aşezat.

— Cu toţii ştim că eşti… tăticul lui Nicky. Mica păru a face un efort pentru a spune cuvântul. Dar, din vreme ce Nicky a crescut fără a te cunoaşte, îi va lua ceva timp până să accepte relaţia asta. Nu te cunoaşte aşa cum nici tu nu îl cunoşti în clipa asta.

Nic întoarse o privire îngustată spre Mica.

— Tu cine eşti?

Mica zâmbi şi îi întinse mâna, de parcă erau la un eveniment social şi făceau prezentările.

— Sunt Mica Hatcher, un prieten al Lidiei şi al lui Nicky. Mă bucur să te cunosc.

Nic se uită la mână, şovăi, apoi în cele din urmă o strânse de două ori şi se retrase. Se întoarse la Lidia, legănându-se uşor în mers.

— Puştiu' va trebui să se-mpace cu asta. Întâi, m-am gândit să-l las la o familie. Am relaţii. El zâmbi, dar zâmbetul păru mai degrabă un rânjet. Am avut nişte oameni interesaţi. Au vrut să-mi dea cinci mii de dolari ca să-l adopte. El ridică palma deschisă în aer, cu o expresie uimită pe faţă. Cinci mii de dolari. Vă vine să credeţi? Puteam să scap din mizeria asta şi să mă mut într-o casă frumoasă cu asemenea bani. El scutură din cap, scărpinându-se în barba acoperită cu peri. În fiecare zi, l-am pus pe năzdrăvanu' ăsta în camionetă şi-am plecat să fac afacerea – Lidia se înfioră cum punea semn de egalitate între vânzarea unui copil şi o simplă afacere – numa că el se tot uita la mine cu ochii lui Eleanor… Şi m-am tot gândit la Eleanor… la ce ar fi vrut ea să fac. Vocea lui Nic se mai potoli, o duioşie strecurându-se în ea. Şi n-am fost în stare să fac asta. N-am putut să fac afacerea. Aşa că l-am adus înapoi aici. Duioşia dispăru când se îndreptă de spate şi se răsti. Dar nu pot face nimic pe placu lui. Aşa că mâine îmi duc planu până la capăt.

Clătinatul lui Nic deveni mai vizibil şi broboane de sudoare îi apărură pe frunte şi la tâmple. Mica încreţi fruntea îngrijorat.

— Eşti în regulă, Nic? Nu arăţi prea bine.

Nic pufni şi râse fără haz.

— O să fiu bine. Îmi trebuie numa un pic din… bomboana mea. Am aşteptat să adoarmă băiatu' înainte să mă ocup de mine.

Lidia îl strânse pe Nicky şi mai tare la piept, în timp ce

Nic merse cu paşi şovăielnici la o masă şubredă şi băgă mâna într-o pungă de hârtie mototolită. Se întoarse ţinând un pacheţel pătrat în mână. O să fiu în forma cea mai bună cât ai clipi.

Mica merse după el şi întinse mâna să ia pachetul, însă Nic îl trase cu o expresie fioroasă.

— Ce crezi că faci?

Mica ridică din umeri.

— Sunt doar curios. Ce fel de bomboană te face să te simţi mai bine?

Nic zâmbi şi flutură pachetul în obrazul lui Mica. O cantitate mică de pudră albă pluti în jos.

— De felu' ăsta. Şi am nevoie de el „acum".

— E morfină?

Nic se trase înapoi, sprâncenele coborându-i într-un V ascuţit.

— Eşti vreun soi de poliţai?

Mica râse.

— Nu. Nici pe departe.

Nick se încruntă la Mica pentru o clipă, ca şi cum îl măsura din ochi. Apoi pufni iar.

— Mda. E morfină. Acum nu-mi mai staţi în cale, ca s-o pot lua. Deja am transpirat şi tremur. Trebuie să intre în corpu meu.

Nic dădu să treacă de Mica în drumul spre chiuvetă. Mica făcu un pas, blocându-i calea lui Nic.

— Nu. Nu trebuie să iei asta.

Nic se uită uimit la Mica, cu gura căscată.

— Încerci să te ţii de glume, domnule? E clar că trebuie s-o iau. Nic făcu o grimasă, masându-şi umărul atrofiat. Nu cunoşti durerea ce o simt când n-o iau. N-am de ales.

Mica se apropie încă puţin de Nic.

— Ascultă, sunt medic şi…

Nic înjură.

— O, fix ce-mi trebuie. Încă un doctor. Unul de-ai tăi m-a făcut să depind de marfa asta! zicea „la-o, Nic, are să-ţi

domolească durerea”. Aşa c-am făcut ce a spus şi mă lupt cu durerea de atunci!

Mica dădu din cap, cu o expresie plină de bunătate.

— Ai avut mult de pătimit, nu-i tăgadă, dar te pot ajuta să învingi dependenţa asta, dacă mă laşi.

Nic se lăsă greu pe marginea mesei, ţinând pacheţelul strâns între degete. Îl privea lung cu ochi apoşi, cu faţa căzută.

— La ce folos? Nu-i nimic de capu’ meu. Chiar şi bătrânu’ îmi zicea asta – la ce-i bun un om cu o singură mână la lucru câmpului? Am încercat să dovedesc că n-avea dreptate, dar nu pot scăpa de nevoia pentru marfa asta. Ea mă ajută să rezist săptămâni la rând. Tot ce mi-a rămas să fac e să găsesc moduri de a face rost de ea. Asta nu-i viaţă, dar e tot ce am…

— E o cale mai bună, Nic. Vocea lui Mica devenea tot mai înflăcărată. Dacă vrei asta, se poate. Vom lucra împreună şi te vom ajuta să învingi dependenţa asta.

— Singura cale s-o înving e să mor.

Cuvintele îi ieşiră cu un geamăt gâtuit. În pofida comportamentului regretabil al bărbatului, în inima ei, Lidia simţea milă. Cât de teribil de greu trebuia să îi fie omului, prins în gheare atât de puternice. Nic era într-o închisoare pe care şi-o construise singur. Ea se ridică în picioare cu greu, avându-l pe Nicky în braţe, şi merse la cei doi bărbaţi.

Deşi dorea cu toată fiinţa ei să fugă pe uşă cu Nicky şi să nu se mai întoarcă niciodată, ştia că nu vor scăpa niciodată de Nic, decât dacă făceau tot ce le stătea în puteri ca să îl ajute să scape de dependenţă. Adunându-şi toată puterea de convingere pe care o avea, ea îi vorbi direct în faţa lui trasă, plină de ură, cu barbă neîngrijită.

— Ascultă la mine, Nic Pankin, ai zis că vrei să fii părintele lui Nicky. Ai ales să nu-l vinzi ca să ai şansa de a fi tatăl lui. Dar ştii, în acelaşi timp, că Eleanor n-ar vrea ca tatăl lui Nicky să fie dependent de acel… drog scârbos. Aşa că, scapă de mizeria asta! Lasă-te pe mâinile lui Mica. E un

medic bun şi te poate ajuta, fiindcă are o putere superioară de partea lui.

— Putere superioară? Privirea împăienjenită a lui Nic se mută la Mica, apoi se întoarse la ea. Vrei să zici, opiu?

— Nu, vreau să zic Dumnezeu.

Nic îşi dădu capul pe spate şi râse, terminând cu o tuse chinuitoare ce îl îndoi de spate.

— Dumnezeu? Ai zis Dumnezeu?

Lidia ţinea bărbia sus, refuzând să se lase intimidată de batjocura lui.

— Da, „Dumnezeu”. Să nu te îndoieşti niciun minut de puterea Lui. Eu şi Mica ne-am rugat să te găsim şi am reuşit – înainte să faci vreo prostie. Într-un elan de bravură ea smulse pachetul din mâna lui Nic. Dumnezeu ştie exact unde te afli şi tot El ştie de ce ai nevoie. L-a trimis pe Mica aici ca să fie un sprijin pentru tine. Aşa că nu mai fă pe Gigi duru şi lasă-l să te ajute.

Nic se holba la Lidia, până şi Mica se uita la ea cu gura căscată de uimire. Ea făcu un pas îndărăt, rememorându-şi cuvintele în minte. Oare chiar îi ceruse impunător lui Nic să accepte ajutorul lui Mica? De câte ori săptămâna trecută nu îi dorise răul acelui om îngrozitor? Cu toate acestea, în clipele acelea, îşi dădea seama că mai mult decât a-i dori suferinţa, voia să trăiască, să se elibereze de lanţurile ce îl ţineau captiv de atâta amar de ani şi să găsească drumul spre Dumnezeu. Cât de diferită ar fi viaţa lui – la fel şi viaţa lui Nicky – dacă Nic se schimba.

Cu corpul tremurând de emoţia speranţei, ea repetă.

— Lasă-l pe Mica să te ajute.

Îşi ţinu respiraţia, aşteptând răspunsul lui Nic. Era livid, iar transpiraţia îi făcea pielea palidă să lucească de parcă avea temperatură mare. Obrazul îi zvâcni. Ridică mâna tremurândă să o apese pe muşchiul care se mişca. Privirea ochilor lui umezi trecu repede de la Lidia la Mica şi apoi rămase la Nicky. Pentru câteva secunde scurte, Lidia surprinse o duioşie în ochii lui şi îi crescu inima. Undeva, în

pieptul acestui om dur şi încăpăţânat era o inimă bună, ce încerca să se elibereze.

De dragul lui Nicky, Lidia se ruga ca latura bună a lui Nic să iasă la lumină în cele din urmă.

— Ce zici, Nic? Mica îl luă pe Nicky din braţele Lidiei. El ţinea băiatul pe unul din braţele lui puternice, îndreptându-l pe Nicky spre tatăl său. Vrei să-ncerci, de dragul lui Nicky?

Nic îl privi în ochi pe Nicky şi păru a căpăta putere datorită prezenţei băiatului. După un moment nesfârşit, încărcat de tensiune, într-un final, dădu din cap o dată şi părul neîngrijit îi acoperi faţa.

— O să-ncerc. El răsuflă cutremurându-se, îndoindu-se în faţă. O să-ncerc.

Lidia se întinse după Nicky, iar băieţelul se prăbuşi în braţele sale. Ea vorbi încet cu Mica.

— Eu îl duc pe Nicky acasă, luăm nişte mâncare bună şi aşternuturi curate şi apoi…

Nic se ridică brusc.

— Nu-l duci nicăieri. N-am zis niciodată asta.

Lidia vru să protesteze, însă Mica puse mâna pe spatele ei oprind-o.

— Nic, ce o să ai de-nfruntat în următoarele câteva zile e o luptă. Nu-ţi va fi uşor. Eşti un bărbat puternic – poţi înfrunta totul fără să te distrugi. Dar Nicky e doar un copil. N-ar trebui să vadă asta. Lasă-i pe părinţii Lidiei să aibă grijă de el câteva zile. De îndată ce vei fi mai bine, îl ceri şi-ţi promit că-l voi aduce.

Nic strânse din buze, privindu-l pe Mica printre gene. Apoi el se cutremură, ca străbătut de un fior rece. Sudoarea îi apăru iar pe toată fruntea.

— Bine. Bine, luaţi-l de aici. Se întoarse iute spre Lidia. Dar mi-a făgăduit! Agită mâna spre Mica. L-ai auzit. A promis că mi-l aduce înapoi.

— Şi Mica îşi ţine promisiunile.

Ea şi Mica se uitară unul la altul. Zâmbetul cald al acestuia o învălui la fel de tandru ca îmbrăţişarea cea mai

călduroasă.

Nic se răsuci şi se rezemă cu mâna de masa murdară.

— Duceţi-vă acum, până nu mă răzgândesc.

Cu o ultimă privire la Mica, Lidia ieşi grăbită pe uşă, cu Nicky în braţe. Numai după ce îl puse pe Nicky pe scaun, realiză că încă strângea în mână pacheţelul cu morfină a lui Nic. Nu voia să ducă substanţa aceea rea în maşină. Rupse pachetul şi goli conţinutul într-o baltă cu apă murdară de pe trotuar. Privi pudra care se topea în apa tulbure. Mulţumită că praful nu va mai face rău nimănui, urcă la volan, alături de Nicky. Îi luă mâna mică. Vederea obrajilor lui traşi şi palizi o îndurera.

— Eşti bine, dragule?

Nicky dădu din cap, şuviţa binecunoscută de păr venindu-i pe frunte. Îşi trăgea colţul gurii cu un deget murdar.

— Nu mi-a plăcut aici, mamă. Trebuie să mă-ntorc?

Exista o şansă destul de mare, dacă un judecător nu acţiona îndată la solicitarea ei de a obţine custodia legală a lui Nicky, ca el să fie nevoit să se întoarcă în apartamentul lui Nic. Emoţia o gâtuia când îi răspunse cu sinceritate.

— Da, Nicky, dar sperăm că nu pentru multă vreme. Mama încearcă să aranjeze lucrurile ca să putem locui iarăşi împreună, cu buni şi cu bunu. Va trebui să ne rugăm mult de tot.

Nicky dădu din cap, cu o privire serioasă.

— M-am rugat când eram cu… „el”. M-am rugat să vii şi să mă iei. Un zâmbet timid îi apăru pe obraz, făcând să îi apară o gropiţă. Şi ai venit.

Lidia se aplecă să îl sărute pe vârful nasului.

— Da, am venit. M-am rugat să te găsesc şi te-am găsit. Iisus ne-a răspuns la amândoi.

— Atunci am să mă rog să pot trăi cu tine pentru totdeauna. Şi Iisus ne va răspunde.

Încrederea lui Nicky îi mări şi Lidiei credinţa.

— Haide, dragostea mea. Hai să te duc acasă.

Ea porni motorul şi, în timp ce o luă pe strada pustie, un gând tulburător îi veni brusc în minte. Se bazau pe faptul că un dependent de morfină era un părinte inapt. Dacă Nic scăpa, judecătorul îi va ţine partea?

26

Mica stătea pe un scaun din bucătărie şi se uita la Nic cum măsura camera cu picioarele, agitat ca un tigru în cuşcă. Bărbatul înalt nu îşi încetase mişcările haotice de la plecarea Lidiei şi a lui Nicky, de aproape trei ore.

— Câte zile au trecut de când ai luat doza, Nic?

Nic îşi luă avânt să dea cu piciorul în nişte haine aruncate şi în nişte gunoaie aflate în calea lui. Ridică din umărul bun.

— Nu sunt sigur. Într-un fel, am pierdut noţiunea timpului. Cum n-am o slujbă unde să mă duc, asta mă face să-ncurc zilele în mintea mea. Ştiu c-am avut câteva doze de când am luat băiatu'. Mica clătină din cap.

— Trebuie să fi fost greu să faci rost de ele, avându-l în grijă pe Nicky.

Nic se întoarse şi îngustă ochii.

— Totu-i mai greu când ai un copil în preajmă. Îşi reluă măsuratul camerei, bombănind aproape numai pentru el. Dar e ceva legat de puştiu' ăla... N-am putut să merg mai departe cu a face...

Mica stătea fără a scoate o vorbă, lăsându-l pe Nic să patruleze. Ştia că la un moment dat Nic nu va mai avea energia sau dorinţa de a sta pe picioare. Putea astfel să îi îngăduie luxul de a umbla nervos prin cameră, câtă vreme mai putea. Era încurajat de faptul că Nic era cucerit de Nicky. Mai cu seamă din vreme ce, conform spuselor sale, Nicky fusese mai mult plângăcios decât prietenos.

Neputinţa lui Nic de a scăpa de fiul său era un semn că o urmă de bunătate se găsea în străfundul inimii bărbatului. Mica spera sincer să reuşească să scoată la lumină bunătatea aceea, odată ce acesta se va elibera de dorinţa de a folosi morfina.

O bătaie uşoară se auzi în uşă. Nic privi într-acolo, dar nu schiţă nicio mişcare în direcţia aceea, aşa că Mica traversă camera şi deschise. În hol era Lidia cu braţele

încărcate cu câteva legături. Mica le luă pe toate, în afară de una. Ea îl urmă în cameră. Lidia strâmbă din nas scârbită când îşi puse geanta pe blatul plin de murdărie. Mica îşi ascunse un zâmbet.

Nu încăpea nicio îndoială că, undeva, în legăturile acelea se găseau şi lucruri pentru curăţenie ce urmau a fi puse curând în folosinţă.

— Am adus tot ce mi-am putut închipui că ne-ar trebui pentru următoarele câteva zile.

Lidia păstra o voce scăzută, vorbind numai cu Mica în timp ce desfăceau legăturile. Ea începu să scoată obiecte şi să le organizeze pe masă. Mica se bucură că dăduse cu o cârpă pe masă ceva mai devreme, astfel încât aveau o suprafaţă curată pe care să o folosească. Ea numea lucrurile pe care le scotea.

— Aşternuturi curate. Provizii de alimente – o să ies să cumpăr carne şi legume proaspete în fiecare zi, din vreme ce Nic nu are ladă frigorifică. Prosoape şi cârpe pentru spălat. Aspirină. Ea se întoarse şi îl privi un moment pe Nic care făcea ture, apoi întoarse privirea la Mica. Omul e în regulă?

Mica ridică din umeri.

— E în faza de agitaţie. Va fi mult mai rău de atât până să se simtă mai bine.

Lidia se înfioră.

— Mi se face pielea de găină, văzându-l cum se tot plimbă aşa, de colo-colo.

Deodată, Nic se repezi la masă. Privirea lui încruntată mătură obiectele pe care Lidia le adusese şi el se îndreptă spre ea cu un rânjet ce îi întindea gura.

— Crezi că-s un soi de caz de binefacere?

— Deloc. Lidia rămase calmă şi aşezată. Dacă Mica rămâne aici, va avea nevoie de toate aceste lucruri ca să poată sta săptămâna aceasta. Trebuie să mănânce şi va avea nevoie de un culcuş.

Nic se scărpină în barbă. Încruntarea îi dispăru.

— Bine. Bine. Am priceput.

El îşi trecu mâna peste frunte să înlăture transpiraţia, apoi îşi reluă mărşăluitul. Tot masa un muşchi din obraz care îi zvâcnea. Lidia se aplecă în faţă, vorbind mai mult în şoaptă.

— Cât durează până ce morfina iese din corp?

Mica vorbi şi el în şoaptă. Nu voia ca Nic să ştie exact ce se putea întâmpla pe parcursul următoarelor câtorva zile, ca să nu se răzgândească.

— Cel puţin o săptămână, Lidia. Nu ştiu când a luat ultima doză. Nu îşi aminteşte. Dar ştie că a luat de două ori, de când l-a adus pe Nicky, aşa că bănuiesc că n-au trecut mai mult de două zile.

— A consumat de fapt lucrul acela în prezenţa lui Nicky?

Pe faţa Lidiei se întipărise groaza. Mica dădu din cap, simţind şi el o strângere de inimă la gândul celor văzute cu siguranţă de Nicky.

— Dar orice a văzut Nicky când Nic s-a drogat cu morfină e mai acceptabil decât când corpul lui se va curăţi. Suferinţa va fi foarte puternică. Simptomele vor atinge punctul maxim peste două sau trei zile şi vor rămâne aşa timp de încă vreo două sau trei zile, înainte de a începe să dea înapoi. Pe Nic îl aşteaptă o misiune foarte grea.

Lidia se uită iar la el şi expresia de pe chipul ei se mai însenină. Scutură din cap.

— Am fost atât de furioasă pe el, dar în clipa asta îmi pare rău de el. A apucat-o pe drumul acesta oarecum din întâmplare, iar acum e captiv.

— Ei bine, o să-l eliberăm, răspunse Mica. Sper că mi-ai adus geanta.

Lidia dădu din cap.

— E în maşină, laolaltă cu lucrurile necesare pentru curăţenie şi cu nişte pături din care să faceţi două paturi pe podea. Ea strâmbă iar din nas. Dar, înainte să pun păturile mele curate pe jos, trebuie făcută o curăţenie ca la carte. Crezi că-l poţi convinge pe Nic să patruleze într-un colţ

suficient timp cât să fac curat peste tot?

— Voi vedea dacă-l pot convinge să mă ajute să aduc lucrurile care au rămas în maşină, apoi o să încerc să-l ţin ocupat cât timp tu faci curăţenie. El îşi strânse mâinile şi le puse pe şolduri, încruntându-se la ea. Dar ai vorbit de două paturi. Ne trebuie doar unul. Nu stai aici peste noapte.

Lidia ridică din sprâncene.

— Da?

Tonul ei provocator îi trimise un mesaj clar. Ar avea mult de furcă să încerce să o convingă să plece. Dar nu avea de gând să o contrazică. Se întoarse către Nic.

— Hei, Nic, îmi poţi da o mână de ajutor?

— O mână… Nic pufni. Asta-i tot ce am de oferit.

*

Mica era epuizat. Stătea cu Nic de trei zile. Ştia că şi el era sleit de puteri, de vreme ce nu dormise mai mult de o oră legat. Chiar şi atunci când părea a dormi, se zvârcolea şi gemea, nelăsându-l pe Mica să se odihnească aşa cum trebuia. Lui Nic îi era când foarte cald, când frig, îşi arunca învelitorile şi se legăna în plină sudoare.

Apoi, câteva minute mai târziu, se învelea în aceleaşi cuverturi şi tremura de parcă s-ar fi transformat într-un sloi de gheaţă. Se plângea de crampe musculare şi Mica îi masa spatele ori picioarele să îl mai scape de ele. Deşi mânca puţin, adesea avea greţuri şi vomita până ce Mica se temea că îşi va întoarce stomacul pe dos.

Era groaznic de privit. Dar să treci prin aşa ceva era cu siguranţă mai rău. Reuşise să o convingă pe Lidia să meargă şi să îşi petreacă restul zilei şi următoarea noapte acasă, amintindu-i că Nicky avea nevoie de ea. Chiar şi aşa ea ezitase, susţinând că

Mica avea nevoie de ajutor cu Nic. Dar, în cele din urmă ea se învoise, lucru pentru care Mica era recunoscător, fiindcă nu era expusă permanent la suferinţa lui Nic.

Cu toate acestea, când şi lui i se întinse gura într-un căscat mare, Mica îşi dădu seama că ar putea avea nevoie

de ea să îl înlocuiască într-una din nopţile ce urmau curând, altfel nu va mai putea să îl ajute pe Nic.

Îi acorda încredere lui Nic dintr-un singur motiv. La cât de des striga de durere, din pricina efectelor puternice ale eliminării morfinei din organism, nici măcar o dată el nu ceruse drogul. Omul se zgâlţâia, se agita şi dădea din picioare fără a se controla, dar scrâşnea din dinţi şi nu ajungea să se roage.

Într-un moment mai lucid al lui Nic, Mica îl întrebă ce îl făcuse să ia decizia de a încerca să pună capăt dependenţei sale. Nic se uitase la Mica cu ochi atât de mari, încât pupila aproape îi înghiţise irisul şi scosese cu voce gâtuită două cuvinte: „Puştiu' meu". Mica strânsese umărul sănătos al lui Nic în semn de înţelegere.

Nicky îi dăduse lui Nic motivaţia de a se însănătoşi. Apoi, bănuia Mica, după ce totul se va fi încheiat, omul va lupta pe viaţă şi pe moarte ca să păstreze băiatul. Suferea pentru pierderea sigură a Lidiei şi, în acelaşi timp, admira bărbatul pentru hotărârea sa.

Se auzi un scârţâit uşor. Uşa apartamentului se deschise încet, semn că Lidia se întorsese. Nu mai bătea la uşă – zgomotul brusc îl deranja pe Nic – intra pur şi simplu, cât mai în linişte. Ochii ei căprui cercetară încăperea până ce dădură de Nic, învelit într-o pătură, sforăind în colţ, apoi îl văzură pe Mica la masă.

Ea merse la el. Mica admiră croiul pantalonilor ei de culoare maro şi bluza albă, simplă, care îi veneau perfect. Lidia arăta admirabil, indiferent ce purta. El scutură din cap ca să îşi limpezească gândurile, apoi îşi îndreptă atenţia spre coşuleţul acoperit cu o pânză, aflat în mâna ei.

— Ţi-am adus cina, şopti ea, aşezându-se în faţa lui. Eşti flămând? În ochii ei se citea mila. Arăţi groaznic.

Mica râse.

— Mulţam de sinceritate.

El dădu la o parte şerveţelul din pânză şi scoase la iveală câteva sandvişuri generoase şi mere sănătoase.

— Păi, aşa este. Arăţi de parcă n-ai pus deloc geană pe geană.

— Am pus de câteva ori, răspunse el, lăsându-se pradă încă unui căscat. O să fiu bine.

Lidia se aşează din nou pe scaun şi se uită la Nic pentru câteva secunde, în tăcere. El tremura în somn, iar picioarele i se mişcau înainte şi înapoi, de parcă alerga într-o cursă.

— El cum se simte?

— Şi el are să fie bine. Mica rosti în gând o rugăciune de mulţumire, apoi muşcă din sandviş. Friptura de vită avea un gust minunat. Dădu din cap în direcţia lui Nic. Sunt mândru de el, Lidia. Până acum cei mai mulţi bărbaţi s-ar fi zvârcolit în agonie şi m-ar fi implorat să le dau ceva ca să îi scape de suferinţă. Dar nu Nic. El se zvârcoleşte, dar nu cere. N-am întâlnit niciodată un narcoman care să facă atâta efort ca să elimine drogul din corp.

Lidia îşi muşcă buza de jos.

— Şi nu face asta pentru el, aşa-i?

Mica dădu încet din cap, pofta de mâncare pierindu-i la vederea lacrimilor ce se adunau în ochii Lidiei.

— M-am gândit la asta în ziua când l-am dus pe Nicky acasă. Dacă Nic se va face sănătos, va putea să aibă un loc de muncă şi probabil se va muta într-o locuinţă mai bună şi atunci va fi în stare să aibă grijă de Nicky. Judecătorii i l-ar da pe Nicky.

Ea clipi repede, înlăturând lucirea lacrimilor.

— Cu toate astea, eu m-am rugat pentru el, să fie în stare să se facă bine. Nu îi pot dori altceva. E atât de greu, Mica.

De emoţie, vocea îi răguşise. Mica îi acoperi mâna cu a sa, dorind să o poată strânge în braţe în schimb.

— Ştiu.

Ea suspină.

— Tata crede că sunt nebună să-l ajut. Zice că Nic merită tot ce i se întâmplă, fiindcă a forţat-o pe Eleanor să

se ascundă şi s-a folosit de medicamente în toţi anii aceştia. Lidia se uită iar la trupul din colţ, cufundat în somn. Dar am văzut ceva în ochii lui când se uita la Nicky. Cred sincer că, în adâncul sufletului, vrea ca lucrurile să stea altfel, doar că e într-o neputinţă.

— O, chiar e. Dar acum luptă pentru libertatea lui. Şi cred că va câştiga. Mica se opri, apoi o întrebă. Ce mai face Nicky?

Un zâmbet abia schiţat apăru în colţul buzelor Lidiei şi ochii ei se luminară.

— Nicky o duce bine. E atât de fericit că s-a întors la noi. N-am primit niciodată atâtea îmbrăţişări. La început, m-am temut că va fi supărat pe mine, din cauză că l-am lăsat pe Nic să-l ia, dar ne-a iertat pe toţi şi e mica noastră rază de soare, aşa cum a fost mereu. Pentru o clipă ea se întristă. Ne întreabă în fiecare dimineaţă dacă e ziua când trebuie să se-ntoarcă la „el” – nu îi spune pe nume, şi nici „tati”. I-am spus că, pesemne, va trebui să se întoarcă aici pentru o vreme, dar că voi încerca să fac în aşa fel încât să se poată întoarce şi să trăiască alături de mine pentru totdeauna. Seară de seară îl ţin în braţe şi îl ascult cum se roagă „Iisuse, lasă-mă să stau cu mama până la sfârşitul vieţii. Amin”.

Ea îşi prinse cu degetele puntea nasului, luptându-se vădit cu lacrimile.

— O, Mica, dacă Nicky îl ia la el de tot? Ce se va întâmpla cu credinţa lui Nicky? E atât de mic şi are atâta încredere. Nu pot să rabd gândul că i s-ar frânge inima…

Mica se ridică, îşi masă coapsele dureroase şi merse să îşi ia geanta. Se aplecă stângaci şi scoase Biblia, apoi reveni la masă.

— Lidia, hai să-ţi citesc ceva. El dădu paginile la Psalmi, capitolul şaizeci şi unu. I-am citit lui Nic. Pare să îl liniştească. Haide să-ţi citesc ce i-am citit şi lui la prima oră a dimineţii. El puse degetul sub cuvinte ca să îşi concentreze privirea înceţoşată şi apoi citi cu glas tare.

„Ascultă, Dumnezeule, strigătele mele, ia aminte la rugăciunea mea! De la capătul pământului strig către Tine cu inima mâhnită şi zic: Du-mă pe stânca pe care n-o pot ajunge, căci este prea înaltă pentru mine!”

El ridică ochii şi întâlni privirea Lidiei.

— Oriunde am fi, Lidia, Dumnezeu aude strigătele noastre. Rugăciunile noastre nu sunt niciodată atât de departe încât Dumnezeu să nu le audă şi să nu răspundă. Chiar în clipa asta inima ta e copleşită de griji. Inima lui Nicky va fi plină de mâhnire dacă va fi obligat să se despartă de tine. Dar amândoi puteţi afla tăria în Stânca lui Iisus Cristos. „El” este stânca mai înaltă decât tine ori decât mine. Când stăm pe temelia lui trainică, avem puterea de a înfrunta orice vine peste noi. Învaţă-l pe Nicky să stea neclintit în puterea lui Iisus, Lidia.

Lidia privea în ochii lui.

— Atunci când Nic la luat prima dată, i-am zis lui Nicky să nu uite că Iisus este cu el. Mi-a zis că s-a rugat în fiecare zi să vin şi că Iisus i-a răspuns.

Mica îşi simţi sufletul plin de bucurie. Credinţa unui copil mic.

— În cazul acesta ştie că Iisus e aici şi că Lui îi pasă. Are să fie bine, Lidia. Mai ştii? Planurile lui Dumnezeu pentru Nicky sunt de pace şi nu de nenorocire. Ai încredere. Totul va fi spre binele vostru, al tuturor. Trebuie să crezi.

Lidia deschise gura să răspundă, numai că o zvârcolire puternică din colţul unde stătea Nic o opri. Mica şi Lidia săriră amândoi în picioare şi se grăbiră să ajungă la el. Mica îl întoarse pe Nic pe spate. Lacrimi şi secreţii din nas îi curgeau abundent pe faţă. Mica îşi scoase batista din buzunar şi îi şterse nasul şi obrajii lui Nic. Acesta tremura din cap până în picioare, tremuratul era atât de puternic încât îi clănţăneau dinţii.

— E r… rău, doctore. E f… foarte r… rău. El îşi puse braţul peste piept şi gemu. O, durerea… s… spatele meu… picioarele m… mele… mă dor…

— Masează-l pe picioare, Lidia.

Mica îl ridică pe Nic în şezut şi începu să îi maseze umerii. Nic se apucă de mijloc cu braţul bun şi se sforţă să vomite, dar spasmele nu scoaseră nimic din stomacul gol.

Mica îl încuraja.

— Respiră adânc, Nic. Ia guri bune de aer şi scapă de greţuri.

Nic încercă să facă ce îi cerea, legănându-se în faţă şi dând capul pe spate. Lidia îngenunche lângă picioarele lui Nic, masându-i muşchii la fel cum un brutar frământă coca de pâine. Faţa ei era concentrată, ochii ei erau numai la Nic. Lui Mica îi creştea inima de mândrie datorită ei, fiindcă avea grijă de omul care greşise atât de mult faţă de prietena ei cea mai apropiată.

Vomitatul încetă şi Nic îşi îndreptă spatele, tremurând din tot corpul, în timp ce picioarele începură să lovească spasmodic.

— O... o... o... o...

Sunetul care se repeta părea să ţâşnească din gâtlejul lui Nic, fără ca el să facă vreun efort conştient. Mica luă un ton autoritar şi vorbi direct în urechea lui Nic, în timp ce masa în continuare muşchii încordaţi de pe spatele acestuia.

— Nic, îţi aminteşti ce ţi-am citit? Mai ştii cuvintele? Dumnezeu e refugiul şi tăria ta. Lasă-te în voia Lui acum. Cere-i să te suie într-un loc mai înalt. Cheamă-L să te ajute să treci prin asta.

— A... ajută-mă, D... D... Doamne. Nic închise ochii şi faţa i se schimonosi de durerea cumplită. R... rogu-te... ajută-mă...

Lidia începu să se roage cu glas tare, tonul ei pătrunzător auzindu-se peste vocea răguşită a lui Nic.

— Doamne, atinge spatele lui Nic! Scapă-l de durere. Atinge-Te de picioarele lui. Ia durerea din picioarele lui, Doamne! Dă-i odihnă... odihna vindecătoare. Scoate-l din închisoarea dependenţei. Te rog, Doamne, vindecă trupul

lui. Ajută-l pe Nic, Doamne!

Continuară să aibă grijă de el mai multe minute, rugându-se când unul, când altul, pentru sfârşitul suferinţei lui Nic, în timp ce acesta strângea din dinţi şi gemea pentru alinarea durerilor. În cele din urmă crampele părură a ceda. Muşchii se relaxară, întregul lui trup era vlăguit. Se întoarse pe partea cealaltă, dezlipindu-se de mâinile lui Mica.

Se puse pe o parte şi respiră des, dar uşurat.

— Mai bine... E mai bine. Mulţumescu-ţi, Doamne.

Pleoapele îi atârnau greu, nu mai strânse din dinţi şi adormi la loc. Mica se prăbuşi lângă perete. Îşi şterse broboanele de sudoare de pe buza de sus şi frunte.

— N-am văzut ceva mai rău. Cred c-ajungem la capăt.

Lidia puse mâna pe braţul lui.

— Mica, eu rămân aici peste noapte. Trebuie să te odihneşti.

El o privi, făcând eforturi să îşi ţină pleoapele deschise.

— Nu, Lidia, o să fiu bine.

Argumentul sună neconvingător chiar pentru urechile lui.

Ea se ridică şi merse la sulul de pături de lângă uşă. Le desfăcu în locul gol dintre masă şi salteaua lui Nic, apoi le acoperi cu un cearşaf. Ea îndreptă un deget poruncitor.

— Întinde-te!

Mica se ridică cu greu în picioare, sprijinindu-se de perete. Oboseala mare îl subjuga, dându-i ameţeli. Se împiedică. Lidia fugi lângă el şi îl cuprinse de mijloc cu braţul.

— Om încăpăţânat, îl certă ea în timp ce traversau camera. La ce altceva te aştepţi când nu mănânci mai nimic şi dormi pe apucate? Dumnezeu ţi-a dat judecata – foloseşte-o şi odihneşte-te. Eu pot să îi masez picioarele lui Nic şi să îi fac cald sau rece, după cum are nevoie. Tu trebuie numaidecât să te odihneşti.

Mica vru să protesteze, dar capul îi vâjâia. Nu putu găsi cuvintele potrivite. Se prăbuşi pe saltea şi îşi acoperi ochii

cu braţul. A, ce uşurare să stea întins. Ceva îi trecu peste piept şi când deschise ochii o văzu pe Lidia acoperindu-l cu încă o pătură. Un zâmbet îi întinse buzele.

— Mulţam, mamă.

— Nu face pe deşteptul, răspunse ea, dar el auzi zâmbetul din glasul ei.

— Mulţumesc, Lidia.

El închise ochii.

— Acum dormi.

Fără alt comentariu, el se supuse poruncii ei blânde.

27

Mica se trezi în zarva făcută de oale şi tigăi ce se loveau unele de altele. Şi în râsetul Lidiei.

— Şi cum aprinzi chestia asta, Nic? Am irosit deja patru chibrituri.

Mica deschise un ochi şi se uită chiorâş. Priveliştea îl făcu să deschidă mari amândoi ochii şi să se ridice în coate. Nic stătea lângă Lidia, întorcând cadranul aragazului şi arătându-i unde să ţină chibritul astfel încât să aprindă arzătorul.

Mica pufni surprins şi cei doi se întoarseră de la aragaz în acelaşi timp, ca să îl privească. Pe faţa Lidiei înflori un zâmbet. Îşi puse mâinile în şolduri.

— Ia uite, bună dimineaţa, somnorosule. Îmi pare rău că te-am trezit, dar Nic a cerut clătite şi ouă la micul dejun şi nu mai voia să aştepte.

Clătite? Şi ouă? „Nic”? Mica scutură din cap. Visa oare? Nic merse lângă salteaua lui Mica şi îi zâmbi de sus. Faţa bărbatului era proaspăt bărbierită, ochii erau limpezi şi pielea avea o culoare sănătoasă.

Zâmbetul lui Nic deveni şi mai generos.

— Sunt clătitele pe placu tău, doctore?

El întinse mâna sănătoasă.

— Clătite? Sigur. Mica îl lăsă pe Nic să îl ajute să se ridice în picioare, apoi stătu nedumerit, privirea trecându-i de la o faţă amuzată la alta. Îi făcu semn din ochi lui Nic. Văd că te simţi mai bine.

El îşi dădu seama ce nefiresc sunau cuvintele lui, dar nu găsi nimic altceva de spus. Nic râse; era un râs adevărat. Ochii îi străluceau.

— Da, doctore, mă simt. Mai bine decât m-am simţit în ani de zile. Şi îţi datorez totul ţie, şi acelei puteri de sus pe care o ai. Faceţi o echipă pe cinste. El îi întinse iar mâna, ochii lui verzi strălucind de lacrimi înăbuşite. Îţi mulţumesc, Mica.

Mica scutură mâna mare, aspră a lui Nic, cu inima plină de recunoştinţă.

— Cu plăcere, Nic.

— În regulă, voi doi, o să pun pe masă ce avem la micul dejun în cinci minute. Mica, du-te şi spală-te. Nic, tu pune masa.

Comenzile blânde ale Lidiei risipiră tensiunea momentului. Nic râse şi ridică vesel din umeri.

— Ai auzit-o pe şefa.

Mica ridică şi el din umeri.

— Sigur că da.

El merse cu paşi grei la chiuvetă, ameţit încă după somnul adânc. În timp ce îşi săpunea mâinile, înălţă o rugăciune în gând spre cer, mulţumind lui Dumnezeu pentru miracolul la care fusese privilegiat să fie martor. În dimineaţa aceea, Nicolai Pankin era un om nou. Atât pe dinăuntru, cât şi pe dinafară.

Lidia nu reuşi să mănânce mult din cele pregătite pentru micul dejun. Era prea emoţionată să îl vadă pe Nic stând drept pe scaun şi cu capul sus, ducând la gură bucăţile de clătită cu unt şi cu sirop. Părul lui des, proaspăt spălat şi pieptănat, lucea în lumina soarelui ce se revărsa pe fereastră. Cât timp se chinuise, ţinuseră obloanele trase, ferindu-i ochii de lumina puternică. Dar raza de soare a unei noi zile se odihnea pe trupul lui Nic şi părea să anunţe un nou început în viaţa sa.

Privind în ochii limpezi ai lui Nic, studiindu-i postura dreaptă şi mâna ce nu mai tremura, Lidia îşi închipuia cum l-ar vedea un judecător. Zvelt la trup, e adevărat, dar puternic. Capabil să lucreze şi să câştige un salariu cinstit. Capabil să fie tatăl unui copil.

„Nu pot renunţa la Nicky, Doamne. Nu pot!”

Sfatul lui Mica îi veni şoptit în gând.

„Când stăm pe temelia Lui puternică, avem tăria de a înfrunta orice vine peste noi”.

Închise ochii şi trimise către cer o rugăciune înflăcărată,

tăcută, cerând ca puterea lui Dumnezeu să o susţină, dacă judecătorul urma să îi dea tatălui custodia lui Nicky.

— Lidia?

Vocea lui Nic îi întrerupse şirul cugetărilor sufleteşti. Ea deschise ochii şi îl văzu întinzându-i farfuria, cu buzele arcuite într-un zâmbet prietenos.

— Mai pot primi o clătită?

Ea înălţă din sprânceană, tot cu gândul la Nicky, şi îi răspunse mecanic.

— Pot să…?

Buzele i se strânseră o clipă, faţa i se întunecă de la încruntătură, dar apoi el pufni amuzat. Îl privi pe Mica zâmbind glumeţ.

— Mereu e aşa de înfiptă?

Mica puse furculiţa pe farfurie şi întinse braţul peste spătarul scaunului, iar în ochi lui juca o lumină.

— Aşa-i.

Lidia se oţărî.

— Voi amândoi! Sincer acum…

Ea luă farfuria din mâna lui Nic şi merse la aragaz, unde lăsase o farfurie cu clătite să stea la cald. Puse o clătită pe farfuria lui Nic, pe care o lăsă cu zgomot pe masă, dinaintea lui.

— N-am mâncat în viaţa mea ceva mai bun decât clătitele astea, declară Nic, punând mult sirop pe clătita subţire. El înălţă capul şi întâlni privirea ei. Mulţam, Lidia.

Privind la faţa lui sinceră şi deschisă, văzu imaginea lui frumoasă înainte de accident, înainte ca morfina să fie forţa ce îi controla viaţa. Voia să pară revoltată, dar ceva pe faţa lui – bun, viu şi cald – îi topi hotărârea. Trase de scaun, se trânti pe el şi se sili să dea un răspuns hotărât.

— Cu plăcere, dar asta-i ultima pe care o primeşti. Stomacul tău s-ar putea răzvrăti dacă îi dai prea multe odată.

Nic strânse buzele.

— Da, doamnă.

El îşi continuă mestecatul, iar exclamările lui de satisfacţie după fiecare îmbucătură o bucurau şi o iritau pe Lidia în acelaşi timp. Neputând să se mai uite la el, ea întoarse capul şi îl văzu pe Mica studiind-o cu privirea. Expresia serioasă de pe faţa lui o făcu să simtă un fior rece pe dinăuntru. Îşi umezi buzele.

— Mica?

El îşi drese vocea, aruncând o privire spre Nic. Se ridică în picioare.

— Lidia, până ce Nic îşi termină micul dejun, aş putea sta de vorbă cu tine... afară?

Nic ridică privirea şi rămase cu furculiţa în aer, între farfurie şi gură.

— S-a întâmplat ceva?

Mica râse, numai că postura umerilor lui drepţi îi contrazicea cumva sunetul vesel.

— Da. Mă simt cam încordat după atâtea zile în apartamentul ăsta, având grijă de dosu tău încăpăţânat.

Nic izbucni într-un hohot de râs.

— Păi, du-te atunci. Îşi mişcă sprâncenele. Cât timp o ţii afară, eu mă duc pe furiş la clătitele care au rămas.

Lidia bănui că ar trebui să intre în joc şi să răspundă tot cu o glumă, numai că limba i se lipise de cerul gurii. Reuşi să îi zâmbească şters lui Nic, apoi coborî scările după Mica şi îl urmă în curtea fără iarbă. Un grup de copii gălăgioşi alerga de colo-colo, unii după alţii cu beţe, într-un soi de joc de-a lupta cu săbiile, aşa că Mica o îndrumă spre un loc aflat între clădirile înalte.

În zonă se simţea un miros neplăcut, dar vocile copiilor se auzeau mai înfundat, dându-le prilejul să îşi poată vorbi fără a striga unul la altul. Mica se rezemă de zidul din cărămidă şi băgă mâinile în buzunare. Scoase un oftat adânc. Avea pantalonii şi cămaşa şifonate, părul îi stătea ridicat ici-colo şi era neîngrijit, obrajii etalau o barbă de cel puţin trei zile, iar cearcănele închise la culoare îi întristau ochii albaştri.

Şi, totuşi, în pofida aspectului exterior ponosit, Lidia îl găsea un bărbat atrăgător. Dorinţa de a se lipi de trupul lui musculos şi de a se lăsa cuprinsă de puterea pe care el o emana era aproape copleşitoare. Nu cunoscuse niciodată un bărbat mai atrăgător decât doctorul Mica Hatcher. Ea plecă privirea la cutiile de cositor împrăştiate în jurul picioarelor, ca să îşi alunge gândurile rătăcite.

— Ce aveai de gând să-mi spui?

Ea se întări, convinsă că altă durere sufletească avea să îi fie pricinuită.

— N-am vrut să zic nimic în faţa lui Nic – n-am vrut să-l descurajez – dar încă îl aşteaptă o luptă mare.

Lidia îndrăzni să ridice capul şi să privească în ochii obosiţi ai lui Mica.

— Nu e curat organismul lui acum?

— Sigur că este. Pentru prima oară, după ani de zile. Mica scoase o mână din buzunar şi îşi trecu degetele prin păr. Făcu o grimasă. Dar ultimii opt ani a stat pe morfină ca să se simtă bine. A fost alinarea durerii lui pentru o stare sufletească mai bună, pentru liniştirea nervilor. Desigur, a fost un narcoman, dar şi-a făcut şi un obicei din a se baza pe morfină. Doar pentru că e curat acum nu înseamnă că a şi scăpat de năravuri. Vor mai fi momente – mă tem că multe – când o să vrea să facă rost de un pachet de pudră albă.

Lidiei îi sări inima în piept. Încă o dată emoţiile ei oscilau între a-i vrea binele lui Nic şi dorinţa de a fi găsit instabil, pentru a-l putea păstra pe Nicky. Îşi înăbuşi un geamăt. „Tată, ajută-mă să fac ce este spre slava Ta!”

Mica lovi într-o cutie metalică ruginită cu vârful papucului.

— Oricât de mult detest să las clinica pe mâinile altcuiva o vreme, cred că o să dau câteva telefoane să văd dacă mai pot sta aici o săptămână. Să-l ajut pe Nic să pună pe picioare obiceiuri sănătoase cu care să-l înlocuiască pe cel rău. A trebuit să fac asta cu nişte pacienţi din Oahu, după bombardament – şi ei prea dependenţi de morfină. Se mai

întâmplă. Pentru o clipă, el rămase fără cuvinte, cu fruntea încruntată, căzut pe gânduri. În cele din urmă, el continuă şovăind puţin. Vreau să mă asigur că Nic e pe picioarele lui, înainte să-l las singur.

— E foarte frumos din partea ta.

În ciuda eforturilor pe care Lidia le făcea ca să păstreze un ton ce nu trăda emoţii, cuvintele îi ieşiră sarcastic pe gură. Mica ridică o sprânceană. Dezaprobarea, deşi nu rostise niciun cuvânt, se auzea la fel de uşor ca cearta aprinsă a copiilor de pe locul acoperit cu iarbă. Lidia îşi muşcă buza de jos, luptându-se cu lacrimile. Ruşinea o copleşi, făcându-i corpul să tremure.

— Îmi pare rău. Doar că…

Cum să poată lămuri ceva ce nici ea nu înţelegea? El se dezlipi de perete, ridicând mâna cu care îi cuprinse obrazul în căuşul palmei. Duioşia strălucea în ochii lui.

— Lidia, e firesc să te temi că Nic se va face bine. Ştiu ce rişti să pierzi.

Lacrimile înceţoşau vederea Lidiei. Una scăpă şi se prelinse pe obraz până la bărbie. O şterse repede şi dădu din cap cu un aer nefericit, iar nodul din gât o împiedica să vorbească. Mica o prinse de umeri şi îşi îndoi puţin genunchii ca să o poată privi drept în ochi.

— Ascultă-mă. Mama are o plăcuţă agăţată deasupra chiuvetei din bucătărie. Pe ea stă scris aşa: „Viaţa omului trece repede; doar ce face pentru Cristos rămâne”. El îi mângâie mâinile, atingerea lui blândă şi fermă în acelaşi timp. În voce i se strecură accentul texan. Cu ce treabă ne aflăm aici? L-am ajutat pe Nic. Eliberarea de dependenţă i-a făcut un bine imens. Şi cu siguranţă îi face bine şi lui Nicky să aibă un tătic care nu-i o ameninţare. Dar, Lidia, am făcut acest lucru cel mai mult din dragoste. Nu din dragoste pentru Nic – sincer, nu îmi place chiar atât de mult de el.

Lidia pufni în râs scurt, pe neaşteptate. Mica zâmbi larg şi continuă.

— Dar din dragoste pentru Nicky, fiindcă vrem ce-i mai

bun pentru el. Şi cel mai mult – cel puţin pentru mine – din dragoste pentru Cristos. Facem ce trebuie pentru că El ne-a chemat să ne aplecăm asupra celor umili şi asupriţi.

Umili şi asupriţi. Descrierea făcută de Mica i se potrivea ca o mănuşă lui Nicolai Pankin. Lidia îşi trase nasul.

— Ştiu. Şi eu… vreau să fac voia lui Cristos. Aşa mă rugam mereu când eram în apartamentul lui Nic: „Tată, îngăduie-mi să fac voia ta”. Dar înăuntru… aici… Ea îşi puse degetele tremurânde pe piept. Am o teamă atât de mare că-mi pierd… fiul.

Mica o luă în braţe, apucându-i capul cu mâna lui mare şi mângâindu-i umerii cu cealaltă. Ea tremura, plângând înfundat, cu faţa îngropată în curbura gâtului lui.

— Ştiu. Ştiu. Accentul lui texan era la fel de plăcut ca mierea pe un biscuit proaspăt scos din cuptor. Ce trebuie să ţii minte, draga mea, e că atunci când facem ce e bine pentru Cristos, mai ales când e ceva împotriva vrerii noastre omeneşti, deschidem uşa unor binecuvântări dincolo de orice închipuire posibilă. Ai încredere, Lidia!

El o strânse în braţe şi apoi o dezlipi de el. Cu mâinile încă strângându-i uşor mâinile, el îi arătă zâmbetul lui binecunoscut – cu pielea încreţită în colţul ochilor, cu buzele uşor ridicate în partea stângă – şi îi făcu semn din ochi.

— Aşteaptă şi ai să vezi. Lucrurile vor merge în direcţia bună şi pentru tine, şi pentru Nicky. Îţi aminteşti de înălţimea aceea despre care i-am citit lui Nic? Şi tu ai locul tău înalt, Lidia, unde Iisus aşteaptă să-ţi dea tot ce ai nevoie. Trebuie numai să crezi.

28

Deşi Lidia nu mai trecu pe la apartamentul lui Nic în săptămâna ce urmă primei lui dimineţi ca om scăpat de droguri, ea rămase la curent cu progresele pe care le făcea, datorită lui Mica. Dintr-o cabină telefonică, aflată la câteva străzi depărtare de blocul unde era apartamentul lui Nic, o suna zilnic, la ora trei fix. După ce îi povestea despre Nic, întotdeauna întreba de Nicky, apoi se ruga împreună cu ea înainte să închidă telefonul şi să se întoarcă la Nic.

Pe măsură ce treceau zilele, Lidia înţelegea şi mai bine de ce era Mica îngrijorat să înlocuiască dependenţa de morfină a lui Nic cu un alt obicei. În fiecare zi, era tot mai atentă la acul ceasului care se îndrepta către ora trei. Cu ce să înlocuiască ea obiceiul nou format de a sta lângă telefon la ora 2: 59, cu inima bătând tare de emoţie, cu degetele lipite de buze, în rugăciune, când Mica îl va considera pe Nic pe picioarele lui şi se va întoarce la New York?

Nicky îşi reluase obiceiurile, purtându-se ca şi cum nu fusese niciodată luat de acasă de către un om ciudat, care îl ameninţase zilnic că îl va vinde unei familii necunoscute. Lidia se minuna de cerbicia lui şi, în străfundul minţii sale, se gândea că poate, cumva, Nicky se va obişnui cu Nic, atunci când va veni vremea. Înălţa rugăciuni la cer de nenumărate ori, zi şi noapte, în care îi cerea lui Dumnezeu să facă voia Sa desăvârşită în viaţa lor. Nu voia să îşi îngăduie speranţa că Nicky va rămâne cu ea, ştiind că inima i se va face negreşit fărâme dacă speranţa murea. În loc să spere, ea făcu ce o sfătuise Mica. Alese să aibă credinţă. Şi descoperi, odată cu scurgerea zilelor, un sentiment de pace pe care nu îl putea descrie, ce prindea rădăcini în adâncul fiinţei sale.

Pacea o ţinu tare şi în dimineaţa în care Nic îi spusese că va veni după Nicky. Ea şi Mica stătuseră mai mult în rugăciune în după-amiaza zilei de dinainte. Vărsase lacrimi. Totuşi, cu puterea de la Dumnezeu, care o întărea, îşi

păstră zâmbetul pe buze şi scoase o pereche de pantaloni scurţi curaţi, o cămaşă roşu aprins, cu o barcă cu pânze brodată pe piept şi şosete albastre pentru Nicky.

Privi băieţelul în timp ce se căznea să intre în haine, se abţinu să nu râdă când el bombăni enervat, căutând mânecile cămăşii şi clipi ca să alunge lacrimile când el începu să fredoneze în timp ce îşi trase şosetele în picioare. După ce isprăvi cu îmbrăcatul, ea se aşeză pe marginea patului şi îl puse să stea în faţa ei să îl pieptene şi să îi aranjeze buclele rebele.

El îşi puse mâinile mici pe genunchii ei, ridică faţa încrezătoare şi ea mai spuse o rugăciune ca să capete putere, înainte de a vorbi pe un ton calm.

— Dragostea mea, azi e o zi specială. Astăzi vei merge să vezi noul loc în care vei locui.

Ochii negri ai lui Nicky se făcură mari de spaimă.

— Dar, mamă, eu nu vreau să plec iar!

Lidia îl strânse la piept şi îi sărută părul. Apoi îl puse pe genunchii ei şi îi prinse bărbia ce tremura între degete.

— Nici eu nu vreau să pleci, Nicky. Dar, vezi tu, Nic Pankin e tăticul tău adevărat. Nu a putut avea grijă de tine când erai bebeluş, din cauză că era bolnav, aşa că am avut eu. Dar acum el se simte mai bine şi vrea să te cunoască. Vrea să locuieşti împreună cu el.

Nicky îşi răsfrânse buza de jos şi sări din poala ei. Merse hotărât într-un colţ şi stătu cu spatele la ea şi cu braţele împreunate strâns pe pieptul lui slăbuţ.

— Nu. Eu nu vreau. Nu-mi place de el. Ţipă şi nu mă lasă să mă joc. Îmi zice „ţânc”.

— Nicky, scumpule, ascult-o pe mama.

Micuţul se înghesui şi mai tare în colţ. Pe Lidia o durea inima atât de tare încât simţea din nou că îi dau lacrimile. Cum să îi spună toate acestea pe înţelesul lui? Nicky încă era mic.

„O, Doamne, te rog, ajută-mă”.

Trase aer adânc în piept.

— Nicky, lui Nic îi pare rău c-a ţipat. Ca să-nţelegi, a avut o boală gravă care l-a făcut să strige. Nu i-a plăcut să strige, dar înăuntrul lui el suferea tot timpul. Ştii că atunci când te doare burta devii arţăgos?

Nicky nu se întoarse, dar se uită la ea peste umăr. O şuviţă îi cădea peste genele dese, ridicându-se şi coborând când clipea. El abia schiţă o mişcare din cap.

— Ei bine, din pricină că Nic nu se simţea bine, era foarte morocănos şi ţipa. Dar, Nicky, eu şi Mica ne-am rugat la Dumnezeu şi i-am cerut ajutorul, la fel şi Nic s-a rugat Domnului pentru ajutor. Acum Nic nu mai e bolnav şi vrea sincer, cu adevărat, să fie un tată bun pentru tine. Te iubeşte, Nicky.

Lidia nu avea nicio îndoială că dragostea pentru Nicky îi dăduse lui Nic voinţa de a se lua la trântă cu monstruoasa dependenţă de morfină. Se agăţă de această realitate, dovada vie că Nic se va purta frumos cu fiul lui în viitor.

Buza de jos a lui Nicky tremura şi lacrimile începură să îi brăzdeze obrajii.

— Dar eu te iubesc pe „tine”, mamă, şi cu „tine” vreau să fiu.

— O, scumpetea mea, ştiu. Lidia deschise braţele şi cu un scâncet uşor Nicky fugi la ea. Ea îl cuprinse în braţe, îngropându-şi faţa în părul lui, în timp ce el se cuibări pe umărul ei, plângând încet. Dar indiferent unde eşti, iubirea mea te însoţeşte. Nu te voi lăsa, cum nici Iisus nu te va lăsa. Mă crezi, aşa-i?

Nicky dădu din cap, agăţat de gâtul ei. Ea îi sărută tâmpla şi îl legănă, aproape ca atunci când era bebeluş şi suferea de colici.

— Eşti un băieţel foarte norocos. Atât de mulţi oameni te iubesc. Iisus, mama, buni, bunu, Mica şi acum tati.

Ea rămase în camera lui Nicky, strângându-l în braţe, cântându-i şi rugându-se pentru el, până când soneria anunţă sosirea lui Nic. Nicky refuză să se dezlipească de gâtul ei, aşa că îl ţinu în braţe şi coborî scările. Dădu de

mama şi tatăl ei, care stăteau încremeniţi, unul lângă altul în holul de primire, în timp ce Nic stătea în uşa de la intrare. El ridică ochii când Lidia coborî scările, iar ea tresări surprinsă când îl văzu.

Hainele lui erau largi, pierduse şi mai multă greutate în timpul calvarului, dar purta pantaloni curaţi şi o cămaşă în carouri, băgată în pantaloni şi încheiată până la gât. Şi era curat, barba aspră îi dispăruse de pe bărbie, părul era frumos pieptănat într-o pleată deasă ce mergea de la frunte până la ceafă. Era iarăşi bărbatul arătos ce o atrăsese cu cinci ani în urmă.

Nic părea cu ochii numai pe Nicky, în timp ce Lidia se apropia, dar când ajunse la ultima treaptă şi îl puse jos pe Nicky, Nic se întoarse cu faţa la părinţii ei. Pentru o clipă, el strânse buzele, dar apoi faţa i se lumină, ca şi cum i se şoptise ceva liniştitor la ureche.

Întinse mâna tatălui Lidiei. Obrajii acestuia se umplură de pete roşii şi îşi drese vocea. Totuşi, el strânse scurt mâna lui Nic, ca semn de bun-venit, înainte de a-şi îndesa mâna în buzunarul pantalonilor. Îl fixă pe Nic cu o privire urâtă şi tăioasă.

— Lidia îmi zice c-ai scăpat de droguri.

Sarcasmul din tonul vocii lui era evident. Lidia îşi ţinu respiraţia, aşteptându-se la o ieşire nervoasă din partea lui Nic. Dar, în schimb, un zâmbet se întinse încet pe obrazul proaspăt bărbierit al lui Nic.

— Da, domnule, sigur că am scăpat. Şi sunt mai curat decât se vede. Privirea îi lunecă la Nicky, care stătea ascuns pe jumătate în spatele Lidiei, cuprinzându-i cu braţul un picior. Chipul i se lumină de dragoste. Salutare!

Salutul scurt sună atât de delicat, ca o pană purtată de adierea vântului. Nicky se lipi şi mai tare de picior. Lidia puse mâna pe ceafa lui şi îl îndemnă cu blândeţe să meargă în faţă.

— Salută, dragule!

Nicky se trase în spate. Ridică privirea îngrijorat şi îi

şopti.

— Nu ştiu cum să-i zic.

Nic se puse pe un genunchi dinaintea băiatului şi îşi trecu degetul peste barca de pe cămaşa lui Nicky.

— Păi, cei mai mulţi îmi spun Nic, fiindcă ăsta-i numele meu. Dar, ştii şi tu, străinii sunt străini. Niciunul nu e fiul meu. El se scărpină în barbă, lăsând impresia că stătea pe gânduri. De vreme ce eşti fiul meu, mi-ai putea zice altfel decât ceilalţi oameni, dacă vrei.

Nicky lăsă capul într-o parte şi ridică mâna să se scarpine în barbă, imitând perfect gestul lui Nic.

— Vrei să zici c-aş putea să te chem tati?

Lui Nic îi dădură lacrimile. Lidia se lupta şi ea cu ele, la rândul ei. Nic înghiţi în gol, scoţând un sunet puternic în liniştea de mormânt din holul de primire.

— Da. Ai putea. Dacă… ai vrea.

— Bine. Nicky îi întinse mâna şi o puse pe genunchiul lui Nic. Dar mie să-mi zici Nicky, pentru că ăsta-i numele meu.

— S-a făcut, Nicky. Nic întinse mâna ca să facă târgul. Tatăl şi fiul îşi strânseră mâinile. Nic nu lăsă mânuţa lui Nicky când se ridică în picioare şi întoarse o privire hotărâtă spre tatăl Lidiei. Domnule Eldredge, dacă voi avea grijă aşa cum se cade de fiul meu, trebuie să am o slujbă. Ştiu că m-aţi refuzat înainte şi înţeleg motivul. Dar, domnule, motivul acela nu mai există. Sunt curat şi am de gând să rămân. Aşa că, vă mai cer o şansă.

Tatăl Lidiei scoase bărbia înainte, cu un aer arogant.

— De unde ştiu eu că n-o să te-ntorci la vechile obiceiuri?

Nic înălţă şi el bărbia, dar nu arogant, ci sigur pe sine.

— Pentru că nu mai lupt de unul singur. Mica m-a prevenit că o să mai vreau drogul o bună bucată de vreme ş-am descoperit deja că are dreptate în privinţa asta. Dar acum îl am pe Dumnezeu de partea mea. Şi puterea Lui e mai mare decât ar putea fi vreodată puterea mea. Împreună putem reuşi să mă păstrez curat. Când vreau

marfa, îi cer lui Dumnezeu puterea de a rezista. Şi îmi răspunde. N-o să m-apuc iar. El plecă privirea la Nicky şi legănă uşor mâna copilului. Am un motiv întemeiat ca să rămân curat. Ridică ochii şi îl privi pe tatăl Lidiei în ochi. N-o să-l dezamăgesc pe Nicky, domnule. Şi n-am să vă dezamăgesc nici pe dumneavoastră.

Tatăl rămase tăcut, pe gânduri, secunde bune, în timp ce Lidia îşi ţinea respiraţia şi Nic îl privea în ochi. Într-un sfârşit, tatăl îndreptă degetul spre Nic.

— În regulă. Îţi mai dau o şansă. Dar, îţi spun, Pankin, o să stau cu ochii pe tine. O singură greşeală şi ai zburat.

Nic radia de fericire.

— Vă mulţumesc, domnule. N-o să regretaţi. Vă promit. Se întoarse către mama Lidiei, zâmbindu-i cu subînţeles. Am să vă cer o favoare, doamnă. Câtă vreme sunt la muncă, mândria îl făcu să îndrepte umerii când rosti cuvântul, o să am nevoie de cineva care să aibă grijă de Nicky. Nu-l pot lăsa singur. Pot găsi pe cineva să stea cu el, dacă nu vă convine, dar m-am gândit că din vreme ce deja vă cunoaşte, poate că…

Mama scoase un mic strigăt de încântare.

— O, nu! Nu-i nevoie de o îngrijitoare. Aş fi încântată să mă ocup de Nicky câtă vreme eşti la lucru.

Ea îl prinse pe soţul ei de mână şi i-o lipi de mijlocul ei. Inima Lidiei îi bătu de două ori mai tare când Nic îşi îndreptă în sfârşit privirea spre ea. El îl lăsă pe Nicky şi întinse mâna către ea. Aceasta îi prinse mâna cu mâinile ei, păşind uşor în faţă pentru a scurta distanţa dintre ei.

— Lidia, după tot ce ai avut de îndurat din pricina mea, nu erai obligată să mă ajuţi. Dar ai fost alături de mine şi-ţi mulţumesc pentru asta. Tu şi Mica mi-aţi arătat ce fel de om vreau să fiu de acum înainte. Cu ajutorul lui Dumnezeu, o să fiu un om mai bun. O să dau tot ce pot ca să-L fac pe Dumnezeu mândru de mine… şi pe Eleanor.

Lidia zâmbi, dar nu îşi găsea vocea. Nic vorbi mai departe, tot cu mâna în palmele ei.

— Ai fost mama lui Nicky încă de când s-a născut şi ai fost o mamă bună. Îţi mulţumesc că ai avut atâta grijă de el, de dragul lui Eleanor. Am greşit când am vrut să-l îndepărtez de tine. O să aibă nevoie şi de tine, aşa că vreau să găsim o cale prin care să fie cu tine cât timp doriţi amândoi. Am putea să ne întâlnim, poate după serviciu, într-o seară şi să vorbim cum să facem asta cu putinţă?

Lacrimi calde, de o bucurie de nedescris în cuvinte, îi curgeau pe obraji. Avusese credinţă şi Dumnezeu răspunsese rugăciunii inimii ei. Sufletul ei plin de bucurie se sili să dea un răspuns, deşi abia mai avea glas.

— Desigur, Nic. Şi-ţi mulţumesc.

El dădu din cap, apoi îşi trase mâna dintr-a ei şi o puse pe capul lui Nicky. Băieţelul stătea sub mâna lui Nic, cu feţişoara ridicată spre el. Nic îi zâmbi fiului său, apoi îi vorbi iar Lidiei.

— Vrei să-l vezi pe Mica azi?

Întrebarea lui simplă îi umbri puţin bucuria care o copleşise câteva clipe mai devreme. Dădu din cap crispată.

— Pleacă la New York, devreme în după-amiaza aceasta, dar va trece mai întâi pe la noi să-şi ia rămas-bun.

— Spune-i… Nic îşi drese vocea, înghiţindu-şi lacrimile. Spune-i că-i mulţumesc că m-a ajutat să-mi recapăt viaţa. Spune-i că o să mă ţin de Dumnezeu şi că o să rămân pe înălţimea despre care am vorbit. N-o să uit niciodată.

Lidia dădu din cap aprobator, abia întrezărind silueta lui Nic, printre lacrimile ce îi înceţoşau privirea.

— Îi voi transmite.

Nic se aplecă spre Nicky.

— Fiul meu, acum trebuie să plec, aşa că rămâi aici cu bunicuţa ta. Eu am o treabă…

El se opri şi îşi frământă buza de jos între dinţi. Se aplecă spre Lidia şi îi şopti răguşit.

— Trebuie să renunţ la o înţelegere. Lidiei îi stătu inima în loc, când desluşi înţelesul din spatele cuvintelor. Nic întoarse iar privirea la Nicky. Mă-ntorc în seara asta ca să

vă arăt, ţie şi mamei tale, apartamentul nostru cel nou. Se îndreptă de spate şi se adresă iar Lidiei. N-am să mă-ntorc în apartamentu ălălalt. Nu-i un loc bun pentru un copil.

— Nu-i un loc bun pentru Nicky, îl corectă băiatul.

Nic râse.

— Corect. Mulţam că mi-ai amintit. El se uită la fiecare adult în parte. Cel mai bine e să mă duc. Se aplecă şi îl sărută pe Nicky pe creştet. Salutare, fiule! Ne vedem mai târziu.

Lidia şi Nicky îl conduseră pe Nic la uşă şi îl priviră coborând scările. În momentul în care piciorul lui atinse ultima treaptă, Nicky strigă.

— Pa, tati!

Nic înlemni pe loc pentru trei secunde. El se întoarse încet şi îi trimise lui Nickv un zâmbet fericit. Ridică mâna, luându-şi rămas-bun, apoi se întoarse pe călcâie şi o luă grăbit spre camioneta care îl aştepta, cu paşi atât de uşori, încât Lidiei îi păru că picioarele lui pluteau la câţiva centimetri deasupra pământului.

29

Mica luă un taxi până la casa familiei Eldredge şi ajunse pe la ora 10:00. Bonzărel stătea în cuşca lui, atârnată într-un cui, sub streaşina verandei. Cântecul vesel al canarului se auzea prin ferestrele deschise ale taxiului.

Lidia şi Lavinia stăteau în genunchi lângă stratul cu flori, cu lopăţelele în mână. Nicky alerga în cerc, în plin soare. Mica nu îşi putu ascunde zâmbetul ce i se întipări pe chip, la imaginea lor plăcută.

Bătu uşor cu mâna pe umărul taximetristului.

— Stau doar câteva minute. Vă rog să m-aşteptaţi.

Bărbatul se arătă de acord dând din cap. În clipa în care ieşi din taxi, Nicky fugi la el, cu braţele întinse. Mica îl cuprinse într-o îmbrăţişare generoasă.

— Hei, amice, nu m-aşteptam să te văd aici.

El ridică pe umeri băiatul care râdea vesel şi merse către Lidia, care îl întâmpină la jumătatea curţii. Lutul care îi mânjea bărbia se întinsese şi pe genunchii pantalonilor. Şuviţe din păr i se lipiseră de tâmplele asudate şi avea broboane de sudoare pe nas. Era încântătoare. Mica prinse gleznele lui Nicky, ca să nu cuprindă obrajii femeii în palme şi să nu o lase fără suflare de atâtea sărutări.

O întrebă.

— Pankin n-a trecut pe aici?

Ochii Lidiei străluceau de fericire.

— A trecut şi a plecat. A spus că Nicky are nevoie să petreacă timp şi cu noi, aşa că vom găsi o cale de a-l creşte împreună. Şi a rugat-o pe mama să aibă grijă de Nicky în locul lui, cât timp e la muncă.

Mica înălţă sprâncenele.

— La muncă?

Lidia se legănă pe călcâie, cu mâinile strâns lipite, ca pentru a-şi stăpâni emoţia.

— Da, la muncă. Tata i-a dat o slujbă.

Din locul unde era cocoţat, Nicky adăugă.

— Bunu’ are să stea cu ochii pe el.

Lidia aruncă un zâmbet fugar băiatului.

— Corect, Nicky. Privirea ei o întâlni pe a lui Mica şi continuă pe un ton scăzut. Tata n-a mai vrut să aibă încredere-n el, dar cred că va face treabă, Mica.

Mica dădu din cap hotărât.

— Şi eu cred. A repetat „Pot totul în Hristos care mă întăreşte” de nenumărate ori noaptea trecută. Cât timp îşi pune nădejdea în puterea lui Iisus, va putea.

Nicky se fâţâia, aşa că Mica îl puse jos, iar băiatul o luă la fugă, agitându-şi braţele şi suflând aer printre buze ca să facă zgomote ca de motor. Lidia rămase cu ochii la băiat pentru o clipă, un zâmbet duios jucându-i pe buze, apoi se întoarse spre Mica.

— Nic mi-a cerut să-ţi mulţumesc că l-ai ajutat să îşi recapete viaţa şi să-ţi spun că nu va uita de „înălţimea” despre care aţi vorbit.

Mica ridică din umeri, îndesând mâinile în buzunare.

— El a făcut partea grea. Eu doar i-am oferit un sprijin.

Lidia scăpă un râset, un firicel dulce şi melodios de fericire.

— Câteodată eşti prea modest, doctore Hatcher. Puţini oameni ar fi dispuşi să întindă o mână cuiva ca Nic Pankin. Ce ai făcut a fost un miracol.

— Ohoo. Nu eu. Mica arătă cu degetul spre cer. Dumnezeu face miracole. Tot ce putem face, în calitate de creştini, e să fim de bunăvoie instrumente în slujba Lui, gata să fim folosiţi oricând la chemarea Lui. Sunt privilegiat că am fost folosit. Să fii martor la o minune e un sentiment destul de special.

— Şi schimbarea inimii lui e miraculoasă. Ochii Lidiei se făcură şi mai mari, cu irişii săi catifelaţi şi strălucitori. M-am uitat insistent la el când era aici, venindu-mi cu greu a crede că e acelaşi om care a dat buzna în casa mea, cu ochi sălbatici şi mârâind, care mi-a smuls copilul chiar de sub nas.

Mica zâmbi în colţul gurii.

— Atingerea lui Dumnezeu face lucruri uimitoare.

Ea se roşi la faţă, licărirea vioaie pierind din ochii ei.

— Mi-aş dori ca Eleanor să fi trăit să vadă asta. Îl iubea pe Nic aşa de mult. Schimbarea asta ar fi făcut-o atât de fericită.

Rămaseră tăcuţi, în soarele ce le înfierbânta capul, în sporovăiala veselă a lui Nicky, ce concura cu cântecul răguşit al lui Bonzărel, în timp ce Mica retrăia în gând ultimele zile. Era acolo de numai două săptămâni? Se petrecuseră multe – atât de mult bine fusese făcut – încât aproape că părea imposibil să fi trecut atât de puţin timp. Îşi dorea să poată sta mai mult. Să se bucure de splendoarea schimbării lui Nic, să se plimbe cu Nicky, să stea de partea cealaltă a unei mese şi să o admire pe Lidia la lumina lumânării.

Dar clinica lui şi misiunea fratelui său îl chemau la New York.

Scoase un oftat plin de regrete şi făcu semn către şoferul de taxi ce îl aştepta.

— Ar trebui să o iau din loc să nu pierd trenul.

Pe fruntea ei apărură linii fine. Ea lăsă capul în jos, şuviţe mătăsoase de un castaniu intens lunecând şi încadrându-i obrajii aprinşi.

— Mi-aş dori să poţi rămâne mai mult.

„Şi eu”.

— Trebuie să mai ajungă un colet cât de curând.

Lidia plecă fruntea şi mai mult.

— Înţeleg.

Ea ridică din umeri, apoi îi lăsă cu un oftat adânc, înălţă privirea fără a vorbi, în ochii ei pătrunzători neputându-se citi nimic. Inima lui Mica începu să bată atât de tare încât avu sentimentul de netăgăduit că Lavinia Eldredge o auzea de la distanţa de aproape cinci metri. El îşi umezi buzele, căutând un mod potrivit de a-şi lua rămas-bun de la femeia din faţa lui.

Dar ea vorbi prima, tonul ei decent contrastând puternic cu rugămintea mută din ochii ei.

— Îţi mulţumesc pentru tot. Se pare că lucrurile sunt pe făgaşul bun între Nic şi Nicky.

— Mă bucur. Inima lui Mica bătea năvalnic în timp ce se întorcea spre taxi. O să mă rog pentru voi toţi.

Lidia mergea alături de el, paşii potrivindu-se perfect cu ai lui.

— Şi eu mă voi ruga pentru tine şi Ieremia şi pentru „coletele" voastre. Îi tremura bărbia şi îndată lacrimile scânteiară în ochii Lidiei. Încet, cât de încet şi-ar fi putut el închipui, ea continuă. O să-mi fie dor de tine, Mica.

O, ce dor arzător avea să o strângă la pieptul lui şi să îi simtă braţele cuprinzându-i gâtul. Dorinţa de a-i săruta tâmplele, obrajii, buzele aproape îl răvăşi cu totul. Dacă măcar o putea atinge să se lase cucerit cu totul de frumuseţea de femeie ce devenise. Dar, dacă o îmbrăţişa în clipa aceea, nu îi va mai da drumul niciodată.

Cu braţele strâns lipite de corp, el o tachină.

— Şi mie are să-mi fie dor de tine, mica mea asistentă-şef.

Ea râse, iar râsetul ei suna aspru, lipsit de hazul adevărat, dar reuşi să îi şteargă lacrimile. Îi făcu semn cu mâna lui Nicky să se apropie.

— Mica pleacă acum. Vino şi ia-ţi rămas-bun.

Nicky traversă peticul verde cu paşi săltăreţi, lovindu-se cu mâna peste fund. Călărind un cal imaginar, strigă.

— Prrrr, Veveriţoi!

Mica se stăpâni să nu râdă. Doar Nicky ar numi un cal Veveriţoi. Micuţul îşi luă avânt cu un picior ca şi cum ar descăleca, afişând un aer serios şi încruntat. Făcu doi paşi nesiguri în direcţia lui Mica şi, în cele din urmă, renunţă la joacă şi se aruncă în braţele lui Mica.

— Pa, Mica-amicu-meu! Haide-napoi repede!

Mica strânse la piept băieţelul asudat, simţindu-se iar plin de recunoştinţă pentru miracolele mâinii vindecătoare

a lui Dumnezeu. Nicky nu avea să mai trăiască sub un nor de teamă, ori captiv într-o pânză de minciuni. Şi Nicky nu mai avea nevoie de prezenţa lui Mica. I se puse un nod de supărare în gât şi braţele i se strânseră în jurul trupului băiatului, în timp ce se lupta cu un val de tristeţe. Sărută în fugă cârlionţii zburliţi ai lui Nicky, apoi îl puse jos. Mica îşi trecu mâna pe sub nas, vorbind tărăgănat ca să-şi ascundă tristeţea adâncă.

— Mai bine încaleci şi porneşti la drum, amice.

— Dă-i bătaie, Veveriţo! Nicky îşi trecu piciorul peste calul închipuit, strânse mâinile pe nişte frâie invizibile şi se depărtă în salturi. Îşi agită o mână deasupra capului.

— Pa, Mica! Te iubesc!

Mica îşi stăpâni cu greu emoţiile şi se întoarse către Lidia. Ce bine era să poată face aceeaşi declaraţie pe care Nicky tocmai o strigase cu atâta naturaleţe. Dar, să facă acest lucru în momentul acela, nu reuşea decât să provoace şi mai multă durere sufletească. Îşi ascunse declaraţia de dragoste în adâncul sufletului şi îşi luă rămas-bun într-un mod simplu.

— Pa, Lidia. Ai grijă de tine.

Ea lăsă capul într-o parte şi din nou lacrimile îi veniră în ochi.

— Şi tu, Mica. La revedere.

El urcă în taxi şi trânti uşa.

— Să mergem.

Taxiul se depărtă de trotuar şi Mica se întoarse cu spatele în scaun, întipărindu-şi în minte scena care se tot micşora dinapoia lui. Lidia pe trotuar, cu o faţă gânditoare spre maşina care se depărta şi Nicky, care ţopăia pe spaţiul verde din spatele ei. Voia să ţină minte fiecare detaliu al scenei. Taxiul o luă pe după colţ şi Mica strânse bine ochii, ţinându-şi respiraţia, sperând. Un oftat de uşurare ieşi din pieptul lui.

Da, imaginea celor doi oameni speciali îi rămăsese imprimată în ochii minţii. Mulţumit, el se aplecă în faţă şi

atrase atenţia şoferului.

— Puteţi să măriţi viteza? Trebuie s-ajung acasă.

Şoferul taxiului râse şi îi aruncă lui Mica un zâmbet strâmb peste umăr.

— Mi s-a părut c-aveai de ce să rămâi.

El ridică din sprâncene. Mica se lăsă moale în scaun, fără a da un răspuns. Deja inima lui tânjea după Lidia, dar la ce îi foloseau sentimentele pentru ea? Odată ce situaţia lui Nic era rezolvată, ea nu va mai avea nevoie de Mica. Îşi îndreptă în mod voit gândurile spre Ieremia. „Sunt aici pentru tine acum, frate-doar pentru tine. S-a terminat cu lucrurile ce îmi abăteau gândurile”.

Cu toate acestea, pe toată distanţa până la gară şi pe fiecare kilometru de drum lung, cu scuturături până la New York, imaginea tulburătoare a Lidiei, stând nemişcată şi întristată în drum, îi tot venea în minte.

*

Luni dimineaţă, Nic sosi la lucru cu cincisprezece minute mai devreme şi fu primul la rând ca să îşi bifeze cartela nou-nouţă. În trecut, venise numai când suna alarma pentru schimbul de tură, dar promisiunea făcută lui Allan Eldredge – că nu are să regrete că îl angajase – însemna să îşi formeze un obicei mai bun.

Un obicei. Se jucă în gând cu cuvântul în timp ce privea minutele trecând pe ceasul mare. Mica îi spusese că obiceiurile nu erau vindecate. Va trebui să facă eforturi ca să scape de obiceiul de a depinde de morfină.

— Va lăsa un gol care va cere să fie umplut, Nic, îl prevenise doctorul, accentul lui texan făcându-l să pară relaxat, chiar şi atunci când vorbea despre ceva serios. Aşadar, trebuie să cauţi lucruri bune cu care să umpli golul acela.

La propunerea lui Mica, Nic se baza, în primul rând, pe citirea Bibliei şi pe rugăciune şi apoi pe reluarea sculptatului. Când era mai tânăr, înainte ca sfredelul să îi

reteze braţul, se pricepea să mânuiască briceagul foarte bine. Păsări, câini, cai, chiar şi trandafiri prindeau formă dintr-o bucată de lemn.

Tatăl lui nu văzuse niciodată mare folos în sculptat, dar lui Nic îi făcea plăcere să scoată ceva frumos din ceva brut. După ce săptămâna trecută montase o scoabă pe marginea unei mese, petrecuse ceasuri întregi cioplind lemnul de prisos de pe o bucată zdravănă de lemn de pin, în căutarea păsării ce se afla în interior.

După ce terminase, o vopsise în galben. Ieşise un canar galben. Şi avea să i-l dea lui Nicky.

Spera ca lui Nicky să îi placă micul apartament pe care îl găsise. Nu era nimic pretenţios, dar se afla într-o zonă mai curată a oraşului, departe de aleile cu morfină şi dughene cu bere. Vor trebui să împartă un dormitor, dar o vecină se oferise deja să îi dea lui Nic un pat mic de fier, care îi rămăsese mic fiului ei.

Din primul salariu, va cumpăra cearşafuri şi o cuvertură pentru pat, albastre, culoarea preferată a lui Nicky, ca să îi facă o surpriză. Îşi imagină prima noapte în care îl culca pe Nicky în cearşafurile albastre, poate punându-se în genunchi lângă pat, ca să spună rugăciunile de dinainte de culcare împreună cu el, aşa cum îi spusese băiatul că făcea Lidia.

Gândul acela îi dădea o stare de bine. O căldură necunoscută, dar plăcută, îi umplu pieptul în timp ce se gândea la fiul său. Sentimentul de vinovăţie îi strânse inima, când îşi aminti că îi ceruse lui Eleanor să treacă pe la un medic de pe o stradă dosită, care golea pântecele femeilor înainte ca fătul să se dezvolte.

Nu îşi găsea locul, îl durea amintirea aceea. Greşise atât de mult când îi ceruse insistent un asemenea lucru. Greşise când voia să vândă copilul lui Eleanor. Domnişoara Bachman îl ocărâse în toate felurile: mincinos, hoţ, pungaş, şi avea dreptate în toate privinţele. În cele din urmă, nu îi putuse intenta proces, fiindcă ar fi trebuit să spună că

intenţionase să cumpere un copil, dar asta nu o împiedicase să îl flageleze cu acuzaţiile.

Păcatele trecutului se strecurau prin ungherele sufletului şi îl făceau să se simtă murdar, urât şi rănit. Îşi simţea geamătul în gât. Avea nevoie de alinare. Simţea nevoia să uite. Avea nevoie de 2 Corinteni 5: 17, unul din versetele pe care Mica voise neapărat ca el să le ţină minte: „Dacă vei ascunde Cuvântul Domnului în inimă, el va pune pe fugă gândurile rele”, susţinea Mica. „Căci, dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus, iată că toate lucrurile s-au făcut noi”.

Aşa cum îi promisese Mica, amintirea păcatului dispăru grabnic în umbre. Nic oftă din greu şi înălţă o rugăciune de recunoştinţă în gând, în clipa când soneria care anunţa schimbul sună puternic.

Rândul de muncitori îl îndemnă să înainteze. Nic îndreptă umerii şi băgă cartela cu orele de muncă în fantă. Clicul sonor îl făcu să simtă un val de mulţumire. Nu mai era bărbatul din trecut. Cele vechi erau duse. Nicolai Pankin, o creaţie nouă, era salvat de Dumnezeu pentru a trăi mai bine acum. I se dăduse a doua şansă şi nu avea de gând să o prăduiască.

Păşi pe podeaua fabricii cu capul sus.

30

Pentru a treia noapte la rând, Mica aşteptă pe docul din portul Dartmouth. Trebuia să sosească un vapor al Crucii Roşii. Ieremia îl informase că la bord se afla un pachet. Trebuia să fie pregătit. Căsca şi se lovea peste coapsă cu un număr îndoit al ziarului „New York Times”.

Aşteptarea devenea istovitoare, în timp ce soarele cobora prea mult, pentru a vedea să citească. Sperase să termine articolul despre infiltrarea trupelor S.U.A. În Germania. Potrivit reporterului, soldaţii îşi făcuseră drum prin linia din Siegfried în 13 septembrie, cu numai două zile în urmă. Gândul la soldaţii americani care cucereau Germania făcea să îi zvâcnească lui Mica sângele în urechi.

Dacă americanii cucereau Germania, războiul avea să ia sfârşit cu siguranţă.

„Doamne, fă să se termine degrabă!”

Când războiul avea să se termine, Mica spera ca Ieremia să vină acasă sau măcar să îşi mai restrângă activitatea alături de biserica rusă. Să nu mai fie escapade primejdioase pentru Ieremia. Să nu mai fie pachete de luat pentru Mica. Să nu mai existe „motive” pentru ridicarea pachetelor. Acesta ar fi cel mai mare câştig, sfârşitul grijilor pentru copiii hăituiţi, vătămaţi sau ucişi.

Dacă ar scăpa de răspunderea aceasta, viaţa lui avea să fie mult mai simplă. S-ar îngriji numai de clinică. Iar, dacă ar avea doar o responsabilitate, poate ar rămâne vreme să cultive şi relaţii personale. Imediat îi veni în minte imaginea Lidiei. Ea îi scria în fiecare zi. Primirea scrisorilor ei devenise momentul cel mai luminos al zilei pentru Mica. Nu era la fel de bine ca atunci când erau împreună, ca atunci când vorbea cu ea, însă, deocamdată, trebuia să se mulţumească doar cu atât.

Ea şi Nic Pankin căzuseră la un acord amiabil în privinţa creşterii lui Nicky. Nic îl ţinea pe Nicky în timpul săptămânii, iar Lavinia avea grijă de el câtă vreme Nic era la muncă. La

două săptămâni, în weekend Nicky stătea împreună cu Lidia. Duminica, Nic îl ducea pe Nicky la biserică, iar Lidia începuse să îl invite pe Nic la cină împreună cu familia ei.

Lui Mica îi tresăltă inima când îşi aminti veştile grozave din ultima ei scrisoare. Lavinia începuse să meargă la biserică împreună cu Lidia şi Nicky. Allan Eldredge încă era rezervat faţă de ideea unei relaţii cu Dumnezeu, însă Lidia îşi mărturisea încrederea că până la urmă îl vor cuceri.

Ea scrisese: „Am credinţă, Mica”.

Mica zâmbi, fericit să afle cât de bine mergeau lucrurile pentru Lidia, însă junghiul geloziei îi topi zâmbetul. Îl rodea gândul că Nic şi Lidia petreceau atât de mult timp împreună, îşi zise iar că nu avea nicio pretenţie asupra Lidiei. Nu se rugase pentru ea să găsească un creştin pe care să îl iubească, un om care să îl iubească şi pe Nicky? Poate că Nic era bărbatul acela. După spusele Lidiei, Nic avansa zi de zi în călătoria sa creştină şi, cu siguranţă, îl iubea pe Nicky.

Poate se apropia şi ziua când el îşi va declara dragostea şi pentru Lidia şi vor putea deveni o familie adevărată. Oricât încerca, Mica nu putea aduna nici măcar un dram de satisfacţie la gândul acesta. Pufni nervos, lovindu-se cu ziarul peste coapsă. Ar fi bine pentru Lidia şi Nicky să formeze o familie cu Nic, soţ şi tată. Dar cum avea să trăiască el, dacă venea o astfel de zi? Trecuseră câteva săptămâni de când o văzuse pe Lidia şi ea încă îi tulbura visele şi se strecura în gândurile lui, în timpul zilei, în pofida strădaniilor de a evita acest lucru, dragostea pentru ea înflorea cu aceeaşi tenacitate cu care creşteau păpădiile în curtea copilăriei sale. Tatăl său făcuse aproape tot ce îi stătea în puteri ca să scape de buruienile încăpăţânate, dar, ele tot creşteau, an după an, etalându-şi mândre capetele galbene, cât era vara de lungă.

Se auzi sunetul trist al unei sirene. Mica se îndreptă de spate şi privi în faţă. Un vas se apropia, luminile trimiţând fâşii albe pe valurile agitate ale oceanului. Aruncă ziarul, pe

care nu îl terminase de citit, în cel mai apropiat coş din sârmă şi apoi o luă în pas alergător spre debarcader, cu ochii îngustaţi aţintiţi asupra apei.

Când vaporul ajunse la o distanţă de aproape o sută de metri de debarcader, îl recunoscu pe Jonesy stând pe punte şi se simţi deodată uşurat. În sfârşit îşi putea lua coletul.

„Poate”, murmură el în timp ce speranţa prindea aripi în pieptul său, „acesta va fi ultimul de care va fi nevoie”.

Aşteptă până ce vaporul ancoră şi docherul legă funiile de chei, apoi merse la marginea debarcaderului. Un marinar, Jonesy, se rezemă de balustradă şi ridică o mână în semn de salut.

— Hei, Mica!

Puntea nu era coborâtă, aşa că Mica apucă o frânghie şi urcă palmă cu palmă până sus.

— Hei, Jonesy. Bun-venit acasă!

Jonesy îi strânse mâna lui Mica, aplecându-se către el.

— Doi micuţi, de data asta. O fată şi un băiat. Copila a plâns mult, abia s-a atins de mâncare. Dar băiatu’ a fost cuminte.

Mica mătură puntea cu privirea.

— Unde sunt?

— I-am dus la mine-n cabină. Marinarul musculos ridică din umeri. E mai lesne să mă ocup de ei aşa. Pe căpitan nu l-a deranjat. Rămâi aici, ţi-i aduc eu.

Jonesy coborî cu paşi zgomotoşi pe o scară îngustă, făcându-se nevăzut. Mica respiră mireasma mării şi se feri din calea marinarilor care cărau încărcătura vaporului pe punte. Câteva minute mai târziu, Jonesy se întoarse cu copiii agăţaţi de mâinile lui aspre, de parcă erau lipsiţi de viaţă. Mica se apropie încet, nedorind să îi sperie pe cei doi, ochii fugindu-i de la băiat la fată.

Jonesy avea dreptate, erau micuţi, cu siguranţă, dar aveau ochi mari şi obrajii traşi, la fel ca toţi ceilalţi.

— Ăştia-s, Mica.

Mica scoase câteva bancnote din buzunarul de la

cămaşă şi i le oferi lui Jonesy, însă bărbatul făcu un pas îndărăt.

— Nu. Foloseşte-i să le cumperi ceva frumos, haine americane noi sau jucării. Ăştia mici au nevoie de bani mai tare ca mine.

Mica simţi cum i se înmoaie inima faţă de marinar. Cu pielea lui aspră de vreme şi cu barba crescută de trei zile, omul părea la fel de zbârlit ca un urs bătrân, însă, dincolo de aparenţe, avea un suflet cald.

— Eşti sigur?

— Nu-i îndoială că sunt sigur. Eu nu zic vorbe goale. Omul îşi trase mâinile dintr-ale copiilor. Pe faţa lui se întipări regretul în timp ce îşi băga mâinile în buzunare. Trebuie să-ţi spun că m-am cam legat de ăştia doi. Poate c-ar trebui să fac şi eu nişte micuţi ai mei.

— Poate ar trebui, Jonesy.

Mica se lăsă pe un genunchi şi întinse mâinile spre copii. Ei se lipiră de picioarele lui Jonesy, cu spaima întipărită pe chipurile lor.

— După ce se termină războiu'. N-aş putea să cresc copii pe timp de război. Îşi puse mâinile pe ceafa copiilor şi îi îndemnă să meargă către Mica. Ia-i. Găseşte case bune pentru ei. Oferă-le o doză bună de fericire. Merită.

— Mulţam, Jonesy. Mica, tot pe genunchi, zâmbi celor doi cu feţe serioase şi le dădu mesajul de bun-venit. „Powitanie, dzieci".

Ei ridicară privirea la Jonesy şi el le făcu semn cu mâna.

— Duceţi-vă cu Mica. Eu mi-am isprăvit partea de misiune cu voi.

El îşi trecu un deget pe sub nas şi se depărtă.

— „Wy jestesele bezpieczni".

Mica îi asigură pe cei mici că erau în siguranţă. La fel cum făcuseră şi ceilalţi înaintea lor, ei păşiră în faţă şi îl luară de mână. Mica îi conduse la maşina sa cu două uşi, încetinind paşii ca să se potrivească picioarelor acestora, care erau mult mai mici. El socoti că băiatul avea cinci sau

şase ani şi că fetiţa nu putea avea mai mult de trei. Era mai mică decât Nicky, dar observase că avea indispensabili din bumbac pe sub rochia zdrenţuită, ceea ce însemna că ştia să folosească toaleta.

Şi totuşi, atât de mică pentru a rămâne singură pe lume. El spera ca rabinul Jacowicz să aibă în gând o familie minunată pentru micuţa aceasta. Mica ajută copiii să urce pe bancheta din spate, apoi porni motorul. Conduse maşina pe străzile pustii îndreptându-se către sinagogă şi opri pe alee. Rabinul Jacowicz se grăbi să iasă în întâmpinarea lor.

— Pari obosit, prietene, zise rabinul.

Mica râse cu amărăciune.

— O să mă odihnesc după ce ne ocupăm de cele necesare acestor doi nou-sosiţi. Un băiat şi o fată de data asta, cât două ghemotoace.

El deschise uşa din spate dând la iveală copiii. Cei doi se făcuseră ghem unul într-altul şi dormeau duşi, fetiţa având capul pe şoldul băiatului. Mica zâmbi. Parcă erau doi căţei într-un coş. El se întoarse către rabin să îi împărtăşească gândul, numai că fruntea încruntată a bătrânului reduse la tăcere cuvintele ghiduşe ale lui Mica.

— Copila asta… Rabinul Jacowicz îndreptă un deget tremurând spre copilă. Are părul blond.

Mica privi iar. În lumina slabă a farurilor de la maşină, vedea că părul fetiţei era de culoare blondă, în nuanţă cenuşie. Întoarse o privire nedumerită la rabin.

— Are importanţă?

Rabinul scutură din cap, făcând să îi fluture barba.

— Nu pot lua un copil cu părul blond.

Mica se încruntă.

— De ce nu?

Bătrânul plescăi din limbă.

— Familia de evrei pe care am ales-o au toţi părul negru şi ochi negri. Copilul n-ar semăna cu ei. Mica continua să îl fixeze cu o privire înmărmurită, iar tonul bărbatului deveni mai gros în timp ce se căznea să dea explicaţii. Nu pare

evreică. Pare de origine germană. Nu s-ar potrivi cu ei.

Mica îşi simţea mânia prin măruntaie.

— Vrei să zici că această copilă a fost silită să-şi lase pământul unde s-a născut din pricină că „e” evreică, dar că o familie de evrei ar respinge-o doar pentru că nu „arată” a evreică?

Întristat, rabinul îl fixă pe Mica.

— Ştiu că pare un lucru de neînţeles, dar este adevărat. Toţi membrii acestei comunităţi au părul negru. Copila aceasta ar fi ridiculizată de ceilalţi copii. N-ar fi acceptată de părinţii ei adoptivi. N-o pot lua.

— Nici eu n-o voi lăsa, ştiind că n-ar fi tratată bine.

În vocea lui Mica se simţea indignarea.

— Sunt şi alte locuri pentru copiii orfani în oraş, veni propunerea rabinului. Ar trebui să duci copila acolo. Îi vor găsi ei un cămin.

Dar ce fel de cămin? Mica avea încredere că rabinul plasa copiii în sânul unor familii iubitoare. Dacă, pur şi simplu, el abandona fetiţa la un orfelinat sau la familii care primeau în grijă copii părăsiţi, el nu va avea niciun fel de control în privinţa destinului pe care urma să îl aibă. Vocile lor trebuie să fi trezit copiii. Amândoi se ridicară în şezut, se frecară la ochi cu pumnii murdari şi apoi se uitară la cei doi bărbaţi cu ochi mari, întrebători. Mica privi la chipul fetiţei.

Părul blond îi încadra obrajii slăbuţi şi era neîngrijit. Ochii ei mari, albaştri erau fixaţi asupra lui, genele lungi aruncând o umbră pe pielea palidă. Ea lăsă capul într-o parte, clipi de două ori, apoi îşi întinse braţele mici către Mica.

— Tati?

Mica îşi simţi inima în stomac. Se aplecă în maşină şi o scoase în braţe. Era uşoară ca o pană, oasele ei erau la fel de fragile ca ale unui pui de pasăre. Cum stătea la pieptul lui, ea ridică o mână mică şi îi atinse obrazul.

— Tati?

Ochii rabinului se umplură de lacrimi.

— Crede că eşti tatăl ei.

Mica încuviinţă cu o mişcare a capului. Nu avea cuvinte pentru a spune fetiţei contrariul şi descoperi că nu voia să o corecteze. „Doamne, ajută-mă să fac mai mult”. Rugăciunea pe care o înălţase la cer cu luni în urmă îi venea ca o şoaptă în gând şi pacea îl învălui. Nu va da fetiţa aceasta scumpă unor străini dintr-un orfelinat oarecare. Copila va merge cu el acasă.

Se întoarse către rabin.

— Luaţi băieţelul. Eu o să mă ocup de fată.

— Mulţumesc, Mica. Şi-mi pare rău că n-o pot lua.

Mica deschise uşa din faţă a pasagerului şi puse copila pe scaun.

— Stai aici, scumpa mea.

El ridică palmele amândouă, sperând ca ea să înţeleagă. Spre uşurarea lui, ea se lăsă pe spătar, cu picioruşele întinse în faţă, fusta ridicându-se şi dând la iveală genunchii murdari. Mica deschise cufărul şi scoase o legătură de haine donate pe care o oferi rabinului. Cei doi bărbaţi îşi luară rămas-bun în stradă, apoi Mica urcă la volan.

Se uită la micuţă. Pentru o clipă, se simţi cuprins de panică. Oare ce era în mintea lui? Putea cu adevărat să păstreze copila? apoi ea întoarse capul să îl privească, ţinând mânuţele împreunate în poală şi având pe chip o expresie îngrijorată. Nesiguranţa ei îl durea. Trebuia să o liniştească. Dar cum?

Mica îi dărui un zâmbet timid. Ea lăsă capul într-o parte şi îşi uni sprâncenele subţiri. Mica îi făcu semn cu ochiul. Ea se bosumflă. Privea lung în ochii lui. El îi făcu iar semn cu ochiul, iar ea închise încet amândoi ochii şi îi strânse, apoi îi deschise brusc.

Mica bătu din palme.

— Bravo, draga mea!

Ea ridică din umerii slăbuţi şi un zâmbet timid îi apăru pe faţă. Cu un zâmbet larg, Mica porni motorul. Fetiţa se apropie şi se lipi de coapsa lui, îşi lăsă capul pe trunchiul lui

şi adormi.

31

Când Mica ajunse la apartament, dangătele de la miezul nopţii ale grandioasei biserici catolice îşi intonaseră deja cântecul de întâmpinare a noii zile.

El duse sus fetiţa care îşi ţinea capul micuţ pe umărul lui. Odată ajunşi în apartament, el privi în jur. Oare îşi pierduse minţile? Nu avea pat pentru ea, nici jucării. Dar avea haine. Cutii cu haine, toate depozitate de-a lungul peretelui, în spatele camerei de zi, aşteptând să fie împărţite trimişilor lui Ieremia. Cu foarte mare grijă, el puse copila adormită pe canapea şi apoi începu să deschidă cutiile. În cea de a treia, el găsi o cămaşă de noapte ce părea de mărime potrivită. După ce mai scotoci puţin, descoperi câteva perechi ridicol de mici de indispensabili albi din bumbac. Când se întoarse cu lucrurile în mână, el descoperi că fetiţa se trezise şi stătea în şezut, cu ochii la el.

— Ei, salutare, drăguţă. Mă bucur că te-ai trezit. Mica ştia că fetiţa nu înţelegea nimic din ce zicea, dar i se părea firesc să îi vorbească, aşa că asta făcea. Se duse la canapea şi îi întinse cămaşa de noapte. Uite ce-am găsit. Ne putem îmbrăca pentru culcare.

Fetiţa atinse flanela albă cu un deget murdar. Mica se încruntă. Dacă era la fel de murdară peste tot ca pe mâini şi pe genunchi, avea nevoie de o baie. Dar, probabil, dacă ar pune-o în cadă s-ar speria de moarte. Decise că nu ar fi o catastrofă să mai stea aşa o noapte, aşa că îi scoase rochia zdrenţuită peste cap şi întinse mâna după cămaşa de noapte. Dar mâinile îi rămaseră în aer când îi zări coastele ieşind vizibil prin piele. Mâinile şi picioarele erau numai piele şi os. Burta rotundă îi ieşea în evidenţă, însă Mica ştia că nu mâncarea îi dădea rotunjimea aceea. O asemenea inflamare arăta lipsa unei alimentaţii corecte. Îl podidiră lacrimile. O îmbrăcă în cămaşa de noapte înainte ca acestea să îl copleşească.

Odată îmbrăcată, ea se fâţâi şi coborî de pe canapea, mergând cu paşi iuţi spre bucătărie. Stătu lângă un scaun, plecă fruntea şi bolborosi ceva nedesluşit. Mica nu trebuia să înţeleagă poloneza ca să ştie ce voia fetiţa.

— În regulă, draga mea, o să-ţi dau ceva de mâncare.

Mica o ajută să urce pe scaun, apoi îi puse dinainte o farfurie cu două felii de pâine cu unt. Ea înfulecă prima felie atât de iute încât el se temu că o va vărsa. Apoi, sub ochii uimiţi ai lui Mica, ea se dădu jos de la masă, ţinând strâns în mână a doua felie de pâine. Cu pâinea lipită de burtă, fugi într-un colţ şi o ascunse între pliurile rochiei murdare pe care Mica o luase de pe ea.

Îi frânse inima.

— O, scumpa mea, cum o să te fac să-nţelegi că vei avea destul să mănânci acum?

El se puse în genunchi lângă ea, cu gândul să ia pâinea şi să o ducă înapoi la masă. Dar ea ţipă înspăimântată, lovindu-l peste mână. Fetiţa va avea nevoie de timp să îşi dea seama că nu mai era nevoie să ascundă mâncarea. Nu voia să o supere în clipa aceea. Îşi puse mâinile la spate.

— Bine, dragă, n-o să-ţi iau pâinea. E în regulă.

Ea se uită urât la el, ochii ei albaştri exprimând fără tăgadă spaima şi furia timp de câteva minute. Dar, cum el nu mai făcu vreo încercare de a-i lua pâinea, ea păru să priceapă că nu avea de ce se teme. Vârî rochia mai adânc în colţ, apoi se aşeză lângă ea. Un căscat mare îi închise ochii şi se cuibări cu hainele făcute grămadă şi cu bucata ascunsă de pâine pe care le strângea tare în braţe. Mica se lăsă pe vine aproape de ea, contemplând corpul ei mititel în postura prin care se proteja.

— O, biata mea micuţă… El şopti cuvintele ca pe un cântec de leagăn. Îţi va lua ceva vreme să fii şi tu o fetiţă ca toate celelalte, nu-i aşa?

El aşteptă până ce fu sigur că adormise, apoi îi luă hainele murdare din mâini şi o ridică în braţe. Scoase un scâncet uşor când o puse pe canapea, dar nu se trezi.

Cuibărindu-se pe o parte, ea îşi duse pumnii mici sub bărbie, iar el o acoperi cu o cuvertură de pe spătarul canapelei.

Se opri, încruntat. Oare va cădea din pat în timpul nopţii? Căută din ochi un loc mai bun de dormit pentru ea. Când văzu scaunele din bucătărie, îi veni o idee. Lipi două scaune în faţa canapelei, spătarele lor înalte cu scăriţă făcând un pătuţ improvizat. Apoi, el se ridică şi o privi de sus în timp ce dormea. Părul ei frumos era încâlcit ca o sârmă. Spera să o poată pieptăna dimineaţă, altfel va trebui să i-l taie scurt.

— Nu mi-ar plăcea deloc să-ţi tai buclele, drăguţă, şopti el, făcându-i plăcere să îi vorbească, deşi ea dormea în timp ce i se vorbea. El mângâie cârlionţii încurcaţi, simţind cum îi creştea inima în piept. Părea un îngeraş. Doamne, sper c-am făcut bine. Aproape că n-am stat pe gânduri. Când mi-a zis tati… El închise ochii pentru o clipă, amintindu-şi emoţia puternică pe care acel cuvânt simplu i-o provocase. O privi lung din nou, iar inima i se umplu de dragoste. Mă bucur că-i aici. Ajută-mă să-i ofer un cămin bun.

Căscă. Ce mai noapte! Tânjea să se arunce în patul lui, dar nu trebuia să o lase singură în prima noapte, într-un loc străin, în schimb, îşi luă pătura de pe pat şi se întinse cât putu de bine pe fotoliul capitonat din faţa canapelei. Îşi aruncă papucii din picioare, se acoperi cu pătura şi, în câteva minute, adormi.

Părea că abia închisese ochii când ceva, nu un sunet sau ceva asemănător, îl deşteptă brusc. O lumină slabă de la singurul bec pe care îl lăsase aprins deasupra chiuvetei din bucătărie învăluia încăperea. Mica se ridică, zăpăcit. De ce era pe fotoliu? Apoi, amintindu-şi, privi în jur. Şi văzu ce îl trezise atât de brusc din somn.

Fetiţa stătea în picioare, fixându-l cu privirea printre zăbrelele spătarului de la scaunul de lemn din bucătărie. Faţa ei palidă şi părul auriu o făceau aproape să pară o nălucă în camera slab luminată.

— Ce s-a întâmplat, dragă?

Mica se ridică şi făcu doi paşi către fetiţă. Ea se ghemui şi se lipi de spătarul canapelei. Deşi nu scotea niciun sunet, teama din corpul ei încordat şi din ochii mari vorbeau cu glas mai răsunător decât cuvintele.

— E în regulă.

Mica vorbea încet, liniştitor. Se mişca încet, ca un melc. Întinse mâna către ea. Îi îngădui să îi atingă părul, dar apoi pufăi îngrozită scurt, de mai multe ori. Lui Mica i se topea inima. Cum trebuie să se simtă ea, într-un loc străin?

„Doamne, ajută-mă să-i arăt că acum e într-un loc lipsit de primejdii”. Rugăciunea îi linişti bătăile iuţi ale inimii. Mica dădu scaunele la o parte şi se aşeză pe canapea. Cu multă delicateţe, el îşi puse mâinile la subsuorii copilei şi o ridică în poală. Ea stătea încordată, ca o sculptură în piatră. Avea mâinile şi picioarele reci ca gheaţa, chiar dacă era cald în încăpere. El o înveli cu pătura şi o strânse la piept.

Când părul ei îi atinse bărbia, îşi aminti senzaţia buclelor mătăsoase ale Lidiei şi îşi dori ca aceasta să fie acolo, chiar în clipa aceea, să îl ajute cu fetiţa. Ţinând-o strâns în braţe, Mica începu să se legene uşor înainte şi înapoi. Cântă cântecul de leagăn pe care i-l cântase mama lui ca să îl liniştească şi să îl facă să adoarmă la loc după ce fusese trezit de un vis urât pe când era copil. El cânta, se legăna şi îi mângâia părul, murmurând în tot acest timp: E totul bine, draga mea. „Wy jestesele bezpieczni”.

Iar şi iar el o asigura că era salvată.

În cele din urmă, ea îşi lăsă braţele moi şi se abandonă îmbrăţişării lui. Pleoapele i se închiseră tremurând, apoi adormi din nou. Mica cântă cântecul de leagăn încă o dată deasupra trupului adormit, simţind o strânsoare în piept de emoţie. Chiar şi după ce fu sigur că fetiţa dormea adânc, el nu o întinse pe canapea. Dacă se trezea din nou, el voia ca ea să simtă siguranţa braţelor sale. Se ruga ca atingerea lui să o încredinţeze că niciun rău nu avea să i se întâmple.

Lunecă mai jos, căutând o poziţie mai confortabilă. „Te

rog, ajută-mi să n-o scap, Doamne”. Apoi adormi şi Mica.

32

Lidia stătea la biroul şefului de echipă, într-un colţ al mansardei pentru ca cel ce stătea pe scaunul cu roţi, hârâitor, din lemn să poată supraveghea cu uşurinţă platforma de lucru a companiei de ambalaje Eldredge.

Ciocane care loveau, fierăstraie care fâsâiau şi bufnituri înfundate ale cutiilor din lemn stivuite se amestecau cu vocile muncitorilor, dând naştere unui tumult familiar urechilor ei. Singura diferenţă faţă de amintirile copilăriei era mulţimea de voci feminine din acel vacarm. Femeile erau cu mult mai numeroase decât bărbaţii. Şi, printre bărbaţi, se afla unul cu un cap mai înalt decât ceilalţi.

Stând cu bărbia rezemată în palmă, ea privi cum Nic apucă o cutie din şipci de trei metri pe trei pe care o azvârli în vârful stivei, cu mişcări la fel de fireşti de parcă făcea balet. Ca în urmă cu cinci ani, Nic Pankin atrăgea atenţia. Un surâs arcui buzele Lidiei. Nic încă era un om frumos, puternic, impunător. Dar acum el radia. Ochii lui străluceau de o lumină lăuntrică. Umbla cu umerii traşi înapoi şi cu bărbia sus, de parcă avea lumea la picioare.

De la începutul turei până la sfârşit, el nu o lăsă deloc mai moale. Când lucrurile o luau razna, Lidia ştia că Nic îşi va controla tonul şi va fi cu capul pe umeri. Se putea baza pe el din ce în ce mai mult, pe măsură ce tatăl ei îi transfera responsabilităţile. Deşi nu o spusese niciodată în cuvinte, tatăl ei o pregătea pentru preluarea companiei. Înainte de război, probabil că tatăl său nu ar fi luat niciodată în calcul să lase o „femeie” la cârma fabricii – nici măcar pe fiica lui – dar, având în fabrică un număr atât de mare de femei care munceau din greu şi care erau demne de încredere, îşi schimbase felul de a privi lucrurile.

Ea mâzgălea pe o foaie de calcul de pe birou, în timp ce se gândea la cina de duminica trecută. Pentru prima oară, tatăl ei vorbise cu Nic. Cu ocaziile celelalte, el îi tolerase prezenţa, dar avusese grijă să îl ignore. Dar, deodată, în

timp ce îşi savura cartofii prăjiţi şi morcovii fierţi, tatăl ei se uitase direct la Nic şi îl întrebase ce credea despre schimbarea lemnului în cazul cutiilor de dimensiune mare şi trecerea de la pin la cedru.

Lidia încă îşi amintea expresia uimită de pe faţa lui Nic şi felul în care el privise în jur, ca pentru a se asigura că tatăl ei îi adresase lui întrebarea. Apoi, el se rezemase de spătarul scaunului şi îşi exprimase nu doar părerea, ci şi motivul din spatele ei. Deşi tatăl ei nu îl contrazise şi nici nu se arătase de acord cu Nic, Lidia văzuse acest moment ca pe unul de mare însemnătate.

— Lidia, comanda aceea e gata?

Vocea tatălui care se auzi peste umărul ei o sperie şi o făcu să scape creionul din mână.

— Aproape.

Ea ridică repede creionul, cu obrajii roşii şi întoarse repede capătul cu radieră ca să şteargă mâzgălelile acuzatoare. Tatăl se duse la balustradă şi se încruntă privind în jos, pe platformă. Lidia clătină din cap, pufnind uşor amuzată.

— Se descurcă de minune, tată. Nu e nevoie să-l ciuruieşti.

Tatăl Lidiei o privi aspru.

— Nici vorbă să îl ciuruiesc. I-am zis doar că voi sta cu ochii pe el. El întoarse iar privirea la platformă. Dacă se uită aici, vreau să vadă că vorbele mele sunt încă valabile.

Lidia se ridică de pe scaun şi merse lângă tatăl ei. Jos, Nic se îndreptă cu paşi mari dinspre zona de stivuire spre grămada de resturi, schimbând o vorbă cu unul dintre muncitori. Ridică o bucată de lemn şi se îndreptă către un fierăstrău, cu fruntea încruntată de la concentrare. Chiar şi de la distanţa aceea, ea observă cum pielea îi lucea de transpiraţie şi muşchii i se încordau pe sub mâneca de la cămaşa de lucru.

De ce nu putea tatăl ei să vadă cât de mult trudea Nic?

— Au trecut aproape trei luni şi n-a făcut nicio greşeală.

— Încă nu.

El vorbea pe un ton aspru. Lidiei îi veni un gând în minte. Se răsuci repede spre părintele ei.

— Vrei să greşească, aşa e?

Tatăl se încruntă şi mai tare.

— Ce vrei să zici cu asta?

Lidia îi acoperi mâna tatălui cu mâna sa şi vorbi cu blândeţe.

— Nic spune la toată lumea că schimbarea se datorează relaţiei lui cu Dumnezeu. Dacă recunoşti că Nic nu mai e omul care era, atunci trebuie să recunoşti că Dumnezeu schimbă oameni.

Şi nu poţi răbda să recunoşti că te-ai putea înşela în privinţa lui Dumnezeu.

— Aiurea. Tatăl îşi trase mâna brusc. Hansons Shipping aşteaptă confirmarea comenzii. Asigură-te că e totul pregătit în dimineaţa asta.

El traversă mansarda cu paşi mari şi intră în biroul lui privat, trântind uşa după el. Lidia oftă. Oare chiar crezuse că tatăl ei o lăsa mai moale? „Doamne, de ce mai e nevoie ca tatăl meu să te vadă? Atâţia oameni pe care îi iubesc l-au primit pe Fiul Tău, mama, Nicky, până şi Nic. Dar cercul nu va fi complet fără tata. Ajută-mă să găsesc o cale de a sparge carapacea lui groasă şi să îi deschid ochii la iubirea şi slava Ta”.

Un strigăt de jos îi atrase atenţia. Se uită peste balustradă. Nic puse mâna căuş la gură şi strigă să se audă în vacarmul general.

— Lidia, camionul din Manahan Orchards e aici. Vii jos cu lista de lăzi, da? Trebuie să-l încărcăm!

Lidia îi făcu semn cu mâna că înţelese, scoase lista dintr-un dosar aflat pe birou şi se întoarse. Se lovi de tatăl ei, care venise iar în spatele ei.

— Off!

Fără să îi ceară scuze, el îi smulse lista din mână.

— Mă ocup eu de asta. Termină-ţi hârtiile.

Lidia rămase la balustradă, privindu-şi tatăl care cobora cu paşi grei scara din lemn ce ducea jos. El agită lista de comandă în direcţia uşii mari de la capătul opus al halei şi Nic îl urmă. Cei doi ieşiră împreună din clădire. Lidia se prăbuşi pe scaun, îşi rezemă bărbia în palmă şi scoase un oftat lung.

Câteodată, când privea din locul acela şi îl vedea pe Nic văzându-şi de treabă cu mers hotărât, ţinând umerii drepţi, inima îi stătea în loc. Nu din pricină că era Nic, ci pentru că îi amintea de un alt bărbat care umbla cu aceeaşi încredere. Mica. Închizând ochii, ea înlătură imaginile şi zgomotele fabricii şi se lăsă captivată de retrăirea momentelor petrecute alături de el. Senzaţia braţelor lui în jurul mijlocului ei, parfumul loţiunii după bărbierit impregnată în pânza cămăşii, obrazul lăsat pe părul ei…

Trecuseră trei luni de când îl văzuse ultima oară, dar amintirile erau la fel de proaspete şi de vii precum fuseseră în realitate. Simţi durerea binecunoscută a inimii. Ce dor îi mai era. Desigur, primise scrisori de la el, deşi nu scria la fel de des ca ea. Când primea o scrisoare de la el era o sărbătoare şi, când ţinea în mână paginile scrise de el, îşi imagina mâna lui – uşoara mlădiere a firicelelor aspre de la noduri, curbura degetelor lui cu vârfuri subţiri ţinând stiloul, unghiile lui tăiate drept, mişcările ligamentelor de pe dosul mâinii în timp ce scria cuvintele.

Se scuturã puţin şi deschise ochii. Dacă închipuirea mâinii lui putea să o facă să simtă fluturi în stomac de plăcere, însemna că era îndrăgostită până peste cap. Dar trebuia să renunţe să mai viseze cu ochii deschişi la Mica. El era ocupat cu munca lui. Ea era ocupată cu a ei. Totuşi, munca lui era porunca lui Dumnezeu, a ei era dată de către tatăl său. Deşi câştigarea încrederii tatălui ei îi dădea un sentiment de satisfacţie, nu era acelaşi fel de mulţumire pe care Mica trebuia să o aibă în munca sa.

Când va descoperi planul lui Dumnezeu pentru ea? Cuvintele pe care le-a auzit în noaptea aceea, în New York îi

şopteau iar în ureche. „Vei şti cu timpul. Ai răbdare şi aşteaptă”. Ea ridică privirea la grinzile groase de deasupra capului.

— Doamne, eu tot aştept. Când o să-mi spui restul?

Nerăbdarea îi făcea tonul mai ascuţit. Lidia spera ca Dumnezeu să o ierte. Dar o dorinţă arzătoare sălăşluia în pieptul ei, de a face mai mult, de a ajuta mai mult. Avea credinţa că Dumnezeu avea un plan. Dorea numai să ştie care era.

Şuieratul unor cauciucuri, urmat de claxonul puternic al unui camion se auzi venind de afară şi puse brusc capăt meditaţiilor ei. Un vacarm de voci, unele afară, altele de pe platforma fabricii, se auzi imediat. Preocupată, Lidia merse repede la balustradă şi privi jos. Maşinile se opriră şuierând, în timp ce lucrătorii îşi părăseau locurile şi fugeau la uşa ce dădea spre zona de încărcare. Vorbăria lor umplea aerul, aproape la fel de asurzitor ca fierăstraiele de acum câteva momente. Zgomotele se amestecară dezorganizat, făcând-o pe Lidia să simtă pe limbă gustul amar al fricii.

Iar apoi, o linişte stranie se aşternu peste grupul adunat la uşă. Motorul unui camion huruia mai departe, dar aveai sentimentul că orice alt sunet – al maşinilor, vocilor, chiar şi al tălpilor picioarelor – fusese redus la tăcere. Lidia privea mirată lucrătorii. Unii îşi ţineau mâna la gură. Alţii se agăţau de cei de alături. Postura trupurilor lor, înspăimântate şi crispate, o făcură pe Lidia să simtă fiori reci. Ştia că se cădea să coboare şi să vadă ce se întâmpla, însă picioarele ei ca de gumă refuzau să o asculte. Sângele îi palpita în urechi. I se făcu pielea de găină pe tot trupul. Apoi, una din femeile ce stăteau mai aproape de uşă se aplecă în faţă, baticul înnodat de pe cap fluturându-i odată cu mişcarea.

— E… e mort?

Deşi vorbise într-o şoaptă răguşită, cuvintele ei răzbătură până la mansardă şi pătrunseră în creierul confuz de spaimă al Lidiei, împingând-o la acţiune. Coborî în mare grabă scara de lemn, făcând un zgomot cu tocurile, ce

părea asurzitor. În graba mare ea rată ultima treaptă şi căzu, zgâriindu-şi podul palmelor şi dând cu genunchii de podea.

Fără a lua seama la durere, ea sări în picioare şi fugi spre uşi. „Care el”? întrebarea îi suna în minte, dar nu era în stare să afle curajul de a rosti cuvintele. Gândul la răspuns era prea înfricoşător. Cu inima bătând cu atâta putere încât se temea că se putea prăbuşi, ea îşi făcu drum printre muncitori, vocea ţiuindu-i în urechi.

— Daţi-vă la o parte, vă rog. Lăsaţi-mă să trec.

Ei se traseră, făcându-i drum şi Lidia ajunse clătinându-se în curtea presărată cu pietriş. Îi veni un strigăt pe gât, dar puse mâinile amândouă peste gură şi îl înăbuşi. Acolo, pe pământul tare, sub apărătoarea din spate a camionului care huruia, stăteau întinse două forme schilodite, ca nişte păpuşi din cârpe azvârlite de un copil, după joacă.

Şoferul camionului stătea aplecat asupra lor, blocând, în parte, vederea. Lidia scoase un geamăt, iar şoferul se întoarse cu faţa albă, ca o nălucă. El îşi agită mâinile spre bărbaţii căzuţi.

— A... a fost un accident. Vă jur, nu i-am văzut.

El fugi spre clădire şi se prăbuşi la perete, lăsându-i Lidiei priveliştea întreagă a bărbaţilor aflaţi la pământ. Genunchii i se înmuiară. Întinse mâinile către tatăl ei şi către bărbatul pe care Nicky îl numea acum, cu încredere, tati. Un geamăt îi veni din piept.

— O, Doamne, te rog... nu...

33

— Domnişoară Eldredge?

Un muncitor din fabrică îi scutură braţul Lidiei. Faţa palidă a femeii şi ochii mari reflectau groaza ce i se învârtoşa pe dinăuntru.

— Ce să facem?

Lidia privi la mulţimea de feţe îngrozite. „Oh, Doamne sfinte, te rog ajută-mă”. Chiar dacă genunchii îi tremurau şi măruntaiele i se strângeau cu atâta putere, încât se temea că i se va face rău, ea îşi adună o putere care era cu mult mai mare decât a sa şi zise:

— Chemaţi ambulanţa!

Femeia se depărtă cu paşi repezi şi Lidia îşi sili picioarele ce îi tremurau să meargă până la tatăl ei şi la Nic. Se prăbuşi pe genunchi lângă corpurile lor nemişcate. Stârni praful, care se aşternu pe părul lui Nic. Tatăl era întins pe spate, iar Nic prăbuşit cu faţa în jos, peste el, cu capul în pliul braţului drept al tatălui ei. Doi muncitori se apropiară şi întinseră mâinile cu intenţia de a-l ridica pe Nic de pe tată, însă Lidia ţipă.

— Înapoi!

Frânturi din pregătirea de soră medicală îi veneau în minte. Oricât de nepotrivită părea postura celor doi, unul peste altul, ca nişte bucăţi de lemn aruncate, nu trebuiau mutaţi din loc. O mişcare greşită le putea face mai mult rău. Dacă încă erau în viaţă. Lidia îşi înecă un suspin.

Şoferul camionului veni încet spre ea, frângându-şi mâinile.

— Domnişoară, îmi pare atât de rău…

Lidia abia îi aruncă o privire. Stătea cu ochii numai la tatăl său şi la Nic.

— Ce s-a întâmplat?

Vocea îi tremură când răspunse.

— Eu… nu sunt foarte sigur. Dădeam cu spatele să se poată lua lăzile de pe rampa de încărcare şi-am auzit un

strigăt. Am crezut c-am pus frână, da' cred că am apăsat pe acceleraţie, pentru că maşina s-a smucit îndărăt şi… Tre' că i-am lovit.

Lidia simţi un gust amar în gât. Apăsă degetele pe gâtul lui Nic. Un puls slab. Speranţa reapăru în inima ei. Îşi îndreptă atenţia spre tatăl ei şi, după o clipă de şovăială, plină de temeri, puse degetele pe artera carotidă.

— O, slavă Domnului! Rugăciunea îi ieşi pe buze odată cu respiraţia pe care şi-o ţinuse. Se adresă lucrătorilor care stăteau nemişcaţi la intrare. A văzut careva dintre voi ce s-a petrecut?

O femeie îmbrăcată într-o salopetă albastră, pătată, cu părul scurt şi roşu veni repede în faţă.

— Eu am văzut, domnişoară Eldredge. Domnu' Eldredge stătea acolo – ea îndreptă mâna spre un loc pe pământ, în faţa rampei de încărcare – când camionu' a-nceput să dea îndărăt. S-a mişcat să se ferească din cale, dar cred că s-a prins de ceva. Îşi trăgea piciorul, dar nu se mişca. Nic s-a uitat şi a strigat la şofer, apoi s-a aruncat asupra domnului Eldredge să-l dea la o parte.

Lidia strânse mâna pe piept.

— Camionul i-a lovit?

Ochii femeii se umplură de lacrimi.

— Îmi pare rău, domnişoară Eldredge. M-am speriat atât de tare c-am închis ochii. Dar cred că i-a lovit.

Femeia pe care Lidia o trimisese să cheme ajutor ieşi în fugă din fabrică.

— Am sunat la spital, domnişoară. Trimit o ambulanţă. Ea îngenunche lângă Lidia, prezenţa ei liniştind-o. Ne rugăm toţi pentru tatăl dumneavoastră şi pentru Nic.

Lidia îşi îndreptă atenţia spre muncitorii adunaţi. Toţi stăteau în picioare, cu mâinile împreunate, cu ochii închişi şi cu buzele mişcându-se într-o rugăciune tăcută. Îi dădură lacrimile şi îi strânse mâna femeii.

— Îţi mulţumesc.

Apoi plecă fruntea şi uni rugăciunile ei cu cele rostite de

lucrători.

*

Mica se trezi către amiază, înţepenit de la poziţia incomodă. Cu multă grijă, el puse fetiţa pe pernele canapelei şi se ridică în picioare. Se bucură să se întindă bine, înainte de a merge la telefon ca să sune la clinică.

Îi răspunse Stan, după ce telefonul ţârâi de două ori.

— Stan, am o problemă azi şi nu pot veni. Poţi să te ocupi de treburi pe acolo?

— Desigur, Mica. Atmosfera e destul de calmă până acum. A venit o singură persoană până acum, o doamnă în vârstă cu conjunctivită acută.

Mica râse.

— Ei bine, dacă apare ceva şi e nevoie de mai mult decât de un pansament şi o aspirină, dă-mi telefon. Altfel, ne vedem mâine.

Puse receptorul în furcă, muşcându-şi obrazul pe interior. Privirea îi căzu asupra copilei care dormea. Lumina soarelui ce se revărsa prin fereastră descoperea mizeria ce îi acoperea pielea. O, câtă nevoie avea de o baie! Dar spălatul era mult mai lesne decât orice altă îngrijire zilnică.

Ce va face cu ea câtă vreme va fi la muncă? Clinica nu era un loc potrivit pentru o fetiţă. Înălţă ochii spre tavan, cerând în gând îndrumare din cer. Nu veni niciun răspuns. Oftă şi merse la frigider, târşâind picioarele, de unde scoase un bol în care erau trei ouă. Până ce bătu ouăle şi prăji pâinea în cuptor, fetiţa se ridică în şezut, se frecă la ochi şi se uită în jur, nedumerită.

— Bună dimineaţa, dragă, o salută Mica.

Copila spuse repede ceva în poloneză şi merse cu paşi grăbiţi la masă. Urcă pe un scaun şi îl privi cu ochi în care se citea aşteptarea.

— „Jedz; ţ?”

— Da, o să mâncăm, răspunse Mica, simţindu-se recunoscător că înţelesese întrebarea ei simplă. Puse jumătate din ouă şi o felie de pâine prăjită pe farfurie şi o

aşează în faţa ei. Înainte să apuce să pună şi pentru el, ea înfulecă totul până la ultima firimitură. Lui Mica îi pieri pofta de mâncare. Puse ouăle şi pâinea lui pe farfuria ei. Fără a sta pe gânduri, ea începu să îndese mâncarea în gură.

El plescăi din limbă.

— Va trebui să învăţăm bunele maniere, dar asta mai poate aştepta o zi. În clipa asta, e mai important să te las să mănânci pe săturate.

Ea cuprinse farfuria cu braţul, stând cu o privire furişată aţintită asupra lui. Mica ridică ambele mâini în semn de capitulare.

— N-o iau. Dă-i drumu' şi mănâncă. „Jedz-".

Aplecată asupra farfuriei, copila îi ascultă îndemnul. În timp ce ea mânca, el se întoarse la telefon şi o sună pe doamna Flannigan.

— Bună dimineaţa, draga mea, îndulci el vorba şi proprietara îi răspunse chicotind. Aţi fi bună să veniţi până la mine, la apartament, pentru câteva minute? Am nevoie de ajutorul dumneavoastră într-o privinţă.

Mai bine să lase fetiţa pe mâinile unei femei ca să-i facă baie, decât pe ale unui bărbat străin. El spera numai ca doamnei Flannigan să nu îi displacă ideea de a face un asemenea lucru.

— Lasă-mă să-mi termin ceaiul de dimineaţă ş-apoi vin, răspunse ea.

Mica îi mulţumi şi închise telefonul, apoi scotoci prin cutiile cu îmbrăcăminte. Fetiţa, sătulă în sfârşit, după câte se vedea, coborî de pe scaun şi merse la el să vadă ce face. I se lumină chipul când el scoase o rochie în carouri roz şi un sort cu volănaşe dintr-o cutie. Ea întinse mâna după el, mişcând degetele, dar Mica scutură din cap.

— Încă nu.

Mica o conduse la baie şi întoarse robinetul ca să curgă apă în cadă. Ea îşi încruntă sprâncenele fine în timp ce apa sărea pe porţelan, dar, pe când doamna Flannigan bătu la uşă, fetiţa deja îşi băga degetele în apă şi chicotea. Mica îi

explică repede ce trebuia făcut şi, spre uşurarea lui, doamna Flannigan nu puse întrebări.

Ea se grăbi să intre în baie, închizând uşa în spatele ei, cu un clic hotărât. O jumătate de oră mai târziu, ea ieşi cu fetiţa a cărei faţă lucea şi care purta un halat în carouri roz. Halatul îi venea lejer, tivul ajungând mult sub genunchi, însă culoarea pastelată era perfectă pentru părul ei auriu şi ochii albaştri.

Doamna Flannigan îşi înfipse pumnii în şolduri.

— Bănuiesc că e una din ştrengarii imigranţi de care eşti atât de ataşat.

Deşi cuvintele femeii erau directe, privirea pe care ea o îndreptă spre copilă exprima compasiunea. Mica îşi dorea să îi poată spune întreaga poveste, însă nu îndrăznea. Trase o gură bună de aer.

— Da. Dar ea e a mea.

Proprietara făcu o faţă lungă. Se bâlbâi câteva secunde.

— A... ta? îndreptând un deget spre faţa lui, ea îl certă. Mica Hatcher, nenorocitule, eu...

Mica ridică mâinile amândouă.

— Nu, nu! Nu-i... ce credeţi. Roşeaţa îi păta obrazul. Doamna Flannigan tăcu, dar încruntătura nu se făcu nevăzută. Mica o lămuri. A fost abandonată. Şi are nevoie de un cămin. Aşa că...

El plecă privirea la fetiţa care stătea lângă el, cârlionţii ei umezi şi încâlciţi căzându-i pe lângă faţa drăgălaşă. Ochii ei mari, albaştri – atât de mari şi de nevinovaţi – exprimau nedumerirea. El puse mâna pe capul ei şi îi zâmbi larg doamnei Flannigan.

— Credeţi că mi-am pierdut minţile, nu-i aşa?

Ochii femeii în vârstă scânteiară.

— Mica, Mica... eşti plin de surprize, nu-i aşa? Ea înaintă şi prinse bărbia fetiţei între degetele ei cu piele încreţită. Ţuguie buzele şi studie chipul copilei câteva secunde bune. Să iei un copil atât de mic... mai cu seamă că eşti un bărbat singur şi aşa mai departe... În mintea lui Mica apăru

deodată chipul Lidiei. Îşi stăpâni cu greu emoţiile.

— Dar dacă un bărbat şi-ar permite acest lucru, tu ai fi prima mea alegere. Ea plescăi din limbă şi păşi îndărăt, încrucişându-şi braţele pe pieptul generos. Mi-ar fi greu şi mie să-i rezist, ăsta-i adevărul. Ea întinse mâna să prindă mânerul rotund al uşii. Eu şi domnul meu n-am avut niciodată plăcerea de a creşte copii, dar încă pot să dau o mână de ajutor. Dacă eşti disperat.

Ea ieşi repede pe uşă. Mica râse şi întoarse privirea la copilă.

— Doamna Flannigan e o doamnă cumsecade, aşa-i? Fetiţa clipi repede. El oftă. În regulă, scumpete. Avem ceva de rezolvat aici. El o duse la canapea şi o puse pe genunchiul lui. Îndreptă degetul mare al mâinii spre piept. Eu sunt tata. Tata.

Ea dădu din cap cu un aer serios.

— Tata.

Mica o strânse în braţe pentru o clipă.

— Corect. Eu sunt tata. Numele meu e tata.

— Tata, repetă ea.

Trăgând aer în piept însufleţit de speranţă, Mica lovi uşor cu degetul în mijlocul pieptului ei şi înălţă sprâncenele.

— Cum te cheamă? Căută să îşi amintească, apoi zise repede: „Imiş”.

Umerii ei micuţi tresăriră. Făcu ochii mari. Un şirag de cuvinte în limba poloneză ieşi pe gura ei ca un boboc de trandafir şi se termină cu „Shustina”. Lui Mica îi tresări inima.

— Iustina? Te cheamă Iustina?

Ea încuviinţă din cap. Mica o strânse iar în braţe.

— Atunci, salut, Iustina!

Ea i se cuibări la pieptul lui, jucându-se cu degetele în părul lui. El îi repetă numele de câteva ori şi de câte ori îl spunea, râsetul micuţei îi răsuna în urechi. În cele din urmă, el o puse iar pe un genunchi şi o prinse de vârful nasului.

— Eşti Iustina, zise el, iar eu sunt...?

Un zâmbet însenină chipul ei.

— Dragă!

Cu un singur cuvânt îi cuceri cu totul inima. Mica izbucni în râs. O strânse iar în braţe, legănându-se dintr-o parte în alta, în timp ce râdea. Şi ea râdea, chicotelile ei molipsitoare încălzindu-l pe Mica până în adâncul sufletului.

El se ridică odată cu ea, ţinând-o pe braţul său, şi merseră la telefon.

— Trebuie să-i povestesc Lidiei despre tine, scumpa mea. E la muncă în clipa asta, dar pariez că n-are s-o deranjeze o mică întrerupere.

Un timbru costa mult mai puţin decât o convorbire telefonică, însă uneori cheltuiala nu se cădea să aibă importanţă. Puse receptorul telefonului deoparte şi formă numărul de la fabrică.

Ţinând-o pe un braţ pe Iustina care îi dădea bobârnace în lobul urechii, el ţinu receptorul la urechea cealaltă şi ascultă ţârâitul telefonului. După ce sună de opt ori, el puse receptorul în furcă, oftând dezamăgit. Luă mâna Iustinei şi o dezlipi de ureche, strâmbându-i din nas când ea bombăni nemulţumită.

— Bănuiesc că nu-i la birou azi. O vom suna mai târziu. Deocamdată, hai să mergem să ne vedem iar cu doamna Flannigan.

Femeia se arătase dornică să ajute şi mai era nevoie de ceva.

*

Lidia se duse lângă mama ei, pe o bancă tare din faţa cabinetelor unde se făceau consultaţiile. Mirosul steril de spital îi dădu mâncărimi în nas şi o făcu să strănute. La zgomotul acela brusc, mama se arătă tulburată şi Lidia o luă de mână, cerându-i iertare. Mama se aplecă în faţă şi privi pe hol.

— Ce ar putea lua atât?

Lidia îşi dorea să strige de nerăbdare, dar îşi stăpâni pornirea. Să strige nu ajuta în situaţia aceea.

— Se petrec multe aici, mamă. Tata şi Nic nu sunt singurii pacienţi. Se încruntă. Sper că Nicky se înţelege cu vecinul. Sigur e speriat.

— Nu e singurul.

Vocea mamei suna gâtuită în timp ce îşi controla emoţia.

— Dacă se întâmplă ceva şi tatăl tău nu trăieşte, eu…

— Mamă, nu spune asta! Sigur că tata va fi bine!

Lidia puse câtă încredere putea strânge în tonul ei. Imaginea tatălui său, întins alături de Nic pe pământ, amândoi cu pielea lividă, îi tulbura gândurile. Alungă voit imaginea tristă şi se gândi la altceva.

— Ar fi trebuit să vezi cum se rugau toţi muncitorii. Răscoleau

Cerul. Trebuie să avem încrederea că tata şi Nic vor fi bine.

Mama îşi rezemă capul de perete şi închise ochii. Lidia se rezemă şi ea. Cât de mult tânjea după prezenţa calmă a lui Mica şi înţelepciunea lui. Dacă el ar fi avut acum grijă de tatăl ei şi de Nic, nu ar simţi nici jumătate din îngrijorarea aceasta.

Uşa din partea Lidiei se dădu în lături şi o asistentă privi pe hol.

— Doamna Eldredge?

Mama sări brusc în picioare.

— Da?

— Soţul dumneavoastră doreşte să vă vadă.

Lidia prinse mâna mamei într-a sa, bucuria înflorind în inima ei.

— E treaz?

Asistenta aprobă dând din cap.

— Un pic ameţit, destul de morocănos, dar gata de companie.

Lidia îşi urmă mama până la uşă, însă asistenta îşi ţuguie buzele şi afişă un aer menit să o consoleze.

— Îmi pare rău, domnişoară. Doctorul vă permite doar

un singur vizitator o dată.

— O. Lidia îşi ocupă iar locul pe bancă, lacrimile dezamăgirii usturându-i ochii. Am înţeles.

Asistenta şi mama se făcură nevăzute în salon. Lidia privi lung la ceasul care ticăia pe peretele opus al holului. Minutele treceau mai greu fără mama ei alături. Începuse să îşi piardă răbdarea. Se ridică şi merse la biroul de informaţii.

— Scuzaţi-mă. Ea aşteptă până ce femeia îmbrăcată în uniformă albă, din spatele biroului, ridică privirea. Îmi puteţi da, vă rog, veşti despre Nicolai Pankin? A fost adus aici acum o oră de la Eldredge Crating Company.

— Numele dumneavoastră, vă rog?

— Lidia Eldredge.

— Sunteţi rudă?

— Nu, sunt… Lidia şovăi. Cum se cădea să se prezinte? În calitate de prietenă a lui Nic? Mama surogat a copilului acestuia? încheie pe un ton şters… şefa lui.

— Staţi să văd ce spune doctorul. Aşteptaţi aici.

Femeia se depărtă tăcută pe hol şi intră în salonul care era chiar după cel al tatălui său. Se întoarse peste câteva minute, cu o faţă ce nu trăda nimic. Merse drept la Lidia şi îi vorbi cu o voce lipsită de emoţie, ce o înspăimântă pe Lidia.

— Doctorul mi-a cerut să găsesc rudele apropiate ale domnului Pankin. Domnul Pankin nu poate da nicio informaţie. Cu cine aş putea lua legătura?

Lidia se gândi.

— A crescut la o fermă lângă Captains Bluff, dar nu ştiu dacă părinţii lui mai trăiesc. Mereu am presupus că e singur la părinţi, din vreme ce n-a pomenit niciodată că ar avea fraţi. Are un fiu, însă băiatul are numai patru ani.

Sprâncenele femeii se uniră puţin.

— Înţeleg.

Un gând neavenit copleşi mintea Lidiei. Împreunându-şi mâinile îngheţate, ea luă o gură bună de aer ca să se liniştească înainte de a vorbi.

— Doamnă, eu sunt persoana cea mai apropiată în termeni de familie pe care Nic o are. Îl cunosc de câţiva ani, s-a însurat cu prietena mea cea mai bună şi sunt mama surogat a fiului său, de la moartea soţiei. Noi suntem tot ce are. Dacă e aici, pe moarte…

Vocea i se frânse. Luă câteva guri de aer întretăiate, apoi îndreptă umerii, înălţă bărbia şi îi aruncă femeii privirea ei cea mai hotărâtă.

— Nu vreau să moară singur.

Expresia de pe chipul femeii se mai îndulci.

— O să vorbesc cu doctorul. Doar câteva minute mai târziu, ea ieşi din salonul lui Nic, făcându-i semn cu un deget uscăţiv Lidiei să vină. Doctorul zice că puteţi intra.

Uşurată, Lidia intră cu paşi grăbiţi în salon. Nic stătea întins pe un pat cu margini de protecţie, cu braţul în ghips şi capul bandajat, de parcă ar fi purtat un turban. Doctorul stătea lângă el, cu două degete apăsate pe încheietura mâinii lui Nic şi cu ochii la ceas. Lidia aşteptă fără a scoate o vorbă, în timp ce acesta scria ceva pe plăcuţa de la pat. Doctorul aruncă o privire scurtă în direcţia ei.

— Cum se simte?

Bărbatul mai scrise repede ceva pe plăcuţă, ţinând privirea la hârtie.

— Nu e conştient. Nu s-a deşteptat nici măcar o dată de când a sosit. Are braţul fracturat mai jos de cot – pare că a primit o lovitură zdravănă ce i-a rupt osul pe toată lungimea. L-am fixat şi ar trebui să se vindece cu timpul. Mai are un cucui mare cu o inflamaţie puternică într-o parte a capului. Există posibilitatea ca acesta să pună presiune pe creier.

Tonul hotărât al doctorului îi zgâria nervii sensibili ai Lidiei. De ce nu avea şi el o fărâmă de compasiune? Mica ar vorbi cu multă milă. Ce bine ar fi fost ca toţi doctorii să fie ca Mica Hatcher. Ea îşi domoli gândurile negre şi puse încă o întrebare.

— Dacă creierul e sub presiune, ce se poate întâmpla?

— Dacă trăieşte, s-ar putea să-şi piardă vorbirea, să meargă greu, să nu poată gândi şi altele. Într-un final, el ridică ochii de la plăcuţă şi încropi un zâmbet fad. Să nu cobim, domnişoară Eldredge. Puteţi rămâne aici câtă vreme păstraţi liniştea. Are nevoie de odihnă.

El plecă, lăsând-o pe Lidia singură în salon, fără măcar un scaun pe care să se aşeze. Ea merse la patul lui Nic şi îi luă mâna, mângâindu-i cu degetul mare bătăturile proaspete din palma lui. Era la fel de nemişcat cum stătuse pe pământul din spatele camionului. Spre nedumerirea ei, un val de furie se stârni în măruntaiele ei.

Cum să zacă acolo şi să abandoneze totul, pur şi simplu, când avea atâtea motive să trăiască? Se aplecă la urechea lui şi îi bătu uşor obrazul cu mâna.

— Haide, Nic. Luptă. Ea îl îmbărbăta vorbindu-i ferm. Arată-i lui Nicky că tatăl lui nu e un laş. Deschide ochii şi zi-mi cum de ai ajuns în nenorocirea asta.

Ea stătea cu ochii aţintiţi la faţa lui, aşteptând. Niciun răspuns. Nici măcar un tremur al pleoapelor. Ea pufni şi se ridică în picioare, cu mâinile pe şolduri.

— Bine. Nu vorbi cu mine acum. Dar să nu crezi că astanseamnă că te voi lăsa în pace. Şi eu sunt o luptătoare şi n-am să te las să scapi.

Nu avea încredere în doctorul cu chip de gheaţă. Parcă nu îi păsa nici cât negru sub unghie de Nic. Oricum, ea cunoştea un doctor căruia i-ar păsa. Se aplecă şi vorbi direct în urechea lui Nic.

— Dacă nu deschizi ochii până la sfârşitul săptămânii, îl voi chema pe Mica. El va şti cum să te trezească. Gândul de a vorbi cu Mica îi făcu inima să bată mai tare. Îi bătu din nou uşor mâna lui Nic şi continuă în şoaptă. Rezistă, Nic. O să fii ajutat. Numai ţine-te tare.

34

Simţi o pişcătură de nas. Mica se mişcă brusc sub cearşafuri.

Deschise ochii mari şi se trezi faţă în faţă cu Iustina, ale cărei bucle blonde şi tăiate scurt străluceau ca o aureolă în soarele dimineţii.

El râse în timp ce se întindea.

— Bună dimineaţa, draga mea. Astăzi te-ai trezit înaintea lui tati.

Iustina afişă un zâmbet larg şi îl prinse iar de nas. El nu înţelegea de unde fascinaţia ei pentru nasul lui, dar fetiţa se distra de minune să i-l strângă. În cea de a doua lor dimineaţă împreună, ea îl trezise strângându-l de nas şi, de atunci, făcuse acest lucru în fiecare dimineaţă. De cele mai multe ori, se trezise înaintea ei, dar, când Mica îi auzea picioruşele clăpăind prin cameră, închidea ochii şi se prefăcea că doarme, ca să îl poată lua prin surprindere.

Şi, totuşi, în dimineaţa aceea îl surprinse cu adevărat. Tot ţinându-l de nas cu degetele ei micuţe, Iustina rosti cuvântul ei preferat în engleză.

— Dragă.

Mica râse şi întinse mâinile spre ea. Fetiţa urcă în pat şi se aşeză pe pieptul lui. El râse iar, făcând-o să se legene odată cu tresăltările abdomenului său. La râsetele lui guturale ea adăuga chicotelile ei stridente. Cântecul lor suna plăcut în auzul lui Mica. Ar fi putut să îi asculte râsetele vesele o zi întreagă.

Ţârâitul telefonului îi întrerupse. Ea întoarse capul, privind în direcţia sunetului.

— Dragă?

— Nu, telefonul. El o ridică în aer şi o puse jos, apoi merse repede în camera de zi. Apucă receptorul. Alo? Vocea lui suna puţin răguşită după somn.

— Bună dimineaţa. Te-am trezit?

Vocea de femeie de la capătul celălalt al firului îl făcu pe

Mica mai atent.

— Lidia?

— Chiar ea. Ai o voce obosită. Să sun mai târziu?

Iustina îl trăgea de cracul pijamalei şi arăta către masă. El acoperi receptorul cu mâna.

— Da, draga mea, micul dejun într-un minut. Apoi îi răspunse Lidiei. Nu, nu, e-n regulă. De fapt, tot încerc să dau de tine de aproape o săptămână, dar nu răspunzi niciodată la telefon. El râse uşor, dându-i de înţeles că nu o mustra. Ce mai faci?

— Eşti cu cineva?

Mica se uită la Iustina care stătea în picioare la fereastră şi se distra cu nişte firicele de praf ce dansau pe o rază de soare.

— Sunt cu o domnişorică foarte specială.

Se aşternu tăcerea la capătul celălalt al firului. Mica depărtă receptorul de ureche pentru o clipă. Să se fi întrerupt legătura? El puse iar telefonul la ureche şi întrebă.

— Lidia? M-ai auzit?

— Da. Da, te-am auzit. Poate ar trebui să te las să-ţi vezi de ale tale.

— Nu vorbi prostii! Trebuie să-ţi spun ceva important. Dar mai întâi tu. Trebuie să fi sunat cu un motiv. Ce pot să fac pentru tine?

El o auzi suspinând, ca şi cum se dădea o luptă în ea. De îngrijorare, simţea furnicături pe pielea capului. Se întâmplase ceva rău, altfel ar spune vrute şi nevrute despre Nicky. Într-un final, ea vorbi din nou, dar căldura pe care era obişnuit să o simtă lipsea.

— De fapt, Mica, am nevoie de sfatul tău în calitate de medic. Acum câteva zile, tata şi Nic au avut un accident. Un camion de la fabrică dădea cu spatele, tata era în drum şi Nic a încercat să-l ferească din calea lui. Amândoi au fost loviţi. Tata a suferit o comoţie uşoară, s-a ales cu câteva cucuie şi zgârieturi, însă Nic şi-a rupt mâna şi apărătoarea camionului l-a lovit în cap.

Mica se lăsă moale pe un scaun. O puse pe Iustina în poală.

— Cum se simte Nic acum?

— E tot în spital. Nu e conştient, de la accident. Cei de la spital zic că e în comă. Doctorii de aici mi-au tot zis să-l las în pace, să nu îl zgândăresc, ca să nu-l agit. Dar, Mica, eu am încredere în părerea ta. Dacă ai fi aici, ce ai face?

Iustina îşi făcea de lucru cu nasturii bluzei de pijama în timp ce el răspundea.

— Dacă e în comă, sfatul meu ar fi contrariul. Vorbeşte-i, adu-l pe Nicky să îi spună ceva, dă-i motive bune să se trezească. Creierul lui are nevoie să fie stimulat. Îi mişcă cineva picioarele, îi face cineva terapie fizică?

— Nimic. La urma urmei, nu-i decât un muncitor cu un singur braţ, care nu are familie cu care cineva să vorbească. De ce şi-ar pierde vremea cu el? Frustrarea Lidiei se auzea pe fir. Mi-ar… mi-ar prinde tare bine ajutorul tău.

Primul impuls al lui Mica fu acela de a se oferi să meargă la Boston şi să vadă cu ochii lui starea lui Nic. Dar cea mică ce îi stătea în poală îi amintea că nu putea să se ridice pur şi simplu şi să plece. Doamna Flannigan fusese o scumpă, avusese grijă de Iustina câtă vreme el îşi făcea munca la clinică, dar nu se putea aştepta ca femeia aceea dragă să ţină o fetiţă vioaie zi şi noapte, pentru nu se ştie câtă vreme.

Din câte se părea, el şovăi prea mult, fiindcă vocea Lidiei îi întrerupse brusc gândurile, cu o asprime neobişnuită pentru ea.

— Nu-i nimic, Mica. Am să-ţi urmez sfatul şi o să mă ocup singură de situaţia asta.

— Nu înseamnă că nu vreau să vin, doar că…

— „Domnişorica” are întâietate. Înţeleg.

Nu pricepea.

— Lidia, eu…

— Îmi pare rău că te-am deranjat, îi închise telefonul.

— Lidia!

Furios, el trânti receptorul în furcă şi îşi trecu mâna prin păr. Iustina îl privea clipind din ochii ei mari şi nevinovaţi.

— Dragă?

— Nu, asta cu siguranţă „nu” a fost dragă.

Mica mângâie cu un aer absent buclele mătăsoase ale Iustinei, în timp ce privea fix la telefon, încercând să înţeleagă reacţia nervoasă a Lidiei. Preocuparea ei pentru Nic care se izbise de şovăiala lui trebuie să o fi forţat să se poarte altfel decât s-ar fi aşteptat el. Ridică receptorul şi formă numărul ei.

Ţârâitul se auzi tare de câteva ori, dar nu veni niciun răspuns. Probabil îl sunase din spital, dar din care? Erau câteva în Boston şi nu avea timp să sune la toate. Nemulţumit, bombăni.

— Ş-acum, ce urmează?

Iustina se dădu jos din poala lui şi arătă cu mâna spre masă.

Mica dădu din cap şi pentru moment lăsă deoparte gândurile la Lidia şi la Nic.

— Urmează micul dejun.

El o puse pe Iustina pe scaunul de la bucătărie şi o ascultă sporovăind cu ea însăşi, în timp ce el bătea două ouă şi întindea unt pe câteva felii de pâine. Spre uşurarea lui, după primele câteva zile, Iustina renunţase la dositul alimentelor prin apartament.

Deja în a treia noapte, fetiţa dormea adânc în patul ei. Copila se instalase în noua ei locuinţă ca şi cum nu locuise niciodată în altă parte. Cu toate acestea, în ciuda tuturor strădaniilor lui Mica şi ale doamnei Flannigan de a o învăţa alte cuvinte, ea folosea numai două cuvinte cunoscute: „tati” pentru Mica şi „dragă” pentru toate celelalte.

Până la urmă, trebuia să înveţe. Mica spera să nu ajungă la şcoală înainte să se întâmple. Între timp, el se bucura de noul rol de tătic şi înţelegea perfect dragostea Lidiei pentru un copil care nu era al ei prin naştere.

Nu îşi putea închipui că ar putea-o iubi mai mult de atât pe micuţa Iustina. Simţea o strângere de inimă amintindu-şi supărarea fătişă a Lidiei. De îndată ce o va lăsa pe Iustina în grija doamnei Flannigan şi va ajunge la clinică, avea să încerce să o sune iar. Şi va continua să sune până ce o va prinde acasă.

El puse o farfurie şi o furculiţă dinaintea Iustinei şi apoi îi luă mânuţele între ale sale. Aşa cum îşi făcuseră obiceiul, îşi plecau frunţile şi Mica cerea binecuvântarea mâncării. În ziua aceea însă, rugăciunea lui fu mai lungă decât de obicei.

— Doamne, binecuvântează mâncarea aceasta, ca să ne hrănească trupurile. Atinge trupul lui Nic şi vindecă-l. Şi, te rog, ajută-mă să o găsesc pe Lidia, ca să o pot ajuta mai mult. Şi ca să-i pot vorbi atunci despre Iustina. Amin.

Iustina luă furculiţa.

— Dragă!

*

După ce Lidia înclină capul în semn de mulţumire femeii de la recepţie pentru că o lăsase să folosească telefonul, ea o luă cu paşi grăbiţi spre toaletă. Reuşi să îşi ţină lacrimile în frâu până ce se încuie în spaţiul îngust.

Dar, în momentul în care avu intimitate, ea dădu lacrimilor frâu liber. „O domnişorică specială”, spusese Mica. „Domnişorica” era în apartamentul lui, la prima oră a dimineţii. Cunoscându-l pe Mica, era o singură explicaţie. Mica se căsătorise. Tristeţea îi înfipse un cuţit în piept. Se căsătorise fără să-i spună nimic.

Oare prietenia lor nu însemna nimic pentru el? Cu o zi înainte, când ea şi mama îl aduseseră pe tata acasă, acesta îi făcuse o propunere absurdă, în timp ce se aşeza cu mişcări stângace pe canapeaua din cameră.

— Lidia, după ce Nic îşi revine din toate astea, ar trebui să te căsătoreşti cu el.

Lidia îl privise cu gura căscată de uimire. Să îi fi afectat accidentul capacitatea tatălui ei de a gândi limpede?

— Să mă căsătoresc…? Tată, de unde şi până unde vii cu o asemenea propunere?

— E un om bun. L-am tot studiat. S-a schimbat. Ai putea alege mult mai prost.

— Sunt convinsă că-i adevărat, însă…

Tatăl continuă, de parcă ea nici măcar nu vorbise.

— Amândoi îl iubiţi pe Nicky. Deja aţi format un soi de familie crescând copilul împreună. Ştiu că ţii la Nic. Mărită-te cu el.

Lidia se aşează lângă tatăl ei şi îi vorbi pe un ton calm, nedorind să îl supere.

— Tată, Nic e în comă. Nu sunt garanţii că se va mai trezi.

— O, se va trezi. Tatăl ei îşi trase o cuvertură peste picioare, în timp ce mama scutura o pernă mică, pe care i-o puse sub cap. Dumnezeul acela al lui pare să facă lucruri bune pentru el.

Lidia prinse inimă, plină de speranţă.

— Chiar… crezi că Dumnezeu îl ajută pe Nic?

— „El” crede că Dumnezeu l-a ajutat. Vorbeşte despre asta destul de des. Tatăl pufni, dând ochii peste cap. Aproape că m-a înnebunit cu vorbăria lui despre Dumnezeu. Nu sunt pregătit să o iau pe calea asta, dar o să admit că lui Nic i-a pus picioarele pe drumul cel bun. El îşi schimbă puţin poziţia, strâmbându-se în acelaşi timp. Îndreptă iar privirea spre Lidia. Uite ce-ţi propun eu: îţi dau fabrica în dar de nuntă. Tu vei fi proprietara şi el va fi schi…

Lidia puse mâna pe braţul lui.

— Tată, nu mă pot căsători cu Nic.

— De ce nu?

— Din cauză că nu-l iubesc.

Tatăl îşi agită braţul, înlăturându-i astfel mâna ei.

— Iubirea poate veni mai târziu. Doar nu te peţeşte altcineva.

Lidia îl privi în ochi şi mărturisi.

— Tată, eu deja iubesc pe altcineva. Îl iubesc pe Mica.

Ce sentiment minunat să spună acele cuvinte cu voce tare, să împărtăşească secretul acela minunat. Dar o şi durea. Suferea şi mai tare decât în ziua în care Nic îl luase pe Nicky de acasă, când crezuse că inima ei nu va mai bate niciodată. Această suferinţă

era din pricină că, dacă Mica se căsătorise, îl pierduse pe veci. În baia din spital, Lidia plânse în pumni, cu toată puterea, dând frâu liber supărării. Şi mâniei. Cum de putuse să nu îi spună? După tot ce înduraseră împreună, după felul în care se uitase la ea, cum o îmbrăţişase şi o făcuse să creadă că în ochii lui era o persoană specială?

— Gata cu tărăşenia asta. Lidia înălţă fruntea şi vorbi pe un ton hotărât reflexiei ei brăzdate de lacrimi din oglindă. Plânsul n-are să schimbe nimic. Mica nu mi-a promis niciodată nimic, în afară de prietenie şi a fost un prieten de nădejde. Fii recunoscătoare pentru prietenia lui şi mergi mai departe.

Ea îşi dădu cu apă rece pe faţă, înviorându-şi ochii umflaţi şi mărginiţi cu roşu. Pudra şi rujul de buze, aplicate cu generozitate, o înviorară şi mai tare. Convinsă că se făcuse iar prezentabilă, se îndreptă cu mers hotărât spre salonul lui Nic. Mica o sfătuise să îi dea lui Nic un motiv să se trezească. O întrebare incomodă se plăsmui în mintea ei.

Oare gândul că ei trei – Nic, ea şi Nicky – ar putea forma o familie ar fi destul de puternic să îl facă să se trezească?

35

Lidia, spre marea supărare a asistentelor care erau la serviciu, se instală în salonul lui Nic. În următoarele câteva zile, ea îi urmări tratamentele şi veni cu propriul program de masaje musculare, de exerciţii fizice şi de stimulare verbală.

Când nu mai ştia ce să îi spună, îi citea. Capitol după capitol din Biblie. În dimineaţa celei de-a douăsprezecea zi, în timp ce Lidia îi citea cu glas tare din Psalmi, pleoapele ochilor lui Nic se mişcară. În seara aceea, la îndemnul Lidiei, el o strânsese de degete. În ziua următoare, deschise ochii şi îi dăruise un zâmbet haios, ce îi făcu inima Lidiei să bată cu putere, fiindcă îi aminti de zâmbetul lui Mica. Dar ea se forţă să îi zâmbească lui Nic, nu amintirii lui Mica.

La două zile după ce Nic se trezi, Allan Eldredge îi făcu externarea din spital, plăti toate costurile şi îl aduse acasă, unde avea să stea în camera de oaspeţi a familiei până se va însănătoşi pe deplin. De Crăciun rămase la ei, dându-i Lidiei şansa de a lega o prietenie şi mai strânsă cu el.

Deşi mergeau împreună cu maşina la muncă, luau cina împreună şi se vedeau în fiecare seară, ea nu îşi făcuse niciodată curaj să deschidă subiectul propus de tatăl ei, privitor la o relaţie permanentă cu Nic.

În Ajunul Crăciunului, sosi în cutia poştală o felicitare din New York. Înainte să o deschidă, Lidia se retrase în hol, singură. Mâinile îi tremurau în timp ce scotea felicitarea viu colorată din plic, iar când citi semnătura „Cu drag, Mica şi Iustina”, rămase fără aer în plămâni.

Simţi o durere ascuţită şi strânse felicitarea la piept. De după colţ, apăru Nic. El încreţi fruntea când o zări înlemnită în faţa şemineului.

— Eşti bine?

Nefiind în stare să vorbească, Lidia dădu din cap. Deschise felicitarea şi i-o dădu lui Nic. El îngustă ochii privind la scris.

— Cine-i Iustina?

Lidia se forţă să răspundă, deşi avea gâtul strâmtat.

— Soţia lui Mica.

Nic făcu ochii mari.

— S-a însurat cu altcineva, nu cu…?

El tăcu fără să adauge cuvântul „tine”, dar acesta plutea în aerul dintre ei. Dând repede din cap, Lidia adoptă o atitudine cavalerească.

— E-n regulă. Sincer. Sunt luni de zile de când l-am văzut pe Mica ultima oară. Şi cum ar putea să înflorească ceva între noi când trăim în state diferite? N-a fost să fie mai mult decât un prieten.

Privirea lui Nic se topi de milă, dar nu o contrazise. În timp ce amândoi dădură înţelegător din cap, ea nu se putu abţine să nu se întrebe dacă nu cumva Dumnezeu se referea la Nic atunci când îi cerea să aibă răbdare şi să aştepte. Oare în viaţa lui Nic avea ea un cuvânt de spus?

Se uită mai adânc în ochii lui Nic, sperând să afle răspunsul acolo, dar atunci Nicky veni în fugă de după colţ, călare pe un cal de jucărie, pe care tatăl ei i-l dăruise cu câteva zile înainte. Imediat ce Nicky intră, mama ei îşi iţi capul pe după colţ.

— Nicky, pune Veveriţa în boxa ei. E vremea cinei. Haideţi, Lidia şi Nic.

Nemulţumită şi uşurată în acelaşi timp, Lidia alungă gândurile legate de Mica.

Mama pregătise o tocană zemoasă de vită, îngroşată cu făină de orz şi condimentată cu usturoi şi busuioc. Servită cu biscuiţi proaspeţi cu miere, mâncarea ar fi trebuit să fie deliciul tuturor. Dar pe la jumătatea mesei, tatăl Lidiei dădu farfuria la o parte şi vorbi apăsat.

— Nu pot mânca. Aş vrea să nu fi citit ziarul.

— Ce este? Veşti proaste?

Lidia şterse faţa lui Nicky cu un şerveţel şi îl trimise sus, la joacă. Obrajii tatălui erau roşii de indignare.

— Peste optzeci de prizonieri de război americani au fost

masacraţi acum o săptămână, lângă Malmedy, în Belgia. Responsabilii SS nu au vrut povara de a-i hrăni, aşa că pur şi simplu i-au împuşcat, i-au măcelărit ca pe nişte animale.

Cuvintele îi amintiră Lidiei de povestea pe care Mica i-o spusese despre evrei şi înghiţi cu greu amăreala ce îi venea pe gât.

— O, tată…

Tatăl lovi cu palma în masă cu atâta putere că ceştile de ceai zăngăniră.

— Nu înţeleg. E vremea Crăciunului, o vreme când oamenii răspândesc pacea şi bunăvoinţa unii faţă de ceilalţi, dar uite ce se-ntâmplă. Pace? Pfui! Lumea a luat-o razna!

Nic îşi rezemă cu grijă braţul pe marginea mesei. Doctorul îi scosese ghipsul cu câteva zile înainte, dar tot îşi mişca braţul cu băgare de seamă.

— Lumea trebuie să îl celebreze pe Mântuitorul care a venit în ziua de Crăciun. Ţelul Lui a fost să aducă pacea. I-am citit aseară lui Nick povestea Crăciunului. Apoi, am citit şi singur câte ceva. Am găsit un verset în Ioan 14, cred, care vorbeşte despre pace. Nu-mi amintesc cuvânt cu cuvânt, dar Iisus zicea ceva de genul: „Vă las pacea, vă dau pacea Mea…” El clătină din cap cu un aer trist. Tot războiu’ ăsta, toate tentativele eşuate de a câştiga pacea, cei ce refuză să aleagă voia Domnului sunt cei ce scornesc nebunia asta.

Lidia se aşteptă ca tatăl ei să dea ochii peste cap şi să se răstească la Nic, dar, spre mirarea ei, în ochii tatălui se văzu lucirea unor lacrimi înăbuşite.

— Şi ce mai spune?

Nic închise ochii pentru o clipă şi strânse buzele în timp ce se concentra.

— Sfârşitul versetului pare să se potrivească de minune. Zice „Să nu vi se tulbure inima, nici să nu se înspăimânte”. E o povaţă bună de care să ne agăţăm, câtă vreme atâtea lucruri merg prost în lumea întreagă.

Tatăl rămase tăcut pentru câteva clipe, părând a sorbi cuvintele lui Nic. Lidiei îi creştea inima de recunoştinţă pentru mesajul pe care Nic îl împărtăşise. De ce oare tatăl său primea învăţătură de la Nic, dar o respingea din partea altcuiva, o nedumerea. Dar spusele lui Nic îşi făcuseră loc în inima părintelui ei încăpăţânat, după câte se vedea.

Un verset preferat al lui Nic îi trecu prin minte; „Ştim că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu, şi anume spre binele celor ce sunt chemaţi după planul Său". Fusese atât de înspăimântată atunci când Nic îl găsise pe Nicky, intrând cu forţa în viaţa ei. O, ce mai luptă dusese ca el să nu intre în viaţa lor. Acum îl primea cu braţele deschise. Dumnezeu folosise matahala aceea de om, fost dependent de morfină ca pe un instrument prin care să ajungă la tatăl ei.

Ea se uită la Nic care îşi luă lingura şi duse la buze o gură de tocăniţă. Cât de liniştit părea, stând la masa ei, ca şi cum locul lui fusese dintotdeauna acolo. Să fie Nic sortit să îi fie mai mult decât un prieten în viitor? îşi aminti ultimele cuvinte pe care el i le spuse tatălui ei; „Să nu vi se tulbure inima, nici să nu se înspăimânte".

Chiar acolo, la masă, ea înălţă spre cer o rugăciune. „Doamne, scoate gândurile acestea tulburătoare din inima mea şi ajută-mă să aflu pacea Ta. Arată-mi unde îmi este locul. Arată-mi unde mi-e dat să ajut".

În ochii minţii îi apăru chipul lui Mica, dar ea îşi certă inima la amintirea aceasta. Mica era încă un gând tulburător ce trebuia alungat. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Luna ianuarie a anului 1945 trecu cu greu pentru Mica. O epidemie de gripă făcuse prăpăd printre imigranţii italieni, iar el îşi petrecuse o mare parte din timp făcând vizite la apartamente aflate în carantină, oferind tratament şi învăţând mamele cum să aibă grijă de copiii lor bolnavi. Vântul sufla cu putere prin oraş, tăindu-i suflarea în timp ce Mica umbla pe străzi şi ducea dorul primăverii şi al unui

sfârşit pentru epidemia aceea. Îşi mai dorea nespus ca războiul să se sfârşească.

Nu mai primise veşti de la Ieremia încă de la începutul lui noiembrie. Îngrijorarea lui sporea din zi în zi, aflând din ziare despre atacurile germane asupra aerodromurilor aliaţilor din Franţa, Belgia şi Olanda, în ceea ce liderii germani numeau Marea Lovitură. Fusese, într-adevăr, o lovitură nimicitoare ce distrusese peste o sută cincizeci de avioane americane şi englezeşti. Hitler lansase atacuri şi în sud, lângă Strasbourg, în încercarea de a prelua controlul asupra Armatei a Şaptea Americane.

Chiar dacă Ieremia nu se afla în niciuna din zonele acestea, Mica era apăsat de grija că nemţii scotoceau şi prin locurile prea mici pentru a oferi adăpost. Teama pentru siguranţa fratelui său şi pentru sănătatea acestuia devenise un tovarăş nelipsit. Lunile de iarnă fuseseră dintotdeauna grele pentru Ieremia – picioarele lui slăbite de poliomielită îl dureau îngrozitor la frig. De fiecare dată când o rafală de gheaţă îi sufla paltonul de pe picioare, rostea o rugăciune pentru fratele lui.

Pe măsură ce luna se apropia de sfârşit, veneau ştiri despre forţele aliate ce duceau lupte crâncene ca să pună armata lui Hitler pe fugă. Avioanele bombardau Berlinul aproape în fiecare zi. Pe străzile New York-ului oamenii aclamau pierderile de vieţi omeneşti din oraşul german. El nu le putea înţelege bucuria. Poate că menirea lui de doctor de a salva viaţa – vieţile tuturor, chiar şi pe cele ale nemţilor – îi făcea inima să plângă atunci când auzea că alţii sărbătoreau moartea civililor germani.

În timpul zilei era ocupat până peste cap cu tratarea imigranţilor, cu îngrijirea lustinei şi cu urmărirea veştilor despre război. În schimb, noaptea, o, noaptea ceasurile erau lungi şi goale. Când se punea în pat, gândurile îi zburau iar la Boston. De când Lidia îi ceruse la telefon sfatul legat de îngrijirea lui Nic, primise doar un singur semn de la ea: o felicitare de Crăciun. Îi scrisese şi câteva rânduri

scurte în care îi spunea că tatăl ei era acasă şi că se recupera, că Nic fusese externat din spital, că stătea la ei şi că Nicky era fericit şi sănătos. Ea încheiase spunându-i „Nicky îţi transmite dragostea lui”.

Dar nimic personal pentru el din partea ei. Asta îl dezamăgise. Se întoarse pe partea cealaltă în pat şi aprinse veioza de la căpătâi. Felicitarea primită de la Lidia stătea lângă Biblie. O luă, netezind pasărea cardinal în relief, de pe partea din faţă a felicitării. Viu colorată, veselă, în contrast puternic cu rândurile scurte şi lipsite de emoţie pe care le conţinea.

Citi cuvintele din nou. Fără grabă. Sperând că, poate, îi scăpase ceva. Dar nu, mesajul scris cu mare grijă era acelaşi. Se trânti pe pernă şi oftă privind în tavan, nelăsând felicitarea din mână. Lidia… Dacă închidea ochii, o putea revedea cu ochii minţii în drum, cu soarele strălucind în părul ei, cu ochii scânteietori de la lacrimile pe care şi le ştergea clipind, cu un zâmbet desenat pe buze.

În spatele ei, Nicky sărea prin curte, jucându-se de zor, călare pe un cal imaginar pe nume Veveriţoi. Îi trimisese băiatului un căluţ de lemn, cu ocazia Crăciunului, dar ea nu îi confirmase primirea. Poate că nu ajunsese. Se rezemă într-un cot şi lovi perna cu pumnul, apoi o plie în jumătate şi se întinse iar.

Voia să îi facă o vizită. Voia să o vadă. Voia să o vadă „în clipa aceea”. Dar trebuia să aştepte până ce va fi mai puţin ocupat. Apoi va avea timp. Să o viziteze. Să o curteze. Să… o ceară de soţie. Inima îi bătea puternic şi nebuneşte la gândul de a o cere pe Lidia în căsătorie. Nu se vedea petrecându-şi tot restul vieţii alături de altcineva. Zâmbi în cămăruţa cufundată în întuneric, reflectând la cât de iute înflorise dragostea lui pentru ea. Trebuia să fie o iubire dată de Dumnezeu. Cum altfel să găsească explicaţia? Războiul, munca şi distanţa nu îi schimbaseră sentimentele pentru ea. Ba dimpotrivă, afecţiunea devenise mai profundă, prinzând rădăcini atât de adânci în inima lui, încât nimic nu

o putea smulge de acolo. Şi el fusese sigur de afecţiunea ei pentru el.

Atunci de ce păstra Lidia distanţa aceasta? De ce nu sunase ca să întrebe cine era Iustina? Să fie cu putinţă ca ea să îl evite din pricină că inima ei se schimbase? Poate că, avându-l pe tatăl lui Nicky sub acoperişul ei, inima i-o luase în altă parte. Ar fi bine pentru Nicky să fie împreună cu tatăl său şi cu femeia pe care o numea mamă.

„Dă-mi o şansă să stau iar de vorbă cu ea, Doamne, să îmi liniştesc sentimentele acestea care se bat cap în cap, ca într-un război personal înăuntrul meu”.

Sunetul făcut de mersul mărunt al unor picioruşe îi întrerupse rugăciunea. O umbră mică lunecă pe podea, urmată apoi de fetiţă. Ea merse drept la marginea patului şi întinse o mânuţă. Mâna îi rămase în aer, înainte să îi atingă nasul, privindu-l direct în ochii lui deschişi.

Ea clipi de două ori, cu o expresie nevinovată.

— Tati?

— Vrei sus? o întrebă el, lovind uşor patul lângă el. Sus? Vrei sus?

Iustina îi arătă zâmbetul ei vesel ce lumina cămăruţa şi apoi se sui în pat. Se cuibări lângă el, lăsându-şi capul pe umărul lui.

— Tati. Dragă.

Un suspin mulţumit îi lunecă pe buze. Mica ridică marginea păturii ca să o acopere. Se lăsă iar pradă gândurilor, dar le rosti cu voce tare, împărtăşindu-le fetiţei care stătea cuibărită sub braţul lui.

— Da, o iubesc pe Lidia. Şi pe tine te iubesc, scumpa mea. Iustina dădu din cap şi îl lăsă într-o parte ca să privească atent la faţa lui Mica. El vorbi mai departe, ca şi cum spunea o poveste la culcare. Mi-aş dori să am şansa de a-i vorbi Lidiei despre tine, când o să sune. Cred că te va iubi şi ea. Are un băieţel pe care îl cheamă Nicky şi care are cam vârsta ta. Voi doi v-aţi înţelege de minune, după socoteala mea. El vorbeşte foarte frumos şi cu vocabularul

tău bogat – chicoti puţin la propria-i glumă – pesemne eu şi Lidia n-am mai apuca să mai scoatem vreodată o vorbă.

Ochii mari, albaştri ai Iustinei se fixară asupra ochilor lui.

— Dragă.

El o mângâie uşor pe spatele ei micuţ.

— Exact. Sunt surprins că n-a scris ca să-ntrebe despre tine. Am semnat şi cu numele tău pe felicitarea de Crăciun pe care i-am trimis-o. De obicei, Lidia are foarte multe întrebări.

El se lovi cu palma peste frunte când înţelese brusc, ca şi când l-ar fi lovit o bâtă în cap. Iustina se ridică, privi cu ochi miraţi la mâna lui pentru o clipă şi apoi îi imită gestul. Mica gemu, lipind-o cu blândeţe de umărul lui.

— Da, dragă, tati a făcut o neghiobie.

Cum de s-a putut purta atât de prosteşte? Semnase felicitarea „Mica şi Iustina”, fără nicio explicaţie despre cine era Iustina. I se păruse atât de firesc, încât nu se gândise prea mult. Semnătura zugrăvea o imagine clară în mintea lui despre el şi despre fetiţa aceea frumoasă, cu părul blond.

Dar ce trebuie să fi crezut Lidia?

— Ştiu ce a crezut, se porni el cu voce tare, scuturând din cap.

Aflată lângă el, Iustina clătină şi ea din cap, făcând să îi sară buclele. Mica o strânse în braţe, râzând la ideea ridicolă ce trebuie să se fi sădit în mintea Lidiei.

— Crede că m-am însurat cu cineva pe nume Iustina.

— Dragă! îngână Iustina.

Mica îşi lipi nasul de al Iustinei.

— Ei bine, va trebui s-o lămuresc pur şi simplu, nu-i aşa? Iar când îi voi spune adevărul despre tine, o să-i spun şi adevărul despre mine în acelaşi timp. O să merg la ea şi am să-i spun că o iubesc. E o idee bună?

Iustina îl prinse pe Mica de nas. El mişcă bărbia, încercând să îi prindă degetele între buze. Ea râse din toată inima şi apoi începu să sară pe pat. Dându-şi seama că se

agita prea tare, el o luă în braţe şi o duse înapoi în patul ei.

— E noapte. Trebuie să dormi. Nu – el o lăsă uşor cu capul pe pernă şi puse mâna pe pieptul ei, clătinând din cap – nu joacă, somn.

El închise ochii şi dădu capul într-o parte, prefăcându-se că sforăie. Încă un chicot subţire se auzi. El deschise iar ochii, se aplecă şi o sărută pe frunte.

— Dormi acum, copilă dragă. Iar dimineaţă, o voi suna pe Lidia şi voi lămuri lucrurile.

36

A doua zi dimineaţă, în timp ce Iustina stătea la masă molfăind pâinea prăjită la micul dejun, Mica se duse la telefon, pregătit să o sune pe Lidia.

O zarvă pe drum îi captă atenţia. Cu fruntea încruntată, el merse la fereastră, o deschise, lăsând să pătrundă în cameră o rafală de aer rece ce flutură perdelele pe lângă el, de o parte şi de alta. Un agent de ziare stătea pe trotuar, agitând un ziar şi strigând cât îl ţineau plămânii.

— Atrocităţile nemţilor date la iveală! Lagăr al morţii eliberat de armata rusă! Evreii victime ale cruzimii nemţilor eliberaţi!

Mica puse mâinile căuş la gură.

— Băiete, ce tot spui acolo?

Tânărul privi în sus. Obrajii lui crăpaţi de vânt luceau şi erau roşii.

— Într-un loc ce se cheamă Auschwitz, ruşii au eliberat o grămadă de evrei care au fost ţinuţi prizonieri acolo. Povestesc nişte lucruri groaznice.

Mica scoase un oftat. Tocmai ce descrisese Ieremia! Şi ajunsese pe pagina întâi? strigă tare la băiat.

— Rămâi acolo. Cobor. El se întoarse la Iustina şi ridică palmele, un semn pe care ea îl învăţase. Stai cuminte, draga mea. Tati se va întoarce.

Mica coborî scările în fugă şi ieşi pe terasa rece. Gerul îi ustura tălpile goale ale picioarelor, dansând pe loc în timp ce plătea bănuţul pentru ziar. Întors în apartament, el citi articolul de atâtea ori încât aproape îl memoră. Anumite pasaje zugrăveau imagini în mintea lui ce îi străpungeau inima.

În săptămâna ce urmă, toată lumea care intra în clinică vorbea despre locul numit Auschwitz.

— Îţi poţi închipui? se miră o femeie. N-aş fi crezut niciodată să fie posibile asemenea lucruri în lumea noastră civilizată!

Desigur, Mica ştia că Auschwitz era doar vârful aisbergului, dar ţinu acest adevăr pentru sine. Liderii popoarelor vor fi nevoiţi să dezvăluie toate ororile la care au fost supuşi oameni nevinovaţi în timpul acelui război groaznic. Se întreba dacă oricare alt articol ar stârni o indignare mai mare în cartierul lui decât cel legat de Auschwitz.

Şi apoi, aproape o lună mai târziu, veştile veniră despre Yalta. Deşi ştirile circulau pe la colţuri, se răspândeau zvonuri cum că cei trei lideri aliaţi, preşedintele Roosevelt, Winston Churchill şi Joseph Stalin, se întâlneau pentru a discuta reorganizarea Europei de după război. Chiar dacă nimeni nu cunoştea detaliile acestei întâlniri, pentru Mica era limpede că, dacă se făceau înţelegeri pentru perioada de după război, atunci războiul, în mod sigur, se apropia de sfârşit.

Ideea aceasta aproape îi dădea ameţeli. În fiecare zi, din dimineaţa apariţiei articolului despre Auschwitz pe prima pagină, Mica formase numărul Lidiei la prima oră a dimineţii. Dar, de fiecare dată, Allan Eldredge era cel care îi răspundea şi se arăta dispus să îi ceară Lidiei să sune înapoi. Şi, totuşi, ea nu suna niciodată.

Mica nu putu decât să presupună că refuza să îi vorbească şi devenea tot mai nemulţumit. Dar nu se dădu bătut. Nu avea de gând. Nu putea.

Sosi şi ziua sfântului Valentin, ziua lui Cupidon şi a dragostei. Cineva îi trimisese Lidiei doisprezece trandafiri roşii. Nic se opri în uşa biroului, uitându-se insistent la Lidia, care stătea la biroul masiv al tatălui ei. Ea cunoştea afacerea, crescuse în preajma ei şi o conducea la fel de bine ca tatăl ei, după părerea lui. Dar, cumva, nu părea în largul ei pe scaunul lui Allan Eldredge.

O privea cum strângea o petală de trandafir între degete, cu fruntea încruntată, fie a nedumerire, fie a nemulţumire. Nu era sigur care era motivul. Sau poate că încruntătura frunţii avea legătură cu motivul pentru care ea

îl chemase în birou. Nu avea de unde şti până ce nu întreba.

El îşi drese vocea şi făcu un pas în faţă. Ea se întoarse către el, scaunul de lemn scoţând un scârţâit zgomotos, odată cu mişcarea bruscă. El râse.

— Îmi pare rău. N-am vrut să te sperii. El arătă cu bărbia spre trandafiri. Cineva crede că eşti specială.

— Şi tocmai mi-ai confirmat că nu e vorba despre tine.

Nic se trase surprins.

— Despre mine?

Lidia oftă. Se lăsă pe spate în scaunul masiv din lemn, făcând arcul să sune şi încrucişă braţele.

— Sunt destul de sigură că au venit de la tata, dar faptul că nu e niciun bilet îmi dă de înţeles că vrea să ţină totul secret.

Nic zâmbi strâmb şi dădu din cap.

— Să ştii c-am ajuns să-l plac pe bătrânu' tău secretos. Ştie cum să ducă lucrurile la bun sfârşit.

Lidia se încruntă.

— Dacă s-ar mărgini la afaceri, i-aş admira ceva mai mult felul prevăzător de a fi. Dar nu-mi place deloc amestecul lui în viaţa mea personală. Ea arătă cu mâna spre un scaun ce se afla la perete, luând un aer profesional. Îţi mulţumesc c-ai venit sus. Vrei să iei loc un minut, Nic?

Nic se puse pe scaunul cel mai apropiat de birou şi se uită curios la Lidia.

— Pari teribil de serioasă. Vorbeşte şefa cu angajatul ori e altceva?

— Îmi dau seama că lucrăm împreună, dar e ceva important. Şi e altceva. Lidia se aplecă în faţă, înfiorându-se când scaunul scârţâi iar zgomotos. Acum că biroul îmi aparţine în mod oficial – oare nefericirea o dăduse de gol când rostise asta? –, am de gând să cumpăr alt scaun. Ea trase o gură bună de aer, îi dădu drumul, apoi îl ţintui încruntată.

— Nic, mă iubeşti?

Nic tresări.

— Dacă „te iubesc”? El şuieră printre dinţi. Asta-i bună, Lidia, ai dreptate. Asta „e” altceva!

Ea păstră un aer serios.

— Răspunde-mi, te rog.

Nic se scărpină în barbă, întinzându-şi buzele într-o grimasă nervoasă. Oare îşi dădea seama Lidia că îl punea într-o situaţie neplăcută?

— Păi, acuma… însemni mult pentru mine, Lidia. Ai avut grijă de fiul meu, mi-ai purtat şi mie de grijă, m-ai ajutat să mă pun iar pe picioare ca să pot trăi restul vieţii onorabil. Toate astea înseamnă mult. Foarte mult. Aşa că, e normal să am sentimente pentru tine…

Lidia pufni.

— Te pricepi foarte bine să ocoleşti un subiect. O să iau ocolişul tău neclar ca pe un nu. Aprecierea mea ar fi corectă?

Nic ridică din umeri.

— Da. Bănui c-ar fi.

În cele din urmă, ea zâmbi.

— Bun. Asta ne pune pe picior de egalitate.

El nu se putu abţine să o tachineze.

— Auuu, vrei să zici că nu mă iubeşti?

Ochii ei fulgerară.

— Bagă de seamă. Am putea vorbi de data asta ca de la şef la angajat.

El râse, deloc intimidat.

— De ce mă-ntrebi asta?

— Tata mă tot bate la cap să mă căsătoresc cu tine, din vreme ce tu l-ai scos din calea acelui camion.

Nic îşi dădu capul pe spate şi râse, un hohot de râs gutural şi scurt. Apoi el lăsă bărbia în piept şi îşi trecu mâna peste faţă, în încercarea de a înlătura hazul.

— Păi să ştii, Lidia, că sunt culturi în care te oferi sclav unui om care ţi-a salvat viaţa. Poate că Allan crede că te-aş prefera pe tine.

— Nic, nu-i amuzant.

Expresia de pe chipul ei îi arătă lui Nic că acea conversaţie nu era una lesne de purtat pentru ea. El încercă să îşi potolească pornirea de a râde.

Ea continuă.

— Mă simt de parcă aş fi împinsă ca o... ca o ofrandă! Am făcut tot ce mi-a stat în putinţă să-l conving că niciunul dintre noi nu e interesat să facă un pas atât de mare, dar el stăruie că nu privesc situaţia aceasta folosindu-mi raţiunea. El e de părere că am ajuns să avem o relaţie profesională bună, astfel încât – după modul lui de gândire – am forma şi un cuplu căsătorit excelent.

Nic îşi smulse pălăria de pe cap, o lovi de două ori peste genunchi, apoi o puse la loc.

— Pot pricepe ce vrea cu asta, Lidia. Vreau să zic că ne înţelegem bine. Amândoi îl iubim pe Nicky. Privind lucrurile logic, ar merita să ne căsătorim. Probabil ne-ar merge pur şi simplu bine împreună.

Lidia făcu o faţă lungă.

— Propui...?

— Nu! El ridică mâna cu palma spre ea. Sigur că nu! încerc numai să te ajut să vezi lucrurile prin ochii tatălui tău.

— Atunci, ce am nevoie de la tine e un ajutor să-l faci pe tata să vadă lucrurile prin ochii „noştri”. Ea lăsă capul într-o parte, privindu-l rugător. Vrei să vii la cină în seara asta, să stai de vorbă cu el? Eu am renunţat să tot încerc de una singură să-i schimb părerea.

Nic ridică din umeri.

— Sigur. O să-ncerc să-l lămuresc. De altfel... El îi făcu semn cu ochiul. Aveam de gând să vorbesc cu tine despre cineva. O ştii pe Myrna Todd, fata cea nouă, pe care ai angajat-o acum două săptămâni?

Un zâmbet se desenă încet pe chipul ei. El se roşi la faţă, dar continuă.

— M-am tot gândit să o invit la cină sâmbătă seara, dar

e sfârşitul meu de săptămână împreună cu Nicky. Oare ai putea…?

Lidia râse.

— Nu, n-o să fiu bonă. Roagă-l pe tatăl meu. Poate aşa o să-i transmiţi un mesaj clar că nu eşti interesat de mine.

El zâmbi larg şi se ridică în picioare.

— Ne-am înţeles, şefa. O, apropo, caut nişte ulei să-ţi repar scaunu'. El tăcu şi se încruntă. Ciudat. Nu scârţâia niciodată când stătea Allan pe el.

Cuvintele de peste zi, comentariul lui Nic despre scaun, îi tot veneau Lidiei în minte şi nu îi dădeau pace. Nu, scaunul nu scârţâia cu tatăl ei. Dar el nu se foise în el atât de mult ca ea, deoarece se simţise confortabil. De ce nu era potrivit pentru ea? Lidia înţelegea afacerea. Se pricepea să o conducă. Angajaţii o acceptau ca pe noul lor lider fără să crâcnească. Tatăl ei îşi savura libertatea abia descoperită. Toată lumea părea fericită de aranjamentul lui. Toţi, în afară de Lidia.

În timp ce şofa în drum spre casă, o rugăciune izvorî din adâncul sufletului ei. „Doamne, îmi doresc tare mult locul meu de slujire. Dacă rostul meu e să mă ocup de fabrică, vrei, te rog, să-mi dai pacea?"

Când intră pe uşa din faţă, Nicky veni lunecând pe parchetul din hol pe şosetele din picioare şi se lovi de coapsele ei. Ea îşi ţinu echilibrul, prinzându-se de tocul uşii.

— Nicholas Allan Eldredge, eşti la fel de zăpăcit ca un iepure sălbatic!

Râzând, ea se aplecă să îl îmbrăţişeze. Mama ei apăru la capătul celălalt al holului lung, cu mâinile în şolduri.

— A fost un năzdrăvan „toată ziua". I-am zis că, dacă nu se linişteşte, va trebui să stea în camera lui.

Nicky îşi răsfrânse buza de jos.

— Buni a fost morocănoasă.

— Din câte aud, are motive serioase. Lidia îl luă pe Nicky de mână şi se aşeză pe treapta de jos a scării. De ce ai fost năzdrăvan azi, Nicky?

Băieţelul pufni cât putu de tare.

— Nu vrea nimeni să se joace cu mine. Bunu s-a dus la oraş. Buni a trebuit să facă ordine. Bonzărel a zburat şi m-a lăsat, când l-am scos afară să ne jucăm.

— L-ai scos afară? Deloc de mirare că mama ei era nemulţumită.

Lidia îl luă pe Nicky lângă ea şi îi cuprinse cu braţul umerii slăbuţi. Nicky, dragule, Bonzărel nu e în siguranţă dacă-l scoţi din cuşcă. N-ar trebui să-l scoţi afară.

Nicky îşi înfipse coatele pe genunchi şi îşi rezemă bărbia în mâini.

— Ştiu. Mi-a zis buni. El se uită pătrunzător la ea, cu ochi căprui şi trişti. Mi-a zis şi mi-a tot zis…

Lidia îl strânse puţin.

— A făcut Bonzărel murdărie?

— Da. Seminţe şi pene şi – el coborî vocea până la o şoaptă ce abia se desluşea – găinaţ. Da’ Bonzărel n-a vrut.

Lidia îşi ascunse zâmbetul.

— Sunt convinsă că n-a vrut.

Nicky lăsă braţele în jos, se îndreptă de spate şi se lumină la faţă.

— Dar ne putem juca amândoi acum?

Lidia se rezemă, obosită, de balustradă.

— O, am muncit atât de mult azi, încât nu ştiu dacă am energia să mă joc.

Nicky recunoscu tachinarea din vocea ei. O înghionti cu umărul.

— Mamăăă…

Ea zâmbi.

— Cred că am vreme de o joacă scurtă până la cină. Tati vine să mănânce la noi, aşa că poate se va juca de-a căluţul cu tine.

— Ce bine. Nicky se ridică în picioare şi o luă de mână. Haide, mamă, să mergem la joacă.

Lidia se ridică ca să îl urmeze pe Nicky sus, dar sună telefonul. Mama strigă din bucătărie.

— Lidia, am mâinile murdare. Poţi răspunde tu?

— Da, mamă. Ea se întoarse către Nicky, care se trânti pe jos pufnind supărat şi îşi ciufuli părul. După ce termin de vorbit la telefon, ne jucăm, în regulă? Ea se duse repede în camera de lucru şi ridică receptorul telefonului. Alo?

De la capătul celălalt se auziră nişte sunete amestecate şi înfundate, urmate de şoapte. Iar apoi vocea unui copil mic rosti cuvântul cel mai neaşteptat.

— Dragă!

37

Când Lidia răspunse la telefon, lui Mica aproape că nu îi venea a crede ce noroc avea. După săptămâni în care sunase, în sfârşit, îi auzea vocea.

Dar, în loc să răspundă la „salut”, el puse repede receptorul în mâna Iustinei şi şopti.

— Vorbeşte, Iustina! Vorbeşte, dragă!

Cum era de aşteptat, Iustina rosti pe tonul ei de copil cuvântul preferat.

— Dragă!

— Bravo! Mica luă iar receptorul chiar când Lidia întrebă: „Cine e la telefon?” I se simţea nedumerirea în glas. Lui Mica îi bătea inima cu atâta putere încât simţea că i se taie respiraţia. Sunt eu… Mica.

Gura scurtă de aer pe care ea o luă se auzi de la kilometri depărtare. El şi-o imagină la capătul celălalt al firului, ţinând o mână delicată pe piept, iar părul încadrându-i frumos pometii înalţi.

— M… Mica? Ea vorbea aproape fără glas, ca şi el. Dar cine era acum un moment?

— Fetiţa mea, Iustina. Tremurul mâinilor lui ameninţa să îi dezlipească receptorul de ureche. El îl prinse cu amândouă mâinile. Lidia, am atâtea să-ţi spun.

Iustina îşi luă păpuşa din cârpe şi merse cu paşi şovăielnici la canapea, unde puse „copilul” în pat. El zâmbi în timp ce o privea. Dar zâmbetul păli când Lidia reluă conversaţia.

— Da, îmi închipui. Au trecut câteva luni.

Tonul ei glacial îl făcu pe Mica să intre în defensivă.

— Nu e din pricină că n-am încercat să vorbesc cu tine. N-ai vrut să mă suni înapoi. Nic Pankin îi trecu fulgerător prin minte şi defensiva se topi, fiind înlocuită de anxietate. E… e din cauză că ai fost… de fapt, ocupată… cu altcineva?

— La ce te referi când spui că n-am sunat înapoi? Deşi ea continua să vorbească pe un ton tăios, el simţea o urmă

de tulburare în spatele fanfaronadei. Mica, singura veste pe care o am de la tine, de când te-am sunat ca să vorbim despre Nic, e o felicitare de Crăciun, pe care numele tău era lângă numele unei alte femei.

— Dar asta trebuie să-nţelegi. Nu era o „altă femeie”.

El oftă nemulţumit. Ce n-ar da să poată purta conversaţia aceasta faţă în faţă. Telefoanele la distanţă mare erau o invenţie minunată, însă unele lucruri trebuiau spuse ţinându-l pe ascultător de mână şi privindu-l în ochi.

— Lidia, Iustina are trei ani. E unul din coletele lui Ieremia. Am dus-o la rabinul Jacowicz, dar a refuzat să o plaseze într-o familie din pricină că are părul blond şi ochi albaştri. A zis că nu va fi acceptată în comunitatea evreiască.

— Trebuie că glumeşti.

— Te asigur că nu sunt pus pe glume. E absurd, nu-i aşa? Stă la mine din septembrie.

— De ce nu mi-ai vorbit despre ea?

— Ţi-am zis doar că am tot încercat să te găsesc la telefon. Am încercat de vreo douăsprezece ori şi am lăsat mesaje de fiecare dată.

— Cui?

Mica tăcu. Un fior de mânie se strecură în vocea ei, dar el nu voia să creeze probleme.

— Mica, cine a primit mesajele?

Mica îşi trecu mâna prin păr.

— Tatăl tău, Lidia.

— Înţeleg. Urmă o pauză. Cred că-nţeleg.

Vocea ei îşi pierduse asprimea. Mica oftă uşurat.

Iustina fugi la Mica şi îi dădu păpuşa. El se prefăcu a legăna bebeluşul în timp ce continua conversaţia.

— Am mai multe de povestit, dar nu vreau să vorbesc la telefon. Ar fi posibil… Nu vreau să deranjez, dar… Dacă aş găsi pe cineva să-mi ţină locul la clinică, aş putea s-o aduc pe Iustina să te cunoască?

Mica îşi ţinea respiraţia în timp ce aştepta răspunsul

Lidiei. Ea nu îi răspunsese dacă era ocupată cu altcineva. Cu inima bătând cu putere, Mica aştepta să afle dacă atenţia lui era nedorită.

În cele din urmă, vocea ei caldă se auzi de-a lungul firului, la fel de catifelată ca un sărut.

— Da, Mica, mi-ar plăcea asta foarte mult. Mie... O auzi cum îşi drege glasul. Mi-a fost dor de tine.

El îşi dori să poată întinde mâinile prin firele de telefon şi să o strângă în braţe. Rămase fără glas.

— Şi mie mi-a fost dor. El ţinea strâns receptorul, vrând să îşi liniştească bătăile inimii. Te sun mâine, după ce ştiu cum aranjez lucrurile aici. Până atunci, îmbrăţişează-l pe Nicky din partea mea. Te sun în curând.

— Voi fi aici.

— O! Şi, Lidia? El înghiţi în sec, făcându-şi curaj. Te iubesc.

Lidia era să leşine. Două cuvinţele. Numai două cuvinte scurte, dar ce amprentă lăsau pe inima ei. Se învârtea casa cu ea, inima îi bătea să îi sară din piept şi zâmbetul aproape i se întindea pe toată faţa. Găsi destulă putere în glas ca să îi şoptească.

— O, Mica, şi eu te iubesc. Rămâi cu bine.

Nicky îşi făcu apariţia în uşă. Îşi puse o mână pe şold.

— Mamă, o să ne jucăm ori nu?

— Ce? avea sentimentul că plutea pe undeva, aproape de tavan. Clipi de două ori ca să desluşească expresia nemulţumită de pe chipul lui Nicky. Se trezi iar la realitate. O, Nicky. Îţi mulţumesc că m-ai aşteptat atât de cuminte. Da, ne putem juca acum.

La etaj, Nicky şi Lidia stăteau cu picioarele încrucişate pe podea. Nicky deschise tabla de şah, numai că Lidiei îi venea greu să se concentreze. Acum că dulceaţa cuvintelor lui Mica se risipea, se trezi stăpânindu-şi cu greu o furie puternică. Cum de îndrăznise tatăl ei să ţină secrete apelurile lui Mica? Punea apăsat piesele pe tabla de şah.

Tatăl ei şi amestecul lui infernal trebuiau să înceteze

imediat.

Poate că el credea că îl interesează numai ce e bine pentru ea, însă nu avea niciun drept să îi controleze viaţa. La cină, în minutul ce urmă anunţului făcut de Nic despre dorinţa lui de a se întâlni cu fata cea nouă de la locul de muncă – cum o chema? Myrna?

— Lidia îi va spune clar şi răspicat tatălui ei că va trebui să o lase să îşi facă propriile alegeri în ceea ce privea viitorul ei.

Nicky ridică ochii în aşteptare.

— E rândul tău, mamă.

— O. Mulţumesc, dragul meu.

Vocea copilei ce rostise cuvântul „dragă” îi reveni în minte. Mica spunea că fetiţa avea părul blond şi ochi albaştri. Era opusul lui Nicky, îşi dădu ea seama, întinzând mâna să îi culeagă părul lui Nicky din ochi. De ce zisese copila „dragă” în loc de „bună”? Imagini închipuite cu fetiţa i se alcătuiau în minte şi, în sinea ei, Lidia îl aplaudă pe Mica pentru că îi oferise un cămin. Cum schimba el viaţa unui copil!

„A sosit vremea. În curând vei şti”.

Ea recunoscu Vocea, aşa că nu tresări aşa cum se speriase prima oară când o auzise, dar ridică privirea în tavan.

— A sosit vremea?

— A sosit vremea pentru ce, mamă?

Ea nu realizase că vorbea cu glas tare până ce Nicky îi puse întrebarea. Sună clopoţelul de la intrare. Lidia zâmbi şi se ridică în picioare.

— E vremea să ne spălăm pe mâini pentru cină. A sosit tati.

— Tati!

Nicky se ridică dintr-un salt şi coborî grăbit scările. Lidia îl urmă mai încet, reflectând la relaţia miraculoasă care se ţesuse între Nic şi Nicky după începutul lor tumultuos. Dumnezeu ştia că Nicky avea nevoie de un tată şi îi dăduse

unul foarte iubitor.

Ce bucurie era să vadă planul lui Dumnezeu pentru Nic şi Nicky împlinindu-se pas cu pas. Inima ei cânta la gândul mesajului care îi fusese dat. Planul lui Dumnezeu pentru ea avea să fie dezvăluit.

— Mă-ntrebam…

Tachinarea din vocea lui Nic îi atrase atenţia Lidiei. Ridică privirea din bolul cu fasole şi şuncă tocmai când Nic îi trimise o ocheadă, care apoi se întoarse către tatăl ei, cu o privire nevinovată.

— Aţi putea, oameni buni, să-l ţineţi pe Nicky la sfârşitul acesta de săptămână, în loc de următorul? Aş vrea să am o întâlnire cum se cuvine cu o fată pe care am cunoscut-o.

Tatăl ei zâmbi mândru. Se uita când la Nic, când la Lidia şi tot aşa.

— O întâlnire cum se cuvine, zici? Sună serios.

— O, încă nu. Nic râse. Cred că-i simpatică. Şi e şi drăguţă.

S-ar putea să nu ajungem nicăieri. Dar nu strică să-ntrebi, nu-i aşa?

Tatăl aproape radia, mai jovial decât şi-l amintea Lidia de ani de zile.

— Absolut niciun rău.

De la capătul celălalt al mesei, mama zâmbea dulce.

— Cine este tânăra, Nic?

— Myrna. Myrna Todd.

Tatăl tresări.

— Ai zis Myrna?

— Da. E nouă în fabrică. Şefa, aici de faţă – îi zâmbi cu subînţeles Lidiei – a angajat-o acum două săptămâni. Eu am pregătit-o. E o fată de treabă.

— Dar… dar…

Tatăl lăsă furculiţa să cadă zăngănind pe masă.

— Ce s-a întâmplat, tată?

Lidia ştia răspunsul, dar puse întrebarea oricum. Se gândi că trebuia să se simtă vinovată că îşi pusese tatăl

într-o situaţie stânjenitoare, numai că, după ce făcuse, merita puţină zdruncinătură.

Tatăl apucă iar furculiţa.

— Nimic.

Lidia puse mâna pe încheietura tatălui ei, nelăsându-l să mănânce din farfurie.

— Înţeleg ce încercai să faci. Dar nu poţi controla inimile oamenilor. Ea aşteptă până ce tatăl ridică fruntea şi o privi în ochi. Eu şi Nic ţinem unul la altul. Am devenit prieteni buni şi cred că vom fi mereu. Ea îi zâmbi duios lui Nic, iar el îi răspunse cu un zâmbet, la rândul său. Apoi se uită la tatăl ei. Dar ar fi greşit să forţezi altceva decât prietenie, doar de dragul lui Nicky. Niciunul dintre noi n-ar fi fericit. Ea se aplecă în faţă, lăsând capul într-o parte. Tu „vrei” să fiu fericită, nu-i aşa, tată?

Un dram din mândria lui de mai devreme îşi făcu simţită din nou prezenţa.

— Sigur că da. Eşti fata mea. El strânse buzele câteva secunde tensionate şi apoi oftă. Am făcut totul numai pentru că… te iubesc.

Ochii Lidiei se umplură de lacrimi. Tatăl ei vorbea atât de rar cu afecţiune. Ea savură sunetul acelor cuvinte ce ieşiseră pe buzele lui.

— Şi eu te iubesc. Dar când mă împingi spre locuri unde nu-mi prinde bine să merg sau când ascunzi lucruri de mine – lucruri care ar trebui comunicate – nu mă simt iubită. Mă simt încurcată.

Mama îl privi pe tată cu sprâncene încruntate.

— Despre ce vorbeşte?

Lidia se ridică repede în picioare şi scutură din cap.

— Nu-i ceva important, mamă. Ştie tata.

Tatăl se făcu stacojiu la faţă.

— Bănuiesc că vorbeşti despre telefoanele primite de la doctorul Hatcher?

Mama interveni din nou.

— Doctorul Hatcher? Din New York? A sunat în ultima

vreme?

— Mica-amicu-meu!

Nicky învârtea lingura prin sosul gras ce rămăsese în farfurie. Nic prinse mâna lui Nicky, înainte ca acesta să facă mizerie. Tatăl se uită mânios, peste masă, la soţia sa.

— Da, doctoru' acela din New York a tot sunat şi a întrebat de Lidia. Aproape zilnic! Dar Lidia a fost ocupată să înveţe să conducă fabrica. N-avea nevoie să o distragă nimic.

Mama trânti furculiţa pe masă.

— Allan! Sunt şocată. Ai ascuns mesajele de Lidia? Ce a fost în mintea ta?

Lidia privea uluită. De partea cealaltă a mesei, Nic şi Nicky păstrau tăcerea. Nu îşi auzise niciodată mama provocându-l pe tatăl ei. Din motive pe care nu le putea înţelege, se grăbi să îşi apere părintele.

— Nu se va mai întâmpla, mamă. Ea aruncă o privire piezişă tatălui. Adevărat?

Tatăl lăsă capul în pământ. Umerii lui lăsaţi în semn de înfrângere erau o privelişte dureroasă pentru Lidia, făcând să dispară orice urmă de mânie.

— Bănuiesc că-s doar un bătrân fără minte. Am crezut că dacă-ţi dau fabrica, dacă-ţi găsesc un bărbat care să fie interesat să muncească în fabrică cot la cot cu tine, v-aş ţine pe tine... şi pe Nicky... lângă mine. El oftă, înălţând puţin privirea ca să se uite în ochii ei. Îmi... îmi place să vă am aproape.

Ochii ei se umplură de lacrimi, înceţoşându-i privirea.

— O, tată... Ea se ridică şi merse în spatele scaunului acestuia, îl luă de gât şi îşi lipi obrazul de al lui. Şi mie îmi place să fiu în preajma ta. Dar trebuie să cresc până la urmă. Ea se dădu într-o parte, îngenunche şi îşi puse mâna pe umărul lui. Tată, eşti un om de afaceri grozav şi ai idei minunate pentru a face treburile să meargă. Dar sunt unele lucruri pe care trebuie să le lăsăm în mâinile lui Dumnezeu, să le conducă.

Ea se uită la Nic care îşi folosea şerveţelul pentru a şterge urmele de sos de pe bărbia lui Nicky. Un zâmbet îi luminã chipul, pur şi simplu. Se întoarse iar cu faţa la tatăl ei.

— Îţi aduci aminte cum am încercat să-l ţinem pe Nicky departe de Nic? Planul lui Dumnezeu a fost altul. Al cui a fost mai bun? Nu vreau să mă gândesc ce s-ar fi putut întâmpla în ziua accidentului, dacă Nic nu era acolo.

Obrazul tatălui se crispă într-o grimasă scurtă ce trăda stânjeneala. Lidia continuă pe un ton blând.

— Mă bucur că-ţi pasă de mine atât de mult, încât vrei să mă ţii aproape de tine, şi că-ţi faci griji pentru binele meu şi sunt foarte mândră că mi-ai dat pe mână frâiele fabricii.

Ea luă repede o gură de aer. Ce ar face tatăl ei dacă va refuza să preia afacerea cu totul? El nu avea alţi copii. La fel de iute cum apăruse, la fel de repede îngrijorarea dispăru. Se baza pe Dumnezeu ca să împlinească cele de trebuinţă tatălui său. Încheie pe un ton scăzut, ca o şoaptă.

— Dar e posibil ca Dumnezeu să aibă altceva pregătit pentru mine şi, dacă are, voi merge pe calea Lui. Chiar dacă acest lucru înseamnă ca într-o zi să plec altundeva.

— Mamă, nu pleci de lângă mine, aşa-i?

Întrebarea plină de îngrijorare a lui Nicky îi atrase atenţia. Ea întinse mâna pe lângă Nic ca să îi atingă nasul lui Nicky.

— Îţi aminteşti ce ţi-a zis mama? Te voi iubi mereu. Dragostea mea nu se va depărta niciodată de tine.

Nicky dădu din cap mulţumit. Ea se întoarse către tatăl ei şi strânse mâna pe umărul acestuia.

— Ce am zis e valabil şi pentru tine.

El făcu din nou nazuri.

— Bine, bine. Acuma stai jos şi mănâncă. Cina rece îmi dă indigestie.

Lidia râse. Se întoarse la scaunul ei şi puse mâna pe furculiţă. Conversaţia se îndreptă către alte subiecte, ea

însă asculta numai pe jumătate. Mintea ei fugea la mulţi kilometri distanţă. La New York, într-un apartament mic, unde un bărbat cu părul negru şi o fetiţă cu părul blond făceau planuri să vină până la ei.

„În curând vei afla”.

Lidia îşi lăsă pleoapele să se închidă. Oricare va fi voia Domnului pentru ea, era pregătită.

38

Lidia îl ţinea strâns pe Nicky de mână. De două ori încercase să fugă pe peron, fascinat de trenuri. O mustrare serioasă îl lăsase bosumflat, dar măcar nu mai încerca să scape de ea. Îi înţelegea nerăbdarea.

Trecuse mai bine de o lună de la telefonul lui Mica, iar acum că ceasul sosirii lui era aproape, ea îşi stăpânea cu greu emoţiile. Se petrecuseră o mulţime de lucruri în ultimele săptămâni, iar Lidiei îi venea câteodată greu să le înţeleagă. Întâlnirea lui Nic cu Myrna nu fusese una reuşită, însă aceasta îl prezentase surorii ei, Eliza. Nic şi Eliza îşi anunţaseră logodna doar patru săptămâni mai târziu.

Eliza era o tânără plăcută, care îl iubea pe Domnul, îl adora pe Nic şi accepta fără resentimente că Nicky să o cheme în continuare pe Lidia „mamă”. De partea cealaltă a oceanului lucrurile evoluau cu o viteză ameţitoare. Numai în dimineaţa aceea prima coloană din ziar anunţa încercuirea trupelor germane de către americani în Ruhr. De fiecare dată când germanii sufereau o înfrângere, inima Lidiei bătea mai tare în aşteptarea zilei în care nebunia lui Hitler avea să se sfârşească.

Stând dinapoia unui gard, aşteptând trenul ce îi aducea pe Mica şi pe Iustina la Boston, Lidia înălţă o nouă rugăciune pentru ca războiul să se sfârşească grabnic. „Întâi nemţii, apoi japonezii, Doamne. Te rog, fă să se termine”.

— Mamă! Uite încă unul! Nicky arătă cu mâna cealaltă, dansând de bucurie lângă ea. O să fie Mica-prietenu-meu în el?

— Să vedem, Nicky. Ar trebui să fie.

Şi ei îi venea să danseze. Fiori de emoţie îi urcau şi coborau pe spate, ca nişte păianjeni agitaţi. Simţea o strângere tot mai puternică în capul pieptului, fără legătură cu motorul puternic ce trăgea pufăind trenul în staţie. Pământul tremura, vibraţiile gâdilându-i tălpile picioarelor.

Nicky se întindea către peron, trăgând-o pe Lidia de mână, însă genunchii îi palpitau şi refuzau să o poarte înainte.

„O, Mica, a trecut atâta timp…”

Trenul se opri pufăind şi un hamal în uniformă sări de pe scara cea mai apropiată. El instală o mică treaptă, apoi întinse mâna pasagerilor care coborau. Lidia privea la feţele oamenilor care ieşeau, cu inima bătând tare.

— Mica-prietenu-meu! E Mica!

Nicky se repezi în direcţia trenului, aproape smulgându-i braţul Lidiei din încheietură. Ea îi dădu drumul, lăsându-l să îşi facă loc printre picioarele celorlalţi, în timp ce ea îl urma cât de repede putea, privind peste umeri şi pe lângă capetele care se mişcau încoace şi încolo, în încercarea de a nu-l pierde din ochi pe Mica. Trebuia să o zărească şi pe Iustina – mulţimea din faţa ei nu îi lăsa loc să o vadă.

— Mica! Mica!

Strigătul lui Nicky se auzea în tot acel vacarm. Lidia îşi stăpâni cu greu lacrimile când Mica se lăsă pe un genunchi, cu braţele întinse, ca să îl cuprindă pe Nicky într-o îmbrăţişare. Din fericire, lumea începea să se răsfire de-a lungul peronului, salutări şi râsete auzindu-se de peste tot şi Lidia reuşi să îşi facă drum.

Ea grăbi paşii, alergând pe ultimii metri până la Mica care îl lăsă din braţe pe Nicky şi se ridică să o întâmpine. Şi el păşi spre ea în ultimul minut, cu braţele larg deschise şi fără nicio reţinere ea se aruncă la pieptul lui la fel de emoţionată ca Nicky. El o luă în braţe râzând şi ea se agăţă de gâtul lui, lipindu-şi obrazul de al lui, simţindu-se de parcă zâmbetul ei nu va dispărea nicicând.

Ce sentiment înălţător, de fericire, să o strângă Mica în braţe! Oare se va sătura vreodată de el? El o puse jos şi Lidia se lăsă uşor pe spate, încă ţinând braţele pe după gâtul lui, iar el încă ţinând-o strâns de mijloc. Privirea ei se împleti cu a lui şi păianjenii zglobii de pe spatele ei începură să alerge. El înclină puţin capul, îşi apropie faţa şi ea închise ochii, ridicând bărbia în aşteptarea momentului când buzele

lui îi vor atinge, în sfârşit, buzele într-un sărut.

— Hei!

Exclamaţia lui Nicky o făcu pe Lidia să deschidă brusc ochii, luată prin surprindere. Descoperi ochii mari, albaştri ai lui Mica la doar câţiva centimetri distanţă. Încă îmbrăţişaţi, întoarseră capul în direcţia chemării. Nicky stătea cu o mână pe şold şi întinzând palma cealaltă spre o dulceaţă de fetiţă cu păr blond, cârlionţat, cu ochi albastru deschis, un adevărat înger.

— Îmi tot spune dragă. În vocea lui Nicky se simţea dezgustul. Mica, vrei să-i zici că mă cheamă Nicky?

Mica dădu capul pe spate şi râse. Mâinile Lidiei îi lunecară pe piept şi putu simţi vibraţia bucuriei prin pânza cămăşii.

— O să vorbim mai târziu despre „dragă” ăsta, amice. Întoarse privirea la Lidia şi, deşi râsetul dispăru, o scânteie rămase în ochii lui dragi, albaştri. Chiar în clipa asta trebuie să o sărut pe mama ta.

Şi Lidia descoperi că motorul puternicei locomotive Union Pacific era mai puţin ameţitor decât efectul buzelor lui Mica Hatcher când le întâlniră pe ale ei pentru prima oară. Un sărut scurt, din respect pentru publicul privitor, dar durata nu mai contă în importanţa emoţiei. Lidia nu îşi mai simţea picioarele pe pământ. Cu siguranţă plutea la fel de sus ca aburul ce plutea deasupra coşului locomotivei.

Încet, mâna lui Mica îi lunecă de pe spate pe talie.

— Lidia, mi-ar plăcea să-ţi prezint o persoană foarte importantă în viaţa mea. El puse mâna cealaltă pe creştetul împodobit cu păr blond al Iustinei. Ea e mica mea scumpete, Iustina.

Lidia îndoi genunchii în faţa copilei şi întinse mâna. Iustina îşi puse degetele mici şi răsfirate în palma Lidiei şi îi dărui un zâmbet sfios.

— Mica, e adorabilă!

— Adorabilă şi o mare răspundere.

Fetiţa ridică braţele spre Mica şi el o ridică, lipind-o de

şoldul lui. Lidia întinse mâna după a lui Nicky şi o luară la pas împreună, mergând să ia valiza lui Mica din vagonul pentru bagaje. El căuta să îi întâlnească privirea.

— Ai avea ceva împotrivă să creşti un copil evreu?

Inima Lidiei tresăltă şi bătu de două ori mai tare. Oare, prin asta, dorea să îi ceară să crească împreună copila sau, pur şi simplu, îi cerea părerea despre o asemenea misiune îndrăzneaţă?

Lăsă inima să dea răspunsul.

— Ar fi o cinste pentru mine să cresc un copil evreu, un copil din neamul ales al lui Dumnezeu.

Dulceaţa din zâmbetul lui o făcu pe Lidia să simtă o căldură din creştet până în tălpi. Nicky, ţopăind pe lângă Lidia, îi zâmbi lui Mica şi intră în vorbă.

— E drăguţă, Mica. Unde ai găsit-o?

Mica râse.

— Mi-a fost adusă cu un vapor mare, Nicky. El întoarse privirea la Lidia. Dar a fost ultimul.

Lidia coborî sprâncenele şi o emoţie puternică o frământa pe dinăuntru.

— Ultimul colet?

Mica scutură din cap. Ea spera să îi spună mai multe, dar el alese să o lase pe Iustina jos şi să îşi ia valiza maro din grămada de bagaje ce aşteptau pe peron. Lidia îi întinse mâna Iustinei şi copila o luă fără şovăială. Nicky o ţinea de mâna cealaltă. Îl conduse pe Mica spre maşina care îi aştepta.

Ar fi vrut nespus să fie între patru ochi cu Mica, să îi spună ce însemnau ultimele cuvinte, poate să mai simtă bucuria unui sărut. Dar picioruşele ce mergeau repede pe lângă ea îi amintiră că nu vor fi singuri în timpul acestei şederi.

Lui Mica îi venea să se pişte singur. Fără tăgadă, trăia un vis. Să stea alături de Lidia, care era la volan şi şofa sigură pe ea, pe străzile din Boston, cu Nicky şi cu Iustina împreună pe bancheta din spate, îi dădea plăcuta senzaţie

că are o familie. Voia să ţină minte fiecare detaliu, profilul delicat al obrazului Lidiei, cârlionţii neascultători din părul lui Nicky, aburul de pe geam de la respiraţiile lor amestecate, claxoanele troleibuzelor din urechile lor.

Iustina părea fermecată de troleibuze. Sărea în şezut, arătând pe geam. La fiecare sunet de claxon, ea striga „Dragă! Dragă!” Nicky se aplecă peste scaun şi îl bătu pe Mica pe umăr.

— Fata asta are o problemă. Crede că totu-i dragă. De ce nu ştie altceva?

Mica râse şi se întoarse într-o parte să poată sta cu faţa la Nicky.

— Iustina ştie multe. Dar s-a născut în altă ţară. Ea ştie poloneză. Ascultă. O strig pe nume. El întinse braţul peste spătarul scaunului.

— „Co jest wasze imiş?”

Iustina se întoarse repede de la geam.

— Iustina.

Nicky făcu ochi mari, de un rotund perfect. El se aplecă şi se apropie de ea.

— Pe tine cum te cheamă?

— Dragă.

Băieţelul oftă.

— Poate mai bine mă-nveţi limba poloneză, ca să pot vorbi cu ea.

— Aş vrea, dar nu ştiu nici eu prea multă.

Nicky îl privi urât pe Mica.

— Atunci avem o problemă.

Mica râse iar şi îi zâmbi Lidiei, care se uita la el şi ridica din umeri.

— Uite cum stă treaba, amice, poate o ajuţi tu pe Iustina. Singurul cuvânt englezesc pe care l-a învăţat de la mine e dragă, probabil pentru că îi spun aşa prea des.

Nicky dădu din cap cu un aer serios.

— Şi mama îmi zice dragă.

— Nu mă mir. Dar poate că, din vreme ce sunteţi cam

de aceeaşi vârstă, Iustina ar fi mai dornică să înveţe cuvinte în engleză de la tine. Crezi c-ai putea să-ncerci?

Ochii lui Nicky scânteiau de curiozitate.

— Ce vrei s-o-nvăţ? Ştiu multe cuvinte, Gâzi, floare, tramvai, prăjitură…

Lidia pufni amuzată.

— O, Mica, ai deschis cutia Pandorei acum.

Mica râse.

— Nu fi atât de amabilă! Ea îi zâmbi în colţul gurii. El îşi îndreptă atenţia spre Nicky. Ei bine, atunci când copiii învaţă să vorbească, de obicei, părinţii îi învaţă cum se numesc membrii familiei, părţile corpului precum nasul, ochii şi cuvinte care îi vor învăţa să comunice.

Nicky îşi mută privirea şi o studie pe Iustina.

— Dragă! Iustina strigă, arătând către clădirile pe lângă care treceau.

Nicky se bosumflă.

— Cât timp am?

Mica îi mângâie umărul Lidiei cu vârful degetelor.

— Trei zile.

Ea dădu din cap. De pe scaunul din spate, Iustina strigă.

— Dragă!

Nicky clătină din cap.

— Sper c-ajunge.

Mica oftă, întorcând privirea la profilul Lidiei. Spera şi el acelaşi lucru.

39

La cina din seara aceea fu gălăgie mare. Nicky şi Iustina, care stăteau unul lângă altul, se înzorzonau care pe care cu mazăre zdrobită.

Deşi Lidia avea de obicei pretenţia de la Nicky să se poarte mai frumos, nu îi venea să îl certe. Privindu-l cum se împrieteneşte cu Iustina se simţi că speranţa îi creşte. După ce terminară de mâncat, mama duse copiii sus ca să facă baie, iar tatăl veni alături de Mica şi Lidia în sufragerie.

Lidia ar fi vrut să fie doar cu Mica, dar cum putea să îi ceară tatălui într-un mod politicos să plece? îi trebuia un cămin al ei. În trecut, când pomenise să se mute de acasă, mama stăruise că Lidia avea nevoie de ajutor cu Nicky, iar tatăl insistase că va fi greu, cu criza de locuinţe din Boston.

Astfel, ea rămăsese acolo. Dar sosise vremea să facă schimbarea. Tatăl ei îşi puse braţul de-a lungul spatelui arcuit al canapelei şi îl sfredeli pe Mica cu ochii lui negri.

— Doctore Hatcher, mă interesează planurile tale de viitor. Mica îşi drese glasul. Se uită la Lidia – care îi aruncă o ocheadă discretă – şi apoi îi acordă tatălui toată atenţia sa.

— Ei bine, domnule Eldredge, am tot evitat să privesc prea departe în viitor. Cred că cei mai mulţi trăim cu sentimentul că trebuie să lăsăm planurile undeva deoparte, după sfârşitul războiului. Dar – el se scărpină în cap – ştiu că în viitor voi îngriji de sănătatea familiilor cu venituri mici şi, în mod deosebit, a familiilor de imigranţi.

— Înţeleg.

Pe faţa lui Mica se citea pasiunea pe care Lidia o vedea la el de câte ori vorbea despre munca lui. Tânjea după ziua în care acelaşi foc avea să se aprindă şi în inima ei, care începu să bată mai tare, amintindu-şi de mesajul lui Dumnezeu.

— Când imigranţii ajung aici, îi spuse Mica tatălui ei, arată altfel şi se poartă diferit faţă de cei mai mulţi. Din pricina acestor diferenţe, unii oameni nu au încredere să le

fie prin preajmă, aşa că imigranţii se simt izolaţi. Mai puţin, desigur, când sunt în preajma celor ca ei. Îmi face plăcere să le arăt că nu trebuie să se simtă singuri – că unui „american” chiar îi pasă de ei.

Se aplecă puţin în faţă, vorbind mai ferm, când tatăl înclină capul ascultând cu interes.

— De obicei au puţini bani – călătoria în America îi costă mult – dar îngrijirea sănătăţii e atât de importantă. Nu au curaj să meargă în spitale, din cauză că medicii le cer sume pe care nu şi le permit. Şi nici nu înţeleg limbajul medical. Din nefericire, unii medici îi tratează pe imigranţi ca pe nişte proşti, doar fiindcă nu cunosc limba. Oferindu-le îngrijire medicală la clinică, pot să mă asigur că primesc tratament la un preţ pe care şi-l pot permite. Mai mult, îmi fac timp să îi învăţ de ce fel de tratament au nevoie. El se lăsă pe pernele canapelei, zâmbitor. Îmi iubesc munca. Nu cred că aş renunţa vreodată la ea.

Inima Lidiei vibra la cuvintele lui. Îi admira nespus dorinţa de a răspunde chemării pe care Dumnezeu o sădise în inima lui.

— Şi ai ales New York-ul pentru că…?

Mica termină fraza începută de tatăl Lidiei.

— Pentru că un soldat, care a fost rănit în atacul de la Pearl Harbor, mi-a vorbit despre oamenii din New York. Gândul acesta nu m-a lăsat în pace. Am ajuns să cred că Dumnezeu a sădit în inima mea dorinţa de a merge acolo. După ce mi-am încheiat misiunea la Schofield, m-am interesat şi am aflat că un medic, care deschisese o clinică in Queens, căuta pe cineva să îl înlocuiască. Am stat de vorbă cu el şi mi-a oferit clinica în aceeaşi zi. De îndată ce m-am instalat, am ştiut că acela e locul unde Dumnezeu voia să fiu. Şi alte lucruri – îi trimise un zâmbet discret Lidiei – care s-au întâmplat m-au convins că trăiesc planul lui Dumnezeu pentru viaţa mea.

— Hmmm! Tatăl Lidiei îşi încrucişă picioarele şi bătu ritmic cu degetele pe genunchi. Ei, se pare că te-ai hotărât

să te stabileşti la New York.

Mica o privi lung pe Lidia.

— Da. Deocamdată.

Inima ei tresări în piept, dar până ca Lidia să îi poată desluşi cuvintele cu mai multe înţelesuri, degetele tatălui se opriră şi îl întrebă tăios.

— Deocamdată?

Mica îşi îndreptă atenţia asupra tatălui, ridicând puţin din umăr.

— Păi, domnule, planurile se pot schimba. S-ar putea ca

Dumnezeu să aibă nevoie de mine să mă stabilesc în altă parte.

Dacă se întâmplă asta, sunt dispus să merg acolo unde El mă trimite. Zâmbi şi accentul texan i se simţi în voce, semn că era cu totul împăcat cu cele împărtăşite. Am învăţat un lucru, domnule – dacă paşii mei o iau în direcţia în care Dumnezeu vrea să fiu, sunt la înălţime, ferit de mocirla care îngreunează drumul şi te face nefericit. Asta nu înseamnă că lucrurile vor merge întotdeauna perfect, fiindcă viaţa nu-i o înşiruire perfectă, ci înseamnă că picioarele mele sunt la loc sigur. Nu-mi închipui un alt loc mai bun.

Faţa tatălui se strânse, încruntându-se gânditor.

— Nic şi Lidia au vorbit despre aceste „înălţimi”. El oftă, scuturând din cap. Să fiu sincer, mereu l-am văzut pe Dumnezeu ca pe un cărucior de copii, pentru cei prea slabi ca să trăiască fără ajutor. Dar, în ultima vreme…

În ochii lui apăru o scânteie. Puse piciorul pe podea şi se întinse către Mica.

— Doctore Hatcher, vrei să-mi spui cum să ajung pe acea înălţime? Aş vrea să mă stabilesc acolo.

Lidia înlemni. N. Allan Eldredge tocmai îi „ceruse” lui Mica să îi vorbească despre Dumnezeu! îi cânta sufletul, în timp ce îl asculta pe Mica vorbindu-i despre mesajul de mântuire, în cuvinte simple şi clare. Când tatăl ei mândru şi plin de sine se puse pe genunchi, lângă canapea, plecă

fruntea şi îşi împreună mâinile mari în rugăciune, pentru prima oară, ea plânse cu lacrimi de bucurie.

Când se ridică, lumina lui Cristos îi strălucea în privire. Lidia traversă camera în câţiva paşi şi îl îmbrăţişă strâns, în timp ce lacrimile continuau să îi şiroiască pe obraji. Îi veniră în minte cuvintele din Romani 8: 28. Mica, Nicky, Nic, cu toţii avuseseră rolul lor în a-l ajuta pe tatăl ei să îşi găsească Mântuitorul. Fericirea ei era nemărginită.

Se întoarse către Mica să îi mulţumească şi lumina din ochii lui îi deschise pe loc inima pentru răspunsul pe care îl căuta. Ştia care îi era menirea. Planul lui Dumnezeu i se descoperise atât de clar, încât vedea cu ochii minţii o poartă bogat împodobită ce se deschidea larg pentru ea ca să intre. Inima ei prinse aripi de uimire şi de slavă pentru momentul acela, sufletul ei aducea laude: „Îţi mulţumesc, Doamne. Îţi mulţumesc că mă conduci la locul Tău înalt!”

Mica se trase deoparte fără a vorbi, lăsându-i pe Lidia şi pe tatăl ei să celebreze. Îmbrăţişarea lor fu lungă, strânsă şi plină de lacrimi de fericire. Când în cele din urmă se dezlipiră unul de altul, zâmbetul de pe chipul Lidiei îl inundă cu bucuria lui. În timp ce Lidia îşi ştergea lacrimile, el puse mâna pe umărul lui Allan.

— Domnule Eldredge, sunt mândru de hotărârea pe care tocmai aţi luat-o. Ştiu că Lidia, Nic şi soţia dumneavoastră vor fi cu toţii încântaţi, fiindcă s-au rugat pentru dumneavoastră. Mergeţi şi spuneţi-i soţiei ce aţi făcut. V-aţi născut a doua oară. Daţi-i şansa de a celebra alături de dumneavoastră.

Allan îşi suflă nasul în batistă, apoi dădu scurt din cap.

— Aşa o să fac. Mulţumesc.

*

El îi strânse ferm mâna lui Mica şi, chiar dacă îşi ţinea capul sus, aerul de îngâmfare dispăruse. În clipa în care tatăl dispăru pe după colţ, Lidia se aruncă în braţele lui Mica. Părul ei îi gâdila obrazul şi dulceaţa parfumului ei îi umplu nările.

— O, Mica, îţi mulţumesc!

El râse, amintindu-şi scopul acestei îmbrăţişări.

— Tot ce am făcut a fost să-l ajut să treacă linia de sosire. Tu şi Nic l-aţi ajutat să se convingă.

Ea se dezlipi din braţele lui şi îl privi mirată.

— Tatăl meu născut din nou… N-am crezut niciodată să fie cu putinţă.

— Uşurel, uşurel. Mica îi atinse uşor vârful nasului cu degetul, tachinând-o. „Totul” este cu putinţă la Dumnezeu, mai ştii?

— Ştiu. Ea oftă, ridicând din umeri şi dând braţele în lături. O, sunt prea încordată ca să stau locului. Hai să facem o plimbare. Putem vorbi în timp ce ne plimbăm prin cartier, de acord? Mama îi pune la somn pe Nicky şi pe Iustina.

— Sună bine.

Mica deschise uşa şi ieşiră amândoi în aerul serii de început de primăvară. În momentul în care ajunseră pe ultima treaptă a scărilor de la terasă, Lidia îşi strecură mâna într-a lui. Era un sentiment plăcut – era bine – să o ţină de mână. El îşi împleti degetele cu ale ei, strângându-le puţin, iar ea ridică o faţă radioasă înspre el.

Se plimbară într-o tăcere împăcată, legănând uşor braţele între ei. Paşii li se potriveau perfect, în timp ce mergeau pe trotuar. Deasupra lor cerul îşi stingea azuriul şi devenea albăstriu, cu pete rozalii, ce înflăcărau apusul. O urmă de roşeaţă dădea strălucire şi obrajilor Lidiei.

Aerul era curat şi avea miresme plăcute. Iar când adierea vântului bătu la dreapta lor, parfumul cu note florale pluti spre nările lui. El o lipi de el ca să se bucure din plin de aroma cu gust de „Lidia”.

Un râset de om mulţumit ieşi din pieptul lui.

— Ştii, Lidia, arăţi ca şi cum tocmai ai prins un spiriduş şi toate dorinţele ţi se-mplinesc.

— Mica, aşa mă „simt”. Ea se opri şi se întoarse cu faţa la el. Părea nerăbdătoare să îi spună ceva. Trebuie să-ţi

împărtăşesc ceva.

El zâmbi larg.

— Zi-mi!

Ochii ei dansau în continuare, însă luă un aer mai serios.

— Îţi aminteşti când Dumnezeu mi-a vorbit în New York?

Voiam să fac ceva ca să ajut, mai ţii minte? El dădu din cap şi ea continuă. Zicea să am răbdare şi să aştept – fiindcă voi şti cu timpul. După ce tu şi tata aţi terminat rugăciunea şi m-am uitat la voi, ceva în privirea ta şi... Ea închise ochii şi trase aer încet în piept, ca şi cum savura ceva dulce. Acum ştiu.

Ea îl privi cu ochi în care luceau lacrimi înăbuşite şi cu un zâmbet ce dădea farmec chipului ei frumos. El pufni în râs, nerăbdător.

— Ai de gând să-mi spui planul?

— O! Ea râse, o adevărată muzică în urechile lui Mica, apoi îi dădu drumul mâinilor lui pentru a-l cuprinde de mijloc. Rostul meu e să-i ajut pe imigranţii tăi. Să înveţe limba, ca să poată înţelege. Ea deschise larg braţele. Ştiu termeni medicali, mulţumită pregătirii mele la Crucea Roşie, şi, dacă e nevoie, pot acorda şi ceva îngrijire medicală, însă Dumnezeu vrea ca eu să îi învăţ limba.

Nişte gropiţe ştrengare i se vârâră în obraji. Îi prinse mâinile din nou.

— Voi începe cu Iustina. Nu o putem lăsa să treacă prin viaţă strigând întruna „dragă”, nu-i aşa? Ea se roti repede într-un cerc, luându-l la un dans vioi de fericire, pe drumul spre acasă. O, ce sentiment minunat să ştiu ce vrea Dumnezeu de la mine!

Mergea grăbită şi îl trăgea după ea. Bucuria ei nu avea limite. O urmă, ca să nu se trezească luând-o în braţe şi sărutând-o până exploda totul în jur. Era mai frumoasă ca niciodată.

— Nu că până acum n-am făcut lucruri folositoare. Să fiu mama lui Nicky, să am grijă de Nic, să-l ajut pe tata să conducă firma... toate mi-au făcut plăcere, dar nu mi-au

adus împlinire. Acum însă – după ce am descoperit planul special al lui Dumnezeu pentru mine – îmi dă o împlinire profundă. Atât de mare că-mi vine să explodez!

Ea râdea şi îi legăna mâna în timp ce îşi continuau plimbarea vioaie pe trotuar. Mica îi înţelegea bucuria nespusă. Pacea pe care el o descoperise lucrând cu imigranţii şi ajutându-l pe Ieremia nu avea cum să vină decât de la Dumnezeu. Iar acum, fericirea pe care i-o împărtăşise Lidia îi deschise ochii la o altă dorinţă pe care Dumnezeu o sădise în inima lui. Oare ce va zice ea când va auzi că o doreşte pe ea?

El o opri, gata să deschidă gura, dar schimbarea bruscă de pe chipul ei îl înfioră şi îi amuţi cuvintele pregătite. El îi cuprinse obrazul cu mâna.

— Hei, de unde a apărut tristeţea asta?

Lidia puse capul în pământ o clipă, clipind repede.

— Mă gândeam numai. Îmi va fi greu să plec din Boston şi de lângă părinţii mei. Un zâmbet curajos îi tremura pe buze. Dar m-ar putea vizita. Nu sunt sigură ce se va întâmpla cu Nicky totuşi – sigur Nic va vrea să-l ţină aici. S-a logodit de curând cu o fată minunată – probabil o va aduce ca să te cunoască.

Ţinându-şi mâna într-a lui, îl conduse spre casă, de data aceasta cu paşi mai înceţi şi mai greoi. Deşi vorbea cu glas tare, Mica credea că era mai degrabă un dialog cu sine, decât cu el.

— Eliza se va purta frumos cu Nicky. Nu va duce lipsa unei mame. Dacă îmi voi petrece timpul cu micuţa Iustina şi cu copiii imigranţilor, pe care îi voi cunoaşte, îmi va mai astâmpăra dorul „prea” mare după Nicky. Şi, bineînţeles, ne poate vizita cu mama şi tata. În ce priveşte fabrica, probabil că tata va găsi un manager. Poate chiar pe Nic. Până la urmă, fabrica îi va rămâne lui Nicky, după cum a vrut tata.

Încetini paşii, aproape că abia se târa acum, gândind cu voce tare. Brusc, se opri în mijlocul trotuarului. Mica stătea

lângă ea şi aştepta. Oare isprăvise cu gândurile? El aşteptă, numărând câteva secunde, ca să fie sigur că ea nu mai avea nimic de spus, apoi îi cuprinse bărbia în mână şi îi întoarse faţa către a lui.

— Aţi terminat planurile? Se ridică la nivelul aşteptărilor dumneavoastră, domnişoară Eldredge?

Ea îşi ţugui buzele, încreţind fruntea. În cele din urmă, dădu scurt din cap. El îi mângâie pielea cu tandreţe, înainte de a lăsa mâna în jos.

— Bun. Acum pot să-ţi împărtăşesc ce gândesc eu?

40

Lidia simţea că o gâdilă pielea în locul unde o atinseseră degetele lui Mica. Delicateţea atingerii lui şi intensitatea privirii o lăsau fără grai.

El îi pusese o întrebare, iar ea voia să asculte ce gândea – în dulcele lui grai texan. Dar limba refuza să o asculte. Atunci dădu din cap, o singură dată, încet, în semn de răspuns. Zâmbetul lui îi arcui colţul gurii, specific lui Mica, pe care îl iubea atât de mult. Îşi trecu mâna pe sub braţul pe care el i-l oferea şi o luară agale, la pas, liniştit, în ton cu relaxarea lui.

— Lidia, ştii c-am fost chemat să slujesc imigranţii din ţara noastră şi că iubesc să fac asta. Iar acest lucru înseamnă, bineînţeles, după toate probabilităţile că n-o să fiu niciodată un om bogat. Nu în înţelesul bănesc al lucrurilor.

Ajunseseră în faţa casei ei, iar el o conduse pe treptele terasei din faţă.

— Ce-ar fi să ne aşezăm? Ea încuviinţă dând din cap şi el aşteptă până ce stătură jos, înainte de a continua. Ai crescut într-un mediu foarte diferit de felul în care arată viitorul. Ai... fi fericită într-o locuinţă simplă, fără obiecte de lux?

Lidia simţi cum i se strânge stomacul. O întreba din pură curiozitate sau întrebarea lui ascundea un scop mai profund? Stând pe treaptă, ea se întoarse şi îşi plimbă privirea de la bolţarii fundaţiei, până sus, la faţada din cărămidă maro şi chiar mai sus, la acoperişul mansardat, cu şindrile din lemn de cedru. Odată inspecţia încheiată, ea privi drept în ochii albaştri şi adânci ai lui Mica, aceeaşi culoare cu a valurilor ce se spărgeau de ţărmul din Oahu. Şi răspunse cu toată sinceritatea.

— Casa e cochilia căminului pe care îl adăposteşte. Căminul sunt oamenii.

În ochii lui sclipea încuviinţarea şi încă ceva. El îi ridică

mâna, îi sărută dulce încheieturile degetelor şi apoi odihni mâinile lor împreunate pe genunchiul lui.

— Când am venit să te văd, a fost nevoie să găsesc pe cineva să-mi ţină locul la clinică. Ultimul înlocuitor – doctorul Springfield – e un medic deosebit de bun. Vorbeşte fluent italiana şi germana. De câte ori nu mi-am dorit să am şi eu talentul ăsta! El ridică din umeri. Dar, cumva, am reuşit mereu să comunic, deşi nu cunosc limba.

Lidia nu se putu abţine să nu pufnească în râs.

— O, da, am văzut cum ai învăţat-o pe Iustina să comunice… „dragă”!

Râse şi el, strângând din ochi de veselie. Scutură din cap şi îi strânse mâna.

— O, cred că micuţa mea dulce vrea să fiu pe fază. Dacă nu i-aş mai răspunde, nu ar mai zice asta, dar n-am găsit încă un motiv întemeiat ca să fiu atât de ferm cu ea. Oricum, a venit vremea. Va trebui să facă anumite schimbări. El strânse degetele pe mâna ei. Şi eu la fel.

Gândul acela îi dădu Lidiei fiori până în creştetul capului.

— Schimbări?

Mica se întoarse ca să o privească în faţă. Tot hazul îi dispăruse de pe chip.

— M-am rugat mult pentru asta în ultima vreme. Încă de când am fost aici ultima dată şi am avut grijă de Nic. În drum spre gară, am trecut pe lângă zonele unde locuiesc imigranţii din Boston şi inima mea a fost cucerită de oamenii aceia. Am întrebat în toate părţile şi am aflat că există o singură clinică medicală, şi încă mică, ce oferă servicii medicale pentru imigranţii din oraşul tău. Nu-i nici pe departe de ajuns.

Lidia făcu ochii mari când înţelese ce îi spunea.

— Te… te gândeşti să te muţi la Boston?

El făcu o faţă comică, plină de regret.

— Îţi încurc planurile pe care le-ai făcut în timp ce ne plimbam?

Ea îşi trase mâna dintr-a lui şi îi împinse piciorul în joacă.

— Nu eşti amuzant deloc! Răspunde-mi, la asta te gândeşti?

El îşi puse braţul pe după umerii ei, cuibărind-o lângă el.

— Nu se va întâmpla imediat. Doctorul Springfield e interesat să preia clinica, dar trebuie să îl pregătesc pentru poziţia asta. Mulţi imigranţi depind de mine. Nu pot să îi abandonez, pur şi simplu.

Lidiei îi fugea mintea la viitor, imaginându-şi bucuria de a-l avea pe Mica acolo, în Boston. Ce binecuvântare să îl vadă des, să se bucure de plimbări tihnite seara sau să meargă la concerte şi să participe la serviciile de rugăciune împreună, în fiecare duminică. Cufundată în gânduri, ea tresări puţin, când el reîncepu să vorbească.

— Desigur, multe trebuie să se întâmple aici, înainte să pot face schimbarea. Trebuie să găsesc sprijin financiar şi o clădire, pe care să o folosesc pentru clinică, plus un loc unde să stau. Mi-ar plăcea să găsesc o clădire care să fie şi clinică, şi locuinţă. Atunci aş fi mereu la dispoziţia celor ce au nevoie de mine.

Ea îl bătu uşor cu mâna pe genunchi.

— Mica, tata te poate ajuta. Are relaţii peste tot în oraş. Hai să mergem să vorbim cu el acum!

Ea sări în picioare, însă Mica o prinse de mâini şi o trase înapoi lângă el.

— Altă dată. Deocamdată vreau doar să petrec timp alături de tine, de acord?

Nu l-ar fi contrazis în această privinţă. Se aşeză lângă el, preţuind senzaţia de putere a degetelor lui împletite cu ale ei.

— Trebuie să rămân în New York până ce se întoarce Ieremia. În ultima scrisoare îmi spunea că va veni cu primul vapor al Crucii Roşii, care e posibil să ajungă pe la sfârşitul lui mai. Mica clătină din cap, încruntându-se. A avut o iarnă grea şi nu mai poate lucra. Biserica din Rusia îl trimite acasă. E teribil de dezamăgit. Simte că nu şi-a îndeplinit misiunea.

Lidia îl strânse de mână.

— Tu şi Ieremia trebuie să vă gândiţi amândoi la copiii pe care i-aţi adus într-o lume mai sigură. Dumnezeu i-ar spune „Bravo!”

Mica zâmbi, aplecându-se în faţă să îi dea un sărut uşor pe frunte.

— O să-i transmit ce ai spus. El îi cuprinse talia cu braţul său şi îşi lipi bărbia de tâmpla ei. Ah, Lidia, aş vrea să-ţi fac promisiuni ferme în clipa asta, numai că războiul ăsta… Atâtea lucruri sunt nesigure.

Dar sentimentele ei pentru el erau departe de a fi nesigure. Apropierea lui îi făcea inima să tresalte de plăcere. Simţurile ei se îmbătau de mirosul, prezenţa şi puterea acestui bărbat. Indiferent cât timp dura, avea să îl aştepte. Era sortitul ei. Şi ea era sortită lui. Cuibărindu-se şi mai mult la pieptul lui, ea scoase un suspin de mulţumire.

— Înţeleg, Mica. S-ar putea ca vremea noastră să nu fie acum, dar va veni… la timpul ales de Dumnezeu.

El îi cuprinse obrazul în palmă şi îi ridică faţa spre el. Soarele coborâse pe după vârfurile acoperişurilor, îmbrăcându-le în umbre lungi, dar buzele lui le găsiră pe ale ei, iar sărutul gingaş şi lung avea aromă de plăcintă cu cireşe, pe care o mâncaseră la desert.

Când el deschise ochii, ea zări în ei reflexia stelelor. El oftă, respiraţia lui mângâindu-i obrajii.

— Te iubesc, Lidia Eldredge.

Cele mai scumpe cuvinte rostite vreodată. Pentru o clipă, ea îşi ţinu respiraţia, savurându-le înţelesul. Apoi ridică mâinile, ca să îl prindă de încheieturi.

— Şi eu te iubesc.

Degetele mari ale mâinilor lui îi lunecau pe linia obrazului.

— Vreau să mă căsătoresc cu tine. De îndată ce mă stabilesc aici. Vrei să fii soţia mea?

Lidia se topi în braţele lui.

— Să fiu soţia ta îmi va da mai multă fericire decât

merit.

— Ah, Lidia…

Vocea lui răguşită îi transmitea tot ce avea nevoie să audă. Cu o mână pe talie şi cu cealaltă făcându-şi loc prin părul ei de la ceafă, el o ridică spre el. Ea închise ochii, aşteptând încă un sărut.

Lumina de pe terasă se aprinse şi uşa se dădu brusc în lături.

— Iată-te!

Era Nicky, la fel de plin de viaţă ca întotdeauna. Mica o lăsă din braţe încet, vârfurile degetelor lui lunecându-i de-a lungul braţului şi trunchiului în timp ce o privea în ochi, cu zâmbetul lui misterios jucându-i pe buze.

— Mamă! Mica! auziţi aici!

Nicky coborî scările tropăind, în timp ce o trăgea de mână după el pe Iustina. El trecu împreună cu ea pe lângă Lidia şi Mica şi se opri la baza scării. Cu faţa strânsă de concentrare, el o prinse pe Iustina de umeri şi o puse să stea nemişcată. El îşi înălţă sprâncenele subţiri şi strânse pumnii, ca un antrenor de fotbal de-o şchioapă.

— Bun, Iustina. Zi numele. El o apasă pe burtă cu degetul. Tu cine eşti?

— Iustina.

Mica şi Lidia bătură din palme. Nicky arătă spre burta lui.

— Eu cine sunt?

Iustina zâmbi.

— Nicky!

De data aceasta, bătu şi ea din palme. Nicky arătă spre Mica.

— El cine e?

Iustina lăsă capul într-o parte şi se legănă înainte şi înapoi.

— Tati.

Tonul ei spunea că ştia ce face. Mica o strânse de nas şi ea chicoti. Nicky respiră adânc şi o privi îngrijorat pe Lidia.

— Următoarea e mai grea, fiindcă n-aţi fost aici. Dar o să-ncercăm. Nicky atinse mâna Iustinei şi apoi arătă cu mâna spre Lidia. Cine… e… ea?

El îşi supse buzele şi îşi dădu umerii în faţă. Iustina privi spre cer, lăsă privirea iar la Lidia şi îi oferi un zâmbet timid.

— Mama?

Nicky scoase un chiot, sări în sus, apoi o îmbrăţişă pe Iustina cu atâta înflăcărare încât aproape o făcu să cadă.

— A reuşit! îi zâmbi radios fetiţei. Bravo! Îţi cunoşti familia!

Lidia se trezi privind copiii printr-un văl de lacrimi de fericire.

— Familie…

Zise ea în şoaptă frumosul cuvânt. Mica îi strânse mâna şi apoi întinse braţele. Nicky se aruncă spre el şi i se urcă pe genunchi. Iustina se strecură în locul strâmt dintre Mica şi Lidia. Îşi puse mâna ei mică pe genunchiul Lidiei, iar aceasta o acoperi cu a sa. Stăteau sub bolta înstelată, în timp ce o pasăre de noapte îşi intona cântecul de seară şi o adiere blândă flutura buclele moi ale Iustinei. Lidia simţi un nod în gât, declaraţia fericită a lui Nicky răsunând în inima ei. „Îţi cunoşti familia!”

Era adevărat. Erau o familie, aşa cum rânduise Dumnezeu. Mica întinse braţul pe după cei doi copii ca să o mângâie pe Lidia pe umăr. Ea lăsă capul într-o parte şi îi zâmbi, cu un zâmbet menit să vorbească despre fericirea ce îi umplea sufletul. El dădu uşor din cap ca răspuns şi în ochii lui ea citi acelaşi mesaj care se repeta cu fiecare bătaie a inimii sale.

„Dumnezeu şi-a împlinit scopul Lui măreţ”.

NOTĂ DIN PARTEA AUTOAREI

Dragă Cititorule, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, mulţi oameni au trudit zi şi noapte ca să salveze evreii de anihilarea sistematică a lui Hitler. Printre ei s-au numărat pastori, fermieri, femei casnice şi oameni de afaceri. (Poţi citi mai multe la www.ushmm.org.) Dacă erai prins ajutând evrei însemna condamnarea la moarte, aşa că oamenii aceştia, pur şi simplu, şi-au riscat vieţile de dragul altora. Deşi Mica şi Ieremia Hatcher sunt personaje fictive, ei sunt inspiraţi din viaţa numeroşilor oameni altruişti, care au riscat totul pentru a întinde o mână de ajutor, plină de compasiune unui popor persecutat.

Din câte ştiu, nu s-au folosit vapoare ale Crucii Roşii pentru a duce copii evrei din Europa răvăşită de război în siguranţa Statelor Unite. Totuşi, Crucea Roşie a dus alimente şi alte provizii soldaţilor americani, ţinuţi prizonieri de către forţele inamice, precum şi altor oameni afectaţi de război. Şi cine ştie? Poate că, fără ştirea cronicarilor, câţiva copii au fost aduşi pe ascuns, la loc sigur, de către marinarii cu suflet.

Adevărul e adesea mai captivant decât ficţiunea.

În calitate de mamă şi bunică, mă rog mereu Tatălui meu Ceresc să-mi ţină copiii păziţi de rele. La fel cum i-a spus Lidia lui Nicky, indiferent ce se petrece în lumea aceasta păcătoasă, putem întotdeauna afla un sanctuar în braţele lui Iisus. Mă rog ca şi voi să fi descoperit acest loc, în care să vă simţiţi în siguranţă.

Fie ca Dumnezeu să vă binecuvânteze cu generozitate în călătoria voastră alături de El.

Kim

MULŢUMIRI

Sunt profund recunoscătoare celor care îmi îmbogăţesc viaţa şi slujirea ca scriitoare.

Mamei mele şi tatălui meu, care m-au învăţat să îl caut pe Iisus şi care m-au modelat să mă bazez pe puterea Lui. Sunt atât de recunoscătoare că vă am.

Lui *Don*, care face călătoria aceasta alături de mine.

Lui *Kristiany Kaitlyn şi Kamryn* care mă binecuvântează şi mă încearcă şi care au un loc adânc în inima mea.

Lui *Connor*, *Ethan*, *Rylin*, *Jacob*, *Coley Adrianna*, *Alana*, *Logan şi Kaisyn* care îi daţi bunicii atâtea motive de a zâmbi.

Lui *Connie*, *Margiey Eileeny Darlene şi Donna* care nu doar îmi critică munca, dar mi-au devenit prietene şi mă ajută cu rugăciunile lor.

Nu suntem doar critici – suntem surori.

Lui *Sabray Kathy, Bev şi Jimsi Bonnie şi Lanny* care mă încurajează şi care mă ţin cu picioarele pe pământ, de asemenea. Prietenia voastră e preţioasă pentru mine.

Lui *Charleney David*, *Stevey Debra*, *Noelle*, *Carra şi restului echipei minunate de la Bethany House*, care îmi sunt alături în împărtăşirea adevărului despre iubirea lui Dumnezeu prin poveste. Fie ca binecuvântările lui Dumnezeu să ajungă la fiecare dintre voi.

În cele din urmă, mai ales, lui *Dumnezeu*, care m-a scos din mlaştină, mi-a pus picioarele pe stâncă şi mi-a dat şansa de a-L sluji. Nu există cuvinte pentru a exprima ce însemni Tu pentru mine. Fie ca orice laudă sau slavă să se răsfrângă nemijlocit asupra Ta.

Kim Vogel Sawyer este o autoare de succes. A câştigat multe premii şi este foarte apreciată pentru poveştile ei frumoase, al căror subiect principal e speranţa. Cărţile sale au văzut lumina tiparului în peste un milion de exemplare. Kim locuieşte în centrul statului Kansas, unde ea şi soţul ei, Don, conduc o pensiune şi sunt fericiţi să petreacă timp

alături de cele trei fiice şi cei nouă nepoţi. Pentru a afla mai multe informaţii despre Kim şi cărţile sale, vă rugăm să vizitaţi site-urile afişate mai jos.

www.liferomania.ro
www.kimvogelsawyer.com

Lidia Eldredge doreşte din toată inima să îi ofere un sanctuar micuţului ei fiu, Nicky. Dar o ameninţare permanentă vine din partea tatălui acestuia, dependent de droguri, care vrea băiatul şi pare dispus să meargă până în pânzele albe ca să i-l ia.

Doctorul Mica Hatcher slujeşte cu credincioşie imigranţilor din Queens, New York. Dar, la adăpostul întunericului, are o misiune secretă, care pune la grea încercare tot ce crede că vrea de la viaţă.

Când drumul Lidiei şi al lui Mica se întâlnesc, fiecare este dedicat menirii sale. Împreună ei caută un sanctuar al siguranţei – pentru Nicky, pentru ei înşişi şi pentru oamenii aflaţi în nevoie, pe care Dumnezeu îi trimite în viaţa lor. În valurile tulburării şi ale neînţelegerii, pot oare speranţa şi iubirea să iasă învingătoare?

„Sawyer este o autoare talentată. CARE ŞTIE CE VOR CITITORII EI – ŞI EA LE OFERĂ ACESTE LUCRURI”.

Romantic Times

Lydia Eldredge dorește din toată inima să îi ofere un sanctuar micuțului ei fiu, Nicky. Dar o amenințare permanentă vine din partea tatălui acestuia, dependent de droguri, care vrea băiatul și pare dispus să meargă până în pânzele albe ca să i-l ia.

Doctorul Mica Hatcher slujește cu credincioșie imigranților din Queens, New York. Dar, la adăpostul întunericului, are o misiune secretă, care pune la grea încercare tot ce crede că vrea de la viață.

Când drumul Lidiei și al lui Mica se întâlnesc, fiecare este dedicat menirii sale. Împreună ei caută un sanctuar al siguranței – pentru Nicky, pentru ei înșiși și pentru oamenii aflați în nevoie, pe care Dumnezeu îi trimite în viața lor. În valurile tulburării și ale neînțelegerii, pot oare speranța și iubirea să iasă învingătoare?

"SAWYER ESTE O AUTOARE TALENTATĂ,
CARE ȘTIE CE VOR CITITORII EI –
ȘI EA LE OFERĂ ACESTE LUCRURI."
—Romantic Times

ISBN 978-606-8915-06-7

LIFE PUBLISHERS ROMANIA
www.liferomania.ro